

DAVID BALDACCI

CHẶNG
ĐƯỜNG
TỬ THẦN

TRUYỆN
KINH
DỊCH

văn

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

CHẶNG ĐƯỜNG TỬ THẦN

Tác giả: [David Baldacci](#)

Bộ Sách: [Amos Decker](#) [6]

Dịch Giả: Nguyễn Minh Hùng

Thể loại: Tiểu Thuyết, Trinh Thám, Văn học Mỹ, Văn học phương Tây

Tạo ebook: Quách Thủy Tiên

DTV-EBOOK.COM

CHẶNG ĐƯỜNG TỬ THẦN

DAVID BALDACCI

TÁC PHẨM

Kẻ sát nhân bị kết án Mars Melvin đang đếm ngược từng giờ cuối cùng trước khi bị hành quyết vì tội giết cha mẹ mình một cách dã man hai mươi năm trước thì nhận được tin - anh ta được phóng thích bất ngờ. Kẻ thủ ác đã thừa nhận tội lỗi.

Tin này thu hút sự chú ý của Amos Decker, người mới được thuê vào một đội đặc nhiệm của FBI vì những điểm tương đồng với cuộc đời của chính anh. Cả hai đều là những vận động viên bóng bầu dục tài năng với một tương lai đầy hứa hẹn. Gia đình đều bị sát hại dã man và trong cả hai trường hợp, nhiều năm sau, đều có một kẻ khác đến nhận tội.

Lời thú tội muộn màng có thể đưa Mars Melvin trở thành người tự do. Nhưng ai lại muốn đưa Mars ra khỏi tù, sau hơn hai mươi năm?

Hiện tại và quá khứ đan xen, những kí ức rời rạc về gia đình nhỏ của Mars khiến Decker như đi trong một màn sương mỏng, chật vật tìm kiếm sự thật về cái chết của cha mẹ Mars cũng như truy tìm kẻ giết dây đứng đằng sau.

TÁC GIẢ

DAVID BALDACCI là một nhà văn người Mỹ gốc Ý sinh ngày 5 tháng 8, 1960. Sinh ra và lớn lên ở Virginia, ông tốt nghiệp cử nhân tại Đại học Liên bang Virginia và lấy bằng Luật sư tại trường luật Đại học Virginia. Ông có thời gian hành nghề luật sư trong suốt chín năm tại thủ đô Washington.

Ông lần đầu tiên cầm bút sáng tác hồi còn nhỏ, khi được mẹ cho cuốn tập vở kẻ ngang. Sau này ông đều đặn gửi các bài viết của mình cho rất nhiều tạp chí, từ Arlantic Monthly đến cả Playboy, nhưng đều không được xuất bản. Đến năm 1996, khi còn đang làm tại hãng luật và chuyển sang viết tiểu thuyết, ông có được tác phẩm đầu tiên gây tiếng vang. Quyền lực tuyệt đối,

cuốn sách bán chạy trên toàn cầu và đã được chuyển thể thành phim một năm sau đó. Sau thành công này, ông chính thức bỏ nghề luật chuyển sang cầm bút và từ đó đến nay đã cho ra mắt hơn 42 tiểu thuyết dành cho người trưởng thành và 7 tiểu thuyết cho thanh thiếu niên.

Các tác phẩm của **David Baldacci** hiện đã được dịch ra hơn 45 ngôn ngữ trên hơn 80 quốc gia khác nhau, bán được hơn 150 triệu bản trên toàn cầu. Một số tác phẩm của David đã được xuất bản ở Việt Nam gồm: Hoa hồng máu, Bộ sưu tập tội ác, Bí mật núi sát nhân, Truy tìm sự thật...

CHƯƠNG 1

MARS, MELVIN

Ở đây, họ luôn gọi ngược tên lại. Mỗi khi hắn nghe thấy tên mình, hắn sẽ đáp lại ngay, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Ngay cả khi đi vệ sinh. Cứ như là ở trong quân ngũ vậy. Chỉ có điều hắn chưa nhập ngũ bao giờ. Hắn bị tổng vào đây hoàn toàn là do bị ép buộc.

“Mars, Melvin?”

“Vâng, thưa ngài. Đây, thưa ngài. Đang đi nặng, thưa ngài.”

Tôi còn ở đâu được nữa, hả ngài?

Hắn không biết và cũng chẳng buồn hỏi tại sao họ gọi ngược tên như thế. Câu trả lời cũng sẽ chẳng can dự gì đến hắn. Mà có khi câu trả lời lại là một cái dùi cui thui vào đầu hắn cũng nên.

Ở nhà tù bang Texas ở thành phố Huntsville thì có nhiều vấn đề đáng bận tâm hơn. Nhà tù này được mệnh danh là Pháo Đài, chính là bởi bức tường gạch đỏ của nó. Xây từ năm 1849. Nhà tù lâu đời nhất cái bang Lone Star¹ này đấy.

1. Texas còn có tên gọi khác là bang Lone Star (tạm dịch: bang ngôi sao cô đơn). Cái tên này được đặt theo cờ một sao của bang sau khi dành độc lập từ Mexico vào năm 1836 và thành một nước cộng hòa trong 10 năm trước khi sáp nhập thành một bang của Hoa Kỳ. – Các chú thích là của người dịch hoặc biên tập.

Nhà tù này cũng chính là nơi thi hành án.

Mars là tù nhân 7-4-7. Nghe như Máy bay Boeing 747. Vì cái tên này mà đám lính canh tại nhà tù tử hình gọi hắn là “Jumbo”. Và dù hắn không hăn bự con, cũng không hề còi. Hầu như ai cũng phải ngước lên, đấy là nếu họ lại gần hắn. Hắn cao gần một mét chín cơ mà.

Hắn biết chiều cao chính xác của mình khi người ta đo chiều cao của hắn khá cẩn thận ở vòng kiểm tra thể lực tại Giải Bóng Bầu dục Quốc gia. Trong suốt quá trình đó, hắn cứ liên tưởng đến cảnh buôn bán nô lệ ở chợ đen nơi mà những tay chủ nô mân mê sờ mó đám nô lệ như một món hàng. Tuy nhiên, khác với phận nô lệ của tổ tiên hắn, sau những trận đấu, hắn được trả tiền để bồi bổ lại cơ thể tàn tạ của mình.

Hắn vẫn nặng hơn 100 kí. Toàn cơ, không chút mỡ. Một kì công lớn khi mà ở đây họ cho hắn ăn những thứ sản xuất từ những nhà máy khổng lồ, chứa đầy chất béo và natri, cùng hàng loạt các chất phụ gia khác có thể làm bất cứ bó cơ nào trên người hắn trở nên mềm nhũn.

Chắc chúng nó muốn mình chết dần chết mòn với đồng đồ ăn đó.

Gần nửa cuộc đời của hắn bị giam cầm trong ngục tù.

Và quãng đời trong tù thì dài đằng đẵng. Hai mươi năm mà hắn cảm tưởng như hai trăm năm.

Cũng chẳng quan trọng gì nữa. Mọi thứ rồi sẽ kết thúc sớm thôi. Hôm nay chính là ngày đó.

Hôm nay là ngày kháng cáo chung thẩm.

Kháng cáo bị từ chối.

Án tử dành cho hắn.

Từ xà lim tử hình ở trại giam Polunsky, Texas, hắn bị chuyển đến nhà tù Huntsville, quãng đường sáu mươi dặm về phía Đông, với những suy đoán về cái chết của hắn, điều mà người ta đã ngóng chờ hai thập kỉ rồi.

Luật sư báo tin cho hắn với vẻ mặt tái nhợt. Rồi đây, cô ta sẽ tỉnh dậy vào sáng hôm sau và trộm nghĩ.

May mà không phải mình.

Chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ nghe tiếng bước chân về phía mình.

Tiếng bước chân của những tên lính gác vạm vỡ cầm trên tay chiếc cùm sáng bóng.

Tiếng người quản giáo nghiêm nghị, người sẽ quên tên hắn ngay ngày hôm sau. Một linh mục sẽ cầm và đọc to cuốn Kinh thánh để tiễn đưa hắn ra đi. Không phải ra khỏi nhà tù. “Ra đi” ở đây là đi chết đó.

Texas đã hành quyết nhiều tù nhân hơn bất kì bang nào khác, hơn năm trăm tử tù chỉ trong ba mươi năm qua. Trong gần một thế kỉ, từ 1819, họ hành quyết bằng cách treo cổ. Sau đó, họ sử dụng ghế điện có tên “Old Sparky”, ba trăm sáu mươi một tù nhân đã chết theo cách này trong hơn bốn thập kỉ. Ngày nay thì Texas tiêm thuốc độc để tiễn phạm nhân về cõi âm ty.

Cách nào đi nữa thì kết cục vẫn là cái chết thôi.

Luật quy định các cuộc hành quyết không thể bắt đầu trước 6 giờ chiều. Mars đã được thông báo rằng người ta sẽ đưa hắn đi vào nửa đêm. Kéo dài quá trình như thế chỉ khiến cho cái ngày này với hắn càng thêm phần tệ hơn.

Người ta đã bắt đầu gọi hắn là “Thây ma biết đi” rồi.

Và hắn đã nghe đám lính canh nói quá nhiều lần câu “Đó là một sự giải thoát.”

Hắn ta không muốn nhìn lại, không muốn nhớ lại.

Nhưng mà làm sao có thể dập tắt tâm trí?

Giờ hành hình đến gần, và hắn bắt đầu nghĩ về họ.

Về Roy và Lucinda Mars, người cha da trắng và người mẹ da đen bị giết của hắn.

Hồi xưa thì sự kết hợp đó được coi là kì lạ, khác thường, thậm chí quái đản. Và rõ ràng miền Tây Texas cũng chung quan điểm. Nhưng ngày nay thì đa sắc tộc chỉ là chuyện thường ngày ở huyện. Mọi đứa trẻ ngày nay dường như đều mang trong mình một chút pha trộn của năm mươi sắc tộc khác nhau.

Cái đứa vừa mới bị gông cổ vào đây cũng là sản phẩm của một cặp lai, tức là cả cha mẹ nó cũng là con lai. Và cái thằng ngu vừa mới bắn chết một nhân viên cửa hàng chỉ vì một túi Twizzlers ăn trộm kia là một thằng lai đen, nâu, trắng và chút Trung Quốc. Nó còn theo đạo Hồi nữa chứ, tuy nhiên thì Mars thấy nó không có quỳ gối cầu nguyện năm lần một ngày như mấy đứa tín đồ khác trong trại. Nó tên là Anwar, sinh ra ở Colorado.

Hắn bảo mọi người rằng hắn muốn đổi tên thành Alexis.

Mars ngồi trên giường trong phòng giam và nhìn đồng hồ. Đã đến giờ. Đây sẽ là lần cuối hắn làm điều này.

Bộ quần áo liền quần của hắn màu trắng, ở mặt sau là chữ T.T. in màu đen. T.T. là viết tắt của Tử tù. Mars ví cách phát âm hai chữ đó với tiếng sột soạt của một con rắn cảnh báo mọi người đừng có lại gần.

Hắn chống tay xuống sàn bê tông lạnh, hít đất hai trăm cái. Đầu tiên là với năm đầu ngón tay, sau đó chuyển sang chống đầu ngón tay, rồi cuối cùng là tư thế chó cúi mặt, chạm nhẹ cái đầu hói xuống sàn. Tiếp đó, hắn đứng lên ngồi xuống ba trăm cái, sáu lần một lượt, ngồi xuống rồi bật lên. Hắn gọi đó là bài tập “lên dây cót”. Sau đó là bài tập yoga và Pilates để tăng cường sức mạnh, thăng bằng, phạm vi chuyển động và quan trọng nhất là độ dẻo dai. Hắn đã có thể chạm ngón chân lên trán với hai chân duỗi thẳng. Đây là một chiến tích lớn đối với một gã to lớn và cơ bắp như hắn.

Rồi đến một nghìn cái gập bụng và những bài tập trung vào cơ đùi lại cho hắn cơ thể vạm vỡ, tám múi với những thớ cơ săn chắc. Nó cũng khiến rốn của hắn căng ra, trông giống một cái nốt ruồi hơn là một cái lỗ rốn. Rồi hắn chạy bước nhỏ hết tốc lực, kèm theo vài động tác tự phát nhảy bật từ sàn nhà lên bốn bức tường.

Hắn tập cứ như thể người nhện, hay Fred Astaire¹ nhảy múa trên trần nhà.

1. Fred Astaire: một vũ công sân khấu kịch Broadway, được đánh giá là một trong những vũ công xuất sắc nhất thế kỉ 20.

Hắn ta có rất nhiều giờ để biên đạo động tác như vậy trong tù. Cuộc sống của hắn rất quy củ, nhưng hắn cũng có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Hầu hết các tù nhân chỉ ngồi xung quanh không làm gì. Không có lớp học, không có bất kì hình thức phục hồi nhân phẩm nào.

Có một luật bất thành văn trong nhà tù:

Khóa phục hồi nhân phẩm là cho lũ hèn.

Mars đã chạy nâng cao gối quanh phòng lâu đến mức mất hết ý niệm về thời gian. Hắn tập thể vào hôm nay thì kể cũng điên lắm. Nhưng mà kể từ khi vào đây, hầu như ngày nào hắn cũng tập. Một phần trong hắn cảm thấy đây là hành động thách thức cuối cùng của mình mà không ai có thể tước đi. Từ lâu Texas đã không còn đem cho tử tù “bữa ăn cuối cùng” nữa. Cũng tốt thôi, hắn đỡ phải từ chối. Hắn thà ra đi với cái bụng rỗng còn hơn là nuốt cái mớ thức ăn hổ lốn đó vào cuối đời.

Chẳng có ai đến thăm hắn. Hắn chẳng có ai muốn làm điều ấy cả. Hắn đơn độc, trong suốt hai mươi năm qua. Hắn tự hỏi báo chí sẽ viết gì về hắn vào ngày mai. Có lẽ tin về hắn chỉ là mục nhỏ thôi. Chỉ là một gã da đen nữa nhận mũi tiêm chết người của bang Lone Star thôi mà. Chẳng có gì mới cả. Cái tin còn chẳng đáng có 1 bức ảnh. Nhưng mà họ sẽ liệt kê lại những tội ác của hắn. Chắc chắn là thế. Và những tội ác đó sẽ là những gì người ta nhớ về hắn.

Melvin Mars, kẻ giết người.

Hắn dừng tập, mồ hôi lã chã nhỏ xuống sàn bê tông, nhuộm thêm một lớp màu lên cái sàn đã xỉn sẫm, hắn là còn nhiều thứ còn kinh khủng hơn mồ hôi. Người ta vẫn kể rằng tử tù thường té đái trước giờ hành quyết.

Hắn ngồi trên giường, ngửa đầu dựa vào tường và điều hòa nhịp thở về lại bình thường. Hắn đã đặt tên cho bốn bức tường phòng giam cũ kĩ này theo tên của bốn thành viên trong Bộ tứ siêu đẳng: Reed, Sue, Johnny và Ben. Làm vậy ở đây chỉ để giết thời gian. Mỗi ngày, hắn đều tìm cách để dùng suy nghĩ của mình để lấp đầy những khoảng trống.

Mars vẫn hay mơ mộng đến nữ anh hùng Sue Storm quyến rũ, còn hắn thì thấy mình giống nhân vật Ben Grimm hơn, một quái vật, một kẻ quái dị, nhưng dễ thương.

Hắn cũng có thể ân cần, chu đáo như nhân vật Reed thông minh chứ.

Hắn thấy mình giống như “quả cầu lửa” Johnny Storm, em trai Sue. Bởi vì hắn luôn cảm thấy như ngồi trên đồng lửa. Chủ yếu là bởi ngày nào cũng như ngày nào trong này. Một địa ngục trần gian, mà địa ngục thì thường cháy mà.

Hôm nay là ngày thứ bảy nghìn ba trăm bốn mươi hai. Ngày cuối cùng.

Hắn liếc nhìn đồng hồ lần nữa.

Năm giờ trước ngày tàn.

Hắn đã bị biệt giam một năm ngay sau khi vào tù. Lý do rất đơn giản. Cuộc sống của hắn đã kết thúc, những giấc mơ của hắn vỡ vụn, công sức bao lâu của hắn trở nên vô ích, và hắn đã giận quá mất khôn.

Hắn đã đánh như tử ba tên tù nhân khốn kiếp và tiếp tục hành hung hơn nửa tá lính canh cho đến khi chúng hợp lại và đánh hội đồng hắn thừa sống thiếu chết. Và hình phạt dành cho hắn ư? Hai mươi bốn giờ mỗi ngày nhốt trong phòng giam rộng chỉ hơn năm mét vuông với cửa sổ là một cái khe. Không có ai trò chuyện với hắn. Cũng chẳng một khuôn mặt nào cho hắn nhìn. Không chút hơi người. Thức ăn được đẩy qua khe cửa cùng với giấy vệ sinh và đôi khi khăn lau và xà phòng, thỉnh thoảng lắm là quần áo tù sạch.

Hắn tắm ở góc phòng. Nước không lạnh buốt thì cũng nóng bỏng. Ngủ trên sàn, hắn hết nằm bầm, la hét, nguyên rửa, lại nứt nở. Đó là lúc hắn nhận ra, con người, dù tốt hay xấu, cũng là những sinh vật phải sống quần thể. Con người ta sẽ phát điên nếu phải sống cô độc.

Và Mars đã suýt mất trí trong phòng biệt giam. Hắn nhớ rõ, vào ngày thứ một trăm sáu mươi chín, hắn cào con số lên tường với đầu móng tay toét máu. Gần như mất trí hoàn toàn. Hắn gần như trống rỗng, chỉ còn biết bám víu lấy chút mảnh vụn còn hoạt động trong đầu hắn như thể bám lấy phao cứu sinh trong một cơn sóng thần, như níu vào bến bờ trong cơn bão. Hắn tập trung tưởng tượng về một người bạn gái cũ tên Tatiana. Trong tâm trí hắn, cô đã kết hôn và có sáu đứa con, hông nở và béo phệ, gât gông và khốn khổ, và thương nhớ hắn da diết. Nhưng hồi đấy cô gái tưởng tượng này hoàn hảo đối với hắn. Từ khuôn mặt đến cơ thể. Tình yêu vô bờ bến cô

dành cho hắn đã giúp hắn sống sót ngày thứ một trăm sáu mươi chín, và vượt qua một trăm chín mươi sáu ngày còn lại.

Khi cánh cửa mở ra, khuôn mặt đầu tiên hắn nhìn thấy là của Tatiana được chồng lên khuôn mặt trên cơ thể 136kg của một tên khốn phân biệt chủng tộc tên Cu Bự. Đặt tên khéo léo làm sao. Gã bảo Mars chống cái móng con lai của hắn lên hoặc không hắn sẽ phải ăn bằng ống hút đến cuối đời.

Khi mọi việc đã qua, Melvin Mars hoàn toàn thay đổi. Hắn sẽ không bao giờ làm gì để phải quay lại biệt giam. Nếu có, hắn sẽ tự kết liễu đời mình luôn, khỏi phải chờ đến phòng hành quyết.

Phòng hành quyết.

Nó nằm ngay dưới sảnh. Họ gọi đó là dậm đường hay chặng đường tử thần. Dù nó dài chẳng đến một dặm. Thực tế là có gần 10 mét. Vậy mà phần lớn tử tù đều ngã quỵ trước khi đến nơi. Sẽ có những gã cai ngục to lớn nhấc tên tử tù lên và kéo hắn nốt chặng đường còn lại.

Dù cho có dừng cảm đến đâu, thì Texas vẫn cứ ban tặng cho bạn cái chết mà thôi.

Tòa án tối cao cũng đã từng tranh luận về việc sử dụng thuốc độc, khi mà đã có kha khá trường hợp tử tù giãy giụa đau đớn trước khi chết. Nhưng mà nạn nhân của tử tù kia cũng đã phải chịu những đau đớn thể xác lẫn tâm hồn mà, nên xét cho cùng thì cũng có gì sai chứ. Chẳng ai có thể phản bác cả. Mars cũng không. Hắn chỉ có thể mong rằng mọi thứ diễn ra suôn sẻ.

Phòng hành quyết không rộng lắm, chỉ xấp xỉ 10 mét vuông. Tường gạch sơn màu ngọc lam vui mắt và cửa kim loại hơi lạc quẻ với mục đích của căn phòng. Vì người ta ở đây là để bị xử tử, chứ không phải để đi nghỉ mát như ở Caribien.

Cái cang đặt giữa phòng, đi kèm với một chiếc gối êm ái và đai da chắc chắn. Phía sau lớp kính lớn, có hai phòng kề nhau, nhìn vào phòng. Một phòng là dành cho gia đình nạn nhân. Phòng kia là dành cho gia đình kẻ bị xử tử.

Mars biết rằng với trường hợp của hắn, cả hai phòng sẽ giống nhau cả thôi, đều không một bóng người.

Trong lúc ngồi trên giường, tự hít hà mùi mồ hôi của mình, hắn hồi tưởng lại ký ức đẹp duy nhất hắn còn có.

Hồi còn chơi bóng bầu dục trong trường đại học, hắn chơi ở vị trí trung vệ. Không chỉ vì ngoại hình to lớn của mình, mà còn bởi hắn chơi thật sự cừ. Giải Bóng bầu dục Quốc gia chính là cơ hội cho những người như hắn. Hắn đã đấu chung kết giải Heisman khi hắn học năm ba. Hắn đứng vị trí trung vệ phía cuối. Những lần khác thì hắn chơi ở vị trí tiền vệ chính. Hắn chạy rất nhanh. Có thể dễ dàng chạy vượt và xuyên qua đội đối thủ. Hắn có thể chặn và bắt bóng rất chuẩn bằng đôi tay mềm mại của mình. Và hắn theo bản năng luôn có thể tận dụng tốc độ của mình để lừa tên đầu tiên tiếp cận. Các chuyên gia Giải bóng đánh giá rất cao tài năng hiếm hoi này của hắn.

Hắn như được lắp thêm động cơ trong mỗi bước chạy, vụt một cái là biến mất. Việc còn lại chỉ là đưa bóng cho trọng tài sau khi ghi bàn và nhận cái vỗ hông động viên từ huấn luyện viên ngoài đường biên.

Chỉ mất 4,31 giây để hắn chạy quãng đường hơn 35 mét ở phần kết hợp. Hai mươi năm trước, đó là tốc độ kinh khiếp đối với một người chuyên bóng hoặc một người bắt bóng, chứ chưa nói đến một trung vệ mạnh như quái vật với đôi vai rộng như bầu trời, kẻ mà mục đích sống dường như chỉ để lao vào giữa các đường bóng. Ngay cả với tiêu chuẩn ngày nay, đó vẫn là một tốc độ đáng nể.

Tài năng trời phú. Hắn đã có tất cả. Và thật tự nhiên người ta gọi hắn là quái nhân.

Ký ức đó vẽ một nụ cười ngang mặt hắn.

Phải, một cột mốc. Với một tờ séc hậu hĩnh. Chuyện xảy ra cũng đã lâu trước khi các ràng buộc về tiền lương dành cho tân binh được áp dụng. Hắn đã có thể kiếm được những hợp đồng lớn từ những ngày khởi đầu, hàng triệu và hàng triệu. Một dinh thự, vài cái ô tô, phụ nữ. Hắn sẽ được tôn trọng, được kính nể.

Ai cũng nói rằng hắn đã chắc chân trong một giải đấu chuyên nghiệp. Có lẽ sẽ vào được top 5. Hắn có thể đã vượt mặt mấy tiền vệ từng đấu với hắn ở giải Heisman. Người ta đồng rả New York Giants, sau một vài năm

tôi tệ, và Tampa Bay Bucs, sau rất nhiều năm tôi tệ, đều đang bị hối phiếu gay gắt, rằng họ sẽ muốn nhận hăn vào đội. Số tiền thu được hăn phải ketch xù. Quý thần ơi, ngày nào hăn còn có thể chơi ở Super Bowl cũng nên. Tương lai xán lạn mở ra trước mắt hăn. Hăn đã tập luyện rất chăm chỉ. Hăn không sinh ra trong nhung lụa. Cuộc sống của hăn không hề dễ dàng. Nhưng hăn vượt qua mọi gian khó.

Và rồi bồi thẩm đoàn đưa ra phán quyết: “Chúng tôi đưa ra nhận định cho rằng bị cáo *có tội*.” - và thế là không một ai trong ngành bóng bầu dục quan tâm đến 4,31 giây của Mars Melvin nữa.

Siêu phi cơ Jumbo rơi xuống rồi.

Tan nát hết cả.

Chỉ vài phút nữa thôi, hăn sẽ lìa đời. Rồi hăn sẽ an nghỉ ở nghĩa trang như một kẻ vô danh, vì hăn chẳng còn ai thân thích để chôn cất hăn đằng hoàng cả.

Hai tháng nữa thôi là hăn bốn mươi hai tuổi. Hóa ra, sinh nhật tuổi bốn mươi một lại là sinh nhật cuối cùng của hăn.

Mars lại liếc nhìn đồng hồ và thấy thời khắc đã điểm. Đúng lúc đó, tiếng bước chân trong hành lang vang lên.

Hăn đã chuẩn bị tâm lý rồi. Hăn sẽ chết như một người đàn ông thực thụ. Uỡn thẳng lưng và ngẩng cao đầu.

Bỗng nhiên cổ họng hăn nghẹn đắng, khóe mắt ứa nhèm. Hăn cố hết sức để thở bình thường, cố để giữ tỉnh táo. Hăn nhìn quanh xà lim, nhìn bốn bức tường phòng hành quyết và đảo mắt nhìn trại giam Polunsky.

Gặp lại sau nhé, Sue à, cô là một người phụ nữ tuyệt vời. Tạm biệt, Johnny. Chúc may mắn, Ben. Bảo trọng nhé, Reed.

Hăn đứng dậy, dựa lưng vào tường, như để giãn thẳng cột sống.

Sẽ giống như đi ngủ thôi. Chỉ là mày sẽ không bao giờ thức dậy nữa. Như đi ngủ ý mà, hăn tự nhủ.

Cửa buồng giam mở ra, có ba gã đàn ông mặc comple và bốn gã mặc đồng phục. Những bộ comple trông thật kinh hãi, những bộ đồng phục thì

bong tróc.

Mars bỗng nhận thấy rằng không có vị linh mục cầm Kinh thánh nào.

Có gì đó không đúng lắm.

Một gã bước vào buồng giam. Gã trông gầy gò, đeo một cặp kính cũng mỏng như người gã. Gã đi vào thận trọng như thể gã mong đợi cánh cửa sẽ đóng lại, nhốt gã bên trong, mãi mãi.

Mars cũng cảm thấy ngột ngạt khủng khiếp.

Mấy gã mặc comple khác thì trông hết sức cảnh giác. Như thể có một quả bom đâu đây và họ không biết nó sẽ nổ lúc nào.

Gã Kính Gầy hắng giọng một cái. Nhìn từ sàn nhà lướt lên tường rồi lên trần. Chiều đèn pin lướt lên cả trần nhà, nhưng không hề lướt vào Mars. Gã coi như thể cái thằng con lai to xác mồ hôi đầm đìa cách gã chỉ mét rưỡi hoàn toàn vô hình.

Gã lại hắng giọng. Âm thanh làm Mars liên tưởng đến tiếng cồng bự nhất quả đất đang bị ứ đọng.

Kính Gầy nhìn xuống sàn lần nữa, nói: “Có một phát hiện mới trong vụ của anh. Cuộc hành quyết đã được hoãn lại.”

Mars, Melvin im lặng, không đáp lại.

CHƯƠNG 2

HẮN VẮN MẶC bộ liền quần màu trắng với lời cảnh báo sau lưng. Nhưng, có một thứ đã khác. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn vào tù, hắn từ phòng giam tới đây mà không bị xích lại. Tuy nhiên thì vẫn có nửa tá lính canh trải dài trước tường đôi theo hắn, đề phòng khi hắn đột ngột kích động.

Có bốn gã đàn ông ngồi đối diện hắn. Hắn không nhận ra bất cứ ai trong số họ. Cả bốn gã đều là người da trắng, đều mặc vest rộng. Gã trẻ

nhất có vẻ tầm tuổi hăn. Cả bốn người họ đều trông như thể họ đến từ một nơi nào đó ngoài Trái đất.

Họ đổ dồn ánh mắt vào Mars. Và với vẻ cương quyết, hăn giương mắt lại nhìn về phía họ.

Hăn không định sẽ mở miệng nói trước. Họ đã kéo hăn đến “bữa tiệc” này. Họ sẽ phải là người mở nhạc.

Gã đàn ông ngồi chính giữa đang lật giở mấy giấy tờ gì đó trước mặt, lên tiếng: “Tôi chắc rằng anh đang băn khoăn không biết chuyện gì đang xảy ra, anh Mars.”

Mars nghiêng đầu nhẹ, vẫn không nói gì. Hăn không nhớ nổi lần cuối có một gã da trắng gọi hăn bằng “anh”, trời ơi là khi nào, kể từ khi..., hăn không thể nhớ nổi. Hồi ở giải đấu Quốc gia, người ta cũng chỉ gọi hăn với từ “Mẹ kiếp”. Trong tù, họ gọi hăn bằng bất cứ cái gì họ muốn.

Gã đàn ông nói tiếp. “Vấn đề là, cái vụ giết người mà anh bị kết tội ý, có người đã đứng ra nhận tội.”

Mars chớp mắt mấy cái, ngồi thẳng dậy. Hăn đặt bàn tay to bè lên bàn, đôi bàn tay này đã từng dễ dàng bắt bóng trong các trận đấu.

“Ai vậy?” Giọng điệu hăn nghe thật xa cách, như thể đó là lời người khác nói chứ không phải của hăn.

Gã đàn ông nhìn sang một trong những đồng nghiệp của gã, một gã già hơn và trông có vẻ như là kẻ cầm đầu ở đây. Gã này gật đầu đáp lại tay đồng nghiệp trẻ.

“Người đó tên là Charles Montgomery.” Gã đàn ông đầu tiên nói.

“Giờ hăn ta ở đâu?”

“Trong nhà tù bang Alabama. Thực ra ông ta cũng đang chờ bị xử tử. Cho một tội ác khác.”

“Ông có tin hăn là thủ phạm không?”

“Chúng tôi vẫn đang điều tra.”

“Hăn ta biết những gì? Về vụ án ý.” Mars hỏi.

Lần này gã đàn ông có vẻ bối rối, nhìn sang gã lớn tuổi hơn.

Mars cảm nhận được sự lúng túng đó và xoáy ánh nhìn vào gã. “Còn lý do gì khác để mấy người dừng hành quyết tôi chứ? Vì một gã bịp bợm nào đó từ Alabama nói hắn là thủ phạm chứ không phải tôi? Tôi nghĩ không chỉ có thế đâu. Hắn hẳn phải biết gì đó. Điều mà chỉ có thủ phạm thực sự mới biết.”

Gã lớn tuổi gật đầu và lần đầu tiên quan sát Mars với một vẻ thích thú. Gã nói, “Đúng. Ông ta đã nói một vài điều mà chỉ thủ phạm thực sự mới biết được, về điểm đó thì anh đúng.”

“Được rồi, nghe có lý rồi đấy.” Mars nói, hít sâu. Dù đã nghe hết, hắn vẫn chưa tiếp thu hết được những thông tin mới này.

“Anh có quen Montgomery không?” Gã đầu tiên hỏi anh.

Mars quay ra phía gã. “Chưa bao giờ nghe đến cái tên đó cho tới khi ông nói. Sao ông hỏi thế?”

“Chỉ cố làm sáng tỏ một vài điểm thôi.”

Mars gật đầu. Hắn biết chính xác “điểm” gã kia nói đến là gì. Liệu rằng Mars có thể thuê cái tên Montgomery này để giết bố mẹ hắn hay không ư?

“Tôi không quen hắn,” Mars dứt khoát đáp, rồi nhìn quanh phòng. “Giờ thì sao?”

“Anh sẽ ở lại trong tù cho đến khi một vài chi tiết được... xác thực.”

“Thế nếu như mấy người không xác thực được chúng?”

Gã đứng tuổi đáp, “Anh đã bị kết tội giết người một cách xác đáng anh Mars. Bản án đó vẫn giữ nguyên sau nhiều lần kháng cáo trong nhiều năm. Tối nay đáng lẽ là sẽ đến lịch hành quyết của anh. Không thể lật ngược tất cả những điều đó chỉ trong vài giờ. Việc này cần được giải quyết một cách thận trọng.”

“VẬY mất bao lâu thì quá trình này làm phép xong vậy?”

Gã kia lắc đầu. “Lúc này tôi không thể hẹn trước được. Tôi ước là tôi có thể, nhưng mà đó là điều bất khả. Tôi chỉ có thể nói với anh rằng chúng

tôi đã cử người đến Alabama để tra hỏi Montgomery kỹ lưỡng thôi. Và cuối cùng, giới chức trách Texas đã mở lại cuộc điều tra. Chúng tôi đang làm tất cả trong khả năng để thực thi công lý, tôi có thể đảm bảo với anh điều đó.”

“Chà, nếu tên đó nói rằng hắn đã giết bố mẹ tôi mà tôi vẫn ngồi trong tù chờ chết, thì tôi xin nói rằng công lý vẫn chưa được thực thi.”

“Anh cần phải kiên nhẫn, anh Mars.”

“Ừm, tôi đã kiên nhẫn hai mươi năm rồi.”

“Vậy thì một ít thời gian nữa chắc cũng không làm khó được anh đâu.”

“Luật sư của tôi biết chưa?”

“Chúng tôi đã báo tin cho cô ấy, và ngay lúc này, cô ấy đang trên đường đến đây.”

“Cô ấy nên là một phần của cuộc điều tra này.”

“Sẽ vậy. Chúng tôi muốn ở đây có sự minh bạch đầy đủ và hoàn toàn. Không hơn không kém. Một lần nữa, mục tiêu của chúng tôi là sự thật.”

“Tôi gần bốn mươi hai tuổi rồi. Còn những năm tháng đời tôi đã bị tước đi thì sao? Ai sẽ trả cho chúng?”

Khuôn mặt người kia đanh lại và giọng điệu trở nên hặc sặc. “Chúng ta giải quyết từng chuyện một thôi, phải giải quyết với một cung cách chuyên nghiệp. Mọi việc phải là như thế.”

Mars quay đi, chớp mắt liên hồi. Hắn ngờ rằng bất cứ ai trong số họ cũng không thể bình tĩnh như vậy nếu có rơi vào hoàn cảnh như hắn. Họ sẽ điên loạn gào thét, dọa kiện tất cả mọi người, kể cả những người chỉ liên quan chút ít đến vụ án. Nhưng hắn thì được mong đợi là phải chờ từng chút một. Phải kiên nhẫn. Ít thời gian nữa cũng không làm khó được hắn đâu.

Kệ xác các người!

Hắn muốn quay về phòng giam, nơi duy nhất hắn cảm thấy an toàn. Mars đứng dậy.

Mấy gã đàn ông ngạc nhiên.

Mars nói, “Khi nào mấy người giải quyết xong thì báo tôi. Mấy người biết phải tìm tôi ở đâu rồi đấy.”

“Thực ra chúng tôi còn có vài câu hỏi muốn hỏi anh, anh Mars,” gã đầu tiên nói.

“Cứ gửi chúng cho luật sư của tôi,” hắn đáp. “Tôi chán nói chuyện rồi. Hãy giải quyết chuyện nhảm nhí này ở tòa. Ông biết mọi điều về tôi cũng như vụ án của tôi rồi mà. Điều ông cần làm bây giờ là moi thông tin từ cái thằng Montgomery như các ông đã từng làm với tôi. Nếu hắn thực sự là người giết bố mẹ tôi, thì tôi muốn được cuốn xéo khỏi nơi này. Càng sớm càng tốt.”

Đám lính canh đưa Mars về phòng giam. Chỉ lát sau, hắn được áp giải lên xe tù về xà lim tử hình ở trại giam Polunsky.

Trong quá trình chuyển về xà lim cũ, một tên lính gác thì thầm vào tai Mars, “Mày nghĩ mày sắp thoát khỏi đây ư, thằng ranh? Tao không nghĩ vậy đâu. Đừng tin lời mấy thằng đóng vest đó. Mày là một kẻ giết người, Jumbo. Và mày sẽ chết vì những tội ác mày gây ra.”

Mars cứ bước tiếp. Hắn không buồn quay lại nhìn tên lính gác du côn gầy nhom có cái yết hầu to bự kia. Tên lính gác đó vẫn luôn dùng dùi cui thui mạnh vào lưng Mars mà chẳng vì lí do gì, hoặc khi không ai để ý, hắn sẽ nhổ nước bọt vào mặt Mars. Tuy nhiên nếu Mars đánh trả, Mars sẽ chết rục trong trại giam luôn, bất kể người ta có phát hiện ra điều gì với cái gã Montgomery ở Alabama đi nữa.

Cửa phòng giam đóng lại và Mars, đôi chân loạng choạng kỳ lạ, lảo đảo và ngã xuống giường.

Hắn lập tức đứng dậy và theo thói quen lâu nay, tựa lưng vào bức tường bê tông và quay mặt ra cửa. Không ai có thể tấn công hắn ta xuyên qua bê tông. Nhưng cửa phòng giam là một vấn đề khác.

Tâm trí hắn lật giở lại những gì mới xảy ra trong mười giờ đồng hồ qua.

Buổi hành quyết của hắn đáng lẽ đã được tiến hành. Hắn đã chuẩn bị tinh thần cho chuyện đó, hết sức có thể.

Và rồi họ hoãn buổi hành quyết. Nhưng nếu như cái gã Alabama này không thuyết phục họ, liệu có tiếp tục xử tử Mars không? Câu trả lời, hẳn biết, có lẽ vẫn là ‘có’.

Đừng nhờn với bang Texas.

Mars nhắm mắt lại. Hẳn không chắc hẳn nên cảm thấy thế nào. Hạnh phúc, bồn chồn, thanh thản, lo âu?

Chà, hẳn đang cảm thấy hết. Nhưng hơn cả, hẳn cảm thấy thấy rằng dù thế nào, bằng cách nào thì hẳn cũng không bao giờ có thể rời khỏi nơi này. Dù kết quả “cuộc điều tra” có đem lại kết luận thế nào đi nữa.

Không phải hẳn tiêu cực. Hẳn chỉ thực tế thôi.

Hẳn bắt đầu ngâm nga một giai điệu, rất nhỏ thôi để đám lính canh không nghe thấy được. Có lẽ đặt trong hoàn cảnh này, việc đó có vẻ ngu ngốc. Nhưng hẳn cảm thấy đúng khi làm thế.

Ôi khi những vị thánh, ôi khi những vị thánh, ôi khi những vị thánh diễu hành đến, ôi Chúa tôi muốn tham gia cùng họ, khi những vị thánh diễu hành.

CHƯƠNG 3

NGÀY CUỐI CÙNG của năm, Amos Decker ngồi trên chiếc xe thuê đậu bên làn đường lái xe trước cửa hàng Burger King khu biên giới Ohio-Pennsylvania, suy nghĩ xem nên gọi món gì.

Hầu như toàn bộ tư trang tài sản của anh đang nằm ở ghế sau và cốp xe. Một vài thứ nữa anh vẫn để tại một kho chứa ở Burlington. Anh không thể vứt bỏ chúng, nhưng xe anh chẳng còn chỗ để anh chất lên nữa.

Anh là một gã đàn ông to lớn, cao 1mét 95, nặng tầm 150kg, tăng giảm tùy vào sức ăn của anh mỗi bữa. Hồi học đại học, anh từng là cầu thủ bóng bầu dục và đã có thời gian đấu Giải Bóng bầu dục Quốc gia. Tại đây, một cú đánh hiểm hóc đầy ác ý đã giáng mạnh xuống anh, trao cho anh một

trí nhớ hoàn hảo. Thuật ngữ chính xác người ta sử dụng để gọi nó là Hyperthymesia¹ - Hội chứng trí nhớ siêu phàm.

1. Hội chứng trí nhớ siêu phàm là trạng thái tinh thần bất thường hoặc tình trạng thần kinh đặc biệt của một người nhớ một lượng lớn các trải nghiệm, cuộc sống đã xảy ra trong quá khứ. Họ thậm chí nhớ sự kiện nhỏ xảy ra trong đời của họ mà một người bình thường không nhớ nổi.

Nghe thì ngẫu đấy.

Không hề đâu.

Nhưng mà có là gì so với việc trở về nhà và phát hiện ra vợ mình, anh rể, và con gái mình bị sát hại dã man. Kẻ giết người giờ không còn sống nữa rồi. Decker đã chứng kiến điều đó. Nhưng kết quả của vụ án cũng đã khiến anh chuyển từ Burlington, Ohio, đến Virginia để tiếp quản một chức vụ đặc biệt với bên FBI.

Anh vẫn chưa biết phải cảm thấy thế nào về chuyện đó. Vậy là, anh gọi hai bánh Burger Whopper, hai phần khoai lớn, và một phần coca lớn đến mức bàn tay to lớn của anh còn cầm không hết cái ly. Anh thường ăn khi thấy lo lắng và càng lo lắng thì anh càng ăn lắm như cái thùng không đáy vậy.

Anh ngồi trong bãi đậu xe và ngẫu nhiên bữa ăn, muối rắc từ khoai chiên dính vào ngón tay anh và vương đầy xuống đùi. Ngoài trời tuyết rơi nhẹ nhẹ. Anh đã khởi hành muộn và giờ thì thấm mệt rồi, anh không thể tới nơi kịp trong tối nay. Anh sẽ ngủ lại tại một khách sạn nhỏ tại bang Keystone rồi tiếp tục chặng đường còn lại vào ngày hôm sau vậy.

Đặc vụ Ross Bogart đã nói sẽ chi trả mọi chi phí đi lại, miễn là hợp lí. Anh nghĩ rồi đây mình sẽ làm việc cho anh ta. Thực ra anh ta còn đề nghị Decker đi máy bay đến Virginia, nhưng Decker đã từ chối. Anh muốn lái xe, muốn dành thời gian cho bản thân. Anh sẽ làm việc ở FBI với một nữ nhà báo tên Alexandra Jamison mà anh đã gặp ở Burlington. Cô đã chứng minh được tài trí của mình trong cuộc điều tra vụ thảm sát gia đình Decker, và Bogart cũng muốn cô gia nhập độ hình bất thường của mình.

Bogart đã trình bày cho Decker biết chi tiết về ý định của anh ta về đội khi cả hai cùng trở lại Burlington. Nó sẽ hoạt động bên ngoài Quantico.

Tập hợp các đặc vụ FBI và thường dân với các kỹ năng đặc biệt để mở lại và người ta hi vọng sẽ giải quyết các vụ án “nguội”.

Decker trộm nghĩ có lẽ họ sẽ là một tuyến tập những kẻ lập dị.

Anh cũng chẳng rõ mình thấy thế nào về việc chuyển đến Bờ Tây và bắt đầu lại từ đầu nữa. Nhưng anh cũng nhận ra anh chẳng còn gì ở Burlington, thế nên, tại sao không cơ chứ? Ít nhất đó là những gì anh cảm thấy vào tuần trước. Giờ thì anh thấy bớt phần tự tin hơn hẳn.

Giáng sinh đến rồi đi. Hôm nay đã là giao thừa rồi. Người ta sẽ ra đường tiệc tùng chúc tụng cho năm mới. Decker sẽ không nhập hội với họ. Anh chẳng còn lý do để ăn mừng, mặc cho công việc mới và cuộc đời mới. Khi mà giờ anh đã mất đi gia đình mình. Chẳng gì có thể thay thế họ, vậy nên anh sẽ chẳng bao giờ có thể ăn mừng như trước được nữa.

Anh ném các túi rác vào chỗ để rác trong bãi đậu xe, rồi trèo lại lên xe, và lái đi. Anh bật đài lên. Chuẩn bị sang giờ mới thì anh mở đến Đài phát thanh quốc gia. Họ đang cập nhật tin tức mới nhất. Mục tin chính nói về một tử tù được tha mạng vào phút chót một cách kịch tính.

Người đưa tin bình luận rằng đây là món quà Giáng sinh vào phút cuối.

Người tử tù tên là Melvin Mars. Hẳn ta đã bị kết án hơn hai mươi năm trước vì giết cha mẹ mình. Lúc này, tất cả kháng cáo của hắn đã bị từ chối và bang Texas đã sẵn sàng bắt hắn trả giá cho những tội ác của mình bằng chính mạng sống của hắn.

Nhưng một bằng chứng gây sửng sốt mới xuất hiện.

Một tù nhân Alabama đã ra đầu thú và được cho là đã cung cấp những chi tiết mà chỉ kẻ giết người thực sự mới có thể biết được. Mars, cựu sinh viên đại học Toàn Mỹ, từng lọt chung kế Cúp Heisman, và từng là niềm hi vọng hàng đầu của Giải Quốc gia, giờ đây hắn vẫn đang chờ đợi kết quả điều tra từ sau song sắt. Nhưng nếu cuộc điều tra cho ra kết quả xác thực lời thú tội kia, thì Melvin Mars sẽ được trả tự do, sau hai thập kỉ bị giam cầm. Giấc mơ về Giải Bóng bầu dục Quốc gia, của hắn đã bị dập tắt, dĩ nhiên, nhưng công lý cuối cùng cũng sẽ được thực thi, dù có hơi muộn.

Chết tiệt thật, Decker nghĩ trong khi bấm tắt đài. Công lý nào cho Melvin Mars cơ chứ.

Rồi đầu óc anh bắt đầu quay cuồng, ký ức lần lượt ùa về xếp lại trong đầu anh gọn gàng theo trình tự thời gian, dù Decker cũng chẳng cần chứng Hyperthymesia để nhớ lại chuyện này.

Melvin Mars từng là ngôi sao chơi vị trí trung vệ hồi còn học Đại học Texas. Đội Longhorns đã đánh bại đội của Decker, đội Buckeyes của bang Ohio, trong trận cuối của mùa giải thường niên được phát trên kênh truyền hình quốc gia. Decker là hậu vệ trong đội của mình. Quá cao cho một hậu vệ, không xuất sắc nhưng ở mức giỏi. Anh có chiều cao, sức khỏe và sự dẻo dai, nhưng không có tài năng xuất chúng hay tinh thần thể thao của một cầu thủ xuất sắc thực sự.

Mars đã khiến cả Decker và đội Buckeyes phải khốn đốn vào chiều hôm đó. Texas đã giành chiến thắng với tổng số năm lần chạm bóng và đập tan mọi cơ hội chạm cúp vô địch của Bang Ohio.

Riêng mình Mars đã ghi bàn đến bốn lần. Ba lần chỉ cần chạy và một lần với chiêu bắt-chạy uyển chuyển từ vạch ba mươi lăm thước của đội Buckeyes. Decker nhớ rất rõ. Anh đã thử bắt chước Mars trong trận đấu khi anh ra trận.

Anh đã dồn hết sức huých Mars một cái ngay khi anh bắt được quả bóng. Nhưng bằng cách nào đó, Mars đã giữ vững thăng bằng, phi thật nhanh đến góc sân, và rồi đến vùng an toàn, rồi chạy sang một vùng an toàn khác gần vạch đích, trong khi Decker bị bỏ lại gần ba mét trên sân. Anh đã nghĩ đó là lần thứ năm Mars đã vượt mặt anh trong ngày hôm đó. Nhưng thực chất, huấn luyện viên đã bảo anh rằng đó là lần thứ mười vào hôm xem lại băng ghi hình trận đấu.

Decker đã quay lại ghế dự bị sau lần thất bại đó. Đội Longhorns ghi hai mươi tám điểm khi còn chưa đầy sáu phút, và chuẩn bị ghi thêm một điểm khi giành lại bóng sau một pha đánh chặn. Chính Mars một lần nữa đã hạ nóc ao tiền vệ đội Buckeyes, Eddie Keys, một bức tường đá granit, người mà rồi đây sẽ chơi mười hai năm với đội Forty-Niner. Eddie Keys bị huých mạnh đến nỗi ngã ngược ra đến tận vạch sân, trong khi Mars ghi điểm cuối cùng trong ngày hôm đó.

Melvin Mars.

Decker cũng cứ nghĩ số hăn ta được đo ni đóng giày cho Giải Quốc gia. Hồi đó, câu chuyện Mars bị bắt là một tin giật gân. Nhưng Decker lúc đó đang bận rộn tập luyện cho những giải đấu lớn và vụ bắt giữ cũng như những cáo buộc của Mars cứ thế chìm vào quá khứ.

Hai thập kỷ trong tù. Cho một tội ác mà có lẽ hăn không phải thủ phạm.

Một kẻ khác đã nhận tội. Kẻ biết những chi tiết chỉ tên sát nhân mới biết.

Việc này khá giống với vụ thẩm sát gia đình Decker đến nỗi chẳng cần có một đầu óc đặc biệt sắc bén, anh cũng nhận ra được sự quái đản của nó.

Anh lái xe quan Pennsylvania, rồi đi hướng Nam vào Maryland rồi xa hơn đến Virginia. Chẳng dừng để nghỉ chân. Tâm trí anh đang điên cuồng suy nghĩ.

Nghĩ về Melvin Mars.

Một cái tên từ quá khứ.

Decker không tin vào số phận, cũng chẳng tin sự tình cờ.

Nhưng ma xui quỷ khiến anh đã mở đài đúng lúc ấy. Giả như anh đã ăn lâu hơn, hoặc đậu xe đi vệ sinh, anh đã có thể bỏ lỡ bản tin và không bao giờ hay về câu chuyện.

Nhưng giờ anh đã biết.

Vậy điều đó có nghĩa gì?

Anh không chắc. Anh cũng chẳng rõ liệu cái tên Melvin Mars rồi đây có lại chìm vào quên lãng hay không.

Vài giờ sau, anh đến nơi. Đó là tại Căn cứ Thủy quân Lục chiến Quantico, một trong những căn cứ Thủy quân lục chiến Hoa Kỳ lớn nhất trên thế giới, và cũng là nơi có một loạt các cơ sở thực thi pháp luật liên bang.

Bao quanh là hàng rào cao với cổng bảo vệ. Vài người mặc đồng phục, cầm súng tự động, đứng canh gác hết sức nghiêm túc.

Amos Decker lái xe đến cổng, hạ cửa sổ, hít một hơi dài và chuẩn bị bước vào cuộc sống hoàn toàn mới của mình.

CHƯƠNG 4

BA CĂN PHÒNG.

Một phòng ngủ kích cỡ ngang một gian phòng giam. Một phòng tắm bằng một phần tư diện tích đó. Và căn phòng thứ ba được dùng cho tất cả những mục đích khác, bao gồm cả làm gian bếp.

Vẫn rộng rãi hơn so với những gì Amos Decker đã quen với trong hơn một năm rưỡi qua.

Anh đặt túi xuống và nhìn quanh căn nhà mới của mình. Anh thấy mình nên ngủ một chút, nhưng lạ thay, anh không mệt.

Đôi khi anh có thể ngủ nguyên cả ngày, nhưng đôi khi, như lúc này, lý trí sẽ không cho phép anh nghỉ ngơi. Trí óc anh đang như lửa đốt.

Có một cái bàn nhỏ ngang khu bếp. Trên bàn có một chiếc máy tính xách tay và một mẫu giấy kẹp bên cạnh. Đó là một lời nhắn từ Đặc vụ Bogart. Rằng chiếc máy tính này là anh ta để lại cho anh sử dụng. Ở đây có wifi được bảo mật. Và Bogart sẽ ghé qua sau.

Decker xem đồng hồ. Lúc này là năm giờ sáng. Bogart hẳn đã dự đoán anh có thể đã dừng xe để nghỉ chân một vài lần, và rồi có lẽ anh sẽ đến đây muộn hơn, chiều hoặc tối nay chẳng hạn.

Decker pha một ly cà phê đen, thêm rất nhiều đường, rồi đem nó lại bàn và mở máy tính lên. Anh kết nối mạng và bắt đầu tra cứu cái tên Melvin Mars.

Có khá khá câu chuyện về Mars được đăng mấy bữa nay. Decker đọc hết, bộ nhớ hoàn hảo của anh lưu lại từng thông tin một.

Nhưng anh muốn biết nhiều hơn về quá khứ của Mars. Thêm vài phút tìm kiếm, anh đã thấy cái mình muốn.

Melvin Mars đã từng là người đứng đầu trong danh sách tuyển quân của Giải Quốc gia được tổ chức thường niên vào tháng 4. Người ta dự đoán hẳn ta sẽ vào top 5 cho đến khi hẳn bị bắt và bị buộc tội giết cha mẹ mình, Roy và Lucinda Mars.

Decker quan sát bức ảnh mờ mờ chụp cặp đôi trên màn hình. Roy là một người đàn ông da trắng, với những đường nét nam tính, và ngay cả trong bức ảnh mờ thì ánh nhìn xuyên thấu của ông vẫn để lại ấn tượng mạnh. Lucinda có làn da đen, rất xinh đẹp, mái tóc bông bênh dài chấm vai. Khuôn mặt vẽ một nụ cười dễ mến.

Một cặp đôi lập, ít nhất là về vẻ bề ngoài. Thú vị đây.

Decker nhấp một ngụm cà phê và tiếp tục lướt máy tính.

Vụ sát hại diễn ra vào ngày mùng 2 tháng 4. Thi thể hai người được phát hiện trong phòng ngủ trên lầu. Cả hai đều chết vì bị bắn, khuôn mặt bị phá hủy hoàn toàn, phần thân cháy sém. Nhà họ cách khá xa đường lớn, trong vùng nông thôn Texas. Không một ai ở gần để có thể nghe thấy gì khi họ chết.

Đội cứu hỏa đã phát hiện ra thi thể của họ sau khi có người gọi 911. Đám cháy được dập tắt, và căn nhà trở thành một hiện trường vụ án.

Người dân quanh đó đều biết nhà Mars. Ở thì, họ biết Melvin vì tài năng của hẳn. Từ hồi học trung học, hẳn đã là một huyền thoại bóng bầu dục ở Texas rồi, danh tiếng hẳn ở đại học lại càng tăng khi hẳn chơi cho đội Longhorns.

Vậy thì, Melvin đã ở đâu khi cha mẹ hẳn ta chết?

Hẳn đã tốt nghiệp sớm vào kỳ trước đó, sau những tháng ngày đi học hè suốt ba năm trời. Hẳn có kế hoạch rõ ràng, báo cáo viết vậy. Và hẳn không muốn vấn đề học tập cản trở những kế hoạch sắp tới của mình. Hẳn được biết là một thanh niên có đầu óc toan tính. Hẳn không như những định kiến người ta vẫn gán cho một cầu thủ, rằng một cầu thủ thì chỉ là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển chứ không khôn ngoan đối đáp được. Nghe nói hẳn còn chẳng cần thuê quản lý vì hẳn sẽ tự thương lượng hợp đồng với đội

tham gia Giải Quốc gia. Hãn tự nghiên cứu, trao đổi với đồng nghiệp và các cựu cầu thủ.

Nhưng mà, phải hỏi lại, lúc đó Melvin đã ở đâu?

Cảnh sát tìm thấy hãn ngủ một mình trong một nhà nghỉ. Lý do cảnh sát định vị được hãn là vì hãn đã trả tiền phòng bằng thẻ.

Hãn giải trình rất đơn giản. Hãn đi thăm một người bạn. Hãn đã định về nhà ngay sau đó, nhưng lại có vấn đề xe cộ, nên đành qua đêm tại nhà nghỉ duy nhất mà hãn thấy bên đường. Hãn không biết gì về vụ thảm sát cho đến khi cảnh sát gõ cửa phòng hãn.

Chuyện xảy ra trước khi người người nhà nhà đều có điện thoại di động và thư điện tử, hay tài khoản Facebook hoặc Twitter. Bạn sẽ rời khỏi nhà và người thân không cách nào liên lạc, thật không thể tin được.

Lúc đầu, Mars không bị coi là một nghi phạm. Hãn rời ra tai mắt truyền thông khi người ta trao thưởng cho bất cứ ai có thông tin về vụ án mạng. Cảnh sát đã mất kha khá thời gian điều tra mọi thứ.

Decker hướng sự chú ý vào mẫu tin thuật lại chi tiết vì sao Mars trở thành kẻ tình nghi.

Người bạn mà hãn đến thăm đã nhớ rằng hãn ra về sớm hơn hãn khai báo. Căn nhà nghỉ chỉ cách nhà hãn chưa đến một giờ đi đường, tại sao hãn không đơn giản đi nốt chặng đường ngắn về nhà? Mars chỉ nói rằng xe hãn gặp sự cố nên mới tạt vào nhà nghỉ, dự định gọi cho cha hãn vào sáng hôm sau rồi kiểm tra xe.

Vấn đề là khi cảnh sát kêu hãn khởi động xe, cái xe nổ máy ngay lập tức. Hãn không có lời giải thích nào, cứ kể rằng động cơ xe đã kêu phì phì rồi chết ngay khi xe đến nhà nghỉ. Hãn kể hãn đã phải đẩy xe vào bãi đậu. Vấn đề nữa là đêm đó người ta đã thấy một chiếc xe trông như xe hãn lảng vảng gần nhà cha mẹ hãn.

Chủ nhà nghỉ khai rằng Mars nhận phòng lúc 1 giờ 15 phút sáng. Người bạn thì nói Mars rời nhà cô lúc 10 giờ. Mà chỉ mất có 1 giờ 40 phút để lái xe từ nhà hãn đến nhà cô bạn. Vậy nên có vẻ hãn có dư thời gian để lái xe về nhà, giết cha mẹ, rồi quay xe đến nhà nghỉ.

Chủ nhà nghỉ cho hay khi đó Mars có vẻ buồn bực và khó chịu. Ông chỉ cho biết quần áo Mars có vẻ như dính một thứ gì đó. Bộ quần áo chủ nhà nghỉ mô tả không khớp với bộ quần áo hắn ta mặc lúc cảnh sát đến. Người ta đồn rằng Mars đã tống khứ bộ quần áo dính máu rồi thay đồ mới khi đến nhà nghỉ.

Vấn đề đặc biệt rắc rối cho Mars nữa là khẩu súng dùng để giết cha mẹ hắn thuộc về hắn. Một khẩu súng hắn vẫn dùng để đi săn chim và gà tây. Và thế là vân tay của hắn bám đầy trên hung khí.

Xăng được dùng để thiêu hai thi thể cũng là xăng lấy từ gara dưới nhà. May mắn là căn nhà chưa cháy rụi hết. Tồn thất duy nhất là buồng ngủ nơi người ta tìm thấy hai cái xác.

Cuối cùng, cảnh sát phát hiện máu của Lucinda Mars trong xe hắn. Mọi bằng chứng pháp lý đều chống lại Melvin.

Decker đứng dậy, rót thêm một ly cà phê nữa. Ngoài kia, trời đang sáng lên. Anh đã mãi miết đến quên cả giờ giấc. Anh lại ngồi xuống, tiếp tục đọc.

Nhưng mà động cơ gì khiến Mars sát hại cha mẹ hắn cơ chứ?

Sau khi hắn bị bắt và kết tội giết người, cảnh sát đưa ra giả thuyết của họ. Với những kế hoạch ký kết với Giải đấu Quốc gia, những hợp đồng kịch xù kéo theo những mâu thuẫn liên quan đến tiền bạc. Cha mẹ hắn hắn đã muốn nhiều hơn những gì hắn sẵn sàng chia sẻ. Hắn là đã có cái vĩa. Mars cảm thấy bị kìm kẹp. Hắn không muốn nghe những ý kiến tiêu cực từ dư luận. Hắn đã chăm chút kỹ lưỡng hình ảnh của mình với hy vọng sẽ giành được những hợp đồng béo bở. Hắn vẽ kế hoạch đời mình rất cẩn trọng. Và ít nhất theo công tố viên, cha mẹ hắn có khả năng sẽ cản trở điều đó.

Vậy nên để giải quyết vấn đề, Mars tính toán kỹ lưỡng rồi chính tay giết cha mẹ mình. Hắn đi thăm bạn để tạo chứng cứ ngoại phạm, về nhà, giết cha mẹ mình, rồi lái xe ra nhà nghỉ. Tuy nhiên, như bao kẻ sát nhân khác, hắn đã để lộ ra những sơ hở, dù chỉ nhỏ thôi. Nhưng chính những mốc thời gian bất hợp lý đã làm lộ tẩy mọi thứ. Mặc cho kế hoạch tinh vi thế nào, nếu hắn đi giết người ở một nơi rồi khai rằng lúc đó đang ngủ nơi

khác, thì kẻ ngốc nào cũng thấy lời giải thích đó khiên cưỡng. Vì luôn có sơ hở, dù nhỏ đến đâu. Nhưng nếu cảnh sát thấy sơ hở đó, và đào bới nó, sơ hở nhỏ sẽ toát ra thành một lỗ hổng to đùng, vạch trần lời nói dối.

Và có vẻ như đó là điều đã xảy ra với Melvin Mars.

Thế nên bên truy tố suy ra động cơ cũng như những giả thuyết về sự thật. Và cũng chính khẩu súng của Mars - một bằng chứng thép - đã thực hiện tội ác đó. Vậy nên, họ có đủ ba yếu tố cần thiết để chứng minh tội ác của hắn. Và từ một mối nghi ngờ hợp lý, họ sẽ chứng minh nó một cách thuyết phục.

Từ người này đến người kia đứng lên làm chứng và đưa ra lời khai trước bồi thẩm đoàn. Bức tranh dần hoàn thiện. Công tố viên, một sinh viên tốt nghiệp đại học Tennessee và hoàn toàn không phải là một người hâm mộ cầu thủ Texas, đã thực hiện được công việc khó nhằn là xâu chuỗi các bằng chứng lại với nhau.

Luật sư bào chữa đã cố lật ngược tình thế nhưng không thành công. Và khi Mars không giữ vững được lập trường trước sức ép nơi tòa án, luật sư bào chữa cũng đành chịu khuất phục.

Bồi thẩm đoàn tuyên bố có tội nhanh đến nỗi thành viên ban bồi thẩm còn chẳng kịp có thời gian đi vệ sinh.

Mars đã được xét xử công minh. Những bằng chứng làm đúng nhiệm vụ của nó, chứng minh Mars có tội.

Roy và Lucinda Mars đã bị sát hại bởi chính đứa con trai duy nhất, Melvin.

Án tử hình là hình phạt thích đáng. Sự nghiệp của Mars với Giải Quốc gia kết thúc trước cả khi hắn có cơ hội bắt đầu. Điều tương tự cũng dành cho chính cuộc đời hắn.

Hết chuyện.

Hắn đã đang chuẩn bị lên giường khi một gã khác ra mặt nhận là thủ phạm thực sự.

Kẻ đó tên *Charles Montgomery*.

Decker soi xét bức hình chụp gã đàn ông trên màn hình máy tính.

Da trắng, ngoài bảy mươi. Cơ bắp, rắn rỏi và khá hăn học. Một cựu binh với hồ sơ tội phạm dài dằng dặc. Khởi đầu là một tên vô lại, rồi thành một tên tội phạm, và sau cùng là tội phạm nguy hiểm. Hắn cũng ngồi tù ở Alabama với án tử treo trên đầu vì hàng loạt những vụ giết người của hắn vài năm trước.

Vậy thì, nếu như Montgomery nói sự thật, làm thế nào mà Melvin Mars lại bị kết án ngang trái đến vậy?

Các báo cáo cho biết gã kia có thông tin chi tiết về vụ án mà cảnh sát đã giấu kín bấy lâu, vì vấn đề thủ tục thông thường. Montgomery có vẻ biết một vài thông tin. Nhưng tại sao hắn thú nhận? Vì hắn đang ở sẵn trong tù? Vì hắn thấy sám hối? Vì đẳng nào hắn cũng chết? Decker đã có kinh nghiệm với nhiều tên tội phạm sừng sỏ. Với anh thì đơn giản trong Montgomery không giống một kẻ biết sám hối. Hắn trông đơn thuần giống như một kẻ sát nhân, thế thôi.

Decker uống nốt cà phê rồi lùi lại.

Có tiếng gõ cửa. Anh xem đồng hồ. Bây giờ là bảy rưỡi.

Anh ra mở cửa.

Nhìn lại anh là Đặc vụ Bogart, trong tay xách theo một cặp tài liệu lớn. Anh ta tầm bốn mươi tuổi, cao và cân đối, tóc muối tiêu. Anh ấy có một vẻ uy quyền rất thâm lặng, phong thái của một người thường chỉ huy những vụ khó nhằn. Anh ta không có con, sống ly thân với vợ và đang trong quá trình làm thủ tục ly hôn.

Jamison xuất hiện đằng sau anh ta, cao ráo và xinh đẹp với mái tóc nâu, đôi mắt biểu cảm của cô sáng lên khi thấy Decker. Cô đang cầm một túi thức ăn trên tay.

Jamison hớn hờ, “Ngạc nhiên chưa! Chúc mừng năm mới!”

Bogart cũng mỉm cười, “Tôi được báo là anh đến sớm. Chào mừng đến với FBI.”

Amos Decker đáp, “Tôi có vụ này muốn điều tra.”

CHƯƠNG 5

Amos Decker ăn ngẫu nhiên chỗ thịt xông khói, trứng với bánh quy phô mai trong khi Jamison cùng Bogart đọc các mẫu tin về Melvin Mars trên máy tính.

Cuối cùng, Bogart cũng ngẩng lên và nói: “Thú vị đấy, nhưng chúng ta chẳng có thẩm quyền gì trong vụ này đâu Amos.”

Ăn xong, Decker vừa uống ngụm cà phê cuối vừa cuộn đồng giấy gói lại trước khi ném nó vào thùng rác cạnh bệ bếp bằng một cú ném đáng 3 điểm trong môn bóng rổ.

“VẬY CHÍNH XÁC THÌ THẨM QUYỀN CỦA CHÚNG TA LÀ GÌ?”

Đáp lời Decker, Bogart mở cặp táp, lấy ra một tập tài liệu lớn đưa cho Decker. “Tôi cũng đã đưa một bản cho Alex rồi. Đây là những vụ án mà chúng tôi đang cân nhắc. Đọc qua đi rồi chúng ta sẽ bàn bạc sau ở buổi họp.”

“ĐÔNG ĐỦ Ở ĐÂY RỒI THÌ HỌP LUÔN ĐI.”

“Còn hai người nữa sẽ gia nhập cơ.”

Jamison chen vào, “Tôi đã gặp một người rồi, anh sẽ ưng cô ấy thôi.”

Decker chỉ nhìn chằm chằm Bogart. Đáp lại, anh ta hỏi, “Thế anh quen tay Melvin Mars này à?”

“TỪNG ĐẤU VỚI HẮN HỒI HỌC ĐẠI HỌC. TÔI CHỈ NHỚ TÔI CHỈ NÓI VỚI HẮN ĐÚNG MỘT CÂU: ‘THĂNG KHỐN, SAO MÀY LÀM ĐƯỢC THẾ?’”

“HẮN CHƠI CỜ THẾ CƠ À?”

“CHƯA THẤY AI CỜ HƠN.”

Jamison nói, “Chà, có vẻ anh ta sắp được ra tù. Cũng tốt rồi.”

“Nếu anh ta vô tội.” Decker thêm.

“Ờ THÌ, PHẢI, ĐƯƠNG NHIÊN.”

“Tôi ngờ là họ sẽ thả anh ta,” Bogart chỉ ra, “Trừ khi họ hoàn toàn xác thực được mọi chuyện.”

Decker chỉ vào máy tính. “Anh có biết là một năm có hàng trăm người ra tù vì được chứng minh vô tội không?”

“Chỉ là một phần nhỏ so với số người ngồi tù thôi,” Bogart đáp lại với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Decker nói, “Áng chừng 2 đến 2,5% số tù nhân ở Hoa Kỳ là người vô tội. Thế là tầm hai mươi ngàn người rồi. Lần đầu tiên người ta dùng xét nghiệm ADN trước tòa là năm 1985. Khi đó, ba trăm ba mươi tù nhân đã được giải oan. Nhưng mà người ta chỉ xét nghiệm ADN trong khoảng 7% số vụ án. Mà 25% trong số vụ có xét nghiệm, FBI đã có thể tự loại bỏ nghi phạm, thế nên tỉ lệ tù nhân vô tội có thể còn cao hơn. Có thể là cao hơn rất nhiều.”

“Rõ là anh đã nghiên cứu vấn đề này rất kỹ.” Bogart hờ hững.

Một khoảng lặng dài giữa hai bên.

“Decker,” rồi Bogart mở lời. “Đây không thực sự là vấn đề của chúng ta. Chúng ta điều tra các vụ án đã chìm vào quên lãng để truy tìm thủ phạm.”

“Nếu như hung thủ không phải là Mars thì sao?”

“Thì chắc là tên Montgomery.”

“Còn nếu hắn ta cũng không phải?”

“Tại sao người ta lại đi nhận lấy một...” Bogart bỏ lửng câu nói, có vẻ hơi xấu hổ. “Thôi được rồi, tôi hiểu rồi, chuyện tương tự đã xảy ra trong vụ của anh. Nhưng mà...”

“Liệu chúng ta có thể cân nhắc vụ này khi có đủ cả đội không?” Decker hỏi.

Bogart ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói, “Kế hoạch ban đầu của tôi cũng là để cả đội rà qua một loạt các vụ án khả dĩ rồi cùng bầu ra một vụ để đảm nhận. Nên tôi nghĩ tôi có thể linh hoạt.”

“Và chúng tôi có thể ‘bôi trơn’ cho một số vụ đặc biệt không?” Jamison hỏi.

Bogart đáp, “Tôi không thấy có vấn đề gì,” rồi nói thêm vào với một nụ cười, “Tôi ủng hộ nền dân chủ cũng nhiều như Decker vậy.”

“Tôi nghĩ chúng ta có thể nhận vụ này đấy.” Decker bướng bỉnh.

“Chúng ta có thể thuyết phục những người khác, Amos à,” Jamison nhanh chóng tiếp lời. “Bogart nói rồi mà.”

Decker nhìn xuống máy tính. Bogart và Jamison quan sát sắc mặt anh.

Họ đều biết Decker cứng đầu và rất khó lay chuyển một khi anh đã ra quyết định. Cũng chẳng phải lỗi của ai, chỉ đơn giản con người anh là như vậy.

Bogart nói, “Vì anh đến đây sớm, nên tôi đã dời cuộc họp ngày mai lên 2 giờ chiều nay.” Anh ta nhìn một lượt qua bộ quần áo nhàu nhĩ và đầu tóc bù xù của Decker. “Chúng tôi sẽ cho anh chút để sửa soạn và quay lại đón anh lúc 2 giờ kém 15. Điểm hẹn cũng không xa lắm.”

Decker nhìn xuống bộ quần áo nhàu nhĩ của mình. Mở miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, anh chỉ gật đầu đồng thuận, rồi lại nhìn về phía máy tính.

Bogart liền đứng dậy, Jamison vẫn ngồi yên. Khi anh ta nhìn cô với cái nhìn dò xét, cô mới chột nói với Decker, “gặp anh sau vậy.”

Anh ta liếc sang Decker, gật đầu cụt lủn, “Chúng tôi rất vui được đón tiếp anh, Amos.”

Decker vẫn cứ nhìn chăm chăm xuống chiếc máy tính. Bogart quay người bỏ đi.

Jamison liếc nhìn Decker. “Quá nhiều thay đổi, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.”

Decker chỉ nhún vai đáp lại.

“Có gì thú vị thế ở vụ án của Mars cơ chứ?” Cô hỏi. “Chỉ vì anh đã từng đấu với hắn ta?”

“Tôi không thích khi người ta cứ tự dưng xuất hiện rồi thú tội.”

“Như trong vụ của anh?”

Decker đóng máy tính và ngả lưng ra ghế. “Kể tôi nghe về các thành viên khác được không?”

“Tôi mới chỉ gặp một người thôi. Tên là Lisa Davenport. Cô ấy là một nhà tâm lý học lâm sàng từ Chicago. Đã ngoài 30 tuổi và rất dễ mến. Rất chuyên nghiệp.”

“Rồi mọi người định làm việc thế nào vậy?”

“Như Bogart nói, chúng ta cùng chọn ra một vụ án rồi điều tra.”

“Nhưng phải có ai đó tập hợp các vụ án cho chúng ta chọn. Một người nào đó đã chọn trước các vụ án.”

“Phải, đúng là như thế.” Cô chỉ vào chiếc máy tính. “Chắc là từ đó. Máy vụ hấp dẫn. Anh có thể thêm vụ Mars vào mà. Bogart đã nói thế.”

“Anh ta không thực sự nói thế. Anh ta nói vụ này nằm ngoài thẩm quyền của anh ấy. Anh ấy nói chúng ta có thể thuyết phục mọi người. Nhưng nếu số phiếu bầu không đủ, chúng ta sẽ để vuột mất vụ án.” Rồi anh quay lại nhìn cô. “Tôi có phiếu ủng hộ của cô không đấy?”

“Tất nhiên là có chứ, Amos.”

Anh quay đi. “Tôi rất cảm kích.”

Jamison ngạc nhiên. Bởi lẽ thường thì Decker không hay nói thế.

“Anh có muốn sửa soạn không?” Cô nói khách sáo, “Tôi biết anh đã lái xe cả chặng đường dài và hầu như chẳng dừng lại để nghỉ.”

“Tôi đã lái xe không dừng, phải, tôi cần sửa soạn chút. Nhưng mà tôi không có nhiều quần áo.”

“Nếu anh muốn, chúng ta có thể đi sắm vài bộ cho anh, trước khi buổi họp diễn ra.”

“Có lẽ để sau đi.”

“Bất cứ khi nào anh muốn thôi, Amos. Tôi luôn sẵn sàng mà.”

“Cô không cần tử tế với tôi thế đâu.”

Jamison biết rằng, không như những người khác, Decker nói vậy, tức là anh thực sự nghĩ vậy.

“Tôi nghĩ rằng cả hai ta đều trải qua những biến cố trong cuộc đời, và chúng ta cần nhau. Có thể tôi cũng có một vụ mà tôi muốn điều tra, và khi đó tôi cũng cần sự ủng hộ của anh mà.”

Decker trầm ngâm nhìn cô và gật đầu. “Cô vẫn luôn phức tạp hơn vẻ ngoài nhiều.”

“Người ta cũng chỉ mong có thế,” cô đáp, mỉm cười yếu ớt.

CHƯƠNG 6

“LÀM THẾ NÀO các người trả lại cho tôi hai mươi năm đời người? Nói xem nào, làm thế nào!?”

Melvin Mars ngồi đối diện với luật sư của mình trong phòng thẩm tù.

Mary Oliver là một người phụ nữ ngoài ba mươi, tóc nâu vàng cắt ngắn và mắt xanh lục đeo một cặp kính vuông. Gương mặt góc cạnh, xinh xắn với tàn nhang lấm tấm.

“Sẽ chẳng thể nào quay ngược thời gian, Melvin à,” cô nói. “Không thể nào. Họ vẫn chưa xác thực được câu chuyện của Montgomery nên chúng ta cũng không nên cầm đèn chạy trước ô tô.”

“Tôi không quen gã này. Chẳng biết mặt mũi gã ra sao. Chẳng biết gã tồn tại cho đến khi người ta kể với tôi. Nên họ chẳng thể nào nói tôi đã thuê hăng giết cha mẹ mình được. Và nếu họ không làm thế được, có nghĩa là tôi sẽ được thả, phải không?”

Oliver sột soạt lật giở vài giấy tờ trong tay. “Nghe này, chuyện không đơn giản thế đâu. Cái gì cũng phải có quy trình, được chứ?”

Mars bật dậy và đâm mạnh vào bức tường sau lưng, tên lính gác đô con đứng giữa phòng đưa mắt cảnh giác về phía hắn. Tên lính gác đứng xa

nên không nghe được câu chuyện của họ, nhưng đủ gần để can thiệp khi cần.

“Quy trình? Hồi đó tôi đã để yên cho người ta thực hiện các quy trình, và nhìn xem tôi nhận được gì? Họ đã hủy hoại cuộc đời tôi, Mary à.”

“Tôi hiểu cậu đang cảm thấy bị phản bội và bị lợi dụng, Melvin. Những gì cậu đang cảm nhận, đó hoàn toàn là những cảm xúc tự nhiên.”

Mars trông như hần chuẩn bị tấn công ai đó hay cái gì đó một trận hết sức có thể. Nhưng rồi hần liếc thấy tay lính gác rờ đến chiếc dùi cui. Hần nhìn thấy khoe môi tên lính gác giật giật ham muốn đá đít một tay tù nhân nào đó.

Cho tao một cái cớ đi, thẳng khốn, làm ơn đấy.

Mars cố trấn tĩnh lại và ngồi xuống. “Thế chính xác thì cái quy trình này sẽ mất bao lâu?” Giọng hần đều đều.

“Đây là một vụ kì dị nên cũng chẳng có một cái lịch cụ thể nào cả.” Oliver giải thích, nhẹ nhõm vì Mars quyết định nói chuyện lí trí hơn. “Nhưng tôi sẽ để mắt đến từng bước điều tra, Melvin. Tôi hứa với cậu. Tôi sẽ thúc họ làm việc. Nếu họ tỏ ra uể oải, tôi sẽ gọi họ dậy, tập trung điều tra. Tôi hứa đấy. Tôi sẽ đệ bản kiến nghị.”

Hần gật gù. “Tôi biết cô sẽ làm thế.”

“Chuyện này hần rất khó khăn với cậu. Khi tôi mới hay tin, tôi hoàn toàn lúng túng. Tôi vẫn không thấy có mối liên hệ nào giữa cha mẹ cậu và Charles Montgomery.”

“Chà, nếu mà có, họ cũng chẳng nói với tôi đâu. Có lẽ gã chỉ là một kẻ lạ, đột nhập vào nhà và giết người.”

“Nhưng mà không có dấu vết nào của đột nhập cả. Không có gì bị mất cắp. Đó là lý do cảnh sát hướng mũi rìu vào cậu.”

“Nhưng cô tin tôi chứ?” Mars nhanh chóng hỏi.

“Có, tất nhiên tôi tin cậu.”

Melvin nhìn chăm chăm luật sư. Đầu óc hần quay cuồng, *hần rồi*.

“Chỗ chúng tôi, không nhà nào khóa cửa cả. Cha mẹ tôi đâu có gì nhiều cho người ta trộm. Cô biết chúng tôi đã sống thế nào mà. Cha tôi làm ở tiệm cầm đồ. Mẹ tôi chỉ kiếm vài đồng mọn, bà thuê vá quần áo, dạy tiếng Tây Ban Nha và dọn dẹp đồng hồ của nhà khác.” Hân lắc đầu. “Tôi đã muốn thay đổi hoàn cảnh khi tôi chơi Giải Quốc Gia. Đã định mua cho họ một căn nhà mới, cho họ tiền. Họ có thể không phải đi làm nữa. Tôi có kế hoạch mà.”

“Tôi biết, Melvin,” Vị luật sư an ủi.

“Tôi đã luôn nghĩ đây chỉ là một sai lầm lớn, rằng rồi ai đó sẽ giải được vụ án, rằng chỉ vài tháng thôi tôi sẽ ra tù và lại được chơi bóng. Rồi một năm trôi qua, và rồi một năm nữa và một năm nữa. Rồi năm năm. Và thế rồi một thập kỷ. Và... chết tiệt!”

Hân lại chìm vào im lặng, bắt đầu lắc lắc đầu, mặt thì cúi gằm xuống. Một giọt nước mắt chảy xuống và Mars lấy tay gạt ngay nó đi.

“Mà kể cả giờ tôi có được thả ra, thì sau đó thế nào? Tôi không có gia đình, không có việc làm. Tôi không có gì cả.”

“Bang Texas sẽ có khoản đền bù trợ cấp cho cậu.”

“Bao nhiêu chứ?”

“Nhiều nhất là hai mươi lăm ngàn đô.”

Mars nhìn lên, như thể không tin vào tai mình. “Hai lăm ngàn! Cho hai mươi năm cuộc đời tôi?”

“Tôi biết nghe hết sức bất công. Nhưng đó là luật hiện hành.”

“Cô có biết nếu tham gia Giải đấu Quốc gia tôi có thể kiếm được bao nhiêu không?”

“Nhiều hơn rất nhiều. Tôi biết.”

“Vậy ra tôi rời khỏi đây với nhiều nhất là hai mươi lăm ngàn, mà cũng có thể ít hơn, rồi sao chứ?”

“Chúng tôi sẽ hỗ trợ cậu, tìm nhà, tìm việc.”

“Việc gì? Cầm chổi à? Hay là công việc cũ của cha tôi ở tiệm cầm đồ? Một phần của Texas đấy nhỉ, vì tiệm cầm đồ làm ăn lớn lắm, có ai có đồ đem cầm đâu.”

“Hãy cứ từ từ rồi đâu sẽ vào đấy.” Oliver cố an ủi với tông giọng bình tĩnh nhất của mình.

“Kể cả nếu họ thả tôi. Họ cũng chẳng xóa án cho tôi. Tức là tôi có hai cái bản án kết tội sát nhân trong hồ sơ. Cô nghĩ ai sẽ thuê thẳng này? Cô nói đi? Nói tôi nghe!”

Mars có thể cảm thấy cô ta đang càng lúc càng thêm lo lắng với mỗi phút trôi qua.

Cô á da trắng nhỏ nhắn và gã da đen đô con, hung hãn. Đó là những gì cô ta nhìn thấy. Tất cả những gì cô ta đang nghĩ đến. Và đây là cô ta còn ở phe mình đấy.

Hắn lại quay đi, thay đổi giọng nói. “Chết tiệt, tôi không biết chúng ta nói chuyện này làm gì. Họ cũng chẳng bao giờ thả tôi đi đâu, Mary.”

“Melvin, họ sẽ phải thả nếu cậu trong sạch.”

“Tôi vẫn trong sạch hai mươi năm ròng mà,” hắn vặc lại. “Giờ có gì thay đổi?”

“Ý tôi là, nếu có bằng chứng xác thực sự trong sạch của cậu, thì họ không thể giữ cậu trong tù được?”

“Thế hả? Có tầm một tá thằng tù trên đất nước này được chứng minh trong sạch, như cô nói đấy. Chắc phải mấy năm trước rồi. Và đoán xem, bọn nó vẫn đang tù một gông. Có thằng kể rằng nó đã hết thời hạn kháng cáo rồi, nên đời nó vẫn cứ toang kể cả khi người ta biết nó không phạm tội. Có thằng khác, ngồi tù cho một tội ác không phải của hắn, và chỉ vì một số thủ tục pháp lý nhầm nhứ, họ nói rằng hắn có thể phải ngồi thêm bốn năm nữa, rồi cũng có thể sau đó họ sẽ thả hắn. Một đứa nữa thì đâm lính canh nên bị gia hạn tù, mặc dù nó chẳng đáng phải ngồi tù từ đầu. Thế nên, đừng nói với tôi về những gì họ phải làm. Họ sẽ làm những gì họ muốn. Quy trình đấy.”

“Chúng tôi sẽ đảm bảo vụ của cậu không thành ra như vậy.” Cô luật sư bắt đầu dọn đồ. “Giờ tôi phải đi rồi. Nhưng tôi sẽ liên lạc ngay khi tôi nghe nhóng được tin tức gì.”

Hắn nhìn theo khi cô đứng dậy. “Tôi không giận cô đâu, Mary à. Tôi chỉ tức giận với... tất cả mọi thứ, ít nhất là ngay lúc này.”

“Tôi hiểu mà,” cô nói đầy thành ý. “Tin tôi đi. Nếu tôi là cậu tôi chẳng bình tĩnh được bằng nửa cậu bây giờ đâu.”

Rồi cô rời đi ngay.

Mars cứ ngồi đó cho đến khi tên lính canh đến bảo hắn nhắc móng lên.

Và lại gông lại cùm.

Reedy xuất hiện và dùng dùi cui đâm vào lưng hắn làm hắn phải nhăn mặt vì đau.

“Luật sư của mày nói sao, Jumbo?” Reedy hỏi.

Mars, như thường lệ, không trả lời.

“Ồ, chuyện riêng hả, phải rồi. Chỉ giữa hai người thôi chứ gì. Mày muốn ngủ với cô ta phải không, Jumbo? Ném thử vài cái móng đàn bà da trắng chứ? Cho biết mùi chứ hả? Hồi xưa là phạm pháp đấy, một thằng da đen với một con da trắng. Giờ vẫn nên bị cấm mới phải. Gái da trắng không nên ngủ với động vật. Tao nói phải không?”

Hắn lại thụi phát nữa vào hông Mars.

Mars quay lại. “Khi tao ra khỏi đây, cùng nhau làm một ly nhé. Tao sẽ *tìm* đến mày. Chúng ta có thể đi chơi chút. Cùng nhau.”

Reedy khịt mũi rồi khựng lại khi trọng lượng lời nói của Mars như một chiếc xe container tông thẳng mặt hắn.

Không còn những cú thúc bằng dùi cui trên đường về phòng giam nữa.

CHƯƠNG 7

KHI BOGART VÀ Jamison quay lại lúc 1 giờ 30 phút chiều hôm đó, Decker đã tắm gội, cạo râu và thay một bộ đồ khác: quần jean, áo sơ mi flannel và áo len trùm ngoài, đi đôi ủng dính bùn. Hồi anh đóng giả luật sư ở Burlington anh có mua vài bộ đồm đáng, nhưng chúng đều đang bẩn và ở dưới đáy túi đồ.

Bogart diện bộ vest bánh bao, chiếc áo sơ mi đính cúc cổ áo kèm cà vạt màu xanh lá. Jamison mặc quần âu, áo sơ mi màu kem và áo khoác, chân đi đôi giày cao gót trông mới tinh toát lên sự sành điệu. So với vẻ ngoài bình thường của Decker, cả hai trông như chuẩn bị tham dự một đám cưới. Nhưng anh trông thế này là ổn lắm rồi, và hai người họ có vẻ cảm kích rằng anh đã cố gắng chải chuốt.

“Sẵn sàng chưa,” Bogart cười.

Decker gật đầu. Anh đang cầm tập hồ sơ, đã đọc và đã nhớ hết chúng. Trên đường ra xe Bogart, bụng anh hơi quặn lên. Không phải vì đói mà vì bồn chồn.

Vấn đề với toàn bộ sự sắp xếp này là Decker không thực sự thoải mái khi giao tiếp với những người khác. Chứng siêu trí nhớ làm anh trở nên xa cách, khó xử và lạc lõng. Anh không kiểm soát được nó. Cũng lạ khi nghĩ đến chuyện bộ não bị tách rời khỏi những phần còn lại của cơ thể con người. Nhưng trong trường hợp này, Decker thấy nghĩ vậy cũng thực tế.

Anh biết trước rằng gia nhập “đội” thì anh sẽ phải làm việc nhóm, nhưng giờ khi đến gần buổi họp, anh bắt đầu tự vấn quyết định của mình.

Liệu mình có vừa tự làm rối tung đời mình lên không?

Anh phải tìm cách nhích người vào ghế trước chiếc xe con của Bogart vì chân anh quá dài. Sau khi ngồi được xuống, anh kéo thắt đai an toàn. Jamison ngồi sau Bogart, để Decker có không gian mà loay hoay.

“Ông kể tôi nghe chút về các thành viên khác được không?” Decker lên tiếng. “Alex có kể tôi chút ít về Davenport rồi.”

“Lisa được gọi gia nhập vì cô ấy là chuyên gia đối phó với kẻ tâm thần và chống phá xã hội. Cô ấy rất nổi tiếng trong lĩnh vực của mình và đã

viết một số cuốn sách về chủ đề này. Cô ấy sẽ có phân tích cho chúng ta về tính cách và xu hướng của vài tên mà chúng ta điều tra. Cho chúng ta hiểu động cơ của chúng. Tất nhiên, trong FBI chúng tôi cũng có người với khả năng như vậy. Nhưng tôi nghĩ rằng đây là một ý tưởng hay để đem lại một cái nhìn mới mẻ hơn về vụ án, ngoài quan điểm của cơ quan thực thi pháp luật của liên bang.”

Jamison tán thành: “Có lẽ là một lý thuyết khả dĩ.”

“Cũng có một đặc vụ FBI khác, tên Todd Milligan, ở độ tuổi 30 đến 40, một thanh tra hiện trường giỏi. Anh ta đã đấu tranh để giành một vị trí trong đội này đây. Anh ấy rất hào hứng muốn bắt đầu.”

“Và anh ta cảm thấy sao khi làm việc với người không phải đặc vụ FBI?” Decker đặt câu hỏi.

“Không vấn đề gì đâu,” Bogart trả lời. “Nếu không anh ta đã chẳng ở lại đội.”

Jamison bắt gặp Decker qua gương chiếu hậu. Có vẻ như anh không có cùng sự tự tin như Bogart trong việc này.

Hai mươi phút sau, họ đậu xe trước một tòa nhà gạch trong khuôn viên Căn cứ Thủy quân lục chiến Quantico, nơi tọa lạc của Học viện FBI, phòng thí nghiệm, ViCAP và nhiều bộ phận khác.

Cả ba bước ra khỏi xe, Bogart cài cúc áo khoác và nói, “ViCAP đã cho chúng ta sử dụng không gian trong cơ sở của họ. Chúng ta cũng sẽ được họ hỗ trợ trong các hoạt động.”

“ViCAP là viết tắt của Violent Criminal Apprehension Program - Chương trình Truy bắt Tội phạm Bạo lực.” Jamison giải thích.

Bogart gật đầu và giữ mở cửa cho họ. “Thành lập năm 1985. Đơn vị này xử lý các vụ án giết người hàng loạt lẫn các vụ hành hung khác, thường là liên quan đến tình dục. Họ là một phần của Nhóm ứng phó sự cố nghiêm trọng.”

“Tức là một phần của Trung tâm Quốc gia về Phân tích Tội phạm Bạo lực luôn.” Decker tiếp lời.

Bogart gật đầu. “Chúng tôi có rất nhiều lớp tổ chức.”

“Có lẽ hơi nhiều quá chẳng,” Decker nhận xét.

“Có lẽ,” Bogart đáp cụt lủn.

Họ bước xuống một hành lang đầy ánh sáng.

Jamison hỏi, “Thế những gì chúng ta làm có khác gì công việc hiện tại của ViCAP?”

“ViCAP là một cơ sở dữ liệu trung tâm mà các cơ quan thực thi pháp luật khác, cả tiểu bang và liên bang, sử dụng để điều tra các vụ việc trong khu vực pháp lý của họ. Nhưng, chúng ta sẽ là một trong những người đầu tiên sử dụng những người từ bên ngoài FBI để trở thành một phần của nhóm hoạt động như vậy. Việc này tốn một khoản tiền và phải thương lượng qua lại nữa. Phải nói cho mọi người biết rằng một số người trong Văn phòng không ủng hộ chúng ta, họ cho rằng việc đưa người ngoài vào là một sai lầm. Tôi hi vọng rồi ta sẽ chứng minh được là họ đã sai.”

Decker, “Đóng vai luật sư của quý hả, điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta chứng minh là họ đúng.”

Bogart nhún vai. “Sau đó à, nguồn tài trợ bị cắt, chúng ta mất việc và phải tìm cái khác để làm. Sự nghiệp của tôi rơi thẳng từ trần đến sàn.”

Jamison cương quyết, “Thế thì hãy đảm bảo điều đó không xảy ra.”

Họ đi qua một trạm kiểm soát an ninh rồi Bogart sử dụng thẻ ID của mình để mở một cánh cửa.

“Đây rồi,” anh ta làm động tác chỉ tay vào trong.

Ngay trước ngưỡng cửa, Decker cảm thấy bồn chồn trong bụng, cảm giác như khi anh chuẩn bị lao vào lưới. Một loạt những sự kết hợp kỳ lạ của sự lo lắng, adrenaline chảy mạnh, và những dự đoán của riêng anh.

Anh nghĩ mọi thứ đã qua rồi.

Nhưng rõ ràng là không.

Bắt đầu nào.

Anh bước vào căn phòng.

CHƯƠNG 8

DECKER LIẾC NHÌN quanh phòng như quét radar và ghi nhớ lại mọi thứ.

Trong phòng có sẵn hai người đang ngồi.

Lisa Davenport ngồi bên tay phải. Cô gần bốn mươi tuổi, tóc cắt ngắn màu vàng hoe, dáng người mảnh mai, khuôn mặt quyến rũ, bờ môi đầy đặn, mắt xanh lấp lánh. Cô có một cơ thể thuần dài thể thao, hông hẹp, vai rộng cân đối.

Cô mỉm cười khi bắt gặp ánh nhìn của Decker.

Todd Milligan ngồi đối diện. Anh ta cao khoảng mét tám, nặng tầm hơn 60 cân. Như khi Bogart còn trong thời kì sung sức và cảm tưởng như có thể chạy mãi không dừng. Mái tóc đen của anh cắt ngắn kiểu quân đội, lông mày nhú lại tự nhiên, đôi mắt nâu sáng của anh có vẻ mãnh liệt, sống lưng thẳng tắp y như chiếc cà vạt sọc anh đeo. Không có vẻ gì mời gọi hay chào đón ở người đàn ông. Anh ta đơn giản là trông rất nghiêm túc.

Phía trước mỗi người là một tập tài liệu dày. Decker thấy có vô số những tờ giấy ghi chú thò ra bên rìa tập tài liệu. Cả Davenport và Milligan rõ ràng đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bogart giới thiệu qua và họ cùng ngồi xuống bàn.

Trên tường có một chiếc TV màn hình rộng chiếm trọn bức tường. Bogart khởi động máy tính xách tay của mình và làm vài thao tác trên bàn phím. Màn hình sáng lên và mọi người đều hướng mắt về phía TV.

Bogart cất tiếng, “Chúng ta hiện đang có hai mươi vụ án để xem xét. Nhưng thực tế, chúng ta chỉ có thể tập trung vào một trong số đó. Tôi hướng đến chất lượng, không phải số lượng. Hai mươi trường hợp này đến từ con số lớn hơn rất nhiều, trải qua các bộ lọc nội bộ khác nhau.”

Milligan nói chắc nịch, đồng dục, “Tôi thấy rằng vụ Morillo có tiềm năng nhất trong đây. Có vài khía cạnh tiếp cận vấn đề khiến tôi nghĩ rằng vụ này ta ăn chắc rồi.”

“Hứng thú vậy là tốt.” Bogart nói. “Nhưng tôi muốn chúng ta cùng xem qua tất cả các vụ án đã, để ai cũng được cập nhật đầy đủ thông tin trước khi bắt đầu.”

Cơ mặt Milligan chỉ co nhẹ một chút. Decker có thể thấy anh ta không hài lòng khi ai đó phản đối những gì anh ta đã chắc chắn, dù Bogart thực sự hoàn toàn có lý.

Bogart cho chạy từng vụ án qua màn hình, chiếu những chi tiết nổi bật.

Decker để ý thấy mọi người đều tra theo tập tài liệu riêng của mình. Và anh thấy Milligan liếc nhìn ngạc nhiên khi Decker không mở tập tài liệu của mình. Có lẽ Bogart không kể với ai về chứng siêu trí nhớ hyperthymesia của anh. Decker đang lật giở những trang tài liệu trong đầu mình, theo nhịp chuyển trang của Bogart trên màn hình.

Khi đã xong, Bogart nhìn quanh phòng. “Có ai có ý kiến gì không?”

Milligan nói, “Tôi tin ta có thể theo vụ Morillo, Ross à. Đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta điều tra thành công. Vụ án không có nhiều thứ chống lại anh ta và mọi manh mối về động cơ đều bị làm ngơ. Tôi thấy có nghi phạm sáng giá hơn ở ngoài kia. Đây sẽ là khởi đầu tốt để bắt đầu dự án của anh đấy.”

Bogart nhìn những người khác. “Có ý kiến gì không?”

Decker nói, “Tôi nghĩ chúng ta nên bỏ qua vụ Morillo đi.”

“Tại sao?” Milligan gay gắt.

“Vì trông có vẻ anh ta chính là thủ phạm.”

Milligan quay hẳn về phía anh, cái cổ chắc nịch của anh ta bẻ ra như rắn hổ mang. Anh ta hỏi, “Dựa trên cái gì?”

“Sự thiếu nhất quán.”

“Ví dụ?”

“Morillo là một nhà thầu dân sự cho Hải quân. Ở trang hai, anh ta tuyên bố với cảnh sát rằng anh ta đi làm ở Căn cứ Hải quân Crane ở Quận

Martin, Indiana, lúc 9 giờ sáng. Anh ta nói rằng anh ta đến căn cứ lúc 8 giờ 15 sáng.”

“Đó là bởi vì - “ Milligan bắt đầu một cách đặc thẳng, chỉ có điều, Decker phớt lờ anh ta và tiếp tục.

“Đó là vì vào thời điểm đó Quận Martin và căn cứ hải quân đã được chuyển từ múi giờ miền Đông sang múi giờ miền Trung¹, có hiệu lực từ ngày 2 tháng 4 năm 2006. Vì vậy, lúc đó là 9 giờ sáng theo giờ tiêu chuẩn miền Đông khi Morillo rời nhà nhưng là 8 giờ sáng theo múi giờ miền Trung.”

1. Múi giờ miền Trung là giờ tính bằng cách lấy Giờ phối hợp quốc tế (UTC) trừ đi 6 tiếng. Múi giờ này dựa theo Thời gian Mặt trời trung bình của kinh tuyến 90 độ phía tây Đài quan sát Greenwich. Múi giờ này đi trước Múi giờ miền núi 1 tiếng và đi sau Múi giờ miền Đông 1 tiếng.

“Phải,” Milligan miễn cưỡng thừa nhận. “Vậy sự không nhất quán là gì?”

“Morillo có động cơ giết người. Nhưng có một nhân chứng cho Morillo, Bahiti Sadat. Anh ta nói rằng anh ta nhìn thấy Morillo bên kia đường từ cửa hàng của mình lúc 6 giờ 15 phút. Các vụ giết người, pháp y và các bằng chứng khác được xác định, xảy ra vào lúc 6 giờ 19 phút. Mà vụ án mạng diễn ra khoảng 16km từ cửa hàng của Sadat, Morillo lại đang đi bộ trước cửa hàng tại thời điểm đó, đây là một bằng chứng ngoại phạm vững chắc cho Morillo.”

“Nhưng cảnh sát hầu như coi nhẹ Sadat vì anh ta là người Hồi giáo.” Milligan xen vào. “Chuyện lại xảy ra giữa lúc chiến tranh Trung Đông nữa, nên lại càng có rất nhiều thành kiến. Lời khai của Sadat rất chắc chắn. Nó cung cấp cho Morillo một bằng chứng ngoại phạm, nhưng bồi thẩm đoàn sẽ không tin.” Anh ta dừng lại, quan sát Decker một lúc. “Tôi hy vọng anh không có định kiến như vậy?”

Decker bỏ qua câu nói ám chỉ và tiếp tục. “Sadat nói rằng anh ấy vừa kết thúc buổi cầu nguyện buổi tối và anh ấy nói rằng đã nhìn thấy Morillo vào lúc đó. Anh ta nhớ rõ điều đó bởi vì anh vừa nhìn lên từ tấm thảm cầu

nguyện và qua cửa sổ của cửa hàng. Anh ta đã tạo ra một bằng chứng đáng tin.”

“Chính xác,” Milligan ngày càng mất kiên nhẫn. “Anh đang điều tra nó hộ tôi đấy.”

“Lời cầu nguyện mà Sadat nói rằng anh ấy vừa hoàn thành là Maghrib, lời cầu nguyện thứ tư trong ngày.”

“Đúng. Những người Hồi giáo sùng đạo cầu nguyện năm lần một ngày. Tất cả chúng ta đều biết điều đó,” Milligan chỉ ra.

“Chà, thực ra rất nhiều người không biết điều đó, và hồi đó, nhiều người còn không biết hơn.” Decker nói. “Nhưng vấn đề là lời cầu nguyện *Maghrib* không thể bắt đầu *trước khi* Mặt trời lặn. Tôn giáo quy định rất chặt chẽ. Vào ngày hôm đó, hoàng hôn ở Indiana là vào lúc 7 giờ 12 phút tối, muộn hơn gần một giờ so với lời khai của Sadat rằng anh ta nhìn thấy Morillo đi ngang qua cửa hàng khi anh nhìn lên. Đây nhé, Sadat chỉ là một người thường nếu anh ta có lệch giờ vài phút, tôi không nghĩ có ai trách anh ta. Nhưng vào thời điểm đó trong ngày Mặt trời vẫn rõ ràng trên bầu trời. Không một người Hồi giáo nào lại bắt đầu buổi cầu nguyện khi hoàng hôn chưa buông xuống. Và chắc chắn không một người Hồi giáo nào hoàn thành buổi cầu nguyện hoàng hôn gần một giờ trước khi Mặt trời lặn.”

Milligan hơi há hốc mồm một chút.

Bogart và Jamison nhìn nhau.

Davenport vẫn nhìn thẳng Decker.

Decker nói thêm, “Hơn nữa, theo bản vẽ mà cảnh sát đưa ra trong hồ sơ, mặt tiền của cửa hàng Sadat là hướng Tây về phía con phố nơi Morillo được cho là đang đi bộ vào thời điểm đó.”

Jamison nói, “Và những người Hồi giáo quay mặt về hướng Đông khi cầu nguyện. Hướng tới Mecca.”

Bogart tiếp lời, “Lưng Sadat đáng lẽ phải quay về phía Morillo. Khi anh ta ngẩng lên từ tấm thảm cầu nguyện của mình, anh ta không thể nhìn thấy Morillo. Tôi ngạc nhiên là không ai nghĩ đến việc chất vấn điều đó.”

Decker nói, “Rất nhiều người Mỹ không biết nhiều về phong tục người Hồi giáo, và họ thậm chí còn biết ít hơn vào thời đó, khi hầu hết chẳng ai phân biệt được người Sunni và người Shia¹. Tôi nghĩ Morillo và Sadat quen biết nhau và bằng chứng ngoại phạm này đã được sắp xếp trước, mặc dù nó cũng không thành công đâu. Nó thậm chí cho thấy Morillo chắc chắn có tội. Nhưng vì anh ta đang ở trong tù, nơi anh ta thuộc về, nên anh có lẽ không cần lãng phí thời gian của mình nữa.”

1. Năm 632 sau công nguyên, nhà tiên tri đạo Hồi Muhammad qua đời mà không chỉ định người kế nhiệm để lãnh đạo cộng đồng Hồi giáo. Người Sunni cho rằng, nhà lãnh đạo mới cần được lựa chọn trên cơ sở đồng thuận. Trong khi người Shia lại nghĩ rằng, chỉ con cháu của nhà tiên tri mới xứng đáng kế vị. Về mặt thực hành, người Hồi giáo Sunni cầu nguyện năm lần một ngày còn người Hồi giáo Shia chỉ cầu nguyện ba lần một ngày.

Milligan bối rối ngồi tựa lưng ra sau.

Decker liếc nhìn Bogart. “Bây giờ chúng ta có thể nói về vụ Melvin Mars không?”

“Chờ chút,” Milligan cắt ngang. “Tôi được biết anh mới đến đây sáng nay. Anh được gửi tài liệu sớm hơn à?”

“Không, anh ấy nhận tài liệu sáng nay. Tôi đã đích thân giao nó.” Bogart trả lời.

Milligan quay về phía Decker. “Và trong tất cả các vụ, anh chọn đào bới chi tiết vụ Morillo trong, gì chứ, vài giờ à?”

“Tôi không phải đào bới cái gì hết. Tôi chỉ đọc thôi, mọi thứ đều có trong đó.”

“Và biết luôn cung cách cầu nguyện của người Hồi giáo?”

Decker nhún vai. “Tôi đọc cũng nhiều.”

“Thế còn thời gian Mặt trời lặn.” Milligan vẫn gắng hỏi.

“Tôi từ vùng đó đến. Tôi biết điều đó ngay từ đầu.”

“Nhớ rõ một ngày cụ thể trong năm 2006.”

“Phải.” Decker bắt đầu thấy không thoải mái.

Milligan nói với vẻ buột tội, “Anh biết trước tôi sẽ quan tâm đến vụ Morillo à?”

“Tôi không hề biết anh cho đến khi bước vào căn phòng này.” Decker trả lời thành thật. Anh lại quay về phía Bogart. “Chúng ta bàn vụ Mars bây giờ chứ? Tôi không nghĩ có vụ nào trong tập tài liệu hấp dẫn hơn đâu. Đặc biệt là khi Sadat nói dối và Morillo thực sự giết người còn chúng ta thì không ở đây để trả tự do cho bọn sát nhân, tôi nghĩ chúng ta nên chuyển sang vụ khác.”

Milligan bắn vào Decker một ánh nhìn độc địa và Davenport phải dùng tay che nụ cười của mình lại.

Trước cả khi Bogart kịp nói gì, Davenport tuyên bố, “Tôi bầu cho vụ của Mars nhé.”

Decker tò mò nhìn cô. “Nhưng tôi còn chưa mô tả vụ án mà.”

“Sau màn trình diễn vừa rồi, anh Decker. Tôi đặt cược vào lòng tin.” Cô nhìn Bogart. “Ross, chúng ta có thể tiếp tục và bỏ phiếu chứ?”

Bogart nhìn Jamison và Decker một lượt rồi nói, “Được rồi. Những ai muốn tiếp quản vụ Melvin Mars giơ tay lên.”

Bốn cánh tay giơ lên. Duy chỉ có Milligan không giơ.

Decker rướn người. “Tốt. Giờ thì, chúng ta có thể bắt tay vào điều tra nhỉ?”

CHƯƠNG 9

HAI GIỜ SAU cuộc họp kết thúc và các kế hoạch được lập ra cho cuộc họp ngày hôm sau. Trong lúc mọi người rời đi, Davenport đi theo Decker và Jamison. Còn Bogart thì nán lại sau ít phút để nói chuyện với Milligan.

“Hai người có thời gian đi uống chút chứ?” Davenport hỏi, nhìn từ người này sang người kia. “Tôi biết một quán cách đây năm phút lái xe.”

Jamison lưỡng lự. “Chúng tôi đến đây cùng Đặc vụ Bogart.”

“Anh ấy có thể gặp chúng ta ở đó. Tôi sẽ nhắn anh ta. Tôi chỉ muốn bàn thêm về vụ án thôi. Sau đó tôi và anh ấy có thể chở hai người về. Tôi có xe mà.”

Jamison nhìn Decker. “Anh thấy vậy được không?”

Decker đáp, “Quán có phục vụ đồ ăn không? Tôi chưa ăn trưa đâu.”

“Tất nhiên,” Davenport đáp, nhìn một lượt dáng người to lớn của Decker.

“Thế thì, đi thôi.”

Quán được gọi đầy ẩn ý là *The Dive*¹. Một địa điểm tụ tập của binh lính, cảnh sát, nông dân và cả dân văn phòng.

1 “Dive” trong tiếng Anh-Mỹ có nghĩa lóng là quán rượu chui hay quán cà tàng, nơi lui tới của bọn vô lại.

Họ ngồi ở một chiếc bàn trong góc sâu nhất của quán bar. Hôm đó là ngày cuối năm, quán bar thường đông đúc và ồn ào vào thời điểm này. Một hộp nhạc tự động đang gào lên những âm thanh đinh tai.

Davenport ngồi ngay xuống cạnh Decker, trong khi Jamison ngồi đối diện họ. Quanh bàn có bốn ghế để dư chỗ cho Bogart, Davenport đã nhắn anh ta đến sau rồi. Bogart nhắn lại rằng sẽ nhập hội tầm hai mươi phút nữa.

Họ gọi vài chai bia và đồ ăn nhẹ. Decker gọi một đĩa khoai chiên, ớt với phô mai cho bản thân. Davenport ăn bánh mì dẹt còn Jamison thì dùng súp hành tây kiểu Pháp.

Davenport bình luận, “Tôi nghĩ cuộc họp đầu tiên diễn ra khá tốt đẹp, dù Milligan có phần hơi cộc cằn.”

“Ma cũ bắt nạt ma mới ấy mà. Tôi không nghĩ anh ta ưa việc người ngoài tham gia điều tra với FBI.” Jamison nhận xét.

“Chà, anh ta sẽ phải làm quen với điều ấy thôi.” Davenport trả lời, nhấp một ngụm bia và quan sát Decker ngấu ngiến đĩa khoai.

“Màn trình diễn đó cũng khá ấn tượng đấy, anh Amos. Anh có phiền không nếu tôi gọi anh bằng tên Amos?”

Decker nuốt thức ăn, nói mà chẳng buồn nhìn lên, “Tôi không muốn phí thời gian vào một vụ án tẻ nhạt thôi. Và cô có thể gọi tôi là Amos.”

“Nhưng rõ ràng anh rất hứng thú với vụ của Melvin Mars.”

“Phải.”

“Anh có nói anh từng chơi đấu bóng bầu dục với anh ta hồi học đại học. Đây là lý do anh hứng thú với vụ án đến thế à? Hay là vì vụ án có điểm tương đồng với những gì xảy ra với vụ của anh ở Burlington? Anh không hề đề cập đến chuyện đó trong buổi họp?”

Decker từ từ nhìn lên Davenport, Jamison cũng nhìn sang cô đầy cảnh giác.

“Tôi không đề cập đến nó vì nó không thực sự liên quan đến việc chúng ta có nên xử lý vụ việc hay không,” anh trả lời.

“Nào, Amos,” Davenport nói. “Một người có đầu óc như anh. Chứng trí nhớ siêu phàm hyperthymesia và cảm giác kèm synesthesia¹ mà anh có được nhờ chấn thương đó? Anh quá thông minh, không lý nào mà anh lại không thể nhìn ra mối liên hệ đó.”

1 Cảm giác kèm: một hiện tượng mà các giác quan bị lẫn lộn. Người mắc chứng này có thể nhìn thấy màu sắc, cảm giác được âm thanh và nếm được vị khi nhìn vào các hình khối.

Davenport quệt ngón tay quanh ly bia của mình. “Nếu đó là những gì anh muốn. Nhưng thành thật mà nói, tôi nghĩ anh đang bỏ lỡ một cơ hội. Nhưng tôi xin lỗi nếu mình có lỡ lời. Tôi không hề cố ý xúc phạm anh. Không hề.”

Decker nhún vai, không nói gì.

Một lát sau, Bogart bước vào và ngồi xuống cùng họ. Một nữ phục vụ đến nhận món của anh ta.

Sau khi chọn món xong, Bogart nói. “Tôi muốn xin mọi người thứ lỗi về buổi họp hôm nay. Milligan hơi quá đà và tôi đã nói chuyện với anh ta. Chúng ta không ở đây để cãi cò mà để làm việc như một đội. Những ai muốn ở lại đội sẽ phải biết cư xử phải phép.”

“Anh ta chỉ muốn tranh luận để bảo vệ cho vụ án mà anh ta chọn thôi. Tôi thấy không có vấn đề gì.” Decker nói.

“Ừ thì, anh ta có thể tranh luận một cách chuyên nghiệp hơn. Việc nói bóng gió rằng anh đang cố phá hoại vụ án của anh ta thật nực cười.”

Phục vụ đem cho Bogart ly rượu được gọi và anh ta uống ngay một ngụm. “Lisa có thể đã nói với anh việc tôi cho cô ấy biết về chuyện xảy ra ở Burlington.”

“Cô ấy nói rồi,” Jamison nói. “Và cô ấy cũng biết về tình trạng của Amos nữa.” Cô thêm vào, hơi cúi kính.

Kể cả Bogart có nhận thấy sự bức bối của cô, thì anh ta cũng chọn cách làm ngơ.

“Và tôi cũng nói với Amos là tôi từng làm việc với vài người ở Viện Nghiên cứu Nhận thức,” Davenport thuật lại.

“Nhưng cô Davenport đây cũng đảm bảo với tôi rằng sự bất thường của tôi không ảnh hưởng gì đến việc điều tra vụ Melvin Mars.” Decker nói thêm.

Davenport nâng ly, “Đúng đấy. Và làm ơn, gọi tôi là Lisa thôi.”

Bogart tiếp tục, “Mars vẫn đang trong nhà tù bang Texas. Có lẽ việc đầu tiên ta cần làm sẽ là đến đó. Hiện trường nơi cha mẹ anh ta bị giết cách đó tầm 160km về phía Tây.”

“Và Charles Montgomery thì lại ở Alabama,” Decker nói.

“Chính xác.”

Davenport nói, “Trước khi gặp mặt trực tiếp, chúng ta có thông tin gì về gã này không? Có mối liên hệ khả dĩ nào giữa Mars và tay Montgomery này không?”

“Chà, đó chính là câu hỏi cảnh sát đang cố gắng trả lời,” Bogart đáp. “Và để tôi cảnh báo mọi người trước, chuyện này sẽ rất tế nhị. Bang Texas sẽ không thích có sự can thiệp của bên liên bang vào lúc này. Thực tế thì, họ sẽ đặt câu hỏi tại sao chúng ta lại xen xen. Và tôi không thể hứa trước rằng chúng ta sẽ kháng án thành công.” Anh nhìn Decker. “Tất cả các vụ án trong tập hồ sơ đều đã được phê duyệt trước, Amos. Vụ án của Mars thì rõ ràng ta không tùy tiện can thiệp được.”

“Nhưng chúng ta vẫn có thể xem xét nó.” Decker nói.

“Phải. Nhưng tôi cũng biết rằng thông thường dân Texas không thích người từ Washington D.C. phá quấy công việc của họ.”

“Anh có tiếp cận được toàn bộ hồ sơ vụ án không? Chúng ta cần xem qua chúng. Tất cả những gì chúng ta có là tin tức Amos tìm được trên mạng.” Jamison hỏi.

“Chắc chắn tôi có thể gọi vài người và xem xem mình có thể làm gì.” Bogart trả lời.

“Sau đó chúng ta cần gặp Mars,” Davenport thêm vào. “Gặp mặt trực tiếp cho phép tôi có cái nhìn sâu sắc hơn về cấu trúc tâm lý của hắn ta.”

“Đồng ý,” Bogart tán đồng. Anh ta nhìn sang Decker. “Ban nãy anh làm khá tốt vụ Morillo đấy, Amos. Một lần nữa, anh tìm ra chi tiết mà những người khác bỏ lỡ.”

Decker đang có vẻ đắm chiêu và không thực sự theo dõi cuộc trò chuyện. Anh tạm dừng trạng thái trầm ngâm của mình và nói, “Chúng ta cần tìm hiểu xem Charles Montgomery có người thân nào không.”

“Gì cơ? Tại sao?” Davenport hỏi.

Decker không trả lời cô. Anh lại đắm chiêu, suy nghĩ.

Rời quán bar, Jamison và Decker được chở về khách sạn, Jamison đã để lại xe cô ở đó.

“Vậy là, mọi thứ diễn ra tương đối ổn. Dù Milligan cư xử hơi giống một tên khốn.” Cô nhìn sang Decker. “Anh thấy sao?”

“Tôi hiểu anh ta là nhân viên FBI.”

“Còn Davenport?”

“Tôi chắc cô ấy có tài.”

“Nhưng?”

“Nhưng cô ấy có những nguyên tắc riêng.”

“Giống anh ư.”

“Có lẽ thế.”

Cô nhìn qua vai anh. “Có một cửa hàng đồ nam cách đây hơn một cây số rưỡi. Nó mở cửa đến 10 giờ tối cơ. Tôi kiểm tra rồi.”

Decker nhìn xéo sang. “Trông tôi kinh khủng thế à?”

“Người đẹp vì lụa mà.”

“Tôi khá chắc tác giả câu đó không nghĩ đến tôi khi nói vậy,”

“Mua sắm thường làm tôi suy nghĩ tốt hơn.” Jamison nài nỉ.

“Chính xác thì tôi trả tiền cho quần áo mới thế nào?”

Cô giơ thẻ tín dụng lên. “Bogart đưa tôi cái này. Dành cho những thứ cần thiết. Và tôi xin xác nhận rằng, quần áo cho anh rất cần thiết.” Rồi cô nhanh chóng nói thêm. “Và anh cũng sẽ có tiền lương nữa mà.”

Decker nhìn sang cô. “Lương?”

“Tôi không biết anh thế nào nhưng tôi không làm không công được đâu. Anh chưa bàn về vấn đề lương lậu với Bogart à?”

Decker thở dài.

“Tôi sẽ hiểu câu trả lời là ‘chưa’ vậy. Nhưng tôi có thể nói với anh là lương hậu hĩnh hơn lương cả hai chúng ta khi ở Burlington.”

“Thật à?”

“Thật. Và nếu mọi chuyện suôn sẻ, chúng ta sẽ có nhà riêng. Không thể cứ ở tạm bộ được. Và anh cần một chiếc ô tô thực sự chứ không phải xe thuê.”

“Tôi chưa nghĩ nhiều đến thế.”

“Tin tôi đi, tôi biết mà.”

Ba giờ sau, họ bước ra khỏi cửa hàng quần áo nam với mấy bộ đồ mới cho Decker. Không mua cái gì quá lố cả. Hầu như họ mua quần, áo sơmi, giày, tất, đồ lót và vài chiếc áo khoác cỡ lớn nhất trong cửa hàng, lớn đến mức có thể dùng làm buồm nếu cần.

Jamison giúp phối màu với chọn phụ kiện. Cô đưa ra nhận xét khi Decker thử đồ. Nhìn mình trong chiếc gương ba mặt, anh nói: “Tôi trông như con voi trong bộ đồ hai mảnh vậy.”

“Có nhiều cách khắc phục mà. Cách chỗ anh ở hai phút đi bộ có một phòng tập thể hình, ngay cạnh đó là một đường chạy bộ nữa.”

Khi anh bước ra khỏi phòng thay đồ trong bộ quần áo cũ kỹ, cô cầm một chồng, quần áo thể thao mà cô đã chọn cho anh, cùng với đôi giày tennis cỡ 47.

“4X có vừa với anh không?” Cô hỏi.

“Nếu chúng đủ co giãn.”

Cô lái xe đưa Decker về khách sạn và giúp anh đem đồ vào phòng.

“Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của cô.” Anh nói.

“Còn tôi thì cảm kích là anh đã cho tôi cơ hội ấy.”

“Gì chứ, cho cô cơ hội đóng vai nhân viên xách đồ cho tôi à?”

“Không, cơ hội làm việc với FBI. Bogart sẽ không đưa ra lời mời nếu nó chỉ cho mình tôi. Anh ta mời tôi là để anh đồng ý đi.”

“Đừng đánh giá thấp mình thế.”

“Ồ, tôi có kế hoạch làm việc cật lực để chứng tỏ bản thân mà. Nhưng anh đã cho tôi cơ hội để làm thế.”

“Cok thực sự nghĩ vụ này sẽ suôn sẻ à?”

“Ai biết chắc được chứ? Thế mới thú vị.”

“Tôi không cần thêm những sự thú vị trong đời đâu.”

“Thế thì tôi nghĩ anh đến nhầm chỗ rồi.”

CHƯƠNG 10

SÁU GIỜ SÁNG.

Decker chớp mắt ngái ngủ, ngồi dậy trên giường. Anh nhìn quanh và trong một khoảnh khắc, không chắc mình đang ở đâu.

Virginia.

Quantico.

Hợp đồng với FBI.

Phải rồi. Anh đứng dậy và đi vào phòng tắm.

Rồi anh bước vào bếp và nhìn ra cửa sổ. Trời vẫn còn tối.

Anh lấy ly cà phê định pha một ly để uống trong khi xem lại các ghi chú về vụ án. Anh bỗng nhìn xuống cái bụng to và thấy mình đang hơi thở dốc, chỉ vì ra khỏi giường và đi vệ sinh. Anh thở dài và lẩm bầm.

“Chết tiệt thật.”

Anh quay lại phòng ngủ và lôi bộ đồ thể thao Jamison mới mua cho anh. Anh mặc lên người - may mà đồ co giãn - và cúi xuống kéo mạnh đôi giày tennis trông như cỡ trẻ sơ sinh vào chân mình.

Anh bước ra ngoài và xuống cầu thang. Anh thấy ngay phòng tập thể hình mà Jamison nói đến bên tay trái. Đèn đang sáng và anh nghe được cả âm thanh bên trong đó.

Dĩ nhiên rồi. Người loại A¹ đã dậy đi tập rồi. Và nơi này thì có đầy người loại A.

1. Người tính cách loại A là người hướng ngoại, tham vọng, ngân nắp và ý thức địa vị cao, thiếu kiên nhẫn, dễ lo lắng, chủ động và quan tâm đến việc quản lý thời gian, thường là người nghiện công việc và ham thành tích.

Anh chậm rãi lê bước đến tòa nhà. Anh đã nhớ mang theo giấy tờ tùy thân của mình. Người phục vụ trẻ ở quầy lễ tân đưa cho anh một chiếc khăn và chìa khóa tủ. Anh trả lại chìa khóa nhưng vẫn giữ chiếc khăn.

“Trông anh có vẻ giỏi tập squat² đấy,” một thanh niên trẻ nhìn cơ thể to lớn của Decker và nói.

2. Bài tập đứng lên ngồi xuống trụ bằng hai chân và vận dụng một lúc nhiều nhóm cơ khác nhau trên cơ thể như đùi, mông, hông.

Sau đó, Decker tập tạ cho đến khi cơ bắp anh gào lên vì mỏi, anh mới chuyển sang tập vài bài cơ bản với quả bóng tập. Anh bắt đầu vã mồ hôi và anh thấy cơ thể căng tràn nhựa sống.

”Được rồi, tôi ấn tượng ngoài mong đợi thực sự đấy.”

Anh quay sang và thấy Jamison trong bộ đồ tập của mình.

“Cô mới đến hay chuẩn bị rời đi thế?” Anh hỏi.

“Rời đi. Tôi đến đây ngay khi nó mới mở rồi. Nhưng tôi tập khu vực khác. Đang chuẩn bị rời đi thì tôi thấy anh.” Cô đập vào cánh tay anh. “Có thể chứ, Decker.”

Anh thả quả bóng xuống và nhún vai. “Từng chút một thôi nhỉ?”

“Anh muốn đi bộ với tôi không? Chỗ tôi không cách xa chỗ anh lắm.”

“Tôi nghĩ tôi sẽ đi bộ ở đường chạy cho hạ hỏa.”

“Cũng được thôi. Tôi sẽ gặp anh ở văn phòng vậy. Mà Amos này, anh ngó qua bếp và tủ lạnh chưa?”

“Tôi để ý thấy vài món ở đây.”

Trông cô hơi bẽn lẽn. “Tôi đã mua chút thực phẩm trước khi anh đến đây. Đừng trách tôi nhé, nhưng hầu như toàn đồ ăn lạnh mạnh thôi. Đó là lý do tại sao hôm qua tôi đem cho anh cái bánh kẹp khổng lồ kia, kiểu như lần thả cửa cuối cùng trước khi anh vào con đường ăn uống lạnh mạnh ý.”

“Lạnh mạnh đến mức nào?” Anh thực sự muốn biết.

Cô cười gượng. “Tôi sẽ để anh tận hưởng niềm vui của việc khám phá. Tôi qua đón anh mười lăm phút trước buổi họp nhé.”

Rồi cô rời đi.

Decker tập thêm vài phút, rồi lau mặt và bắt đầu đi bộ ra đường chạy, nằm ngay sau phòng tập và được bao quanh bởi một hàng rào cao đến thắt lưng.

Anh đi bộ nhanh quanh đường chạy cho đến khi đầu gối anh cảm tưởng như sắp sụp xuống. Lúc đó anh mới chậm lại. Tim anh đập nhanh còn mồ hôi thì cứ túa ra. Anh vừa thấy khỏe khoắn vừa thấy kiệt sức. Trời hôm đó lạnh đến mức hơi thở anh phả ra tạo thành những đám mây nhỏ.

Rồi bỗng từ đâu, có gì đó bay vút qua anh với vận tốc khủng khiếp đến mức suýt chút nữa thì anh khụy xuống. Anh chẳng kịp nhận ra ai.

Todd Milligan quay người và bước ngược trong khi trao đổi ánh nhìn với Decker. Anh ta đang mặc đồ hăng Under Armour và hình thể của anh ta thực sự ấn tượng. Sáu múi bụng hằn lên lớp vải căng.

“Này, Decker, có lẽ anh nên tăng tốc chút nếu không muốn bị cán qua đấy.”

Anh ta quay lưng và phóng đi. Anh ta là một gã nhanh nhẹn và có vóc dáng thể thao.

Một gã khó ưa.

Một phút sau, Decker nghe tiếng người sau mình và tự hỏi liệu có phải Milligan tính đâm sầm vào anh hay không. Anh di chuyển để tránh đường thì nghe thấy giọng nói.

“Chào buổi sáng.”

Lisa Davenport chạy chậm lại rồi dừng lại trước anh. Cô mặc đồ thể thao, tay đặt lên đầu gối và hít thở sâu.

“Chào buổi sáng.” Decker đáp.

Cô bắt đầu giãn cơ tay và chân. “Tôi mới chạy xong thì thấy anh.”

“Cũng khó mà không thấy tôi, tuy nhiên Đặc vụ Milligan suýt nữa thì cán qua tôi đấy. Nhìn xem.”

“Tôi chắc là thế.” Cô thờ ơ nói.

“Tôi chỉ đang đi dạo loanh quanh thôi. Mới tập trong kia xong.”

“Tập luyện làm tôi thấy tràn đầy năng lượng. Tôi thích điều ấy.”

“Cô thấy đấy, tôi cũng vậy.”

Cô bật cười. “Nhưng anh chơi bóng hồi đại học mà. Anh hẳn đã có một vóc dáng đẹp.”

“Từng thôi. Lâu lắm rồi.”

“Phải gần hơn so với hồi đại học chứ.”

“Sao cô lại nói thế?”

“Anh đã từ cảnh sát rồi trở thành thám tử còn gì. Lúc đó hẳn anh vẫn trong thể trạng tốt.”

Decker bắt đầu bước tiếp, và Davenport cố bước theo nhịp chân anh.

“Nhưng cảm giác thời đó cũng đã xa lắm rồi.”

“Nhưng thực sự thì nó không xa đến thế. Mới chỉ chưa đến mười hai tháng phải không?”

“Cô có vẻ biết nhiều về tôi nhỉ.”

“Tôi là một người hay tò mò, Amos, và anh là một đối tượng thú vị.”

“Vì sao, vì đầu óc tôi lộn tung phèo nên tôi không thể quên đi cái gì và tôi nhìn sự vật ra màu sắc không giống người thường nhìn thấy màu đỏ, vàng, xanh á hả?”

“Lĩnh vực của tôi mà. Tôi chẳng thể vờ như tôi không hứng thú. Anh có nhận ra mình hiểm đến thế nào không?”

“Thực sự thì tôi chưa bao giờ nghĩ đến.”

Cô định nói gì đó rồi lại thôi. “Chà, rất vui được gặp ạn. Giờ tôi đi tắm đây. Hẹn gặp lại anh tại phòng họp.”

Cô quay người lại rồi chạy đi.

Decker nhìn theo sau cô đi một lúc lâu, rồi anh lạch bạch tiến lại một chiếc ghế dài cạnh đường chạy và ngồi xuống.

Anh chờ cho nhịp tim điều hòa trở lại rồi mới đứng dậy, chỉ để chắc rằng mình sẽ không đột quỵ. Anh chậm rãi đi về khách sạn, tắm rửa, thay bộ quần áo mới. Quần áo này tối hôm trước anh mới mặc thử lên người mà giờ nó đã có cảm giác hơi giãn.

Cũng có thể chỉ là tưởng tượng.

Anh mở tủ lạnh, có sữa đậu nành, nước cam tươi, sữa chua, táo và một hộp trứng hữu cơ. Bánh mì là loại lúa chín hạt. Thịt gà thì mặc trắng. Thịt xây là thịt gà tây. “Bơ” thì là dầu hạt cải. Trong ngăn kéo còn có rau tươi. Anh nhìn chăm chăm vào tủ. Ngũ cốc tốt cho sức khỏe, bơ đậu phộng ít natri, mật ong, súp ít natri, mì ống hữu cơ, một thứ gọi là orza, lọ vitamin, dầu hạt lanh, thanh dinh dưỡng, chuối, đồ uống tăng lực phải hòa thêm nước và hai tá đồ uống nhiều vị phục vụ cho các hoạt động thể thao. Không thấy có khoai chiên, chocolate hay một hũ kem nào.

Anh đổ đầy vào tô loại ngũ cốc hình cành cây với một con sóc thò ra, rồi đổ sữa đậu nành, cắt mấy lát chuối lên trên. Jamison đã nướng tay, anh vẫn có cà phê. Nhưng kem là loại tách béo còn đường là đường nâu chưa qua tinh luyện. Decker đã thấy những thứ này nhưng chưa dùng chúng bao giờ. Jamison rõ ràng đã tích thu chỗ đường tinh luyện anh dùng hôm trước.

Pha cà phê xong, anh bưng ly và tô ra bàn ăn, ngồi xuống, rồi thưởng thức bữa sáng.

Chà, cũng no, anh nghĩ trong lúc rửa ly, tô và muỗng.

Anh giơ tay xem đồng hồ. Nhóm hẹn lịch gặp vào nửa giờ nữa. Vẫn còn chút thời gian trước khi Jamison qua đón. Anh ngồi xuống ghế và nhìn

ra ngoài cửa sổ, nhìn ra con phố đông nghịt người.

Quantico là một nơi đông dân, lúc nào cũng có người đi bộ ngoài đường. Bây giờ Decker đã trở thành một kẻ nhỏ bé trong hệ sinh thái khổng lồ này. Anh có muốn thế không? Anh tự hỏi.

Anh nhắm mắt lại, và dù không muốn trí nhớ siêu phàm của anh quay về ngày anh phát hiện gia đình mình bị giết hại tại nhà. Rồi nhớ lại cả những tháng ngày sống trong khổ đau sau đó, rồi khi anh truy lùng và trừng phạt những kẻ giết họ. Rồi anh nhận ra, kể cả khi làm thế, anh vẫn chưa bao giờ cảm thấy điểm kết thúc cho những đau đớn anh trải qua.

Khi anh mở mắt, anh thấy mắt mình ướt nhẹp và toàn thân, run rẩy.

Thời gian không chữa lành vết thương lòng anh. Nó không thể chữa lành cho một người muốn quên cũng không được. Cái chết của gia đình anh cảm giác như mới xảy ra. Không chỉ những hình ảnh, mà cả nỗi đau đớn dày vò trong tâm trí anh. Nó sẽ luôn còn đó cho đến ngày anh chết.

Anh nhìn ra cửa sổ và thấy chiếc xe mini của Jamison đậu phía trước. Anh gạt nước mắt, đứng dậy và tự tát nhẹ vào mặt mấy cái.

Anh có thể lựa chọn sống trong quá khứ hoặc cố gắng thoát ra, thử xem liệu có tương lai nào cho mình không.

Và có những ngày dễ đưa ra quyết định hơn những ngày khác.

Anh bước ra cửa.

CHƯƠNG 11

Tiếng gõ cửa làm Mars giật mình. Sau đó khe cửa mở ra bên dưới.

“Xách môn lại đây,” giọng nói vang lên.

Mars ngoan ngoãn bước khỏi giường đi ra cửa và đứng quay lưng lại, đặt hai tay ra sau lưng và khụy nhẹ gối xuống cho đến khi cổ tay hấn ở vị trí cái khe. Sau khi người ta còng tay hấn, hấn đứng thẳng dậy và dịch ra cho cửa mở.

Người còng tay hắn là Cu Bự. Ở đây cũng lâu như hắn. Những tháng năm dài đằng đẳng khiến gã trông uế oải làm sao.

Cu Bự to lớn đến nỗi gã đứng choáng toàn bộ khung cửa phòng giam luôn. Mặt mày hắn cau có nhưng miệng hắn lại cười nụ cười tự mãn vẻ bề trên.

“Có chuyện gì thế?” Mars hỏi.

“Câm miệng! Tao đã cho mày nói chưa, thằng nhãi?”

Hai lính gác khác xuất hiện phía sau Cu Bự và xích chân Mars lại. Hắn bị kéo xềnh xệch xuống hành lang, dây xích kêu leng keng như bóng ma của Marley trong tác phẩm Hồn ma đêm Giáng sinh.

Hắn đi qua bức tường nhà giam có cửa sổ vuông gắn lưới mắt cáo. Bỗng hắn cảm thấy có hơi thở hôi hám mùi thuốc lá trộn lẫn với rượu whiskey của Cu Bự phả vào mặt mình.

“Mày may đấy,” Cu Bự nói, cái cổ bạnh của gã rung lên theo từng âm tiết. “Mày thoát án tử rồi. Giờ mày về trại giam chung. Mọi người hắn sẽ vui mừng được gặp lại cặp mông màu chocolate đó đấy, Jumbo.”

Mars không hề thấy may mắn. Về trại giam chung chỉ có thể có nghĩa là...

Hắn đang chuẩn bị cho một cuộc hành quyết không chính thức.

Cuộc hành quyết của hắn.

Muốn sống sót trong tù, phải có thủ đoạn và chiến lược.

Nếu muốn giết người, cũng phải có thủ đoạn và chiến lược. Việc đưa hắn khỏi buồng giam và bảo vệ an ninh cho tử tù cũng là chiến lược.

Các thủ đoạn giết người sắp sửa được phơi bày.

Chúng áp giải hắn vào một tòa nhà khác. Khi cánh cửa thứ hai đóng sầm lại cùng với tiếng cạch của khóa tự động, Cu Bự đặt bàn tay to bè của gã lên vai hắn.

“Điểm dừng cuối cùng rồi, Jumbo.”

Chúng tháo còng tay cho hắn, nhưng xích chân thì vẫn còn nguyên. Đám lính canh bỏ đi, để lại hắn đứng đó.

Mars nhìn quanh.

Tử tù thường bị giam trong Tòa nhà 12, nhưng giờ hắn đang đứng trong khu vực mở cùng với tất cả các tù nhân khác. Đám tù nhân đứng đầy quanh đây, vài đứa mặc quần dài, cởi trần, vài đứa mặc quần đùi cắt từ quần tù. Quần trần vẫn đang chạy nhưng không khí ẩm thấp, hôi rình và đặc quánh thì hầu như không bay bớt tí nào, như một lớp khí gas độc hại trên biển.

Một nhóm tù nhân ngồi trên chiếc bàn gắn liền với sàn. Một số đang đứng nói chuyện. Những người khác đang chống đẩy hoặc lên xà. Mùi mồ hôi nồng nặc, khói thuốc và thuốc phiện tự chế trong tù trào dâng ập vào hắn như một làn sóng. Lính gác đi đi lại lại, dúi cui đập nhẹ vào những lòng bàn tay chai sạn. Mắt đảo tứ phía, lùng tìm bất cứ dấu hiệu nào của rắc rối. Nhưng những ánh mắt đó, sau cùng vẫn hướng về phía Mars.

Rõ ràng hắn là một vị khách đặc biệt trong ngày hôm nay.

Màn trình diễn sắp bắt đầu. Mọi người chọn chỗ ngồi. Chỉ thiếu có bóng ngô thôi.

Đám tù nhân đổ dồn ánh mắt về phía Mars. Ngay cả những tên tù đang chống đẩy và đu xà cũng dừng lại. Chúng lau tay và đứng dựa lưng vào tường.

Và chờ đợi. Nhìn mặt là đoán được chúng đang nghĩ gì.

Ờn Chúa, không phải mình.

Tin tức lan truyền rất nhanh. Rằng Mars có thể sẽ được thả ra sau khi suýt bị xử tử.

Ra tù.

Hắn rồi. Không đời nào. Ít nhất không phải là bước khỏi đây.

Mars xoa xoa cổ tay chỗ chiếc còng cửa vào ban nãy. Lúc này thì cơn đau khá là dễ chịu. Còn thấy đau tức là vẫn còn sống. Tình trạng này có thể sớm thay đổi thôi. Nhưng bây giờ, hắn vẫn còn đang thở.

Hắn nhìn lên một hành lang chạy quanh sảnh. Cu Bự đang đứng trên đó nhìn xuống hắn. Nụ cười trên mặt gã lộ rõ vẻ háo hức. Reedy còi cộc đứng bên cạnh, không kém phần hân hoan. Đám hoàng tộc đứng bên trên, đấu sĩ ở bên dưới mà.

Mars hướng mắt về đám tù nhân đang theo dõi mình. Có hai tên có vẻ đặc biệt chú ý đến hắn. Đều là dân da trắng, to lớn hơn cả hắn, cơ bắp cuồn cuộn kiểu đặc sản nhà tù, râu ria xồm xoàm, cặp mắt điên dại, hàm răng mục nát, phê pha thứ thuốc lậu hoặc tự chế trong tù.

Trông như hai anh em Tweedle-Dee và Tweedle-Dum¹ vậy.

1. Hai nhân vật trong ‘Alice ở xứ sở thần tiên’ của nhà văn Lewis Carroll.

Mars không quen chúng và cũng không rõ chúng đã phạm tội gì mà bị ném vào trong này. Có thể thấy rõ chúng đang ở đúng nơi dành cho chúng. Chúng không phải con người. Chúng là loài cầm thú bị nhốt trong chuồng. Nhưng chúng đang không bị nhốt trong chuồng. Chúng đang đứng ngay trước mặt hắn.

Ngay trước mặt mình, Mars nghĩ. Và chân mình thì đang bị xích.

Hắn xoay cổ và nghe thấy tiếng khớp kêu to đầy thỏa mãn.

Tiếp theo, hắn nhìn một lượt khung cảnh trước mặt như thể hắn đang là trung vệ trong trận đấu quyết định tiền đồ như hồi xưa hắn chơi bóng bầu dục. Phi thẳng vào đám người to lớn hơn cả hắn nhưng, bằng cách nào đó, hắn luôn giành chiến thắng. Hắn luôn biến sân bóng thành một bãi chiến trường, nắm quyền điều khiển từng nước cờ. Hắn được ban cho khả năng quan sát mọi thứ trong cùng một lúc. Đó có lẽ là tài năng hiếm có nhất trong thể thao. Và sau ngần ấy năm, tài năng vẫn còn đây.

Hơi thở hắn chậm lại, tâm trí dụ đi, cơ bắp thả lỏng. Thực ra hắn thấy rất khỏe.

Hai mươi năm đời tao. Hai mươi năm chết tiệt.

Bỗng chốc hắn sục sôi lửa hận. Một nỗi thất vọng ngập tràn.

Ai đó sẽ phải trả giá. Ai đó sắp phải chịu trận.

Jumbo rất sẵn sàng rồi.

Hắn lảng vảng tiến lên trước như thể định nhập hội nhóm bạn tù.

Mars biết rõ vị thế các bên, và hai tên tù kia hành động đúng như những gì hắn dự đoán. Chúng quay lưng bước đi. Không ai muốn dây với hủi mà. Để tránh nguy cơ lây nhiễm.

Hắn nhìn lên hành lang. Nhìn Cu Bự và Reedy.

Hắn biết chúng mong chờ nhìn thấy gì trên mặt hắn: nỗi sợ.

Nhưng không, hắn mỉm cười.

Và hắn thấy điều hắn mong chờ nhìn thấy trên mặt chúng: sự ngạc nhiên.

Hắn quay lại nhìn Dee và Dum, chúng đã tách nhóm, và giờ đang di chuyển quanh hắn, như chó hoang rình mồi. Có rất nhiều chó hoang ở Texas và chúng luôn sẵn bắt theo bầy. Chúng đuổi theo những con mồi bị thương, cho đến khi con mồi mệt nhừ, chúng sẽ bao vây rồi kết liễu con mồi.

Chà, Mars không bị thương và hắn không mệt.

Hắn tự hỏi phần thưởng chờ chúng là gì. Ma túy, thuốc lá hay một ả váy ngắn quê mùa lén vào đây một giờ với chúng.

Để xem chúng có xứng đáng với giải thưởng không.

Dee và Dum đều ở độ tuổi ba mươi, trẻ hơn hắn nhiều. Chúng to khỏe, sọc đầy người, căng cứng.

Đến một mức độ nào đó thôi.

Luôn có mức độ.

Hắn đang cố ước chừng xem chúng ở mức độ “cứng” nào trong tù.

Mars di chuyển về phía Dee trong khi giữ khoảng cách với Dum. Dee như một hậu vệ đang quan sát và tìm cách hạ đo ván hắn. Hắn to con, khỏe mạnh và đánh nhau là công việc của hắn. Tuy nhiên hắn có vẻ bị bất ngờ

khi Mars tiến về phía hần. Nhưng rồi Mars cũng đọc vị trên mặt hần rằng hần nghĩ đây cũng là một điều tốt, rằng Mars đang làm cho công việc của hần dễ dàng hơn.

Cũng có thể hần không phải Dee.

Mà hần là Dum.

Giờ thì tên còn lại ở vị trí an toàn. Hần là chốt chặn đảm bảo mọi sự thành công. Nếu Dee thất bại, Dum sẽ là người cho Mars một trận nhớ đời.

Từ khóe mắt, Mars nhìn Dum. Gã đang nhảy tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng. Hần có phần mong bạn mình bại trận, để hần có cơ hội được ra tay, cơ hội xây dựng độ tín nhiệm của hần lên mức độ không thể chối bỏ ở nơi này.

Hần có thể tưởng tượng ra. *Tao đã hạ gục Melvin Mars cơ đấy. Tên sát nhân, ngôi sao của Giải bóng Quốc gia. Thăng khôn đồ con nhất, xấu xa nhất mày từng thấy. Và tao đã kéo lê mộng nó dưới sàn.*

Hần sẽ kể đi kể lại chuyện ấy trong tù bốn mươi năm nữa. Nhưng mà, vấn đề là, viễn cảnh ấy sẽ không bao giờ xảy ra. Mars không nghĩ Dee hay Dum có nổi bốn mươi giây để sống, chứ đừng nói đến bốn mươi năm.

Chuẩn bị tinh thần nào, thịt tươi, Jumbo đến đây.

“Chuyện gì thế, người anh em?” Mars nói với Dee.

“Tao đéch phải anh em với mày.” Dee gầm gừ.

“Biết mà, anh bạn, chỉ cố bắt chuyện chút thôi. Chẳng phải vấn đề gì to tát, phải không?”

Dee không nói gì. Thay vào đó, hần để lộ ra một con dao găm trên tay và lao vào Mars nhanh như chớp. Đòn đánh nhắm vào bụng và khoang ngực. Nhanh gọn, sạch sẽ và máu sẽ tuôn ào ra, tử vong tại chỗ. Chắc chắn là đau đớn tột cùng.

Đám tù nhân và lính canh cùng lùi lại, nhường chỗ cho Dee làm việc của mình.

Nhường chỗ cho Mars bị hạ gục.

Nhưng mà, bọn chúng đều đã nghĩ ngược rồi.

Mars cúi thấp người, ngồi xổm xuống, bạnh cặp đùi to lớn và bất chấp xiềng xích, hấn lao đi như đại bác phóng. Hấn kẹp chặt cổ tay Dee, giữ lấy con dao, tay phải tung một cú đâm thẳng vào cổ họng Dee, làm hàm hấn lệch hẳn sang một góc mà hấn sẽ không thấy gì ngoài một cơn đau chộp nhoáng ngay trước khi bóng tối vây lấy hấn.

Rồi một tiếng nứt vỡ khi xương sống của hấn bị đẩy quá mọi giới hạn của nó. Và thế là kết thúc, chỉ vậy thôi.

Máu chảy ra từ miệng, Dee bất tỉnh tại chỗ, con dao rơi khỏi tay gã.

Tên hậu vệ đã bị hạ.

Mars chỉ vào con dao dưới sàn nhà. “Nhìn kìa, tên này có một con dao.” Hấn nói với tên lính canh đứng gần nhất. “Mọi người hãy cẩn thận. Ai đó có thể bị thương đấy.”

Hấn nhận được những phản ứng đúng như hấn mong đợi.

Dum do dự. Hấn mới chứng kiến người anh song sinh của mình bị kết liễu trong chớp nhoáng. Nhưng mọi người đều đang chờ hấn hành động, đặc biệt là Cu Bự đang chờ hấn.

Hấn phải đấu thôi. Không có lựa chọn nào cả. Nếu không thì sau này hấn cũng sẽ nhận một con dao găm vào lá gan của mình. Sẽ là như thế đấy.

Nước Mỹ không có nhà tù. Chỉ có những đồn điền hỗn loạn nơi người ta quay về thế kỉ mười bảy. Nơi mà kẻ mạnh sống sót cho đến khi gặp kẻ mạnh hơn, nơi kẻ yếu không có cơ hội sống.

Dum gầm lên và dùng mọi sức bình sinh lao vào Mars.

Thực tế diễn ra quá dễ dàng. Dum cơ bắp nhưng nặng nề bị thịt. Bắp tay lớn nhưng chân mảnh. Và sự mất cân bằng đó sẽ khiến hấn phải trả giá.

Mars lại cúi xuống, xoay người, chặn tay cầm dao của Dum. Vai hấn huých mạnh lên trên bụng Dum. Cùng một quy cách đã hạ gục tên hậu vệ nặng hơn 130kg kia.

Dum nặng 90kg, bay lên trên không, qua đầu Mars. Đám đông tách ra khi Dum đáp mạnh xuống nền bê tông và trượt một đoạn dài trước khi húc đầu mạnh đến nứt cả tường.

Có tiếng xương vỡ khi cột sống của hắn bị ép lại làm hắn thấp đi hơn 2cm. Hắn bất động. Một vụ tai nạn giao thông mà chẳng cần sự tham gia của xe cộ. Máu rỉ ra từ miệng hắn. Con dao rơi khỏi tay hắn, kêu leng xeng dưới sàn.

Dee và Dum đều đã đi đời.

Máu chúng chảy thành vũng, loang trên sàn nhà bẩn thỉu. Chúng không còn cơ hội làm càn được nữa.

Vĩnh biệt hệ thống cải huấn Texas.

Thực ra, Mars chẳng rõ chúng chết hắn chưa. Hắn cũng không thực sự quan tâm. Cặp đùi khỏe mạnh của hắn còn có thể làm công việc cải huấn tốt hơn.

Hắn nhìn Cu Bự và nói lớn, “Tên đó cũng có dao đấy, thưa ngài. Quanh đây nhiều dao quá. Phải báo lại với quản giáo thôi.”

Đó là lúc đám lính canh cầm dùi cui xông tới đánh Mars túi bụi cho đến khi Mars gục xuống.

Hắn nở nụ cười trong suốt lúc đó.

CHƯƠNG 12

“ANH LÀ THĂNG quái nào?”

Melvin Mars vừa tỉnh dậy nhìn quanh quất trên giường bệnh.

Amos Decker nhìn xuống hắn ta. “Anh hẳn phải là người may mắn nhất thế giới đấy, anh Mars.”

“Anh đang cố tỏ ra hài hước đấy à?”

Mars cố ngồi dậy, nhưng tay hắn bị còng vào cạnh giường và hắn thì đang đau nhức khắp người. Mặt hắn đang sưng tấy lên trông như một quả bóng.

Decker đặt tay xuống dưới hông Mars và giúp hắn ngồi tựa vào gối. Anh kéo một chiếc ghế và ngồi xuống bên cạnh.

Mars quan sát anh. “Tôi có quen anh không?”

“Không, trừ khi anh nhớ một hậu vệ từ bang Ohio mà anh đã làm bể mặt tầm hai mươi năm trước.”

Mars nheo mắt nhìn Decker từ trên xuống dưới. “Tôi đã làm bể mặt rất nhiều người trên sân. Anh hơi quá khổ cho một hậu vệ đấy. Anh tăng cân à?”

“Tăng tầm 45kg. Còn anh, anh trông vẫn y hệt hồi đó.”

“Anh là ai?”

“Tôi bên FBI.”

“Anh là một đặc vụ à?”

“Không, tôi làm việc cùng thôi.”

“Tôi không biết có vụ đó đấy.”

“Cũng không chính thức mà.”

“Sao anh lại đến đây.” Mars hỏi.

“Vì vụ của anh. Những tiến triển gần đây.”

“Sao FBI lại hứng thú với vụ của tôi?”

“Họ hứng thú vì tôi hứng thú.” Decker đáp.

“Thế thì lại quay về câu hỏi đầu tiên của tôi. Anh là thằng quái nào?”

Decker giở thẻ căn cước lên. “Amos Decker.”

“Tại sao anh nghĩ tôi may mắn? Tôi không hề thấy may mắn đâu.”

“Có ba lý do: Vì ai đó đứng ra thú tội cho vụ giết người của anh, anh có thể sẽ được thả ra. Và dù bị đánh như tử, anh không bị gãy cái xương nào và cũng không có chấn thương vĩnh viễn nào. Bác sĩ nói chấn thương của anh khá nhẹ, có nghĩa là anh khá cứng đấy.”

“Còn lý do thứ ba?”

“Hai trong số các lính canh đã nói cho đồng nghiệp của họ về cuộc phục kích. Thế nên, anh sẽ không phải chịu trách nhiệm pháp lý cho những gì đã xảy ra.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Một tù nhân đã chết, một người khác bị liệt.”

“Còn gã đồng nghiệp tên Cu Bự?”

“Chính quyền Texas đang xử lý và chuẩn bị bỏ tù hắn.”

Nụ cười của Mars chuyển dần sang cười thành tiếng, bờ môi khô khốc của hắn căng ra và rỉ máu. “Chết tiệt thật, anh bạn. Cu Bự ở phía bên kia song sắt ư? Quả là một phép màu.”

“Quên Cu Bự đi. Anh cần tập trung vào việc của mình.”

Mars nhìn Decker. “Chúng ta thực sự đã chơi bóng ở đại học với nhau à?”

“Anh có nhớ khi đội Longhorns các anh đánh bại đội Buckeyes của tôi với năm điểm touch down¹ không? Hồi ở Columbus ý?”

1 Trong bóng bầu dục, nếu đội tấn công đưa bóng được đến vạch cuối sân của đối hủ thì được 6 điểm, gọi là một quả touch down.

Mars lại cười. “Anh bạn à, anh là cái gã hỏi tôi làm thế nào tôi làm được thế hả?”

Decker gật đầu. “Đó là sau khi anh ghi cú touch down thứ ba.”

Mars lắc đầu. “Tôi biết nói gì đây? Tập ngày tập đêm, và cũng rất nhiều là trời ban thôi.”

“Chúa không có hào phóng với tôi thế.”

Mars nhìn quanh. “Đây là đâu?”

“Sau khi biết chuyện, chúng tôi đã chuyển anh đến một bệnh viện gần nhà cũ của anh.”

“Anh đến đây từ khi nào?”

“Chúng tôi hạ cánh tầm sáu giờ trước.”

“Anh cứ liên tục xưng ‘Chúng tôi’ vậy.”

“Tôi đến đây với một đội.”

“Một đội đặc vụ FBI quan tâm đến vụ án của tôi à? Tại sao chứ? Chỉ vì một gã nào đó đã thú tội ư? Có gì đặc biệt đến thế à?”

“Đủ đặc biệt. Nhưng cũng có những nét tương đồng với vụ khác nữa.”

“Vụ nào thế?”

Decker nghiêng cứu nét mặt hần. Anh vẫn rất giỏi đọc vị con người, nhưng Mars tỏ vẻ là một gã khó tách vỏ.

“Nói tôi nghe về cha mẹ anh đi.”

“Mấy người còn lại trong đội anh đâu?”

“Anh không tin tôi à?”

“Tin anh ấy đi, Melvin,” một giọng nói cất lên.

Mars nhìn về phía cửa ra vào nơi luật sư của hần, Mary Oliver, đang đứng. Cô đến bên giường và nắm lấy bàn tay không bị còng của hần, giúp hần ngồi thẳng dậy.

“Tạ ơn Chúa, cậu vẫn ổn.” Cô nói, mắt đắm lệ.

“Tôi ổn mà, Mary. Cô quen gã này à?” Mars hỏi, ám chỉ Decker.

“Tôi mới nói chuyện với Đặc vụ Bogart, anh Decker đây là ‘hàng thật’ đấy, Melvin.”

Decker tiếp lời, “Chúng tôi ở đây để tìm ra chân tướng sự việc.”

Mars đưa người vào gối. “Chân tướng? Sau ngần ấy thời gian ư? Chúc anh may mắn.”

“May mắn có thể trả tự do cho anh đấy.” Decker chỉ ra.

“Tôi có phải quay lại nhà tù đó không?” Mars hỏi.

Decker lắc đầu. “Sau những gì xảy ra, chúng tôi sẽ chuyển cậu đến nơi khác.”

“Nơi nào?”

“Giám sát liên bang.”

“Thế nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là chúng tôi nhận trách nhiệm giám sát anh. Anh sẽ bị hai người của liên bang giám sát trong quá trình điều trị ở đây. Sau đó, chúng tôi sẽ giữ anh cho đến khi cuộc điều tra có kết quả.”

“Và bang Texas đồng ý?”

“Bang Texas có vấn đề riêng.” Oliver nói. “Cụ thể, cậu có thể kiện họ vì những gì họ gây ra.”

“Cô nghiêm túc chứ?”

“Lính canh của họ đã âm mưu suýt chút nữa giết chết cậu. Sau đó còn đánh cậu thừa sống thiếu chết. Thế nên, cậu có thể đòi họ quyền dân sự chính đáng. Một tội nhân với đám lính gác và tất cả những người liên quan trong tù.”

Decker nói, “Chúc may mắn với việc ấy. Nhưng đó không phải lý do tôi ở đây,” Anh nhìn Mars. “Tôi ở đây vì vụ sát hại cha mẹ anh.”

Mars quay đầu sang nhìn Decker. “Anh muốn biết điều gì?”

“Mọi điều.”

“Anh có giấy bút không, có nhiều chuyện lắm.”

“Tôi có một trí nhớ tốt đấy. Không mấy khi quên đâu.”

Cửa phòng bỗng bật mở và Jamison bước vào. Cô đã nghe thấy Decker nói. Cô giờ máy ghi âm ra nói.

“Nhưng trí nhớ tôi không tốt bằng, nên tôi thường dùng cái này.”

“Alex Jamison, Melvin Mars,” Decker giới thiệu. “Cô ấy trong đội điều tra.”

Hai người bắt tay nhau.

Jamison nói, “Đồng nghiệp của tôi rất muốn tiếp nhận vụ này, anh Mars à. Đó là lý do chúng tôi đến đây.”

“Phải, anh ta có nói với tôi rồi,” Mars nhìn thẳng Decker.

“Kể tôi nghe về cái đêm cha mẹ anh bị sát hại đi.” Decker hỏi khi Jamison mở máy ghi âm.

“Nếu cậu kể,” Oliver nhanh chóng đặt một bàn tay bao bọc lên vai Mars, “Cậu sẽ kiệt sức đấy.”

Mars nói, “Tôi ổn mà. Anh muốn tôi kể từ đâu à?”

“Đúng.”

Và Mars kể. Hẳn nói hơn một giờ. Decker thường xuyên ngắt lời để đặt câu hỏi hoặc làm rõ một luận điểm. Khi Mars kể xong, Decker không nói gì trong một lúc.

“Đêm đó anh đến thăm bạn?”

“Phải, như tôi đã nói. Ellen Tanner.”

“Anh gặp Ellen Tanner lần đầu ở đâu và khi nào?” Decker hỏi.

Mars cau mày. “Chuyện đó thì có liên quan gì?”

“Lúc này, mọi chi tiết đều quan trọng.” Decker thẳng thừng.

Mars hít một hơi sâu, liếm môi rồi nói. “Tôi gặp Ellen tại một sự kiện của cựu sinh viên đại học mà đội bóng tham dự. Tầm vài tuần trước khi vụ việc xảy ra. Cô ấy là một fan cuồng của bóng bầu dục. Một người phụ nữ

ưa nhìn. Vui tính. Thông minh. Chúng tôi hợp nhau. Chính ra thì chúng tôi gặp nhau khá thường xuyên. Và tối đó chúng tôi có hẹn gặp nhau trước.”

“Và anh lái xe đến điểm hẹn?”

“Phải.”

“Anh làm gì trong suốt thời gian đó.”

“Chúng tôi uống bia. Cô ấy mời tôi chút cần nhưng tôi từ chối. Mấy việc ấy có thể phá hỏng cơ hội tham gia Giải Quốc gia của tôi.”

“Hai người có ngủ với nhau không?”

“Cô ấy đã ra làm chứng là có.”

“Anh nhớ được những gì?” Jamison hỏi.

“Chúng tôi đã làm tình, thì sao chứ?”

“Sau đó anh bỏ đi?”

“Phải. Tôi có buổi tập với huấn luyện viên vào sáng hôm sau và tôi muốn ngủ chút. Rồi xe tôi gặp trục trặc. Nên tôi ghé một nhà nghỉ và qua đêm tại đó.”

Decker nói, “Vấn đề là, những mốc thời gian Tanner và nhân viên khách sạn cung cấp không khớp với lời khai của anh.”

Mars dụi dụi mắt. “Tôi biết. Tôi đã nghe họ ra làm chứng. Tôi chỉ nói điều tôi biết. Và tôi biết tôi rời nhà Ellen lúc nào. Tôi cũng biết tôi nhận phòng nhà nghỉ khi nào.”

Decker ngồi tựa ra sau. “Thẻ tín dụng của anh được sử dụng vào thời gian khớp với những gì nhân viên nhà nghỉ nói chứ không khớp với lời của anh.”

“Anh nghĩ tôi không biết điều đó chắc?” Mars gay gắt.

“Tôi chỉ đang cố làm rõ những khúc mắc chúng ta biết thôi. Và thứ chúng tôi không muốn nhất vào lúc này là việc anh nói dối với chúng tôi.”

Mars bỗng nhiên giật còng tay gắn vào thanh giường, nhưng chiếc còng không cho phép hắn ta làm điều ấy. Jamison và Oliver nháy giật lại,

nhưng Decker không di chuyển lấy một thứ cơ.

Mars tựa lại lưng vào gối, thở mạnh. “Tôi không nói dối.”

“Được rồi,” Decker điềm nhiên đáp.

“Có lẽ anh chẳng ở đây để giúp tôi. Có lẽ anh ở đây để đảm bảo tôi một gông. Hoặc chỉ muốn làm tôi điên lên. Hoặc cũng có thể anh làm việc cho bang Texas lắm chứ.”

“Sao anh ấy lại phải làm thế?” Jamison hỏi.

“Làm thế quái nào mà tôi biết được?” Mars phản kháng. “Có lẽ họ thuê anh sau khi tên Montgomery nói gã giết cha mẹ tôi. Và công việc của anh là phá quấy mọi thứ để tôi không thể ra tù.”

Không ai nói gì trong giây lát, cho đến khi Decker mở lời, “Nhưng anh có thể giải thích tại sao mốc thời gian không khớp không?”

“Nếu có thể tôi đã làm từ hai mươi năm chết tiệt trước rồi, thế nên, câu trả lời là không, tôi không thể giải thích.”

“Được rồi,” Decker nói. “Vậy là anh không có lời giải thích nào chứ gì? Không có gì chúng tôi có thể xem xét về điểm này nhỉ?”

Mars nhìn anh đầy giận dữ. “Nghe này, nếu anh không tin tôi, thì cứ đi đi. Tôi chẳng có thời gian cho mấy trò khỉ của anh đâu nếu anh không muốn đưa tôi ra khỏi tù.”

Decker đứng dậy. “Có lẽ anh hiểu lầm tôi rồi, anh Mars. Tôi không nói là tôi tin anh vô tội hay tôi đưa anh ra khỏi tù. Tôi nói tôi muốn tìm chân tướng sự việc. Nếu chân tướng hóa ra anh là người có tội, thì anh đáng được tiêm thuốc cho chết đi. Nhưng trong lúc chuyện chưa tỏ, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra và để xem mọi thứ dẫn tới đâu.”

Jamison và Oliver ái ngại nhìn nhau.

Mars và Decker cũng nhìn nhau chăm chăm. Mars có vẻ đang cố phân tích Decker. Còn Decker có vẻ lại đang nghĩ đến vấn đề khác rồi.

“Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu rõ nhau rồi đấy.” Mars nói.

Nhưng Decker đang bắt đầu bước ra cửa.

Anh bỏ lại Mars. Hắn ta bối rối quay sang Jamison.

“Chết tiệt, gã này luôn thế à?”

“Cũng đại loại vậy,” Jamison trả lời.

CHƯƠNG 13

DECKER XUỐNG SẢNH, lấy đà mỗi bước như một con sóng cuộn cuộn ập vào bờ. Anh nghe thấy tiếng Jamison đang chạy nhanh theo sau lưng. Đứng trước hành lang là Bogart và Davenport.

Cách đó khoảng hai mươi phút về phía Nam, Milligan đang ở văn phòng mới thuê. Tất cả họ đều đang nghỉ lại tại một nhà nghỉ địa phương, được xem là một trong những chỗ ở tốt nhất trong vùng.

Jamison bắt kịp anh. Cô lộ rõ vẻ bức bối, “Tôi ước gì anh thôi làm thế đi.”

Decker ngoái lại. “Làm gì cơ?”

“Cứ thế mà rời khỏi phòng.”

“Tôi xong việc rồi. Thì tôi đi.” Decker khựng lại. “Mà sao cô mua cho tôi cả hạt Quinoa thế? Thực sự đấy? Đấy là đồ ăn à?”

Cô cười tự mãn. “Anh đang gầy đi đến nỗi tôi khó thấy anh khi nhìn nghiêng đấy.”

“Phải, như thế bị một cái xe tải Mack cán bẹp ấy.”

Họ đến gần và Bogart hỏi, “Hai người tìm hiểu được gì rồi?”

Decker nhún vai. “Còn quá sớm để nói đc. Lời khai của anh ta có vấn đề. Chúng ta cần tìm xem có cách giải thích nào khác không.”

“Chà, sau hai thập kỉ thì các manh mối cũng đã nguội rồi.”

Davenport nói, “Tôi phải nói chuyện với anh ta đã thì mới có thể báo cáo về tình trạng tâm thần của anh ta được.”

Bogart vẫn nhìn chăm chăm Decker và Jamison, nói, “Tôi không cố gán quan điểm của mình lên ai cả, nhưng hai người có nghĩ anh ta nói dối không?”

Jamison có vẻ bối rối trước câu hỏi. “Chúng tôi chỉ mới gặp anh ấy thôi. Nhưng nếu anh muốn nghe câu trả lời, thì không, tôi không nghĩ anh ấy đang nói dối.”

“Có lí do đặc biệt gì khiến cô nghĩ thế không?”

“Anh ta bảo Decker nếu không tin anh ta thì cứ dọn đồ mà đi. Đây không phải một điều người ta mong sẽ nghe được từ một người vẫn có khả năng bị tử hình. Một người có tội sẽ chộp lấy bất cứ cơ hội nào.”

Bogart quay sang Decker. “Có ý kiến gì thêm không?”

“Không.”

Anh lại quay lưng và đi xuống sảnh.

Jamison thở dài một hơi.

Bogart có vẻ hứng thú.

Davenport tò mò. “Anh ấy đi đâu vậy?”

“Đào bới. Anh ta sẽ đào bới thông tin.” Bogart đáp. “Và nếu chúng ta muốn bắt kịp anh ta, chúng ta sẽ phải tăng tốc lên.”

Họ tập trung tại văn phòng mới thuê và nghiên cứu đồng giấy tờ, mắt dán vào màn hình máy tính hồi lâu.

Trong căn phòng chỉ toàn đàn ông. Jamison cùng Davenport ở lại bệnh viện để thăm vấn Mars thêm.

Decker đang mặc quần áo mới mua. Tuần trước ở Quantico anh đã chăm chỉ ngày ngày dậy sớm đi tập thể hình rồi chạy bộ. Anh thậm chí còn chạy và khám phá chút quanh phòng chạy. Rồi anh cũng chỉ ăn đồ ăn Jamison mua cho. Chia làm các bữa nhỏ như cô gợi ý. Bốn đến năm bữa mỗi ngày.

Anh nhận ra mình đã thừa cân đến mức chỉ một chút khởi động và tập luyện kèm với ăn uống lành mạnh có thể giúp anh giảm gần 10kg, hầu như toàn mỡ lỏng.

Giờ thì anh phải thắt chặt thắt lưng hơn. Quần của anh cũng trở nên rộng so với anh.

Tuy nhiên thì anh vẫn còn béo lắm.

Milligan nhìn anh và miễn cưỡng nói, “Trông anh khỏe khấn hơn rồi đấy, Decker.”

“Ừ, nhưng đừng cản trở tôi trên đường chạy. Vì tôi còn khá phệ, tôi không muốn làm anh đau.”

Lời nhận xét này nhận được một nụ cười hiểm hoi từ tay đặc vụ FBI. “Này, anh đang cố gắng mà. Rất tốt đấy.”

“Được rồi, hãy bàn về những khả năng điều tra sơ bộ đi.” Bogart nói.

Milligan phát biểu, “Ellen Tanner không còn trong khu nữa. Không có hồ sơ ghi chép gì về nơi cô ta lui tới, không ai quen cô ta. Chúng tôi đã kiểm tra trường đại học. Cô ta cũng không đến đó. Và khá là khó để định vị được cô ta sau hai mươi năm. Có thể cô ta đã kết hôn và đổi họ rồi cũng nên.”

“Còn nhân viên khách sạn, tên anh ta là gì nhỉ?” Bogart hỏi.

“Willis Simone. Chúng tôi đã cố tìm anh ta. Nhưng anh ta đã qua đời trong một cơn đau tim ở Florida năm 2001.”

“Có mối liên hệ nào giữa Simone và Tanner không?” Bogart hỏi.

Milligan nói, “Không gì cả. Họ không có điểm liên hệ gì hết. Cách biệt tuổi lớn, không có người quen chung hay gì cả.”

Decker thắc mắc, “Ví dụ như họ được trả tiền để nói dối, có cách nào để lòng dấu vết của giao dịch không?”

Milligan nhìn anh như thể anh mới nói gì khôi hài lắm. “Sau hai mươi năm ấy à? Có khi ngân hàng họ đăng kí hồi đó còn không tồn tại nữa. Ngành ngân hàng giờ đã vào giai đoạn hợp nhất. Hơn nữa, tại sao họ phải nói dối? Ai sẽ chi tiền cho họ?”

“Hiện tại, tôi đang giả định là Mars đang nói sự thật. Nếu vậy, chúng ta phải tính đến điểm không khớp trong lời khai thời gian của một bên là Mars và một bên là Tanner và Simone.”

Milligan lắc đầu. “Tôi nghĩ khả năng cao là Mars đang nói dối. Nếu không, anh đang gợi ý một âm mưu lớn chống lại một tay chơi bóng bầu dục đại học, còn tôi chỉ đơn giản không nhìn thấy động cơ.”

Bogart chen ngang. “Nhưng chúng ta ở đây nghiên cứu mọi khía cạnh khác nhau mà. Mọi khía cạnh.”

Milligan nhìn xuống ghi chép của mình, rõ ràng không hài lòng. “Tôi đã nói chuyện với sở cảnh sát. Hầu hết các sĩ quan từ thời đó đều đã nghỉ hưu, nhưng vẫn còn một người cho tôi hỏi chuyện được.”

“Ông ấy đã nói gì?” Bogart hỏi.

“Rằng, họ chưa từng có một vụ án mạng trong vùng bao giờ. Trộm cắp, mất tích, say rượu, đánh nhau, bọn trẻ ăn cắp xe để đi chơi, và thậm chí có người còn chơi xỏ hàng xóm bằng cách trộm bò, cho đến khi tội ác này xảy ra làm rung động cả thị trấn.”

“Nhưng họ đã kết tội Mars khá nhanh.”

Milligan liếc Decker. “Chà, bằng chứng *chất cao như núi* thế này cơ mà.”

“Đêna giờ chúng ta có thông tin gì về nhị vị phụ huynh rồi? Lucinda quê ở đâu thế?” Decker hỏi.

Milligan lật giở vài trang giấy. “Tôi không thể lần ra. Cũng như người chồng, không có nhiều thông tin về bà ấy.”

“Bà ấy học may từ đâu vậy? Báo cáo của cảnh sát cho biết đó là một phần thu nhập của bà. Và hôm nay Mars cũng đã xác nhận điều đó.”

Milligan khó khăn giữ vẻ mặt bình tĩnh. “May ư? Tôi thực sự không biết nói gì về chi tiết này.”

“Bà ấy còn dạy thêm tiếng Tây Ban Nha.” Decker nói thêm.

Bogart lên tiếng, “Ở Texas có khá nhiều người biết tiếng Tây Ban Nha.”

“Nhưng chúng ta không biết chắc được bà ấy có phải là người Texas không,” Decker chỉ ra. “Ví dụ như bà ấy là người Tây Ban Nha, tôi có thể hiểu được vụ dạy tiếng. Nhưng bà ấy là một phụ nữ da đen cơ mà.”

“Chà, lần cuối tôi kiểm tra thì người da đen cũng *có thể* học tiếng Tây Ban Nha đấy, Decker.” Milligan nói. “Và may vá nữa.”

Decker không chịu bỏ qua. “Lúc này đây chúng ta đang suy đoán. Và để chắc chắn chúng ta không thể bỏ qua các khả năng. Lucinda chắc chắn đã học may và học tiếng Tây Ban Nha. Tôi chỉ muốn biết bà ấy học ở đâu và học thế nào thôi.”

“Được rồi, nếu anh nghĩ điều đó thực sự quan trọng. Cứ thoải mái tự tìm kiếm thông tin.” Milligan nói.

“Tôi cũng định thế đấy,” Decker nói. “Bà ấy cũng từng làm nhân viên vệ sinh.”

“Phải, dọn dẹp quanh thị trấn.”

“Một người phụ nữ cần cù. Có họ hàng thân thích gì không?”

“Tôi không tìm thấy ai. Người chồng cũng vậy.”

“Anh không thấy thế là kì cục sao?” Decker hỏi. “Một trong hai người không có họ hàng thì ổn thôi, nhưng cả hai đều không có sao?”

Milligan lắc đầu. “Cũng cách đây lâu lắm rồi. Có lẽ họ đã di chuyển nhiều. Không phải ai cũng đến từ một gia đình lớn. Người ta thất lạc nhau trong những biến cố. Có vẻ như điểm nổi bật duy nhất trong đời họ là con trai họ. Có rất nhiều câu chuyện về anh ta, kể cả trước vụ án mạng. Anh ta là một vận động viên ra trò. Thật lãng phí.”

Bogart nói, “Tiếp tục đào bới thông tin người nhà Mars đi.”

Milligan gật đầu không mấy hào hứng.

“Họ bị bắn rồi thiêu cháy.” Decker đặt câu hỏi. “Nhưng tại sao lại làm cả hai việc đó?”

Milligan nói, “Nếu anh nghĩ đấy là hành vi nhằm xóa nhân dạng thì không phải đâu. Hồ sơ nha khoa đã nhận dạng được họ ngay.”

“Thế thì vì sao chứ?” Decker khẳng khái.

“Một hành động mang tính biểu tượng chẳng?” Bogart đề xuất. “Nếu Mars là hung thủ, hẳn hẳn muốn xóa bỏ họ khỏi cuộc đời mình. Thiêu đốt có thể làm được điều đó, ít nhất là hẳn nghĩ thế.”

“Nhưng rồi lại có Charles Montgomery nhận là thủ phạm,” Decker chỉ ra. “Tôi cần nói chuyện với ông ta.”

“Tôi đang sắp xếp rồi” Bogart nói.

“Nhà của Mars không xa đây lắm.”

“Đúng vậy. Nó bị bỏ hoang. Tôi đoán chắc sau những gì xảy ra, không ai muốn ở đó.”

“Còn nhà nghỉ mà Mars đã ở lại thì sao?”

Milligan trả lời, “Bị phá dỡ rồi. Giờ chỗ đấy là một trung tâm mua sắm.”

“Nhà Ellen Tanner thì sao?”

“Vẫn đó, nhưng cô ả thì bay biến lâu rồi. Nên tôi không chắc anh tìm được gì ở đó.”

“Chà, thế nên mới phải xem qua,” Decker đáp. “Đi thôi.”

Sau khi anh rời phòng, Milligan kéo tay Bogart.

“Thưa sếp, có lẽ vụ Morillo không phải vụ án tiềm năng nhất, nhưng chúng ta có một tập hồ sơ đầy những vụ án hứa hẹn hơn vụ này.”

Bogart nói, “Thực ra, chúng ta mới chỉ trong giai đoạn bắt đầu thôi.”

Milligan buông tay và nói, “Sếp hẳn rất tin tưởng tay này.”

“Phải, anh ta đã *tự mình giành* được lòng tin nơi tôi.”

Bogart bước đi theo Decker.

Milligan làm theo một cách miễn cưỡng.

CHƯƠNG 14

CĂN NHÀ TRỐNG lạc lõng giữa khu đất bỏ hoang đầy bụi rậm và cây cối um tùm. Hần phải cần đến một con dao rựa để chặt cành, mở đường đi qua đám cây cối này.

Decker thì chỉ dùng tay và tấm thân đồ sộ của mình để rẽ lối đi. Bogart và Milligan đi sau anh.

Họ đến sát phần mặt tiền có cái mái hiên đổ sập trước nhà. Họ vẫn có thể nhìn thấy những dấu gạch ở bên ngoài của một trong những cửa sổ tầng trên, được đóng bằng ván ép.

“Nơi họ phát hiện mấy thi thể đây,” Decker nói, và Bogart gật đầu hưởng ứng.

“Chúng ta cần bước cẩn thận, tôi không chắc cấu trúc nơi này còn an toàn đâu.” Milligan cảnh báo.

Decker rón rén bước lên hiên trước, tránh những chỗ mục nát rõ ràng rành. Anh thử đẩy cửa trước. Cánh cửa không hề nhúc nhích.

Decker dùng vai đẩy và cuối cùng gỗ cũng nứt ra và cánh cửa bật vào bên trong. Tất nhiên, không có điện, vậy nên ba người đàn ông đã trang bị bên người những chiếc đèn pin cực sáng.

Họ vào nhà, nhận thấy bên trong hoàn toàn trống trơn, mùi ẩm mốc và thối rữa khắp nơi.

Bogart lấy tay che mũi. “Chết tiệt, tôi không nghĩ chúng ta nên hít thứ không khí này.”

Decker ngược lên. Trần với cửa sổ vẫn còn. Vậy nên trong này mới không bị đầy rác.”

Anh chiếu đèn pin quanh phòng, soi rõ từng góc ngách theo từng bước chân dẫn vào sâu hơn trong nhà.

Căn nhà khá nhỏ nên họ không mất nhiều thời gian soi xét tầng trệt và gara. Không có tầng hầm, họ chỉ còn tầng trên để khám phá.

Ngay khi Decker đặt chân lên cầu thang, não anh nổ tung với sắc xanh. Nó xảy ra đột ngột đến mức anh bước hụt và lao đảo một chút.

Milligan phải đỡ lấy anh.

“Anh khỏe chứ?”

Decker gật đầu dù anh không thấy khỏe chút nào.

Anh chỉ bị như thế này một lần khi anh phát hiện ra thi thể gia đình anh trong chính nhà anh. Và mỗi lần quay lại hiện trường, triệu chứng này lại xuất hiện.

Một màu xanh ánh điện rực rỡ. Lấn át mọi giác quan của anh. Không dễ chịu chút nào.

Và mình cần trạng thái này qua đi.

Anh chớp mắt lia lịa, nhưng mỗi lần anh mở mắt, anh vẫn chỉ thấy những khung cảnh màu xanh.

Hội chứng Cảm giác kèm (Synesthesia) không phải là nguyên do duy nhất.

Anh cẩn thận leo lên cầu thang ọp ẹp.

Ở tầng trên, có hai phòng ngủ - phòng của Mars và phòng của cha mẹ hẳn. Nhà tắm chung.

Decker bước vào căn phòng đầu tiên mà anh đoán là phòng Mars. Chiếc giường vẫn còn đó, những tấm áp phích nhàu nát của ca sĩ R&B Luther Vandross và Keith Sweat vẫn còn đó. Trên một bức tường khác là một dấu hiệu rõ ràng xác nhận đây không phải phòng cha mẹ Mars - Những tấm áp phích rách nát có hình hai siêu mẫu Naomi Campbell và Claudia Schiffer.

“Chuẩn máu trai Mỹ nhỉ,” Milligan nhận xét. “Trời ạ, như thế chúng ta bước vào một cỗ máy thời gian hay gì đại loại vậy.”

“Giá súng đâu nhỉ?” Decker hỏi.

Milligan chỉ vào bức tường phía xa. “Đằng kia. Giá đơn với một ngăn kéo nhỏ đựng đạn bên dưới.”

Họ tiếp tục di chuyển sang phòng ngủ của cặp phụ huynh.

Decker đứng tựa vào một bức tường và nghĩ lại sơ đồ trong báo cáo cũ của cảnh sát. Các thi thể nằm ngay dưới cửa sổ phía trước, cạnh nhau. Roy ở gần cửa sổ, Lucinda cạnh giường. Kính ám khói đen và vỡ vụn ra vì nhiệt. Người ta đã đóng ván ép từ ngoài vào, che kín khung cửa hở.

Khác với phòng người con trai, phòng này giờ đã trống trơn.

Bogart nói, “Tôi gnhix người ta lấy đi làm bằng chứng hết rồi. Lính cứu hỏa có lẽ cũng đã phải đem một số đồ dễ cháy ra ngoài để tiện xử lý đám cháy bên trong.”

Decker gật đầu. “Có lẽ chúng ta sẽ tìm ra căn nguyên thôi. Còn mấy cái ô vuông trên tường kia, chắc là chỗ trước kia treo tranh ảnh. Tôi tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với chúng.”

Milligan nói, “Tôi có thể làm vài cuộc gọi tìm hiểu.”

Decker mở cửa tủ quần áo và soi đèn vào trong. Anh đang định đóng cửa lại thì bỗng khựng lại và cúi người xuống nhìn.

“Xem này.”

Bogart và Milligan lại gần ngó vào chỗ Decker chiếu đèn.

“AC+RB’?” Bogart nói ra tiếng khi đọc những chữ cái mờ nhạt ai đó đã viết vào mặt trong tủ quần áo. “Thế nghĩa là gì?”

Decker lấy điện thoại ra chụp. “Tôi không biết. Có thể nó đã có sẵn trước cả khi nhà Mars mua lại nơi này.”

“Có thể.”

“Hoặc có thể người nhà Mars đã viết nó. Thế thì nó có thể là một bằng chứng quan trọng.” Decker nhìn quanh. “Ai đã gọi 911 báo hỏa hoạn thế?”

Milligan nói, “Tôi không chắc có ai biết danh tính người gọi.”

“Thời đó người ta không dùng điện thoại di động mấy. Và tôi cũng ngờ rằng hồi đó khu này có sóng di động tốt. Vậy nên chắc không phải ai đó lái xe ngang qua gọi điện báo.”

“Chà, cũng có thể chứ, sau đó người ta về nhà và gọi điện thoại báo.”

Bogart nói, “Nhưng nếu thế thì ta đã biết cuộc gọi đến từ đâu. Người ta lần cuộc gọi được mà.”

Milligan gật gù. “Cũng đúng. Tôi sẽ phải kiểm tra lại.”

Họ quay trở xuống tầng trệt.

Ở đây, Decker đã bắt gặp một thứ anh đã thấy trước đây. Bức ảnh đã mờ chụp Melvin Mars trong đồng phục bóng bầu dục thời trung học. Ảnh treo trên tường, trên một chiếc kệ nhỏ đầy rẫy những bức ảnh của Mars ở các độ tuổi khác nhau.

“Cũng khá bất ngờ là chúng vẫn còn ở đây.” Bogart nói.

“Như anh đã nói, không ai muốn bước vào căn nhà có án mạng. Cũng chẳng có mấy người ra đi theo cách này. Người lạ đi qua thì có khi chẳng thấy được ngôi nhà từ đường cái, nhất là khi bây giờ cây cối mọc um tùm thế này.”

Decker quan sát xung quanh kĩ hơn.

“Nhưng những gì chúng ta không thấy cũng thật quái đản.”

“Không thấy gì cơ?” Milligan hỏi.

“Ảnh của Roy và Lucinda Mars.” Anh quay lại nhìn Milligan. “Cứ như thể họ chưa từng tồn tại vậy.”

CHƯƠNG 15

DECKER XEM ĐỒNG HỒ.

Họ đã lái xe đến căn nhà Ellen Tanner ngủ cùng Melvin Mars tối đó. Căn nhà nhỏ, cũ kỹ và đứng cô độc một mình. Chẳng còn căn nhà nào khác trong bán kính 30km cả. Và hồi đó, có lẽ căn nhà này còn biệt lập hơn.

“Tại sao một phụ nữ trẻ lại sống một mình ở đây?” Decker hồ nghi.

Cả Bogart lẫn Milligan đều không trả lời gì.

Sau đó họ lái xe tới căn nhà nghỉ cũ, giờ là một trung tâm mua sắm. Họ lại quay lại nhà Mars. Cả ba địa điểm đều cách xa đường lớn.

Decker lên tiếng, “Nhà cũ của Ellen Tanner cách nhà nghỉ một giờ lái xe. Nhà nghỉ cách nhà Mars bốn mươi phút lái xe.”

Milligan, đang lái xe, gật gật đầu hưởng ứng. “Anh ta rời nhà Tanner lúc 10 giờ. Khai là đến nhà nghỉ tầm một giờ sau, tức là 11 giờ đêm, hợp lý mà. Nhưng nhân viên nhà nghỉ lại nói anh ta nhận phòng lúc 1 giờ 15 phút sáng. Nếu vậy, anh ta có bốn mươi phút lái xe về nhà, giết cha mẹ mình, lái xe quay lại nhà nghỉ, quy trình đó thì anh ta có thể dễ dàng đặt chân vào nhà nghỉ lúc 1 giờ hoặc muộn hơn vài phút thật. Đó là lập luận của bên công tố.”

“Không dễ thế đâu.” Decker phản bác. “Anh ta phải vào nhà, bắn cha mẹ, lấy xăng và phóng hỏa. Cũng phải mất kha khá thời gian làm vậy.”

“Nhưng vẫn có thể làm được, ta chẳng thể chối cãi khả năng đó.”

“Báo cáo của cảnh sát cho biết một chiếc ô tô giống với xe Mars lái khỏi khu vực lân cận ngôi nhà của họ vào khoảng thời gian mà nhân viên điều tra cho rằng vụ án mạng xảy ra.”

“Đúng vậy,” Milligan nói. “Và nhân chứng là một người lái xe tải đường dài, người đã sống ở đây và biết về nhà Mars.”

Bogart gật đầu. “Ông ấy qua đời năm năm trước rồi, nên chúng ta không nói chuyện được.”

Decker nói, “Nhưng ta còn Charles Montgomery mà. Ta có thể nói chuyện với gã.”

“Tôi mới nhận được thư từ Alabama rồi. Đã xếp lịch. Chúng ta có thể gặp gã vào ngày kia.”

Điện thoại Decker rung lên. Là cuộc gọi từ Jamison.

Cô nói, “Chúng tôi vừa nói chuyện với Mars. Davenport đang viết báo cáo.”

“Cô ấy nghĩ gì về hân?”

“Tôi không chắc, cô ấy khá kín tiếng.”

“Cô nghĩ gì?”

“Anh ấy có vẻ thành thật, Amos à. Nhưng anh ấy cũng có thể rất biết lôi kéo người khác. Tôi chỉ không biết cái nào là bản chất thật của cuộc hội thoại thôi.”

“Anh ta có nói ra điều gì mới không?”

“Không hẳn. Anh ấy cứ khẳng khẳng mình vô tội. Thuật lại những gì anh ấy làm vào đêm xảy ra án mạng. Anh ấy vẫn không thể gịai thích sự lệch về thời gian khai báo. Chỉ nói anh ấy qua đêm ở nhà nghỉ, tỉnh dậy khi cảnh sát gõ cửa.”

“Chà, anh ta nhuần nhuyễn câu chuyện đó hai thập kỉ rồi mà. Nhưng có một điều khiến tôi bận tâm.”

“Điều gì thế?”

“Nếu đã lên kế hoạch cho mọi chuyện, tại sao anh ta không thể đưa ra lời giải thích hợp lí cho chỗ lệch thời gian? Anh ta phải biết trước nó sẽ gây rắc rối cho anh ta chứ?”

Bogart, đang lắng nghe, lúc này chen vào, “Bọn tội phạm vẫn thường trốn tránh và để lộ ra lỗ hổng thời gian, Amos à. Người ta không thể ở hai nơi một lúc. Anh biết mà.”

“Đúng là sẽ có sơ hở, nhưng sơ hở rõ ràng như thế ư?” Decker phản kháng. “Mười lăm phút hoặc cả nửa tiếng có thể không thành vấn đề, nhưng một giờ thì không, đấy là một lỗ hổng to bự. Nếu anh ta tỉ mỉ ở những khía cạnh khác, tại sao lại không tỉ mỉ với một hành động như thế? Tôi nghĩ chúng ta nên lưu ý đến điểm này.”

Jamison hỏi, “Bao giờ mọi người quay lại?”

“Tầm một tiếng nữa.”

Anh khựng lại và nhìn chăm chăm ra đường cao tốc, Texas rộng lớn trải dài trước mặt họ. Từ các phía đường chân trời, quang cảnh nơi này giống hệt nhau. Anh nhắm mắt lại và để tâm trí quay cuồng với thứ gì đó đang gặm nhấm anh.

Bogart liếc qua, nhận thấy điều anh thường thấy ở Burlington.

“Gì thế?” Anh hỏi.

Decker nói, mắt vẫn nhắm, “Súng rồi đến lửa.”

“Gì cơ?”

“Họ bị bắn rồi lại bị thiêu.”

“Phải, báo cáo cảnh sát ghi thế. Sao chứ?”

Trong đầu Decker hiện lên hình ảnh những thi thể cháy đen. Một tác dụng của chứng trí nhớ siêu phàm (hyperthymesia) là anh sẽ nhớ lại mọi thứ đúng như nó từng thế, không thêm không bớt một chút nào. Rõ như soi gương.

“Quyền Anh.”

“Cái gì?”

“Các thi thể trong tư thế Quyền anh.”

Milligan liếc nhìn Decker. “Đúng. Lửa làm cho cơ, gân, dây chằng cứng lại và co lại, cho dù nạn nhân còn sống hay đã chết trước khi khai hỏa. Tay nắm chặt, cánh tay uốn cong, trông sẽ như một võ sĩ trên võ đài trong tư thế phòng thủ.”

Decker vẫn nhắm nghiền mắt. “Khẩu súng rõ ràng đã giết họ.”

Milligan nhún vai. “Những phát súng bắn vào đầu từ khoảng cách gần luôn gây tử vong. Đặc trưng của loại vũ khí đó mà.”

Decker mở mắt. “Thế thiêu cháy những cái xác để làm gì? Nếu họ đã chết rồi? Tôi không nghĩ đó là hành động mang tính biểu tượng.”

Bogart nói, “Cảnh sát cũng đặt ra câu hỏi tương tự nhưng chưa bao giờ trả lời được. Nếu thiêu cháy như vậy để làm khó cho quá trình xác định danh tính, thì hàng động đó là vô dụng. Họ đều được xác định bằng hồ sơ nha khoa. Kể cả không có hồ sơ nha khoa, người ta vẫn có thể lấy DNA từ thi thể cháy mà.”

“Có lẽ kẻ xác nhân không biết điều đó.”

“Ý anh là Melvin Mars không biết điều đó?” Milligan nói.

Decker lơ đi. “Cả hai đều đã được nhận dạng là Roy và Lucinda Mars à?”

“Đúng vậy. Không nghi ngờ gì cả. Hai thi thể bị lửa hủy hoại dã man, và mặc dù bị bắn thẳng vào đầu, vẫn còn mấy cái răng nguyên vẹn, đủ để nhận dạng họ qua hồ sơ nha khoa. Cặp đôi xấu số.”

“Câu hỏi của tôi vẫn chưa được trả lời thỏa mãn. Tại sao thiêu họ khi họ đã chết?”

Họ lái xe một đoạn dài trong yên lặng.

Cuối cùng Bogart lên tiếng, “Có lẽ tên sát nhân đã hoảng loạn. Chúng vẫn thể mà. Hắn cố tiêu hủy bằng chứng, nghĩ rằng lửa sẽ đốt mất thi thể thành tro.”

“Tất cả những gì đám lửa làm là khói um lên rồi ai đó nhận ra và gọi cứu hỏa. Nếu hắn ta cứ bỏ lại hai cái xác đấy, có khi phải rất lâu sau người ta mới phát hiện ra.”

Milligan xen vào, “Chà, nếu người con trai không phải hung thủ, anh ta sẽ phát hiện ra hai thi thể khi anh ta về nhà vào buổi sáng. Hoặc nhiều khả năng đến lúc đó căn nhà đã bị thiêu rụi rồi.”

“Không tính chính xác thời điểm tử vong được đúng không?”

“Với thi thể bị thiêu ngoài trời, anh có thể nhờ một nhà côn trùng học tìm dấu vết côn trùng, trứng ruồi các thứ. Xác trong nhà cũng có thể làm thế. Nhưng kiểu bằng chứng đó không được để ý đến hồi đó lắm. Ruồi cũng không đẻ trứng trên xác cháy. Phân tích chính xác nhất để xác định thời điểm tử vong của nạn nhân bỏng nặng là kiểm tra xương. Phân tích hóa học và hiển vi. Nhưng mà đó là phương pháp chụp vi mô và kính hiển vi điện tử cơ mà.”

Decker gật gù. “Nhưng tôi nghi ngờ khả năng vùng nông thôn Texas cách đây hai mươi năm làm được điều đó.”

“Tôi nghi ngờ cả khả năng họ làm được thế ở ngày nay nữa kia.” Bogart tiếp. “Thế là, thời điểm tử vong được xác định nhờ cuộc gọi đến sở cứu hỏa lúc mười phút sau nửa đêm. Mười một phút sau thì lính cứu hỏa đến hiện trường. Năm phút sau họ phát hiện ra thi thể.”

“Thế là 0 giờ 26 phút nhỉ.”

“Chính xác.”

“Giả sử mấy cái xác bị thiêu tằm nửa đêm.”

Milligan nói, “Mars có đủ thời gian để làm thế. Đi thẳng từ nhà Tanner về nhà. Thực hiện tội ác, quay lại xe, lái ra nhà nghỉ.”

Bogart nói, “Giờ, chúng ta có thể giả sử mấy cái xác phải bị đốt một lúc lâu thì ngọn lửa mới lan to và bùng lên cả nhà. Hắn giết họ, phóng hỏa, rồi rời đi khỏi trước nửa đêm. Vậy là ngọn lửa chỉ mới cháy được tằm trên dưới nửa tiếng lúc đội cứu hỏa đến nơi.”

Decker lắc đầu. “Nhưng mất có bốn mươi phút để lái xe đến nhà nghỉ. Nhân viên nhà nghỉ nói Mars đến lúc 1 giờ 15 phút. Vậy là có một lỗ hổng tằm ba mươi lăm phút.”

Bogart nói, “Có thể anh ta lái vòng vòng. Ngồi lại bãi đậu xe để bình tĩnh lại chẳng hạn. Ý tôi là, nếu anh ta mới giết cha mẹ mình, Amos à.”

“Anh ấy có thể tự bình tĩnh lại trong bốn mươi phút lái xe mà. Anh ta ngồi lại bãi đậu xe và tự phá hỏng chứng cứ ngoại phạm của mình, sau đó nhân viên nhà nghỉ sẽ làm lộ ra lỗ hổng thời gian. Chẳng hợp lí gì cả.”

“Viễn cảnh khả thi nhất chúng ta có đấy.”

“Nhưng nó có một vấn đề to lù lù mà.”

“Ý anh là sao cơ?” Milligan hỏi.

“Hơn hai mươi năm trước, thẻ tín dụng có thể đã được chạy thủ công qua hệ thống, đặc biệt là tại một nhà nghỉ ở vùng nông thôn Texas. Sẽ không có dấu thời gian điện tử. Vậy nên, chỉ có lời của nhân viên nhà nghỉ chống lại những lời của Melvin.”

Milligan lắc đầu. “Không, tôi đã kiểm tra. Chủ nhà nghỉ dùng thẻ lúc 1 giờ 16 phút, tài khoản đã xác minh. Chứng cứ đã được trình trước tòa.”

“Vẫn không chứng minh được gì.”

“Tôi không hiểu sao lại không,” Milligan bực tức nói. “Đừng quên là, người ta tìm thấy máu mẹ hắn trong chiếc xe. Làm sao mà cái xe có máu

được nếu hắn không giết họ?”

“Tôi cần nói chuyện với Mars lần nữa.”

“Nói gì?” Bogart hỏi.

“Tại sao lại dùng thẻ mà không dùng tiền mặt.”

CHƯƠNG 16

“VIỆC ĐÓ THÌ liên quan gì chứ?”

Mars nhìn chăm chăm Decker từ giường bệnh, Decker cũng độ mắt lại đầy hung hăng. Bogart hoang mang đứng cạnh Decker. Milligan đợi trong xe để gọi điện thoại.

Decker hăng giọng. “Tôi đã nói rõ với anh là không được bỏ qua chi tiết nào cả. Tiền phòng 25 đô. Sao anh không trả luôn bằng tiền mặt? Sao phải dùng thẻ tín dụng?”

“Luật sư của tôi đâu?” Mars gọi. “Mary đâu rồi?”

“Tôi nghĩ cô ấy về rồi. Chúng ta có thể gọi cô ấy đến đây. Nhưng để cho nhanh, anh cứ trả lời câu hỏi đi.” Anh dừng lại giây lát, rồi hỏi lại, “Vậy tại sao lại phải dùng thẻ tín dụng?”

“Chuyện xảy ra hai mươi năm rồi. Tôi không nhớ được nữa.”

“Cứ cố nhớ đi. Tôi chỉ hỏi có thể thôi.”

Lúc đầu Mars trông có vẻ khó chịu, nhưng vẻ tò mò thành thực trên khuôn mặt của Decker khiến hắn tựa lưng vào gối và làm như Decker bảo.

Sau khoảng một phút, hắn nói. “Được rồi, tôi vẫn thường hay trả tiền mặt. Tôi không thích dùng thẻ lắm. Chỉ là lúc đó tôi không có tiền mặt. Chính xác là không có xu nào luôn.”

“Anh đi hẹn hò mà không đem theo tiền mặt à? Anh đi ăn, hay đi xem phim, hay đặt đồ lấy về thế? Anh xài tiền vào gì?”

“Chúng tôi không ra ngoài. Chỉ ở nhà cô ấy thôi. Cô ấy nấu ăn. Và chúng tôi uống chút bia.”

“Không ma túy chứ. Anh nói cô ấy có cần sa nhĩ?”

“Thì, Ellen có làm một điều, nhưng tôi không hút.”

“Anh có bao giờ hỏi tại sao cô ấy lại sống ở chỗ hẻo lánh thế không?”

“Không, tôi cho là cô ấy có lí do riêng. Có lẽ vì khu đó rẻ.”

“Cô ấy học đại học à? Cô ấy có đi làm không?”

“Tôi nghĩ cô ấy làm truyền thông gì đó. Ở tiệc cựu sinh viên, cô ấy có đề cập đến công việc của mình. Trông cô ấy cũng giống kiểu người làm việc kiểu ấy. Xinh đẹp, rất hướng ngoại.”

“Vậy là anh phát hiện ra mình hết tiền mặt khi thanh toán tiền phòng à?”

“Đúng, tôi nghĩ vậy.”

“Anh có nghĩ trong người có tiền trước khi đến nhà Ellen Tanner không?”

“Chà, tôi không có chút tiền nào trong người sau khi rời nhà cô ấy, và trước đó thì không xài gì, nên tôi nghĩ câu trả lời là không.”

“Đấy không thực sự là lời giải đáp cho câu hỏi của tôi. Anh có nhìn vào ví lần nào trước khi đến nhà Tanner không? Và nếu có, anh có thấy tí tiền mặt nào trong ví không?”

Mars nhìn Bogart. “Ông có hiểu anh ta muốn gì không?”

Khi Bogart không nói gì, Mars quay lại nhìn Decker. “Tôi không nhớ, được chưa? Tôi chỉ không nhớ nổi thôi.”

“Anh lấy đâu ra tấm thẻ tín dụng?”

“Nó không phải quà của tiệc cựu sinh viên đâu. Ở đó chỉ có tiệc tùng chè chén thôi.”

“Tôi không quan tâm. Sau khi tôi tốt nghiệp. Lọt vào top danh sách của chủ nhiệm khoa suốt hai học kì cuối. Đó là phần thưởng từ họ. Có giới

hạn số tiền trong thẻ. Nhưng món quà vẫn rất tuyệt. Trước đó tôi chưa từng có thẻ tín dụng.” Rồi hắn nói thêm, giọng khô khốc. “Từ đó đến nay cũng không có cái nào khác.”

“Và anh đã dùng nó để trả tiền phòng?”

“Phải. Cũng may, vì tôi không có tiền mặt.”

“Anh ta quẹt thẻ bằng máy thủ công à?”

“Phải. Cái loại phải quẹt qua quẹt lại.”

“Nhân viên nhà nghỉ khai là anh ta đã gọi điện xác nhận giao dịch. Anh có thấy anh ta làm vậy không?”

“Có. Tôi cũng chẳng ngạc nhiên lắm. Một thằng da đen xuất hiện giữa đêm. Chắc nghĩ thẻ của tôi là đồ ăn cắp. Hắn anh ta không mê bóng bầu dục.”

“Thế anh ta gọi điện trước mặt anh à?”

“Phải.”

“Anh ta nói gì trên điện thoại thế?”

“Tôi không nhớ, được chứ? Nói bất cứ cái gì khi người ta cần để xác thực giao dịch, tôi đoán vậy. Tôi không để ý lắm.”

Decker gật gù. “Và anh ta khai là chuyện đó xảy ra tầm 1 giờ 15 phút sáng.”

“Nhảm nhí đấy, lúc đó là tầm 11 giờ. Chỗ đó cách nơi Ellen ở có một giờ đi đường thôi. Tôi biết rõ điều đó. Tôi đi đường đó nhiều lần lắm rồi.”

“Và để về nhà nhanh nhất thì đi đường nào?”

“Đi đường đó thôi, anh bạn ạ.”

“Xong xe anh chết máy giữa đường?”

“Ngay khi tôi đi qua nhà nghỉ. May cho tôi.”

“Có lẽ không may mắn lắm. Lúc đó anh quyết định ngủ lại đó luôn à?”

“Không, đầu tiên tôi tìm cách nổ máy. Tôi không nổ được. Ngồi trong bãi đậu xe tầm năm phút tìm cách sửa cái xe, nhưng mà cái xe chết máy hoàn toàn rồi. Sau đấy tôi mới vào nhà nghỉ. Gã đó bước ra từ phòng nhỏ phía sau. Tôi thuật lại cho gã nghe chuyện xe cộ trục trặc. Bảo với gã tôi muốn gọi dịch vụ kéo xe.”

“Và anh ta trả lời thế nào?” Decker vội hỏi.

“Gã nói với tôi cái gần nhất cách đó tầm hai giờ lái xe. Mà giờ đó thì người ta đóng cửa rồi.”

“Và anh nghe theo?”

“Ừm, trước đây tôi chưa từng bị hư xe bao giờ. Cha tôi rất giỏi sửa ô tô. Sửa được mọi thứ, nên tôi cũng chưa từng nghĩ tôi phải đem xe đi chỗ khác sửa. Vậy nên, dù tôi biết khá rõ khu mình ở, tôi không biết cơ sở kéo xe gần nhất ở đâu. Anh nói anh đến nhà tôi rồi phải không?”

“Đúng vậy.”

“Chà, cái nhà ở giữa chốn hoang vu của Texas mà. Hồi đó quanh đấy tôi chỉ biết có cái nhà nghỉ đó.”

“Thế là anh quyết định thuê phòng sau khi biết là mình không thể thuê kéo xe à?”

“Ừ. Khi đó tôi định vào buổi sáng sẽ gọi bên kéo xe sau. Hoặc sẽ gọi cha tôi đến. Chỉ là đến sáng thì cảnh sát ập đến, rồi tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Và họ tìm ra anh nhờ vào giao dịch tài khoản của anh?”

“Tôi đoán thế,” Mars nói.

Bogart xen vào, “Tại sao đêm đó anh không gọi điện cho cha mẹ? Họ có thể đến đón anh mà.”

Decker hài lòng nhìn anh ta rồi quay lại đối diện Mars.

Mars đáp, “Tôi không có điện thoại. Tôi đoán là tôi đã có thể dùng điện thoại của nhà nghỉ, nhưng khi đó cũng muộn rồi, và tôi không muốn đánh thức cha mẹ tôi dậy.”

“Nhưng nếu sáng hôm sau họ thức dậy không thấy anh ở nhà, chẳng phải họ sẽ lo lắng sao?” Bogart hỏi.

“Nghe này, khi đó tôi đã là người lớn rồi. Tôi từng qua đêm bên ngoài trước kia rồi. Khi tôi đi tôi bảo họ tôi sẽ về muộn, hoặc tôi sẽ không về nhà mà sáng hôm sau đi tập luôn nếu tôi ở lại chỗ của Ellen. Tôi có sẵn đồ đạc quần áo trong xe rồi. Nên họ cũng không thực sự phải chờ tôi ở nhà.”

“Nhưng vì sao anh không ở lại nhà Ellen thế?” Decker hỏi.

Mars nhìn xuống cánh tay bị còng. “Nghe này, chúng tôi đã làm tình. Cô ấy rất nóng bỏng. Người phụ nữ cuối cùng tôi ngủ cùng hai mươi năm rồi. Nhưng...”

“Nhưng sao?” Bogart hỏi.

“Tôi sẽ trở nên giàu có sau trận đấu. Và cô ấy... tôi nghĩ cô ấy muốn trở thành một phần của viễn cảnh đó.”

“Gì chứ, hôn nhân ư? Anh quen cô ta bao lâu rồi?”

“Vấn đề đấy. Chẳng đủ lâu. Chắc được vài tuần. Tôi không nghĩ đến chuyện kết hôn. Quý thật, tôi còn không biết rồi tôi sẽ sống ở đâu. Tùy theo đội tôi sẽ chơi ở đâu nữa.”

“Thế hai người có cãi vã không?”

“Tôi không coi đó là cãi vã. Chúng tôi tranh luận chút.”

“Và kết quả của cuộc tranh luận thế nào?” Decker hỏi.

“Cô ấy lịch sự mời tôi cuốn xéo khỏi nhà cô ấy, và tôi đã làm thế.”

Decker hít sâu. “Lần đầu tôi hỏi anh, anh nói anh đi về nhà để ngủ nghỉ vì anh có buổi tập với huấn luyện viên sáng hôm sau.”

“Một lần nữa, mấy cái này liên quan quái gì đến mọi chuyện!” Mars quát lên. “Giờ có thằng ở Alabama khai là hấn đã giết cha mẹ tôi. Sao anh không đi tra hỏi hấn và để tôi yên?”

“Chúng tôi sẽ tra hỏi hấn, nhưng chúng tôi cũng có nhiều câu hỏi cho anh.” Bogart nói.

Mars chỉ tay vào Decker. “Gã này nghĩ tôi nói dối. Gã nghĩ tôi là kẻ gây án. Chỉ vì tôi đánh bại hủ hời ở Columbus mà hủ nuôi thù với tôi. Đội Longhorns đã đánh bại đội Buckeyes. Chắc chắn hủ không thể khách quan được. Y như cái thằng truy tố tôi. Anh biết thằng đó là người Tennessee không? Chủ tịch câu lạc bộ gì đó. Thật nhảm nhí, phải không?”

Decker nói, “Có lẽ cái này sẽ làm anh ngạc nhiên nhưng phần lớn người ta không coi bóng bầu dục là một phần cuộc sống đâu. Tôi chẳng xem trận nào Buckeyes đâu từ khi tốt nghiệp. Tôi cũng chẳng quan tâm hai mươi năm trước anh trong đội Longhorns và đê bẹp tôi. Tôi chỉ quan tâm đến chuyện đã xảy ra với cha mẹ anh thôi.”

“Tốt đấy. Tôi đã kể hết những gì tôi biết rồi. Chẳng làm gì được hơn nếu những gì tôi kể là không đủ với anh.”

Mars quay người lại, mặt đối tường.

Bogart liếc nhìn Decker, anh vẫn chăm chăm nhìn Mars.

“Người ta tìm được máu mẹ anh trên chiếc xe. Anh có lời giải thích nào khác ngoài nói đó là máu anh không?”

“Không.”

“Liệu bà ấy có vào trong xe trước đó không? Vô tình cửa vào đâu đó hoặc chảy máu cam chẳng hạn?”

“Không. Không có chuyện đó đâu. Bà ấy không bao giờ sử dụng chiếc xe.”

Decker nói, “Anh với cha mẹ có hòa thuận không?”

“Sao lại hỏi thế?” Mars ngoái đầu lại.

“Chà, đó là động cơ mà bên công tố vẽ ra trong phiên tòa xét xử anh...”

“Tôi biết tay đó đã nói gì,” Mars cắt ngang. Hủ quay người lại. Sắc mặt hủ trông bình thản hơn, hoặc cũng có thể chỉ là cam chịu. “Cha mẹ tôi chưa từng đòi hỏi gì ở tôi kể cả khi họ biết tôi có tài cả. Tôi đã định sẽ chăm sóc họ. Mua nhà cho họ, một cái xe mới nữa, ổn định cuộc sống cho họ. Tôi đã lên kế hoạch hết rồi.”

Decker hất đầu. “Anh là một người làm việc có kế hoạch hả?”

“Thế thì có vấn đề gì?”

“Không gì cả. Nhưng bên công tố đưa ra nhân chứng nói điều ngược lại về cha mẹ anh đấy. Rằng họ muốn nhiều hơn số tiền anh định cho họ.”

Mars uể oải, “Không phải cả hai người họ muốn thế.”

Bogart nói sắc lẹm, “VẬY là một trong hai người họ đã nói thế? Lời khai kia là đúng sự thật? Mà anh mới nói với chúng tôi là họ không đòi hỏi gì. Tức là anh đã nói dối chúng tôi à?”

Mars lo lắng liếm môi. “Cha tôi. Ông ấy thay tính đổi nết trong những tháng cuối. Ông ấy trở nên thất thường và hay nổi điên với mẹ và tôi chỉ vì mấy chuyện nhỏ nhặt. Ông ấy có chuyện gì đó hay sao ấy. Nhưng tôi nghĩ là chuyện tiền bạc. Ông ấy phát hiện ra tôi có thể kiếm được bao nhiêu với hợp đồng đầu tiên tôi kí. Đây là hồi chưa có quy định về hợp đồng tân binh. Tôi đã nghiên cứu rồi, nếu tôi lọt top ba, tôi có thể thêm bảy triệu dollars vào hợp đồng. Đây là hai mươi năm trước. Anh biết bây giờ thì được bao nhiêu chứ?”

“Hơn mười triệu và năm trăm nghìn dollars.” Decker nói.

Mars nhìn anh một cách kì cục. “Chuẩn đấy. Sao anh biết được?”

“Đoán mò thôi. Và bảy triệu đó chỉ là thêm thôi ý hả?”

“Ừ. Anh có thể nhận nhiều hơn trong thời hạn, nhưng tiền thưởng thêm là cái rõ ràng trong tầm tay. Và khi đó tôi đứng trước với hợp đồng bảy năm mà tôi được phép rút lui sau ba năm. Nếu tôi lọt vào All-Pro¹ và nhanh chóng dẫn đầu giải đấu, tôi có thể tự ra giá hợp đồng. Ý tôi là, cái hợp đồng tiếp theo tôi kí sẽ làm cho cái đầu tiên trông thật rẻ mạt.”

1. All-Pro: một đội gồm ít nhất 22 cầu thủ bóng bầu dục xuất sắc nhất ở mỗi vị trí trong một mùa giải nhất định được lựa chọn từ các tổ chức báo chí.

“Nhưng anh không bao giờ có cơ hội đó.” Decker nói.

“Trông tôi có giống như có cơ hội không?” Mars quát lại.

“Thế cha anh nói gì với anh?”

“Ông ấy muốn được chăm lo. Tôi bảo ông tôi sẽ làm thế.”

“Nhưng?” Decker hỏi.

“Nhưng... nhưng ông ấy muốn một cái gì đó được viết ra. Để, anh biết đấy, ràng buộc pháp lý.”

Bogart nhìn sang Decker. “Chi tiết này không có trong hồ sơ vụ án.” Mắt Decker vẫn dán chặt vào Mars. “Không, không có. Và tại sao thế, Melvin?”

Mars ngồi dậy. “Đó là một trong những lí do tại sao tôi không làm chứng tại phiên tòa. Luật sư của tôi sợ nếu tôi bị tra hỏi, tôi sẽ tiết lộ nó.”

“Tiết lộ cái gì?”

“Rằng tôi đã kí một cam kết dài một trang nói rằng ba mươi phần trăm hợp đồng tân binh của tôi sẽ được chuyển đến tay cha mẹ tôi.”

“Và điều gì đã xảy ra với cam kết này?” Bogart hỏi.

“Tôi nghĩ giờ nó không quan trọng nữa.” Hắn thở dài. “Tôi vứt đi rồi.”

“Bằng cách nào, đốt à?” Bogart nói đầy sắc bén.

“Này, tôi biết việc đó làm tôi trông không vô tội lắm.”

“Nói thế còn là nhẹ đấy.” Bogart vặn lại.

CHƯƠNG 17

KHÔNG HỀ RỜI mắt khỏi Mars, Decker nói. “Đặc vụ Bogart, anh làm ơn cho chúng tôi một phút riêng tư được chứ?”

Bogart trông như định phản đối, nhưng Decker nói thêm. “Trò chuyện trực diện về thể thao với tư cách hai cựu cầu thủ bóng bầu dục thôi mà.”

Bogart ngần ngừ đứng dậy, “Tôi sẽ ở ngoài hành lang.”

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng, Decker kéo ghế lại sát giường rồi đặt bàn tay to bè của anh lên thanh bên giường.

Mars mở lời, “Được rồi, tôi thấy chuyện gì đang xảy ra ở đây rồi. Anh đến để lừa tôi, tìm cách khiến tôi phải ở lại trong tù. Vậy thì, tôi sẽ không nói gì nữa trừ khi có luật sư của tôi ở đây.”

“Tôi đã nói với anh rồi, Melvin. Tôi ở đây để tìm ra sự thật. Và nếu anh không giết cha mẹ mình, tôi sẽ tìm mọi cách trong khả năng của mình để chứng minh anh vô tội và đưa anh ra tù cùng toàn bộ khoản bồi thường.”

“Tôi *không* giết cha mẹ mình. Nhưng tôi đã ngồi tù hai thập kỉ và sẵn sàng cho mũi thuốc độc, rồi lại chờ đợi và chuẩn bị. Anh có hiểu cảm giác đó không?”

“Tôi không hiểu được.” Decker nói.

Mars có vẻ ngạc nhiên với câu trả lời này. Hắn nhìn ra cửa. “Sao anh lại yêu cầu cộng sự của mình ra ngoài?”

“Tôi nghĩ anh sẽ thoải mái nói chuyện với tôi hơn là với đặc vụ FBI.”

“Nhưng anh đi cùng FBI mà.”

“Chỉ mới hai tuần trước thôi tôi còn sống trong một bãi rác giữa Ohio với chỉ khoảng sáu mươi dollas trong túi và không có mấy tương lai.” Anh khựng lại, “Nếu anh vẫn muốn có luật sư của mình. Tôi sẽ rời đi ngay.” Rồi đứng dậy.

“Chờ đã. Anh... anh nói vụ của tôi có điểm gì đó giống với gia đình anh đúng không?”

“Một vài điểm tương đồng, phải.”

“Chuyện gì đã xảy ra với gia đình anh?”

Decker lại ngồi xuống. “Có kẻ sát hại họ. Vợ tôi, con gái tôi, và anh rể tôi. Một tối tôi đi làm về và tìm thấy họ.”

Mọi vẻ thù địch trên gương mặt Mars biến mất. “Chết tiệt, anh bạn à, tôi rất tiếc.”

“Mười sáu tháng trôi qua và không có vụ bắt giữ nào. Rồi một gã đến đồn cảnh sát tự thú.”

“Khỉ thật, hắn có phải thủ phạm không?”

Decker nhìn chăm chăm Mars một lúc lâu. “Chuyện phức tạp hơn thế chút.”

“Được rồi,” Mars bối rối đáp.

“Nhưng chúng tôi đã tóm được những kẻ đứng sau. Và chúng đã phải chịu trách nhiệm cho những gì chúng làm.”

“Chúng vào tù à?”

“Không, chúng xuống mồ.”

Mắt Mars hơi mở to hơn trước câu nói của Decker.

Decker tiếp, “Nhưng đó là quá khứ, và chuyện đã kết thúc rồi. Hãy nói chuyện hiện tại, chuyện *của anh* đi.”

Mars nhún vai. “Anh muốn tôi nói gì chứ, Decker? Tôi là một thằng da đen bị buộc tội giết cha mẹ mình mà trong đó một người là người da trắng. Và, đây là miền Nam. Đây là Texas. Mọi người đều yêu quý tôi khi tôi là ngôi sao bóng bầu dục. Nhưng khi tôi bị kết tội, tôi chẳng có người bạn nào nữa. Tôi chỉ là một thằng da đen cố bảo vệ mạng sống của mình. Và quý thần ơi, Texas đã xử tử nhiều người hơn bất cứ nơi nào khác, và phần lớn trong số họ lại là người da đen.”

“Bản cam kết với cha mẹ anh thì sao?”

“Tôi vô tội mà, nhưng tôi đã nghe theo lời luật sư. Tôi có thể chơi bóng và ghi điểm. Nhưng hồi đó tôi đâu biết gì về luật sư với tòa đâu.”

“Vậy là luật sư của anh biết về bản cam kết à?”

“Phải, tôi đã kể với ông ta. Nhưng ông ta bảo ta không cần cho bên công tố viên biết. Đó là việc của họ.”

“Về cơ bản thì cũng đúng.”

“Nhưng về mặt đạo đức, tôi biết, là rất tồi. Tôi muốn đứng thẳng nghiêm trang kể câu chuyện của tôi. Tôi muốn mọi người lắng nghe quan

điểm của tôi. Nhưng gã luật sư đã thuyết phục tôi đừng làm thế. Vì vậy cuối cùng tôi đã không làm. Sau đó chúng tôi thua kiện và dù sao thì tôi cũng bị đá đít đi.”

“Anh đã làm gì với bản hợp đồng?”

“Tôi xả nó xuống bồn cầu rồi. Nhưng nghe này, tôi không có vấn đề gì với việc cho cha mẹ tôi khoản tiền đó cả. Tôi sẽ còn kiếm nhiều hơn mà. Tôi đã nghiên cứu dự định đi kiếm các hợp đồng quảng cáo mà có thể đem về cho tôi nhiều hơn cả tiền chơi bóng.”

“Và rồi mọi thứ đi tong.”

Mars lắc đầu mệt mỏi. “Nhanh hơn cả tôi chạy tới mốc 40 trên sân.”

“Kể cho tôi nghe về cha mẹ anh đi.”

“Anh muốn biết gì?”

“Tôi muốn biết về quá khứ của họ. Họ đến từ đâu? Họ sinh ra ở Texas hay ở nơi nào khác?”

Mars lúng túng. “Tôi không chắc tôi nói gì với anh được. Họ không kể gì với tôi hết.”

“Thế họ hàng thì sao? Anh có thăm viếng ai bao giờ hay có ai từng đến thăm nhà không?”

“Chưa bao giờ.”

“Không họ hàng thân thích luôn?”

“Không. Chúng tôi chưa từng đi đâu. Cũng chẳng có ai từng đến thăm chúng tôi cả.”

“Việc đó khá là bất thường đấy.”

“Giờ nghĩ lại, tôi cũng thấy thế. Nhưng nhà tôi là như vậy. Và cha mẹ tôi, có thể gọi là rất yêu thương tôi. Nên mọi thứ đều ổn. Tôi đã thích cuộc sống này.”

“Kể tôi nghe về cha anh đi.”

“Cao lớn. Tôi thừa hưởng ngoại hình và chiều cao này từ ông. Khỏe như voi. Mẹ tôi khá cao so với phụ nữ thông thường, tầm mét bảy lăm. Và bà ấy chạy rất nhanh nữa. Chúng tôi hay đi chạy với nhau hồi tôi còn nhỏ. Bà ấy có thể chạy nước rút và có sức bền. Vẫn luôn cho tôi hít bụi cho đến khi tôi lên cấp ba.”

“VẬY là anh thừa hưởng tốc độ từ bà ấy.”

“Tôi đoán vậy.”

“Có lẽ hồi trẻ bà ấy là vận động viên. Có lẽ cả cha anh nữa.”

“Tôi không biết. Họ chưa bao giờ kể gì.”

“Trong nhà cũng không có ảnh của họ. Hồi trước có không?”

Mars dựa lưng vào gối. “Họ không thích chụp ảnh lắm. Tôi nhớ là có một cái trên tủ ngoài phòng khách, chụp hồi tôi học trung học. Thế thôi.”

Decker quan sát Mars thật kĩ.

Mars lên tiếng. “Này, tôi biết giờ nói ra nghe kì, nhưng hồi đó là như thế. Tôi không nghĩ gì nhiều cả.”

“Tôi đã thấy một bức ảnh cũ của cha mẹ anh, khá là mờ. Nhưng miêu tả mẹ anh cho anh đã.”

Khuôn mặt của Mars nở ra một nụ cười. “Bà ấy rất đẹp. Mọi người đều nói như vậy. Bà ấy có thể làm một người mẫu hoặc gì đó đại loại thế. Cha tôi vẫn luôn nói ông ấy đã cưới được người hơn mình.”

Decker giơ điện thoại ra. “Tôi đã chụp cái này trong tủ quần áo phòng cha mẹ anh. Anh có biết nó có nghĩa gì không?”

Mars đọc mấy kí tự. “AC và RB? Tôi chẳng hiểu nó có nghĩa là gì. Trong tủ quần áo của họ à?”

“Phải.”

“Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ nhìn vào tủ đồ của họ.”

“Được rồi. Cha anh làm ở tiệm cầm đồ và mẹ anh dạy tiếng Tây Ban Nha và may vá các thứ, phải không?”

“Phải.”

“Bà ấy hay may cho ai?”

“Một công ty địa phương nào đó đặt may số lượng lớn. Trả lương không cao lắm, nhưng đổi lại thì bà ấy có thể làm việc ở nhà.”

“Còn tiếng Tây Ban Nha thì sao? Bà ấy dạy ở trường à?”

“Không, bà ấy không dạy trẻ con. Bà dạy người lớn. Hầu như là dân da trắng. Có nhiều người qua biên giới để làm việc mà. Người thuê nhân công cũng cần biết tiếng để còn sai bảo người làm nữa. Thế là mẹ tôi dạy họ.”

“Thế bà ấy học tiếng Tây Ban Nha từ đâu? Đó có phải tiếng mẹ đẻ của bà không?”

“Không. Ý tôi là, tôi không nghĩ vậy. Bà ấy không phải là người Tây Ban Nha, nếu anh đang băn khoăn. Bà ấy da đen. Tối màu hơn tôi nhiều. Tôi khá chắc bà ấy là người Mỹ.”

“Dựa trên cái gì chứ?”

“Qua cách nói chuyện. Bà ấy không có âm giọng nước ngoài.”

“Anh cũng học tiếng Tây Ban Nha từ bà ấy à?”

“Chút chút thôi, nhưng chúng tôi hầu như chỉ nói tiếng Anh. Cha tôi rất kiên định. Chúng tôi không phải người Tây Ban Nha. Ông ấy luôn nói, chúng ta là người Mỹ. Ông không thích khi mẹ tôi nói tiếng Tây Ban Nha ở nhà.”

“Và bà ấy có làm công việc gì khác không?”

“Ừm. May vá và tiếng Tây Ban Nha không kiếm được mấy. Bà ấy còn làm cho công ty lau dọn trong vùng. Và bà nhận ủi quần áo. Và tôi nói anh nghe, người phụ nữ ấy có thể ủi quần áo như một cái máy. Bà vẫn hay ủi quần áo tôi mặc đi học.”

“Anh có bao giờ hỏi về quá khứ của họ không?”

“Tôi nhớ có lần tôi muốn biết về ông bà mình. Lúc đó tôi học lớp ba, ở trường có ngày ông bà¹. Chỉ là mọi đứa trẻ khác đều có ông bà đến

trường. Tôi đã hỏi cha tôi. Ông nói họ đều đã qua đời. Và ông không nói gì thêm sau đó.”

1. Tổng thống Jimmy Carter ngày 06/09/1979 chỉ định Chủ nhật 09/09/1979 (ngày Chủ nhật đầu tiên của tháng 9 sau ngày Lê Lao động ở Mỹ) là Ngày của Ông bà.

“Ông ấy có nói họ qua đời như thế nào không?”

Mars đập tay vào thanh giường, “Chết tiệt, có liên quan gì chứ? Anh nghĩ cha tôi giết ông bà tôi chắc? Và anh nghĩ tôi giết cha mẹ mình.”

“Không, tôi không nghĩ anh giết cha mẹ mình. Tôi không chắc cha anh có giết cha mẹ ông ấy hay không. Cũng có thể.”

Mars mở miệng định nói gì đó nhưng lại thôi. Hắn nhìn thẳng vào Decker. “Anh ám chỉ cái quái gì?”

“Anh không biết gì về ông bà mình, Melvin à. Anh không biết một họ hàng nào. Chỉ có một bức hình chụp cha mẹ anh trong nhà. Họ cũng chưa từng kể về bản thân họ với anh. Anh nghĩ tại sao?”

“Ý anh là họ giấu giếm gì đó ư?” Mars chậm rãi thốt lên.

“Ít nhất cũng đáng để tìm hiểu. Vì nếu đúng là họ đã giấu gì đó, đấy có thể là lí do để kẻ nào đó giết họ.”

CHƯƠNG 18

“ĐƯỢC RỒI, CHÚNG ta đã tìm hiểu được những gì về Roy và Lucinda Mars rồi?” Bogart hỏi. Cả đội đang ngồi quanh bàn họp tại phòng làm việc cho thuê.

Milligan liếc nhìn Decker và nói. “Được rồi, tôi phải thừa nhận, chuyện khá là kì lạ. Chúng tôi tìm được rất ít thông tin về họ. Họ có Sổ Bảo hiểm Xã hội, nhưng khi tôi tra thì không có gì hiển thị cả.”

“Không có gì hết ư?” Bogart nói. “Anh có nghĩ họ đã lấy cắp sổ Bảo hiểm Xã hội không?”

“Có khả năng là vậy. Và họ có bằng lái xe hai mươi năm trước, nhưng tôi không tìm được gì thêm.”

“Roy Mars có việc làm,” Jamison nói. “Lucinda cũng thế. Họ hẳn phải trích lương đóng bảo hiểm, khai thuế và những thứ tương tự.”

Milligan nói, “Chúng ta cũng chẳng tìm ra được. Tiệm cầm đồ nơi ông ấy làm việc đã biến mất từ lâu rồi, nhưng cũng có thể họ trả ông bằng tiền mặt hoặc hiện vật. Có lẽ người vợ cũng tương tự. Cũng có rất nhiều người không khai thuế vì họ không kiếm đủ tiền và không có nghĩa vụ gì.”

“Nhưng vẫn phải khai báo chứ nhỉ, không khai báo sẽ là phạm luật liên bang đấy.” Jamison chỉ ra.

“Nhiều người lờ đi lắm,” Milligan nói. “Và rõ ràng nhà Mars là những người như thế, vì cục lưu giữ thuế liên bang không có thông tin gì về họ. Bang Texas thì không thu thuế thu nhập cá nhân.”

“Thế ngôi nhà thì sao?” Bogart hỏi. “Có thể chấp không?”

“Một lần nữa, tôi không thể tìm ra gì,” Milligan nói. “Nhưng trong hồ sơ bất động sản, Roy và Lucinda Mars được kê khai là chủ sở hữu.”

“Được rồi,” Bogart đáp. “Không có gì mấy để nghiên cứu thêm.”

Milligan liếc nhìn Decker. “Tôi đã đi dò hỏi chút. Cảnh sát không thể cho tôi biết ai đã gọi báo cháy. Mà nếu họ có biết, thông tin đó cũng thất lạc lâu rồi. Tôi cũng hỏi về đồ đạc nội thất trong nhà. Những bức ảnh bị mất trên tường và mọi thứ. Có vẻ họ đã không chụp ảnh hiện trường. Chỉ là những cái xác.”

“Chà, thật là bất cần,” Bogart nhận xét.

“Anh có nghĩ anh ta vô tội không?” Milligan hỏi.

“Cũng nghiêng về giả thiết đó,” Decker nói.

“Tại sao thế?” Bogart hỏi.

“Máu trong xe. Tôi đã gợi ý cho Mars hai lời giải thích hợp lí và để bào chữa cho việc tại sao trong xe lại có máu mẹ anh ta. Cảnh sát chẳng thể bác bỏ được giả thiết nào. Chảy máu cam hay máu từ vết cắt. Anh ta bác bỏ

hai cái. Nói rằng bà ấy chưa từng dùng xe. Một người có tội hản đã chọn một trong hai lời giải thích đó. Nhưng Melvin thì không.”

Mọi người nhìn nhau, nhận thấy những gì Decker nói là hoàn toàn hợp lí.

“VẬY ĐÓ LÀ MỘT BÀI KIỂM TRA CHO MARS À?” Davenport hỏi.

“Anh ta đã vượt qua bài kiểm tra, Decker nói. “Ít nhất thì tôi nghĩ thế.”

Anh giơ ra một tập giấy đã được ghim lại. “Đây là phần còn lại của báo cáo khám nghiệm tử thi vợ chồng nhà Mars. Nó vừa được gửi đến từ văn phòng điều tra viên. Họ đã để lẫn nó.”

“Làm thế nào mà anh phát hiện ra nó?” Bogart hỏi.

“Mặt trước của báo cáo cho biết độ dài là ba mươi sáu trang. Trong tập cũ chỉ có ba mươi tư trang. Tôi đã gọi cho họ.”

Jamison nói, “Có gì quan trọng trong các trang mới không?”

“Một thứ. Lucinda Mars có u nguyên bào thần kinh đệm Giai đoạn Bốn.”

Mọi người trợn mắt nhìn anh, ngỡ ngàng.

“Ung thư não ư?” Davenport hỏi.

“Theo báo cáo là ung thư não giai đoạn cuối.”

“Melvin chưa từng đề cập đến chuyện này,” Jamison nói.

“Có lẽ anh ấy cũng chẳng biết,” Decker tiếp lời.

Milligan nói, “Nhưng mà chuyện này thì có liên hệ thế nào tới vụ án chứ?”

“Tôi không biết nó có liên quan không,” Decker trả lời. “Bà ấy sắp chết, nhưng rồi có kẻ giết bà ấy.” Anh nhìn sang Davenport. “Hãy tạm gác chuyện đó và quay sang người con trai. Cô nghĩ gì về tình trạng tâm thần của anh ta?”

Davenport rút ra một tờ giấy viết ghi chú.

“Anh ta thông minh hơn số đông, biết kết hợp kiến thức sách vở và kiến thức xã hội. Anh ta tốt nghiệp đại học chuyên ngành kinh doanh. Hoàn toàn không phải một kẻ ngờ nghệch. Anh ta là một tổng thể hài hòa giữa khép kín và rồi lại cởi mở, như khi tuyên bố chắc nịch mình vô tội và bị kết án oan.”

“Cũng không phải điều gì lạ từ một người đàn ông sống hai mươi năm trong tù.” Bogart chỉ ra. “Anh ta phải học cách chơi theo luật.”

“Có thể,” Davenport nói. “Và tôi đã thấy điều đó, tất nhiên, nhưng dường như có điều gì đó khác biệt ở Mars. Tôi thực sự không thể xác định rõ. Anh ta rất tò mò về tay Charles Montgomery. Anh ta muốn biết những chi tiết mà Charles Montgomery khai báo để tự nhận là thủ phạm. Và anh ta cũng lường được rằng giới chức trách sẽ cố liên hệ anh ta với Montgomery trong một kịch bản giết thuê. Anh ta tin rằng kể cả khi anh ta vô tội, anh ta cũng sẽ không được ra tù. Thực tế là anh ta hơi hoang tưởng khi nói về vấn đề đó.”

“Chà, thì anh ta cũng mới suýt chết trong tù, tôi không thể nói chứng hoang tưởng của anh ta là vô lí,” Decker nói, nhìn sang Davenport.

“Nếu hai mươi năm trước Mars đã thuê gã kia giết cha mẹ mình, tại sao đến bây giờ Montgomery lại đầu thú?” Jamison hỏi. “Ngay trước khi Mars chịu hành quyết nữa chứ?”

“Vấn đề thời gian khá là...” Davenport mở lời.

“Tiện lợi.” Decker nói nốt.

Bogart lên tiếng, “Vậy mọi người nghĩ đây là một vụ dàn xếp sao? Kế hoạch của Montgomery ư?”

Decker lắc đầu. “Hắn ta đang là tử tù trong nhà tù ở Alabama. Làm thế nào mà hắn ta thậm chí còn biết được rằng Mars sắp bị xử tử?”

Những người khác chỉ ngậy người nhìn anh.

Decker nói, “Vậy nên chúng ta cần nghe từ chính miệng Montgomery.”

“Anh nghĩ hắn ta sẽ nói cho anh nghe sự thật à?” Davenport hỏi, chăm chú quan sát Decker. “Lời cuối cùng từ một gã đàn ông bị kết án tử?”

“Không sớm thế đâu,” Decker trả lời.

Trại Cải tạo Holman mở từ năm 1969 và luôn chật ních tù nhân với số lượng nhiều hơn mức cho phép của nó. Nằm ở miền Nam Alabama, nơi nhiệt độ mùa hè có thể tăng lên hơn 37 độ C, nơi này không có điều hòa mà chỉ dùng quạt công nghiệp, khiến cho không khí nóng nực không hề dịu đi mà chỉ di chuyển xung quanh. Nơi đây được mệnh danh là “Trại giam tử thần miền Nam” vì những bạo lực diễn ra trong bốn bức tường của nó, hay còn được gọi là “Cái Hồ” áng theo vị trí địa lí ở đáy Alabama, ngày nay Holman là nơi giam giữ tử tù.

Decker và những người còn lại trong nhóm đã thực hiện chuyến đi trên một chiếc máy bay thương mại. Tất cả họ đều mặc áo gió FBI, thẻ cài trên áo. Cặp táp của Bogart đập qua đập lại vào đùi anh ta khi cả nhóm bước đến trước nhà tù.

Sau khi Bogart, Decker và Milligan giao nộp vũ khí, họ được một cai ngục dẫn đi qua cổng an ninh và đến phòng chờ dành cho khách.

“Kể cho chúng tôi đôi điều về Montgomey đi,” Decker bảo tay cai ngục trong lúc đi.

“Hắn ta là một kẻ cô độc. Không gây rối gì. Chẳng đụng gì đến ai và không ai đụng đến hắn. Tuy nhiên, điều đó khá kì lạ.”

“Có chuyện gì à?” Bogart hỏi.

“Chà, ở Alabama, có có quyền lựa chọn hình thức hành quyết. Và Montgomery là người đầu tiên tôi thấy chọn ghế điện thay vì hình thức tiêm thuốc độc. Tại sao lại có người muốn bị nướng khét thay vì một giấc ngủ nhẹ nhàng chứ?”

Bogart và Decker nhìn nhau. Họ đi tiếp và không lâu sau đã ngồi trong một căn phòng trước một Charles Montgomery bị gông cùm nặng trĩu với hai lính gác áp giải phía sau.

Montgomery da trắng, cao trên mét tám, và có vẻ như vừa bước sang tuổi bảy mươi hai. Cái đầu cạo trọc của gã có một vết lõm rõ nhận thấy phía bên trái. Gã có đôi mắt nâu, hàm răng đều nhưng ố vàng vì nicotine, và cơ

thể của gã chắc đã có thời cường tráng giờ đây đã rệu rã đi vài phần. Cánh tay cơ bắp cuộn cuộn được phủ kín bởi những hình xăm nhưng dấu vết thời gian hằn rõ. Tai hắn có lỗ xỏ nhưng trong này thì khuyên tai bị cấm.

Gã ngược mắt lên nhìn họ, bắt đầu với Bogart, liếc từ trái sang phải rồi từ phải sang trái. Sau đó mắt hắn lại hướng xuống đôi tay bị còng.

Bogart lên tiếng, “Ông Montgomery, tôi là đặc vụ Bogart từ FBI. Đây là các cộng sự của tôi. Chúng tôi đến đây để trao đổi một chút về lời thú tội gần đây của ông, liên quan đến vụ sát hại Roy và Lucinda Mars ở Texas.”

Montgomery không hề nhìn lên.

Bogart liếc nhìn Decker trước khi tiếp tục.

“Ông Montgomery, chúng tôi muốn nghe từ chính miệng ông kể chi tiết đêm mà ông được cho là đã sát hại nhà Mars.”

Montgomery nói cộc lốc, “Chẳng có ‘được cho là’ gì hết. Và tôi đã kể hết với bọn họ rồi.”

Giọng điệu không có vẻ gì thù địch, chỉ đơn giản, không rườm rà.

“Tôi rất ghi nhận điều đó, nhưng chúng tôi cần nghe từ ông cơ.”

“Vì sao thế?” Montgomery hỏi, mắt vẫn nhìn xuống tay.

Decker nhìn người đàn ông một lượt, ghi nhớ những chi tiết nhỏ về ngoại hình và phong thái của ông ta.

“Dấu vết trong tù à?” Anh hỏi. “Hay từ hồi đi lính thế?”

Giờ thì Montgomery ngẩng lên. Và ánh nhìn vô cảm của gã cho thấy rõ đây là một kẻ nguy hiểm.

“Gì cơ?” Hắn hỏi nhẹ nhàng.

Decker trả lời bằng cách chạm lên đỉnh đầu mình.

“Hộp sọ của ông đã bị cắt đi một phần, để lại vết lõm đó. Kết quả của một trận đánh? Hay vết thương trên chiến trường? Ông từng tham gia chiến tranh mà?”

“Vòng súng cối nổ cách tôi 6 mét. Bạn tôi đã chết còn tôi bị thủng một lỗ trên đầu.”

“Hồ sơ của ông cho biết ông đã từng ở trong quân đội,” Bogart nhấn mạnh.

“Bộ binh thứ mười tám, Tiểu đoàn một, ngoài Pháo đài Riley,” Montgomery đọc như một cái máy.

“Sau chiến tranh, ông về nước khi nào?”

“Năm 1967, giải ngũ một tháng sau.”

“Ông không muốn cống hiến đời mình cho quân đội à?” Decker hỏi.

Montgomery lờm anh. “Hẳn rồi, nhập ngũ vui lắm mà.”

Bogart lấy ra một tập tài liệu trong cặp của mình. “Vậy là ông đã ở Texas khi nhà Mars bị sát hại đúng không?”

“Chắc chắn rồi, vì tôi giết họ mà.”

“Thuật lại cho chúng tôi nghe đi. Chuyện xảy ra như thế nào?”

Montgomery nhìn anh ta với vẻ mất kiên nhẫn. “Có hết trong tập tài liệu của anh đấy.”

“Chúng tôi chỉ cố xác nhận mọi thứ thôi. Và chúng tôi muốn nghe từ chính miệng ông. Đó là lí do chúng tôi đến đây.”

“Và nếu tôi không chịu thì sao?”

“Chúng tôi cũng không thể ép được,” Decker nói. “Nhưng chúng tôi tự hỏi tại sao ông lại ra đầu thú.”

“Anh biết bản án của tôi à?”

“Phải.”

“Thế thì có hà gì. Gỡ rối cho tôi đi. Biết đâu giúp được gã đàn ông to xác kia trong tương lai đấy.”

“Tôi có thể hiểu được. Nhưng để loại anh Mars hoàn toàn khỏi câu chuyện chúng tôi cần xác thực vài điều đã. FBI có thể giải quyết mọi

chuyện nhanh hơn người của Bang đấy. Vậy nên nếu hai ta cùng chung một mục đích, tại sao không hợp tác chứ?”

“Anh trông hơi béo để gia nhập FBI đấy.”

“Họ đã ra ngoại lệ cho tôi.”

“Tại sao thế?”

“Vì tôi thích tìm ra sự thật. Ông giúp tôi được chứ?”

Montgomery thở dài cam chịu. “Chuyện quái quỷ gì đây? Được rồi.” Ông ta xoa mặt bằng đôi bàn tay vẫn bị xích rồi ngồi thẳng dậy trên ghế.

“Anh có hay về chứng PTSD¹ chưa?” gã hỏi Decker.

1. Rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

Decker gật đầu. “Rồi.”

“Ừm, họ chưa bao giờ chẩn đoán cho tôi, nhưng tôi bị chứng đó. Do tất cả những thứ chết tiệt lộn xộn nơi chiến trường ý? Bom, đạn, vũ khí hóa học. Chết độc màu da cam chúng thả xuống đầu chúng tôi? Và ai mà biết được phe địch đang chế nhạo chúng tôi thế nào. Hít những thứ đó vào phổi, ngày này qua ngày khác. Nó phá hủy tôi. Cũng may mà nó chưa làm tôi bị ung thư. Rồi cái đạn cối nổ tung cạnh tôi.” Ông ta chỉ lên đầu mình, đây xích kêu leng keng khi ông ta cử động. “Và thế là người ta phải cắt đi một phần sọ của tôi. Quý thần ơi, có thể là một mảnh não nữa, VA² chưa bao giờ nói gì với tôi. Và rồi sau đó những cơn đau bắt đầu.”

2. Bộ Cựu chiến binh Hoa Kỳ.

“Ông đã nhận được huân chương Trái tim Tím.” Bogart nói.

“Cục của khỉ to bự. Đây là *tất cả* những gì tôi nhận được.”

Decker xen vào, “Vậy là cơn đau đầu bắt đầu, rồi sao?”

“Phải. Và VA không muốn biết gì về vấn đề đó. Tôi chẳng được điều trị gì. Nhưng tôi cố gắng tiếp tục cuộc sống. Tôi đã lập gia đình, cố giữ một công việc, nhưng cũng chẳng tốt đẹp gì. Cơn đau không bao giờ dứt. Và khi lũ bác sĩ không kê đơn thuốc cho tôi nữa tôi đã phải tự lo liệu vấn đề của mình.”

“Ý ông là kiểm thuốc phiện ư hả?” Davenport hỏi. “Để giảm đau hả?”

“Phải. Khởi đầu lẻ tẻ thôi. Kiểm tiền mua thuốc. Rồi tôi bắt đầu lấy thuốc từ chính những người có thuốc mà tôi biết. Bỏ qua trung gian và đến tận nguồn.” Gã cười u ám. “Quân đội đã dạy tôi cung cách làm việc năng suất.”

Davenport nói, “Các loại thuốc ông dùng có thể gây nghiện nặng. Thế là, ông đã bị cuốn theo và không thể dừng lại?”

“Phải. Tôi thành một tay nghiện thực thụ. Làm mọi thứ để có thêm thuốc.”

“Sau đó thì sao?” Decker hỏi.

“Sau đó là hiệu ứng quả cầu tuyết¹. Tôi như trở thành con người khác. Những điều mà trước đó tôi chẳng bao giờ làm, tôi cũng làm. Hại người, trộm cướp. Tôi chẳng quan tâm. Bị bắt vài lần vì những chuyện vặt vãnh nhưng chưa bao giờ phải ngồi tù chính thức. Nhưng rồi cuộc hôn nhân đầu tiên của tôi tan vỡ và tôi mất việc, mất nhà, mất tất cả. Sau đấy, tôi bắt đầu lang thang nay đây mai đó, tìm mọi cách làm cho cơn đau đầu dừng lại.”

1 Khi một khối tuyết lăn tròn từ trên cao xuống, nó sẽ làm cho tuyết tích tụ càng lúc càng to hơn ám chỉ một hành động nào đó có thể gây ra những hậu quả khó lường theo thời gian.

“Và làm thế nào mà chuyện đó dẫn ông đến nhà Mars?”

Montgomery lại nhìn xuống hai ngón tay cái đang áp vào nhau, lông mày nhíu lại.

“Thế đấy, lúc đầu còn còn chẳng biết đó là tên họ.”

“Được rồi, nhưng hãy kể lại trình tự những gì xảy ra đêm đó cho chúng tôi.” Decker nói.

“Tôi đến thị trấn vào đêm trước đó, chỉ đi qua thôi. Chẳng quen ai và cũng chẳng ai biết tôi là ai. Đó là đoạn đường chỉ có một đèn giao thông.”

“Ông nói ‘đêm trước đó’. Ông có qua đêm ở đâu không?” Bogart hỏi.

Montgomery nhìn xéo anh ấy. “Rồi trả bằng gì? Ví tôi rỗng tuếch. Tiền lẻ cũng không. Tôi đói cũng chẳng có tiền mua gì ăn chứ nói gì đến kiếm chỗ ngủ. Tôi đã ngủ trong xe.”

“Tiếp đi.” Decker nói.

Tôi đã lái xe ngang qua một tiệm cầm đồ nọ vào ngày hôm sau. Nó nằm ở khu trung tâm nhỏ. Lúc đầu, tôi chẳng để ý, nhưng rồi tôi nảy ra một ý tưởng. Tôi vào trong, nghĩ sẽ có thể đem cầm gì đó. Tôi có cái huân chương và một khẩu súng lục cũ. Nếu cầm được tôi có thể mua cái gì đó để ăn. Và xe tôi cũng gần cạn xăng rồi. Tôi có thể kiếm tiền đổi chút xăng để đi đến một chốn bán thịt tiếp theo. Dù sao thì, trong tiệm có một người đàn ông. Cao, da trắng.”

“Đấy là Roy Mars,” Jamison thốt lên. “Ông ấy làm ở đó.”

Montgomery gật đầu. “Nhưng khi đó tôi chẳng biết tên anh ta. Tôi lôi ra mấy món của mình cho ông ta xem. Nhưng ông ta bảo tôi tiệm cầm đồ không hứng thú với mấy thứ vớ vẩn ấy. Ở Texas có nhiều cựu binh, ông ta nói vậy, và rồi chỉ sang một cái rương chất đầy súng với huân chương cũ mà người ta đem cầm rồi chẳng bao giờ qua chuộc lại.”

Bogart và Decker nhìn nhau.

Montgomery tiếp tục. “Dù sao thì, điều đó làm tôi bức mình. Tôi hỏi ông ta có phải cựu binh không, ông ta nói rằng đó không phải là việc của tôi và nếu tôi đang tìm kiếm sự cứu trợ thì tôi đến nhầm chỗ rồi vì khi đó họ hầu như không thể kiếm ăn được. Sau đó cánh cửa bật mở và một vị khách khác bước vào. Tôi liền đi ra góc phòng và quan sát. Khi người đàn ông mở két tiền, tôi thấy tất cả số tiền ông ta có ở đó. Đó là khi tôi biết ông ta nói dối tôi. Ông ta có tiền. Ông ta không hề gặp khó khăn. Và tôi cáu hơn cả lúc trước.”

“Sau đó ông làm gì?” Bogart hỏi.

“Quay lại xe và chờ đợi. Quân đội dạy cả tính kiên nhẫn. Tôi đang sẵn gã này và chẳng quan tâm sẽ mất bao lâu. Ông ta đóng cửa tiệm lúc 9 giờ, lên xe và lái đi. Tôi đi theo chiếc xe về nhà ông ta. Căn nhà ở chốn đồng không mông quạnh. Chẳng có nhà nào khác quanh đó. Cũng tốt cho tôi. Ông ta vào nhà. Tôi cho sẽ đậu lại và bước ra.”

“Ông đã lái loại xe gì?” Decker hỏi.

Montgomery không hề lúng túng. “Một đồng sắt gỉ Pontiac Grand Prix 77 V8, màu xanh đậm, to bằng một cái nhà. Anh có thể hạ cánh cả một cái trực thăng trên mui.”

“Cũng ngạc nhiên là ông nhớ được rõ thế.”

“Tôi sống trong cái xe đó trong khoảng một năm.”

“Ông có sở hữu nó không?” Decker hỏi.

Montgomery ngược nhìn anh. “Tôi đã trộm nó đâu đó và đổi biển số khi lái qua một bãi để xe vùng Tennessee. Không nhớ ở đâu.”

“Vậy là ông đã chờ bên ngoài ngôi nhà?” Decker nhắc lại.

“Đúng. Tôi theo dõi chỗ đó. Một lần nữa, đó là những gì tôi học được trong Quân đội. Tôi đã có thể nhìn vào vài cái cửa sổ mà không để bị nhìn thấy. Chỉ có hai người họ trong nhà. Người đàn ông và vợ gã, tôi đoán vậy. Tôi nhớ bà ta là người da đen, tôi khá ngạc nhiên vì gã kia da trắng.”

“Được rồi,” Decker nói. “Sau đó thì sao?”

“Tôi đợi đến tầm 11 giờ rưỡi hoặc muộn hơn chút.”

“Ông chắc chứ?” Decker hỏi.

Montgomery trao anh một ánh nhìn ngạc nhiên. “Phải, sao chứ?”

“Chỉ muốn xác thực lại thôi. Tiếp tục đi.”

“Vậy là tôi lên vào cửa sau. Cửa không khóa. Tôi rút súng ra.”

“Súng loại gì?” Bogart hỏi.

“Súng quân dụng của tôi, cái mà tôi đã cố đem cầm.”

Decker gật đầu. “Rồi sau đó thế nào?”

“Họ không ở tầng dưới. Tôi đã thấy đèn tầng dưới tắt rồi tầng trên lên đèn. Nên biết chắc họ đi ngủ. Tôi lên lên tầng, nhưng nhầm phòng. Tôi bước vào một phòng ngủ nhưng cái phòng trống trơn. Áp phích gái gú trên tường, đồ thể thao khắp nơi, tôi đoán là phòng con họ. Tôi đã lo có thể đứa con đang ngủ trên giường, nhưng cái giường trống không.”

“Đó là khi ông nhìn thấy nó hả?” Decker hỏi, thu về phía mình ánh nhìn sắc bén của Jamison và Davenport.

Montgomery liếm môi và gật đầu. “Phải. Khẩu súng nằm trên giá treo tường. Tôi đã nghĩ nếu tôi định làm điều này, tôi không thể dùng khẩu súng của mình. Người ta có thể lần ra tôi, anh biết đấy, thông qua đạn đạo.”

“Không đâu nếu họ không có súng của ông.” Bogart chỉ ra.

“Đúng vậy, nhưng họ có thể bắt được tôi và rồi họ lấy được súng tôi.” Montgomery phản bác.

“Tiếp tục đi,” Decker nói.

“Tôi lấy khẩu súng, tìm đạn trong một ngăn kéo nhỏ gắn vào giá, và nạp đạn. Sau đó tôi vào phòng ngủ của họ. Họ đang ngủ trên giường, nhưng tôi đã đánh thức họ dậy. Họ sợ chết khiếp, gã đàn ông nhớ tôi. Tôi đã nói với ông ta là tôi muốn tiền từ tiệm cầm đồ. Nếu ông ta lấy nó cho tôi, tôi sẽ để họ sống. Ông ta nói rằng, không thể bởi vì chủ tiệm rút kết tiền mỗi đêm và bỏ nó vào khe gửi tiền ban đêm của ngân hàng. Điều đó đã làm tôi điên lên. Mấy người thấy đấy, tôi đã tưởng ông ta là chủ, nhưng ông ta chỉ là một nhân viên nhỏ mọn. Vậy mà ông ta lớn tiếng như thể ông ta sở hữu cái nơi chết tiệt ấy. Tôi không thích ai nói dối tôi. Không chịu nổi. Cá là thằng khốn ấy chẳng bao giờ mặc đồng phục. Và ông ta mà đòi coi thường tôi ư? Nói là tôi không giúp được gì cho ông ta?” Montgomery lắc đầu dứt khoát. “Ông ta nghĩ ông ta là ai chứ? Không đời nào tôi cho qua chuyện đó. Thế là tôi bắn tung đầu ông ta. Bà vợ gào thét. Tôi không thể để bà ta sống được, đúng không? Thế là tôi bắn cả bà ta luôn.”

Montgomery đột ngột ngừng lại và nhìn quanh về phía Jamison và Davenport.

“Có vấn đề gì à?” Decker hỏi.

“Tôi cảm thấy rất tệ khi ra tay với phụ nữ, nhưng tôi không thể làm khác.” Ông ta nhún vai. “Tôi đã giết người, trên chiến trường và ngoài đời thường. Nhưng trước đó tôi chưa từng giết người phụ nữ nào. Đó là lỗi của ông ta, không phải bà ấy.”

“Và sau đó ông đã làm gì?” Decker hỏi, cố giấu vẻ kinh tởm trước cách người đàn ông đổ trách nhiệm cho cái chết của Lucinda Mars lên chồng bà.

Milligan đang bận viết tất cả những điều này vào máy tính bảng của mình, nhưng anh ta cũng có vẻ khó chịu với những gì mình đang nghe.

“Tôi đã phát hoảng. Ý tôi là, việc đó làm adrenaline trong người tôi tăng lên. Nhưng khi mọi thứ xong xuôi, cảm giác như thể sau khi đạt đến đỉnh cao, rồi sụp đổ. Suy nghĩ đầu tiên của tôi là chạy trốn. Nhưng rồi tôi nhìn xuống hai thi thể và nghĩ đến một thứ khác. Trong lúc dò xét quanh căn nhà, tôi đã nhìn và gara và thấy can xăng. Tôi liền chạy xuống lấy nó, đổ lên người họ và châm lửa đốt.”

“Nhưng tại sao chứ?” Bogart hỏi.

“Tôi đã nghĩ...” Gã ấp úng. “Tôi đã nghĩ nếu họ cháy cùng với ngôi nhà, người ta sẽ nghĩ là ngọn lửa đã giết họ. Chứ không phải có người đã bắn họ.”

“Ông đã làm gì với khẩu súng?” Decker hỏi.

“Để nó lại lên giá.”

“Rồi ông bỏ đi.”

“Phải. Tôi nhảy lên xe và lái đi ngay lập tức.”

“Anh có thấy phương tiện giao thông nào khác khi rời đi không?” Decker hỏi.

Montgomery lắc đầu. “Tôi đã loạn trí đến mức có đi qua một đoàn xe tăng tôi cũng chẳng nhận ra.”

“Khi đó ông có đeo găng tay không?”

“Găng tay?”

“Khi ông cầm khẩu súng sẵn.”

“Ồ có. Tôi đã đeo găng tay. Không muốn để lại dấu vân tay ý mà. Tôi từng trong Quân ngũ, người ta lưu lại vân tay tôi.” Gã dừng lại và nhìn Decker. “Và đó... là tất cả.”

“Không hẳn. Làm thế nào mà ông biết về Melvin Mars?”

“À, chuyện đó,” Montgomery tỉnh bơ. “Chỉ là tầm năm ngoái. Tôi đang ở đây, trong tù. Một gã kể tôi nghe về Mars. Hắn nói hắn nghe được từ một gã ở Texas.”

“Gã có tên không?” Bogart hỏi.

“Donny Crockett,” Montgomery nói ngay.

“Và giờ hắn đang ở đâu?”

“Trong quan tài. Cũng đã chịu án tử. Họ xử gã bốn tháng trước.”

Bogart và Decker trao đổi ánh nhìn trong khi Davenport nhìn thẳng vào Montgomery.

Cô nói, “Tại sao hắn ta lại đề cập đến Melvin Mars với ông?”

“Cô không biết à?” Montgomery nhếch mép nhẹ. “Tôi đã từng chơi bóng ở Ole Miss. Tôi chơi vị trí hậu vệ. Tức là húc người vào lũ đối thủ trong suốt cuộc chơi để thắng Trung vệ được đẹp mặt. Đúng là, tôi chưa từng chơi với Mars, vì tôi nhiều tuổi hơn nhiều, nhưng về sau tôi có nghe về anh ta. Tôi đã chẳng liên hệ gì về chuyện ở Texas. Nhưng rồi anh bạn kia kể tôi nghe chi tiết, tôi nhờ vợ mình tra Google hộ. Khi tôi nhìn thấy bức ảnh chụp cha mẹ anh ta, tôi biết rằng họ chính là những người tôi giết.”

“Và tại sao ông quyết định ra thú tội?” Decker hỏi. “Vì Chúa có thể sẽ khoan hồng với ông ư?”

Montgomery nhún vai. “Nhìn này, dù sao thì tôi cũng sẽ chết. Đời tôi bung hết rồi. Và anh chàng Mars này thì đã mất rất nhiều vì tôi. Tôi đoán là tôi chỉ cố sửa chữa lỗi lầm thôi. Làm một việc tốt cuối cùng trước khi lìa đời.” Gã dừng lại và nhìn Decker đầy dò hỏi. “Họ sẽ thả anh ta đi chứ? Anh ta không giết cha mẹ mình mà. Tôi đã làm thế.”

“Chúng tôi sẽ xem xét việc đó.” Decker đáp. “Đó là lí do chúng tôi ở đây mà.”

“Tôi đã nói với cảnh sát địa phương những gì tôi biết về ngôi nhà và tất cả. Những chi tiết họ không để lộ ra với công chúng. Là tôi mà. Còn biết nói gì nữa.?”

“Tôi nghĩ ông đã nói rất nhiều,” Decker trả lời.

Bogart nói, “Và ông chưa từng gặp Melvin Mars phải không?”

Montgomery lắc đầu. “Chưa, thưa ngài, tôi chưa từng gặp anh ta. Nếu đem đó anh ta ở nhà có khi tôi cũng giết anh ta rồi.”

Tất cả bọn họ đều im lặng trong giây lát. Decker cố gắng phân tích Montgomery, Bogart thì cúi xuống viết ghi chú. Jamison và Davenport đều quan sát Decker.

Cuối cùng Decker lên tiếng. “Vậy là cuối cùng ông có tái hôn hả?”

Montgomery gật đầu. “Vài năm sau đó. Tôi đã ngoài năm mươi, còn Regina thì trẻ hơn tôi hai mươi tuổi. Và thế là chúng tôi có con. Tôi cố ổn định cuộc sống, rửa tay gác kiếm, nhưng mọi việc vẫn không tốt đẹp hơn.” Gã lại lắc đầu. “Những cơn đau quay lại. Khi đó lúc nào tôi cũng đau. Tôi phát điên lên. Làm những chuyện đáng nguyên rủa. Regina ốm con chúng tôi bỏ đi. Tôi bắt đầu cướp ngân hàng và bán thuốc phiện, giết vài thằng cha tôi từng giao dịch cùng. Rồi giết một tên quân nhân của bang. Và thế là tôi ngồi đây.”

“Người vợ thứ hai của ông giờ đang sống ở đâu?”

Lông mày của Montgomery nhướn lên trước câu hỏi này. “Sao hỏi thế?”

“Chúng tôi cần phải nói chuyện với cô ta.”

“Tại sao phải làm thế?” Gã tiếp tục tra hỏi.

“Cô ấy là một phần của chuỗi này. Chúng tôi phải xem xét mọi liên kết.”

Montgomery cân nhắc một hồi lâu. “Cô ấy sống cách đây hơn 30km. Nhà tù có lưu địa chỉ đấy. Tôi đã đến đó khi bị chuyển vào đây.”

“Và ông đã kết hôn được bao lâu?”

“Khoảng mười tám năm. Tuy nhiên tôi ngồi tù 9 năm cuối. Như tôi nói, cô ấy đã bỏ tôi khi tôi mất kiểm soát. Chết tiệt thật, khi đó Tommy chỉ là một đứa trẻ. Chúng tôi chưa bao giờ li hôn chính thức. Tôi nghĩ cô ấy thấy thương tôi.”

“Ông có bao nhiêu người con?” Decker hỏi.

“Chỉ có Tommy thôi. Thằng bé sống cùng mẹ nhưng chưa bao giờ vào đây thăm tôi. Tôi không trách nó. Tôi đã không ở bên thằng bé, thằng bé cũng chẳng có nghĩa vụ phải đến thăm tôi. Cô ấy kể với tôi là thằng bé chơi bóng rất cừ.”

“Cô ấy có thăm ông thường xuyên không?” Davenport hỏi.

Montgomery hướng ánh nhìn về phía cô. “Mỗi tuần, chính xác như kim đồng hồ vậy.”

“Thật tốt.” Davenport nói, Montgomery cảnh giác nhìn cô.

“Có ai khác từng đến gặp ông không?” Decker hỏi.

“Tôi không có ai khác.”

“Không có luật sư hay gì à?”

“Họ đã cố. Và thất bại. Rồi bỏ đi.”

Decker hỏi, “Bao giờ thì đến ngày hành quyết.”

“Ba tuần nữa tính từ ngày hôm qua.”

Davenport hỏi, “Tại sao ông lại chọn ghế điện thay vì hình thức tiêm thuốc độc?”

Mọi người quay lại nhìn cô.

Montgomery nhe răng cười. “Biết trước nơi tôi sẽ đến sau đó, tôi nghĩ tốt nhất nên làm quen với cái nóng. Và sao không ra đi bùng nổ chút chứ?”

“Vợ ông định làm gì sau khi ông đi?” Decker hỏi.

“Bắt đầu lại ở một nơi khác.”

“Phải rồi,” Decker nói. “Chúng tôi sẽ gửi lời chào khi gặp cô ấy.”

“Tôi đang làm điều đúng đắn, phải không?” Montgomery lo lắng nói.

“Câu trả lời nằm ngoài thẩm quyền của tôi,” Decker đáp. “Một điều nữa. Ông có lấy chút tiền hay tài sản nào từ nhà Mars không?”

Montgomery nhìn anh chăm chú, vẻ mặt cảnh giác. “Không, cảnh sát nói thế à?”

“Ông có phạm tội gì khác trong thời gian ở trong thị trấn không?” Decker hỏi tiếp.

“Không, tôi đã nói rồi. Tôi giết họ rồi chuồn khỏi đó luôn.”

“Vậy là ông không nán lại để làm bất cứ việc gì hả?”

Montgomery nhìn Decker như thể anh ta đã mất trí.

“Sau khi giết hai mạng người ư?”

“Vậy là không hả?”

“Hoàn toàn không.”

“Và ông đã lái xe bao xa sau khi rời khỏi thị trấn?”

“Tôi không nhớ.”

“Ông có nhớ có một thành phố không?”

Montgomery nghĩ một lúc. “Có lẽ là Abilene. Phải, đúng rồi. Tôi đã lên Xa lộ liên tiểu bang 20 và chỉ lái về hướng Đông. Chạy thẳng vào Abilene.”

“Chỗ đó cách bao xa nhỉ, gần 300km à? Chắc là ba giờ lái xe?”

“Tầm khoảng đó, tôi đoán thế.”

“Được rồi, cảm ơn nhiều.”

Khi họ bắt đầu rời đi, Montgomery bỗng gọi với theo. “Mấy người có thể nói với anh Mars là tôi xin lỗi được không?”

Decker quay lại nhìn gã. “Tôi thực sự không cho đó là một ý kiến hay.”

CHƯƠNG 19

HỌ LÁI THĂNG đến nhà của Regina Montgomery, đúng như Montgomery đã nói, chỉ cách nhà tù khoảng 20 phút.

Bầu trời như chực đổ mưa, nhiệt độ giảm xuống dần, thậm chí còn đổ thêm một chút tuyết, mặc dù hiện tượng đó rất hiếm thấy ở khu vực này của Alabama.

Bogart lái xe và Decker ngồi ở ghế lái bên cạnh. Davenport ngồi ở ghế sau viết ghi chú vào máy tính bảng. Milligan ngồi cạnh cô cũng làm thao tác tương tự trên máy tính bảng của anh ta.

Jamison ngồi bên trái Milligan. Cô lên tiếng. “Người đàn ông đó thật đáng sợ.”

“Chà, ít nhất cộng đồng không còn phải lo lắng về hắn nữa.” Bogart nói.

“Anh có nghĩ là chấn thương trên đầu khiến ông ta làm những chuyện này không?” Jamison giả dụ.

“Tôi chịu,” Bogart tiếp lời. “Theo luật pháp thì điều ấy cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm.”

“Tôi đoán vậy,” Cô nói vẻ không chắc chắn lắm.

“Lisa, cô nghĩ thế nào về hắn?” Bogart hỏi, nhìn xuống cô qua gương chiếu hậu.

Cô ngược lên từ cái máy tính bảng. “Giả thuyết xấu của tôi là gã nói thật. Ông ta rõ ràng tinh ranh như ma, nhưng cũng có vẻ gì đó hối hận thật lòng. Và nếu ông ta mắc chứng PTSD¹ và vết thương ở đầu đó ảnh hưởng đến các vùng não quan trọng của ông ta, những gì ông ta làm sau đó có thể hiểu được.”

¹ Rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

Cô bắt gặp Decker lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng không chú ý nghe cô nói

“Anh thấy thế nào hả Amos?” Cô nói.

Khi anh không đáp lại, cô với tay chạm vào vai anh. Anh giật mình và ngoái lại nhìn cô.

“Tôi xin lỗi,” cô nói. “Tôi đang hỏi ý kiến của anh về gã Montgomery.”

“Tôi nghĩ quan trọng hơn là chúng ta sẽ nghĩ thế nào về Regina Montgomery,” anh nói.

“Tại sao thế?” Cô hỏi, bối rối. “Tôi nhớ anh nói rằng ta cần tìm hiểu xem Montgomery có gia đình không?”

“Và tôi mong chúng ta sắp sửa có được vài câu trả lời.”

Regina Montgomery sống trong một căn nhà theo chuỗi cũ kĩ trông như chỉ cần thêm vài cái đinh gỉ sét hay vài con mối cắn nữa là căn nhà có thể đổ sập xuống. Họ đậu xe trước cửa. Có một chiếc Buick màu kem cũ kĩ với phần mạ giả da rách nát đậu ngoài sân trước trụ sở. Toàn bộ khu vực này trông thật khô héo. Họ có thể nghe tiếng còi tàu chở hàng xa xa.

Một cơn mưa nhẹ bắt đầu rơi xuống khi họ bước xuống ngưỡng cửa. Cánh cửa có một tấm kính hình kim tự tháp với một vết nứt ngang tầm mắt.

Bogart gõ cửa.

Davenport lên tiếng, “Khu bên cạnh trông như bị bỏ hoang vậy.”

“Nửa số nhà ở đây bị bỏ hoang mà.” Bogart xác nhận.

Họ nghe có tiếng bước chân và rồi cánh cửa mở ra.

Regina Montgomery có chiều cao trung bình, gầy gò, tóc bạc nhiều hơn tóc nâu. Cô mặc quần jean bạc màu, áo len dài tay với đốm bùn ngang hông và đi giày đế bằng.

Họ xưng danh và cô mời họ vào nhà.

Căn phòng gian trước nhỏ, được trang bị vài món đồ nội thất rẻ tiền và tồi tàn. Cô dẫn họ vào bếp, dọn một số hộp và chồng giấy ra khỏi ghế, rồi ra hiệu họ ngồi xuống quanh chiếc bàn nhỏ giữa phòng. Chỉ có bốn chiếc ghế, nên Davenport và Milligan phải đứng.

Regina lo lắng nhìn từng người một trong số họ trước khi chuyển hướng nhìn vào Bogart, người đã giơ sẵn tấm thẻ FBI của mình ra.

“Các người muốn gì ở tôi?” Cô hỏi thẳng thừng.

“Chỉ muốn đặt vài câu hỏi thôi. Chúng tôi đã nói chuyện với chồng của cô.”

“Chỉ để cho rõ nhé, đúng là chúng tôi chưa từng li hôn, nhưng chúng tôi cũng không chung sống với nhau một thời gian dài rồi. Anh ta đã ở trong tù hàng năm trời rồi.”

“Nhưng ông ta vẫn là chồng cô trên mặt pháp lí chứ?”

“Phải.”

“Cô biết chuyện ông ta có thể là người sát hại Roy và Lucinda Mars từ khi nào?”

Cô dựa người trên ghế và làm bộ mặt tập trung. “Khi tôi đến thăm Chuck.”

“Cô có nhớ rõ cuộc gặp không?”

“Không, không hẳn. Tuần nào tôi cũng đến. Để tôi nghĩ đã.” Co cầm một bao thuốc lá lên từ trên bàn, đốt một điếu và nhả khói bằng mũi, im lặng suốt một lát, rồi lên tiếng. “Có lẽ là vài tháng trước. Có lẽ vậy. Tôi không chắc chắn lắm.”

“Cô có ngạc nhiên không?” Bogart hỏi.

“Gì cơ, rằng anh ta giết người á? Không hề. Tôi luôn biết anh ta có thể trở nên bạo lực. Anh ta giết vài người rồi. Đó là lí do họ quyết định xử tử anh ta. Anh ta đã giết một tên lính của bang Alabam. Việc đó chắc chắn sẽ khiến kẻ ra tay phải chịu án tử.”

“Ông ta nói rằng ông ta đã yêu cầu cô tra cứu trường hợp của nhà Mars trên mạng, để đảm bảo là ông ta nghĩ đúng?” Bogart nhắc.

“Phải, tôi đã đến thư viện. Tôi không có máy tính. Tôi in ảnh họ và một số thông tin khác rồi mang vào nhà tù cho anh ta. Anh ta nhận ra họ ngay.”

“Có phải cô gợi ý ông ta nói với nhà chức trách không?”

Cô lắc đầu. “Đó là ý của Chuck. Nhưng tôi nghĩ đấy cũng là điều nên làm. Một cách để anh ta, các người biết đấy, bù đắp chút ít cho những gì anh ta gây ra.”

Decker nhìn quanh căn phòng, tâm trí anh ghi chép lại tất cả mọi chi tiết anh thấy. “Sau khi chồng cô chịu án, cô tính sẽ làm gì?”

Cô ta khịt mũi. “Chẳng tính gì cả. Tôi sống ở đây và gần như chẳng trả nổi tiền nhà. Tôi làm ở cửa hàng tạp hóa và một công việc thứ hai tại cửa hàng McDonald’s dưới đường,”

“Con trai cô sống cùng cô chứ?”

Cô ta gật đầu. “Tommy, một cậu bé ngoan. Thằng bé sống khá ổn.”

“Cha nó nói nó có khiếu chơi bóng.”

Cô gật đầu. “Phải, thằng bé có tài.”

“Cậu bé không đi thăm cha mình à?”

Cô cau kinh nhìn anh. “Sao nó phải làm thế?”

“Thật tốt khi cô vẫn luôn sát cánh bên chồng qua mọi việc này.” Jamison nói.

“Chúng tôi cũng đã có vài khoảng thời gian hạnh phúc bên nhau. Một vài thôi. Và anh ta là cha của Tommy. Chính quyền chết tiệt phải chịu trách nhiệm chuyện này. Chuck đã chiến đấu cho đất nước này, bị cắt một phần sọ, và họ đã làm gì cho anh ấy chứ? Chẳng gì hết. Đây mới là tội ác ý, nếu các người hỏi ý kiến tôi.”

Davenport nhận xét: “Tôi nghĩ cô sẽ tìm được rất nhiều người đồng ý với mình về chuyện đó.”

“Còn gì cô có thể kể cho chúng tôi không?” Bogart hỏi.

“Tôi chẳng biết gì khác.” Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Và tôi sắp phải đi làm rồi. Ca của tôi bắt đầu trong hai mươi phút nữa.”

Cô tiễn họ ra cửa rồi đóng sập cửa lại sau lưng họ.

Bogart nhìn sang Decker. “Được rồi, giờ sao?”

“Giờ chúng ta đi xem Howling Cougars.”

Cơn mưa bắt đầu lớn hơn khi họ tiến đến trường trung học mà Decker định vị qua điện thoại.

“Chúng ta làm gì ở đây thế?” Bogart hỏi.

“Nãy anh đề cập đến Howling Cougars à? Davenport nói.

Decker gật đầu. “Bức hình ở nhà Regina Montgomery. Người con trai chụp khi mặc áo Jersey của đội bóng Howling Cougars.”

“Được rồi, vậy là anh muốn nói chuyện với cậu ta, nhưng mà cậu bé chưa từng gặp cha mình mà.” Jamison chỉ ra.

“Tôi không muốn hỏi về cha cậu ta.”

Bogart đậu xe trong bãi xe khách rồi họ cùng đi vào văn phòng. Vài phút sau, họ cùng thầy hiệu phó đi đến nhà thể chất.

“Hôm nay Tommy đã hết tiết học rồi,” người đàn ông nói trong lúc họ đi xuống hành lang. “Nhưng đội bóng vẫn đang tập luyện ở nhà thể chất.”

“Nhưng chẳng phải mùa thi đấu đã kết thúc rồi sao?” Bogart hỏi.

Người đàn ông mỉm cười. “Đây là Alabama. Mùa bóng không bao giờ thực sự kết thúc. Và chúng tôi đã giành chức vô địch đại hội mùa giải này. Các chàng trai muốn lặp lại thành tích đó vào năm sau. Luyện tập ngoài giờ một chút ý mà.”

Họ rời phòng tập sau khi đã trao đổi với huấn luyện viên, ông ấy sẽ gọi Tommy Montgomery ra gặp họ sau ít phút.

Đó là một thanh niên điển trai, cao hơn cha mình, vai rộng với bắp tay, bắp chân to.

Cậu nhìn mọi người với ánh nhìn có vẻ thiếu thiện chí. “Huấn luyện viên nói rằng mấy người đến vì ông cha của cháu.”

“Đúng vậy.” Bogart nói.

“Cháu chẳng có gì để nói về ông ta cả, vì cháu không biết ông. Ông ta chưa bao giờ xuất hiện trong đời cháu. Cháu mừng là họ trừng phạt ông ta. Khi đó thì ông ta sẽ biến mất hẳn khỏi cuộc đời cháu.”

Decker nhìn sang mấy cậu cầu thủ khác, họ đang xếp đội hình gì đó.

“Cháu chơi ở vị trí nào thế?” Decker hỏi.

Tommy nhìn anh. “Sao hỏi thế? Chú biết gì về bóng bầu dục à?”

“Một chút. Cháu hơi nhỏ hơn chuẩn cho hàng O hoặc D. Vị trí hậu vệ nữa. Nhưng cháu có tay chân dài. Bắp chân rắn chắc, cơ đùi nổi rõ và ngón tay chai sần. Cháu chạm bóng nhiều và chạy được xa hơn so với đường biên. Hẳn cháu là hậu vệ sâu hoặc hậu vệ hoặc bắt banh.”

Tommy nhìn anh với một thái độ khác. “Chú từng chơi bóng. Cháu là hậu vệ.”

Jamison nói một cách tự hào, “Decker đã từng chơi cho bang Ohio. Rồi còn chơi với Cleveland Browns.”

Tommy há hốc mồm. “Trời ơi, thật sao?”

Decker hỏi, “Màn hay nhất của cháu là gì?”

“Bọn cháu gọi nó là nổ pháo. Tạo một cú giả từ điểm A đến hậu vệ cánh, ném cho cháu ở biên trái. Cháu sẽ chạy về điểm B rồi chạy stutter phá hàng để trung vệ đuôi chạy cutback cọ sát trung vệ phòng ngự. Luôn hiệu quả trong tầm 9 mét cho đến khi hậu vệ sâu chặn được. Chúng cháu thực hiện nó vào lượt ba khi đội mình chưa mệt và đối thủ thì nghĩ chúng cháu sẽ bỏ qua.”

“Tôi không hiểu một từ nào cả.” Davenport ngạc nhiên nói.

“Nếu điều này khiến cô cảm thấy tốt hơn, thì tôi cũng vậy.” Bogart nhận xét.

Decker liếc nhìn những người chơi khác đang chạy theo đội hình. “Vậy là cháu làm nút chặn ở phía đó nếu cậu trung vệ đuôi va chạm với trung vệ phòng ngự hả?”

“Phải,” Tommy nói. “Chặn chặt luôn.”

“Ừ, nhưng cậu ta chưa được tận dụng hết khả năng.” Anh quay lại nhìn Tommy. “Được rồi, cứ bảo huấn luyện viên của cháu xem lại kiểu chạy stutter. Cú nổ đó có thể làm đóng băng dàn phòng ngự rồi, nên đừng tốn thời gian là gì. Và cháu muốn đến điểm B nhanh nhất. Cháu cứ để tiền vệ trái lao tới, tiền vệ trong sẽ cọ sát trung vệ phòng ngự, tạo điều kiện cho trung vệ đuôi chạy thoát, rồi cháu chạy theo cậu ta trên sân. Cậu ta sẽ phòng vệ được bằng vai trái nếu trung vệ sâu lao đến, cố đẩy cậu ta ra ngoài, trong khi cháu đẩy mạnh từ phía trong. Cậu ta hẳn sẽ mất thăng bằng và ra ngoài

vạch, và một tay bắt bóng sẽ chặn cậu ta, cháu không phải lo gì về cậu ta nữa. Nếu thuận lợi, cháu sẽ về vạch nổi xa hơn 9 mét. Có thể chạm vùng cấm luôn nếu cháu đủ nhanh để né trung vệ sau còn lại.”

Tommy cười ngoác miệng. “Thật tình, cảm ơn nhé.”

“Không có gì. Cháu có nhận được học bổng nào hông?”

“Từ năm nhất. Năm nay cháu lên năm hai và đã có ba lời mời rồi, hai cái D1 và một cái D2.”

“Tuyệt đấy. Rất tốt cho cháu. Nghe này, các chú đã nói chuyện với mẹ cháu. Về tương lai của bà ấy. Sau khi cha cháu...” Decker nói nhỏ dần và ngừng lại hẳn chờ Tommy phản ứng.

“Ừm.”

“Và rồi một năm nữa cháu sẽ đi. Chú chỉ mong mẹ cháu có thể trang trải cuộc sống.”

“Ồ, bà ấy sẽ ổn thôi. Tiền bạc sẽ giúp bà ấy.”

Bogart định nói gì đó nhưng Decker nói trước, “Phải rồi, số tiền. Bà ấy đã bắt đầu với bọn chú về chuyện đó, nhưng rồi bà ấy phải đi làm.”

“Phải, nhiều tiền lắm. Đủ cho bà ấy sống tốt.”

“Bà ấy cũng nói vậy. Cháu có biết tiền từ đâu không?”

“Bảo hiểm. Người cha tồi tệ của cháu có hợp đồng bảo hiểm nhân thọ. Tìm hiểu đi chứ.”

“Và nó được thanh toán kể cả khi ông ta qua đời vì án tử ư?” Bogart hỏi.

“Phải, ý cháu là, đó là những gì mẹ đã nói.”

“Vậy là rất nhiều tiền,” Decker nói. “Cháu có biết là bao nhiêu không?”

“Cháu không biết chính xác lắm. Nhưng bà ấy nói rằng bà ấy sẽ rời khỏi đây sau khi cháu tốt nghiệp và sau đó sẽ ổn định ở bất cứ nơi nào cháu học đại học. Bà ấy sẽ mua một cái nhà và không phải làm việc nữa.” Cậu bỗng dừng lại. “Ý cháu là, bà ấy vẫn luôn chăm sóc cháu, mọi người biết

đấy. Phần lớn thanh niên không muốn mẹ mình quanh quẩn khi lên đại học, nhưng... cuộc sống khó khăn, và bà ấy... chú hiểu ý cháu chứ?” cậu ngừng nói, trông có vẻ ngượng ngùng.

“Chú hiểu chính xác cháu muốn nói gì,” Decker nói. “Chúc may mắn với đội bóng.” Anh gõ nhẹ ngón tay vào thái dương mình. “Và đừng chơi với cái đầu đầy suy nghĩ của mình. Không đáng đâu.”

Họ tạm biệt Tommy và đi bộ ra xe.

“Làm sao mà anh biết được hả Decker?” Davenport nói.

“Biết gì?”

“Rằng Regina Montgomery sắp có tiền.”

“Tôi không biết cho đến khi cậu bé nói. Nhưng tôi đã ngờ ngợ.”

“Sao anh lại ngờ ngợ vậy?” Bogart hỏi.

“Vì người chết hoàn toàn không sử dụng tiền mặt.”

CHƯƠNG 20

“CHARLES MONTGOMERY ĐÃ hầu tòa tại Alabama ngày hôm nay để tuyên bố với thẩm phán rằng hắn ta đã sát hại cha mẹ anh.”

Decker gõ tay vào tay ghế anh rồi, nhìn Melvin Mars. Anh ta sắp trải qua được một tuần điều trị tại cơ sở trong bệnh viện.

Mars trông khá bình thường. Hết sưng tấy, hết đau nhức. Các bác sĩ đã giúp anh ta hồi phục hoàn toàn. Anh ta định sẽ ra viện ngày hôm sau.

Mars đặt quả tạ xuống, ngừng tập và lấy khăn lau mặt.

“Chính xác thì điều đó có nghĩa là gì?”

“Đó là lời tuyên thệ chính thức rằng những gì ông ta nói là đúng. Nó bao gồm các chi tiết cụ thể về vụ án,”

“Và tòa án đồng ý?”

Decker gật đầu.

Hôm nay anh đến đây một mình. Anh muốn có thời gian để nói chuyện riêng với Mars.

“Thế giờ sao?”

Decker lên tiếng. “Lời tuyên thệ được chuyển đến tòa án và Texas có thẩm quyền xét xử trường hợp của anh. Tòa sẽ xem xét kỹ trước khi đưa ra quyết định.”

“Còn những người đã khởi tố tôi thì sao?”

“Họ đã nghỉ hưu rồi. Nhưng các luật sư của bang đang thảo luận và cân nhắc mọi thứ. Nếu họ nghiêng về tin Montgomery và ủng hộ anh, thì tôi không nghĩ tòa án có lựa chọn nào khác ngoài việc trả lại tự do cho anh. Chắc là phải ngay lập tức.”

Mas quấn chiếc khăn quanh cổ, cơ bắp căng lên trên chiếc áo thun bó sát. Anh ta ngồi xuống đối diện với Decker.

“Anh nghĩ sẽ mất bao lâu?”

“Tôi không nghĩ là lâu lắm đâu.”

“Hắn ta như thế nào?” Mas hạ giọng.

“Ai cơ, Montgomery á?”

Mars gật đầu, mắt dán chặt xuống sàn.

“Chắc là như mấy gã anh vẫn gặp trong tù thôi.”

“Vậy là một gã khốn nạn muốn làm hại người khác thôi ý hả?”

“Ông ta là cựu binh. Nói là cuộc chiến đó cho ông ta những cơn đau đầu triền miên. Không chịu đựng được nên đã phạm tội để kiếm tiền mua thuốc phiện vì VA không hỗ trợ ông ta.”

“Nhưng tại sao lại giết cha mẹ tôi?”

“Anh thực sự muốn biết à? Nó không thay đổi được gì mấy đâu?”

Mars ngẩng lên nhìn thẳng anh. “Nói cho tôi biết đi.”

“Sai chỗ, sai thời điểm thôi. Motngomery cố cầm đồ ở cửa tiệm của cha anh. Ông ta nói cha anh không chịu cầm, có thể còn móc mĩa anh ta nữa. Ông ta nổi cơn, theo cha anh về nhà, muốn tiền nhưng cha anh nói ông chỉ là nhân viên ở tiệm, rằng chủ tiệm lấy tiền cho vào ngân hàng mỗi đêm. Thế là... ông ta ra tay, dùng súng của anh để trong phòng anh. Và lấy xăng từ trong gara.”

Mars lại nhìn xuống sàn. “Và anh tin hăn à?”

“Hăn biết những chi tiết mà chỉ người trong cuộc mới biết được.”

Mars lại nhìn lên. “Nhưng anh có tin hăn là thủ phạm không?”

Decker không nói gì.

“Thế tức là anh không tin hăn hả?”

“Không quan trọng tôi tin gì. Quan trọng là sự thật.”

“Và điều đó không thực sự trả lời được câu hỏi của tôi,” Mars cúi kính. “Sao anh phải làm mọi thứ trở nên khó khăn như vậy hả Decker?”

“Công việc của tôi là tìm ra sự thật, Melvin à. Tôi đã nói ngay từ lần đầu gặp anh rồi. Lúc này đây, tôi không tin ai cả.”

“Kể cả tôi ư?”

“Với anh, tôi đang đến gần sự tin tưởng rồi. Nhanh hơn tôi bình thường đấy.” Rồi anh nói thêm. “Có lẽ vì anh quá dễ mến.”

Mars cười lớn. “Không ngờ là anh có khiếu hài hước đấy.”

“Tôi không có. Chắc anh lay cho tôi rồi.”

“Vậy tôi phải đi đâu trong khi tất cả những thử này đang được quyết định?”

“Một ngôi nhà an toàn ở Austin do FBI cung cấp.”

“Chưa từng đặt chân về Austin từ hồi tôi chơi ở trường đại học Texas.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Decker khựng lại. “Tôi còn một câu hỏi cho anh.”

“Được rồi, nói đi.”

“Tôi đã đọc hết báo cáo khám nghiệm tử thi của mẹ anh.”

Mars cứng người, cảnh giác nhìn Decker. “Và sao? Anh thấy gì lạ à?”

“Nhân viên xét nghiệm kết luận rằng mẹ anh bị ung thư não giai đoạn cuối.”

Mars gần như làm lật tung chiếc ghế. Anh ta cố giữ thăng bằng bằng cách chống một tay xuống sàn và tự nâng mình dậy.

“Từ phản ứng của anh, tôi đoán là anh không biết.”

“Chuyện nhảm nhí!” Mars thốt lên.

“Theo báo cáo thì không nhảm nhí đâu. Có hình ảnh của khối u. Tôi sẽ không cho anh xem ảnh vì viên đạn đã hủy hoại tương đối. Giai đoạn 4 cận kề rồi. Ted Kennedy¹ cũng chết ở giai đoạn đấy.”

1. Ted Kennedy (Edward Moore Kennerdy): là một trong những thượng nghị sĩ quyền lực và hiệu quả nhất trong lịch sử nước Mỹ.

Mars đang nhìn chăm chăm vào sàn nhà, đôi mắt mở to như chưa thể tin được điều mình nghe. “Bà ấy chưa bao giờ nói gì với tôi. Không gì cả.”

“Bà ấy có dấu hiệu gì là bị ốm không?”

Mars áp chiếc khăn lên mặt và bắt đầu khóc nức nở.

Decker, hoàn toàn không lường trước cảnh này, ngồi dựa lưng và chờ đợi.

Khi tiếng nức nở cuối cùng cũng lắng xuống, Mars xoa mặt cho khô rồi từ từ ngồi dậy, lồng ngực vẫn phập phồng.

“Bà ấy đã sụt cân. Không thèm ăn mấy. Và bà hay bị đau đầu. Bà bảo tôi đấy chỉ là chứng đau nửa đầu thôi.”

“Bà ấy có bao giờ đi khám bệnh ở bệnh viện không? Bất cứ sự khám bệnh hay kê đơn điều trị nào?”

“Tôi không tin được. Bà ấy bị ung thư não và họ không nói cho tôi biết? Bà ấy sắp chết và không nghĩ đến việc cho đứa con duy nhất của mình biết ư?”

“Tôi biết đây là một cú sốc với anh, Melvin. Nhưng nếu bà ấy có điều trị, hẳn anh đã biết, phải không?”

“Tôi không biết. Tôi không ở nhà nhiều. Nhưng bà ấy không bị rụng tóc hay gì cả. Nếu có tôi đã nhận thấy.”

“Bà ấy vẫn làm việc những ngày cuối chứ?”

Mars ngẩng lên. “Không. Cha đã muốn bà nghỉ ngơi chút. Tôi chỉ nghĩ là vì tôi sắp có tiền. Tôi chưa từng...” Giọng anh ta lạt đi.

“Liệu có thể là họ đã khám bác sĩ trong thị trấn không?”

“Tôi đoán thế. Họ có nha sĩ riêng. Và đôi khi mẹ tôi có đi nắn khớp nữa. Công việc khiến bà bị cứng khớp.”

“Anh có biết tên bác sĩ không?”

“Không.” Anh suy nghĩ. “Tôi đoán là hồi đó tôi nghĩ cho mình quá nhiều, Decker à. Tôi thực sự không quan tâm nhiều đến cha mẹ. Tôi luôn bận đi chơi bóng. Nhưng... nhưng tôi vẫn yêu mến họ. Tôi đã định sẽ chăm sóc họ. Nhưng... chết tiệt.”

Anh ta nhìn xuống, nét mặt đầy tội lỗi.

“Ở tuổi đó, anh đã phải trải qua rất nhiều chuyện, Melvin à. Tôi không thể trách anh quá được.”

“Căn bệnh ung thư não này. Anh có nghĩ nó có liên quan gì đến cái chết của họ không?”

“Tôi không thấy được mối liên kết. Nhưng những gì tôi không thấy có thể lấp đầy một thư viện mất.”

Mars ngồi thẳng dậy và gạt nước mắt. “Rồi tôi sẽ làm gì đây, khi mà họ thả tôi ra hả Decker?” Anh ta nói trống rỗng. Anh ta nhìn sang Decker như thể mình là một cậu bé lạc giữa thế giới mà cậu còn không biết có tồn tại.

Trước câu hỏi này, Decker thấy không thoải mái và giữ im lặng.

Mars lại sụp xuống và tiếp tục, “Tôi gần hai mươi hai tuổi khi tôi rời thế giới. Giờ tôi gần bốn mươi hai rồi. Khi đó tôi là một đứa trẻ, giờ tôi là một gã đàn ông. Nhưng hồi đó tôi có kế hoạch. Rất nhiều kế hoạch. Giờ thì, tôi chẳng biết phải làm... cái quái gì cả?”

Anh ta ngược nhìn Decker, thấy khuôn mặt vô hồn đang nhìn lại mình và quay đi chỗ khác. “Quên đi. Tôi sẽ tìm ra cách thôi. Tôi luôn vậy.”

“Từng bước một thôi, Melvin à.”

“Phải rồi,” Mars lơ đãng nói.

Decker nghiêng người về phía trước. Đã đến lúc thảo luận về những gì anh ta chủ tâm nói ở đây.

“Giả sử như cả anh và Charles Montgomery đều không phải thủ phạm, thì sao?”

Mars ngơ ngác ngẩng lên. “Gì cơ?”

“Lựa chọn thứ ba?”

“Quá khứ của cha mẹ anh quá mờ nhạt. Hồi đó chẳng ai để ý đến nó vì họ đã gắn tội giết người cho anh. Nhưng có quá nhiều lỗ hổng. Có thể có thứ gì đó ở một trong những lỗ hổng đó có thể giải thích tại sao họ bị giết.”

“Như là gì?”

“Tôi không biết.”

“Nhưng tại sao anh không tin Montgomery? Hẳn ta biết mấy thứ ở nhà tôi mà.”

“Bất cứ ai đã gây án có thể đã nói cho hẳn.”

“Nhưng tại sao hẳn ta làm thế? Nhận một tội ác mà mình không gây ra.”

“Vì hẳn có án tử sẵn rồi. Hai nạn nhân nữa thì có là gì? Họ không hành quyết hẳn hai lần được. Và nếu ai đó nhờ hẳn nhận tội để đổi lại cuộc sống sung túc suốt đời cho vợ con hẳn thì sao?”

Mars ngồi phịch xuống ghế. “Cuộc sống sung túc suốt đời cho vợ con hẳn à? Nhiều tiền lắm đấy. Cha mẹ tôi thì... ai nhiều tiền lại để mắt đến họ chứ? Hay để ý đến chuyện đưa tôi ra tù sau ngần ấy thời gian nữa?”

“Tôi không có câu trả lời cho điều đó. Giờ tôi chỉ có những câu hỏi thôi.”

Mars xoa mặt mình với bàn tay dầm mồ hôi. “Anh làm tôi quay cuồng trong mớ hỗn độn này đấy, anh bạn. Đầu tiên là mẹ tôi bị ung thư và giờ là chuyện này.” Anh ta tức giận nói.

“Tôi nghĩ đã có thể anh sẽ muốn biết chân tướng sự việc. Chân tướng thực sự ý. Nếu tôi mất hai mươi năm ngồi tù vì một tội ác tôi không gây ra. Tôi sẽ muốn biết ai đã khiến tôi lâm vào hoàn cảnh ấy. Và tại sao.”

Mars nhìn anh chăm chăm trong vài giây và sau đó gật đầu. “Ừm, tôi cũng vậy. Thế tôi có thể giúp thế nào?”

“Bằng cách cố nhớ lại bata cứ điều gì về cha mẹ mình. Họ có nói gì đó kì quặc. Những lá thư, những cuộc điện thoại mà họ có thể đã nhận được mà có vẻ không bình thường. Khách đến nhà. Bất cứ điều gì có thể cho chúng ta biết họ thực sự đến từ đâu.”

“Tôi sẽ phải suy nghĩ về điều đó.”

“Chà, tôi không định đi đâu cả. Và anh cũng vậy.”

CHƯƠNG 21

MILLIGAN ĐẶT LY cà phê xuống và nhìn sang Decker ở phía bên kia bàn.

Cả đội đang ăn tối tại nhà hàng Applebee's ở Austin. Họ cũng đã chuyển Mars về Austin sau khi anh ta xuất viện. Bên ngoài trời đang mưa như trút nước và cả ngày dài họ đã đi sâu vào những thông tin chi tiết biết từ trước cùng những gì họ tìm hiểu được về Charles Montgomery.

Milligan nói, “Có một hợp đồng bảo hiểm nhân thọ sẽ được thanh toán khi Montgomery qua đời.”

“Nhưng bảo hiểm đó chỉ có giá trị ba mươi nghìn dollas,” Jamison, đang ngồi cạnh Decker, nói.

“Nhưng tôi cá đó là số tiền lớn đối với cô ta,” Milligan đáp lại.

“Không đủ lớn để mua một căn nhà hay để sống cuộc sống không phải lao động.” Davenport chỉ ra.

“Thế thì có lẽ Tommy Montgomery đã phóng đại,” Milligan phản bác.

“Tôi không nghĩ vậy.”

Milligan nói, “Sao anh không đơn giản nói cho bọn tôi biết tại sao anh nghĩ Montgomery nói dối đi? Kìa, Decker, chúng ta là một đội mà, phải không? Chúng ta phải chia sẻ thông tin.”

Decker hạ đĩa và lau miệng bằng khăn ăn.

“Tôi đang khúc mắt về dòng tiền.”

“Xin lỗi, gì cơ?” Milligan nói với giọng điệu hung hăng. “Anh nói cô vợ ý hả?”

“Không, ông chồng.” Decker đã gọi món salad, mặc dù thực ra anh muốn ăn sườn. Ngay khi anh thổ lộ ý định gọi sườn, Jamison đã trao anh một ánh nhìn khiến anh thấy có lỗi đủ để chuyển ý định sang gọi một món rau lá. Anh đã giảm hơn 6 cân và đầu gối anh không còn bị đau mọi lúc nữa. Nhưng vẫn cố chấp, anh đã gọi một chai bia Amstel Light.

Anh nốc cạn bia và nhìn sang Milligan với ánh mắt của một người thực sự không muốn làm việc này.

“Montgomery nói với chúng ta là ông ta không có tiền khi ông ta đến thị trấn. Thế nên ông ta mới đến tiệm cầm đồ. Ông ta lái xe đến thị trấn với bình xăng rỗng và chiếc bụng đói. Ông ta bảo là sau khi sát hại nhà Mars, ông ta chạy khỏi thị trấn ngay. Ông ta đã không lấy trộm gì từ họ hay bất cứ ai khác. Không làm công việc gì trước khi rời đi. Ông ta lái xe một mạch đến Abilene, đây là một chặng đường ba giờ, không nghỉ.”

“Ừ, thì sao.”

“Khi đó ông ta lái chiếc Impala 777 với động cơ V-8. Tôi đã tra cứu nó. Xe mới đi tầm 30km đường quốc lộ thì hết hơn 3 lít xăng. Sau gần 20 năm, tôi ngờ là nó đi được 12km là căng nhất rồi. Ông ta cần tối thiểu khoảng trên 50 lít để đi được như thế. Hồi đó thì 3 lít xăng có giá trị hơn 1dollar. Nên nếu ông ta đến thị trấn với thùng xăng rỗng và 1 cái ví rỗng. Làm sao ông ta đến Abilene mà không hết xăng được? Mà hơn thế nữa, ông ta còn lái xe đến nhà Mars để giết họ. Chẳng đường ngốn gần 8 lít đấy. Vậy nói tôi nghe, làm sao mà chuyện đó lhar thì được?”

Davenport và Jamison liếc nhanh sang nhau.

Bogart hăng giọng và nói, “Không khả thi, có nghĩa là ông ta đã nói dối hoặc nhầm lẫn.”

Decker nói, “Tôi không tin là ông ta nhầm. Ông ta nhớ rõ từng chân tơ kẽ tóc. Chỉ là một chi tiết nhỏ bị bỏ qua khi ghép câu chuyện bịa đặt lại.”

“Chà,” Milligan nói. “Anh lấy phần câu chuyện bịa đặt từ đâu thế?”

“Ai đó đã dựng nó lên.”

“Đó là một bước tiến đáng kể trong logic và, theo tôi, vô lý dùng dùng.”

“Chà, tôi đoán đây là điểm khác biệt giữa đầu tôi và đầu anh.”

Milligan nhăn nhó trước câu bình luận này và cầm ly cà phê lên. “Và anh có nhớ là trong xe Melvin có máu của Lucinda không? Bà ấy chưa bao giờ dùng xe “ anh nói. “Thế làm thế nào mà lại có máu ở đó? Montgomery hẳn là không thể vấy máu vào.”

Điện thoại Bogart đổ chuông. Anh ta nhấc máy, nghe một lúc rồi bấm tắt.

Anh ấy nhìn một lượt quanh bàn. “Tòa án Texas đã xóa tội hoàn toàn cho Mars. Anh ta sẽ được ra tù.”

“Tin tốt thật,” Jamison nói.

“Nếu anh ta vô tội,” Milligan sừng sĩa. “Nếu anh ta có tội thì lại chẳng tốt nữa đâu.”

“Tôi tự hỏi liệu anh ta có muốn đến Alabama không?” Bogart nói.

“Alabama?” Davenport hỏi. “Vì sao thế?”

“Người nhà nann nhân có quyền chứng kiến cuộc hành quyết. Và mặc dù chính xác thì Montgomery không bị kết án về vụ án mạng đó, nhưng ông ta đã nhận tội. Và Mars đâu có cơ hội thứ hai để chứng kiến ông ta bị hành quyết.”

“Chà, đi hỏi anh ta thôi,” Decker nói.

Mars đang ngồi trong căn nhà được ba đặc vụ FBI ở Austin thuê. Luật sư của anh ta, Mary Oliver, vừa mới đến và đang ôm Mars khi Decker, Bogart và những thành viên còn lại trong đội xuất hiện.

“Tôi đã biết mình sẽ được thả,” Mars nói. “Nhưng vẫn thật khó tin.”

Oliver nói, “Còn quá trình tòa án chính thức xóa hồ sơ tội phạm của cậu nữa, và tôi đã đệ đơn yêu cầu nhà nước bồi thường. Tôi nghĩ cậu sẽ không có khó khăn gì để nhận mức đền bù trợ cấp tối đa.”

Mọi người chúc mừng anh ta. Sau cùng, Bogart thông báo tin Montgomery sắp sửa bị hành quyết. “Tôi đã thực hiện vài cuộc gọi. Nếu anh muốn, họ sẽ cho anh đến xem.”

Mars nhìn sang Decker. “Anh nghĩ thế nào? Tôi có nên đi không?”

Decker suy nghĩ một lúc. “Nếu anh thấy việc đó đem lại hồi kết đối với anh, thì câu trả lời của tôi là có.”

“Nhưng anh có nghĩ là ông ta thực sự đã làm thế không?”

“Và tôi có thể sai mà.” Decker khựng lại giây lát. “Ngoài ra, còn có lý do khác để đến Alabama.”

“Lý do vì thế?”

“Bà Montgomery.”

Phiên tòa diễn ra ngay ngày hôm sau. Mars mặc comple rẻ tiền, đứng cạnh Mary Oliver khi thẩm phán ra lời xin lỗi về những gì đã xảy ra và chính thức xóa bỏ mọi cáo buộc chống lại anh ta.

“Tôi chỉ có hi vọng thôi, anh Mars à, rằng từ giờ đến cuối đời anh sau này không phải trải qua gì khác ngoài những điều tốt đẹp,” thẩm phán nói. Ông ta gõ búa và phiên tòa kết thúc.

Kha khá phóng viên tụ tập bên ngoài phòng xử án, tất cả đều muốn một mẩu tin về Mars và câu chuyện của anh ta. Nhưng đến lúc này, cả Bogart, Decker và Milligan đều nhảy vào đám đông hỗn loạn, và Decker sử dụng thể xác vạm vỡ của mình như một trái bowling rẽ lối cho Mars đi ra chiếc xe SUV đang đợi, qua hàng loạt những chiếc mic vẫy gọi.

Khi xe bắt đầu lăn bánh, Decker nói, “Anh sẽ trở thành tin hot của bản tin quốc gia trong ngày ấy chứ.”

“Tôi ngạc nhiên là mọi người vẫn còn hứng thú với chuyện này đấy.” Mars nói.

“Họ sẽ hứng thú, nhưng chỉ trong chu kì tin tức kéo dài hai mươi tư giờ thôi.”

Bogart đưa ra một thứ gì đó. Mars nhìn xuống.

“Điện thoại di động à?”

Jamison trả lời, “Chính xác là điện thoại thông minh. Anh có thể kết nối mạng. Sử dụng hộp thư, nhắn tin, tạo tweet, dùng Instagram, Snapchat, chụp ảnh và xem TV hoặc phim. À, và anh có thể dùng nó để gọi điện nữa.” Cô nói thêm với một nụ cười tươi, “Nhưng chat sex có thể gây rắc rối cho anh đấy. Nên bỏ qua vụ đó nhé.”

Mars lướt ngón tay lên màn hình điện thoại. “Hắn tôi còn nhiều thứ để theo kịp lắm.”

“Chà, vẫn là một viễn cảnh tốt,” Decker nhận xét.

☆☆☆

Giờ đây Mars không còn là tù nhân nữa, anh ta có thể đi thăm thú đó đây mà không cần lính canh đi kèm, không còn xiềng xích gông cùm nữa. Anh ta ngồi cạnh Decker trong chuyến bay United Airlines. Bogart ngồi hàng ghế kế bên kia. Jamison và Davenport ngồi sau Bogart. Milligan tình nguyện ở lại Texas để tiếp tục nghiên cứu vụ việc tại địa phương.

Mars nhìn ra ngoài cửa sổ. “Lâu rồi không đi máy bay. Trông không khác gì lắm.”

Decker điều chỉnh chỗ ngồi, cho ngã ghế hết cỡ. “Có một điểm khác biệt. Giờ chỗ ngồi nhỏ hơn. Hoặc có thể tôi phát tướng ra.”

Mars vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chưa từng nghĩ có ngày tôi sẽ rời Texas.”

“Tôi chắc anh đã nghĩ anh sẽ không làm rất nhiều điều.”

“Tôi chưa từng chứng kiến một cuộc hành quyết.”

“Nói anh biết nhé, Montgomery đã chọn ghế điện thay vì mũi tiêm thuốc độc.”

Mars liếc nhanh sang Decker. “Chuyện quái gì thế?”

“Tôi không nói chắc được. Alabama cho lựa chọn phương cách ra đi và hắn đã chọn thế.”

“Liệu vợ hắn có xuất hiện ở đây không?”

“Cô ấy có quyền ở đó. Tôi không biết cô ta có đến không. Nhưng nếu có, cô ta cũng chẳng đem theo con trai đâu.”

“Và nếu như hắn đã không giết cha mẹ tôi thì sao?”

“Rõ ràng là hắn đã lấy đi vài mạng khác. Bản án dành cho hắn là hoàn toàn thích đáng theo pháp luật.”

Mars gật đầu. “Anh có biết bao nhiêu người bị xử tử oan?”

“Một là quá nhiều rồi. Và tôi khá chắc là có nhiều hơn một tử tù bị oan.”

“Chỉ cách vài phút thôi, là tôi suýt nhập hội rồi.”

“Như tôi nói ở lần đầu gặp anh, anh là một anh chàng may mắn, sau thời gian dài dưới vai một anh chàng cực kỳ xấu số.”

“Phải, hừm, hãy hi vọng là may mắn của tôi kéo dài.”

Mars nhìn ra phía trước máy bay và quan sát cảnh tiếp viên chỉnh xe đồ làm rào chắn trước buồng lái khi một trong các phi công bước ra để sử

dụng nhà vệ sinh.

“Họ bắt đầu làm thế từ khi nào thế?” Anh ta hỏi.

“Sau sự kiện ngày 9 tháng 11.”

“Ồ, phải rồi.”

Mars rời ánh nhìn khỏi phía trước máy bay và quay sang Decker, “Anh đã nói chúng ta đến đây vì bà Montgomery nữa.”

“Đúng vậy.”

“Tại sao thế?”

“Mấy năm qua, cô ta là người duy nhất vào tù thăm chồng mình.”

“Được rồi, thế thì có sao chứ?” Mars hỏi.

“Nếu tất cả chuyện này là một màn dăm dưng, hẳn sẽ không bàn bạc trên điện thoại. Sẽ phải là gặp mặt đối mặt. Cô ta là người duy nhất. Cô ta đến nhà tù và chỉ dẫn chồng mình. Bao gồm tất cả những chi tiết, để gã có thể kể lại câu chuyện trôi chảy. Có thể cô ta đã nói đi nói lại nhiều lần để đảm bảo câu chuyện ngấm vào đầu gã kia.”

“Vậy là cô ta hẳn đã liên lạc với thủ phạm thực sự sát hại cha mẹ tôi à? Không phải chồng cô ta, mà chính cô ta khởi xướng vụ này?”

“Phải, đó là điều tôi nghĩ.”

“Nhưng cô ta sẽ không nói cho chúng ta biết danh tính kẻ đã liên hệ với cô ta đâu.”

“Không, tôi không nghĩ cô ta sẽ nói,” Decker đáp.

“Vậy chúng ta phải làm gì đây?”

“Chúng ta sẽ tự đi thu thập nhiều thông tin nhất có thể rồi sau đó mới đối chất cô ta.”

“Và hi vọng cô ta sẽ sa bẫy?”

“Đúng vậy. Anh có nhớ những điều tôi đã hỏi anh không?”

Mars lại nhìn ra cửa sổ, máy bay đang hạ cánh xuống Alabama. “Tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Thực lòng, chỉ có một điều tôi thực sự nhớ đến.”

“Và?”

Mars chỉ tay vào sau tai. “Cha tôi có sẹo ở ngay chỗ này. Hồi tôi còn nhỏ, tôi đã thấy nó trong lúc chúng tôi chơi đùa trong nhà, anh biết đấy, vật lộn kiểu con trai ý mà. Tôi chạm tay vào vết sẹo và hỏi ông về nó. Ông đã nổi cơn thịnh nộ. Ý tôi là, tôi đã nghĩ ông thực sự sẽ cho tôi một trận. Rồi mẹ tôi vào phòng, nhận thấy chuyện gì đang xảy ra và bà giữ ông lại, nói dịu ông. Sau đó, ông cư xử khác với tôi. Và ông bắt đầu nuôi tóc dài hơn nhiều.”

“Để che đi vết sẹo à?”

“Đúng vậy. Ít nhất là tôi nghĩ thế.”

“Anh đã bao giờ hỏi mẹ mình về nó chưa?”

“Không. Tôi đã quá sợ. Tôi chưa từng thấy cha tôi như vậy. Ý tôi là, ông ấy đã rất đáng sợ.”

Decker dán chặt mắt vào hàng ghế trước mặt mình, “Trông nó nó giống một vết thương không? Kiểu vết thương bởi súng hay dao ý?”

“Không phải vết đạn. Nó giống như một vết cắt dài.”

“Thế là dao à?”

“Phải, đó là điều tôi nghĩ. Tôi biết nó không nhiều nhận gì.”

“Chà, nhiều hơn những gì chúng ta có đấy, Melvin. Chúng ta chỉ cần tìm ra vết sẹo ấy có ý nghĩa gì thôi.”

CHƯƠNG 22

THỨ NĂM, HỒI 5 giờ 30 phút chiều.

Charles Montgomery còn sống được nửa giờ đồng hồ nữa.

Gã đã ăn bữa ăn cuối cùng từ máy bán hàng tự động.

Một chiếc bánh kẹp thịt nướng và một lon coca.

Dạ dày của gã sẽ chẳng cần tiêu hóa chỗ thức ăn đó.

Bogart, Decker và Mars đang ngồi ở hàng ghế đầu của một trong những phòng quan sát. Jamison đã quyết định không đến. Davenport ngồi hàng thứ hai, ngay sau Decker. Có ba người khác trong phòng. Hai người là nhà báo và một người được bang Alabama cử đến. Và bên gia đình nạn nhân không có ai khác ngoài Mars.

Cánh nhà báo đã nhận ra Mars ngay và tìm cách phỏng vấn anh ta, nhưng Bogart đã giơ phù hiệu ra và nhanh chóng ngăn cuộc phỏng vấn lại.

Phòng hành quyết hiện đang bị che lại bởi một tấm rèm. Căn phòng liền kề là chỗ cho gia đình tử tù. Ở phía bên đó, rèm cũng kéo kín lại, nên họ hông biết được liệu Regina Montgomery có đến hay không.

Mars trông có vẻ bồn chồn, mặt anh ta lấm tấm mồ hôi dù căn phòng khá mát.

Decker nhận thấy điều này và đặt một bàn tay lên vai anh ấy. “Anh có chịu được không? Hay anh muốn ra khỏi đây?”

Mars cúi xuống và hít thở sâu. “Tôi chỉ đang nhớ lại mình cũng suýt chút nữa trải qua chuyện này.”

Decker bỏ tay ra. “Nhưng trong đó không phải là anh, Melvin à. Đó là một người khác. Nhưng chúng ta có thể rời đi nếu anh muốn.”

Mars thẳng người. “Không, tôi ổn.”

“Anh chắc chứ?”

“Phải.” Bogart nghiêng người và nói, “Họ tới kìa.”

Một tá sĩ quan cải huấn vây quanh Montgomery khi gã bước ra khỏi buồng giam, nơi hắn bị đưa vào từ Thứ Ba tuần trước. Họ dẫn theo một mục sư cầm cuốn Kinh thánh đến phòng hành quyết và cầu nguyện. Một bài thánh ca cũng đang được phát trên hệ thống loa đài.

Người ta lấy ra một chiếc băng ca và cả cái ghế điện từ trong kho. Biệt danh là “Yellow Mama”, vì màu của nó đến từ màu sơn vàng được sử dụng trên các tuyến đường cao tốc, nó được một tù nhân người Anh chế tạo vào những năm 1920. To lớn và cứng cáp.

Đầu cúi xuống, vị mục sư đã xong việc và bước đến khu vực quan sát cùng với Decker và những người khác. Mục sư ngồi xuống hàng ghế cuối và bắt đầu nhắm đọc Kinh thánh.

Các viên sĩ quan cải huấn hộ tống Montgomery vào phòng. Đến lúc này, rèm mỗi được kéo mở, cho phép Montgomery thấy được phòng dành cho khách.

Decker và mọi người giờ đã có thể thấy là Regina Montgomery có đến tham dự. Con trai cô không đi cùng cô.

Montgomery nhìn chăm chăm vào vợ mình trong giây lát nhưng không nói ra lời nào, thậm chí không mấp máy môi trao đổi. Cuối cùng, Regina quay đi.

Người quản giáo đọc to lệnh tử hình và Montgomery được hỏi liệu ông ta có muốn nói lời cuối cùng nào không.

Ông ta lại nhìn vợ, chuẩn bị nói điều gì đó, nhưng rồi lắc đầu và quay mặt đi chỗ khác. Sau đó, ánh mắt của ông ta tìm đến Melvin Mars. Hai người đàn ông nhìn nhau như đang áp bức đối phương trong một khoảnh khắc dài.

Montgomery lại ngoảnh mặt đi mà không nói gì. Vẻ mặt của ông ta không phải là sự hối hận; đối với Decker, nó trông giống sự ghê tởm hơn.

Quản giáo đi vào một phòng liền kề khác, nơi có một người đàn ông đang nghe điện thoại. Cuộc gọi nhằm đảm bảo rằng thống đốc sẽ không ân giảm án tử hình vào phút cuối.

Không có gì thay đổi cả, và viên quản giáo ra hiệu tiến hành.

Mười người trong số các sĩ quan rời khỏi phòng, đi ngang qua quản giáo khi ông ta trở lại phòng hành quyết. Hai sĩ quan còn lại đã chuẩn bị sẵn sàng cho Montgomery bằng cách tháo còng tay và xích chân của ông ta, đặt ông ta vào ghế, trói tay, chân ông ta xuống và kê đầu ông ta vào “Yellow Mama.”

Chiếc mũ kim loại nối dây điện được đặt lên đầu gã, sau đó người ta trùm lên một cái mũ trùm. Tay và chân gã cũng được nối các điện cực. Ghế đã được cắm điện.

Quản giáo đi vào phòng máy phát điện, gạt hàng loạt nút gạt để khởi động ghế điện.

Mars ghì chặt tay vịn ghế ngồi, nhịp thở bắt đầu dồn dập.

Decker vòng tay qua vai Mars. “Gần xong rồi,” anh thì thầm. Anh liếc qua chỗ Regina Montgomery. Cô ta đang dán mắt xuống sàn nhà. Decker quay lên phía Montgomery. Anh không nhìn được mặt gã qua tấm trèm, nhưng anh nhận thấy toàn thân ông ta căng cứng lên trên lớp gỗ vàng. Ông ta trông giống như một hình nhân bằng đá đang ngồi trên ngai vàng vậy.

Một trong những sĩ quan nhặt một tấm biển có nội dung ‘Sẵn sàng’ và áp nó lên mặt cửa sổ kính ngăn cách với phòng phát điện.

Hai viên sĩ quan rời căn phòng và đóng sầm cửa lại.

Một trong những sĩ quan ra hiệu bằng cách gõ cửa hai lần. Quản giáo liền đưa hai luồng điện đến chiếc ghế, 8 Ampe và 1850 Volts, kéo dài ba mươi tư dây mỗi luồng.

Decker nhìn Montgomery đập lưng vào ghế khi luồng điện chích vào người gã như đạn súng xe tăng. Gã gồng người lại. Một điện cực văng khỏi chân gã khi gã giãy mạnh. Khói bắt đầu bốc lên trên đầu. Mùi thịt cháy lan ra khắp phòng khán giả.

Có một tiếng hét và họ quay sang lúc Regina Montgomery ngất xỉu và ngã xuống sàn. Có tiếng bước chân, rồi một nhân viên chạy đến đỡ cô ta dậy.

Luồng điện thứ hai ập đến và Montgomery bắt đầu giãy giụa không kiểm soát. Gã hét lên, thở hỗn hển, rồi lại hét, và rồi ngã gục ra phía trước, thanh chắn giữ chặt gã trên ghế.

Mùi thịt cháy càng nồng nặc hơn; dường như len lỏi vào tận lỗ chân lông mọi người.

Và rồi, một ngọn lửa lập lòe bốc lên từ chiếc mũ trèm vải, trước khi nhanh chóng vụt tắt cùng với sự sống của người ngồi trên ghế.

“Lạy Chúa tôi!” Davenport rít lên. Cô bật dậy và lao ra khỏi phòng. Họ có thể nghe thấy tiếng cô nôn khan ngoài hành lang.

Theo sau đó là âm thanh máy phát điện tắt đi, rồi im lặng.

Rèm lại kéo kín và hình ảnh thi thể người đàn ông, với lớp khói bốc lên, biến mất. Họ ngay thấy tiếng chân gấp gấp hơn và sau đó là tiếng xịt bình cứu hỏa.

Vậy là đã kết thúc.

CHƯƠNG 23

“ĐÓ LÀ NHỮNG phút dài nhất đời tôi,” Davenport nói, trông cô vẫn tái mét và chỉ chực nôn.

Họ đang ngồi quanh chiếc bàn ở sảnh khách sạn, nơi họ mới thuê gần nhà tù.

Decker liếc sang cô. “Tưởng tượng xem Montgomery phải thấy thế nào.”

Cô nhìn anh, mặt có chút ửng hồng. “Tôi biết. Tôi không có ý như vậy. Chỉ là... thật khủng khiếp.”

Mặc dù Jamison không đến dự, cô vẫn có vẻ không yên và bàng hoàng như mọi người khác. “Họ có kiểm tra xem ông ta đã chết hẳn chưa không?”

Bogart gật đầu mệt mỏi. “Theo luật thì họ phải làm thế. Bác sĩ vào và kiểm tra. Tuyên bố là Montgomery chết năm phút sau giờ hành quyết. Regina Montgomery đã hồi tỉnh và bác sĩ tại nhà tù cũng đang chăm sóc cho cô ta. Sau đó, một viên chức của bang đã đưa cô ta về nhà.”

Decker quay sang Mars. Kể từ khi rời nhà tù, anh ta vẫn chưa hé nửa lời. Trông anh ấy như thể còn đang không biết mình ở đâu.

“Anh ổn chứ?” Decker hỏi.

Mars lắc đầu. “Gã đã bốc cháy,” anh ấy nói vô hồn.

“Đó là lý do vì sao người ta không dùng ghế điện nữa,” Decker nói. “Quá nhiều sai sót có thể xảy ra. Tôi nghĩ bang Alabama nên dừng việc cho

tử tù lựa chọn cách chết.”

Davenport gay gắt nói, “Hoặc tốt hơn hết, chỉ cần bãi bỏ hình phạt tử hình.” Cô ấy nhìn Mars. “Họ suýt chút nữa đã xử tử anh, một người đàn ông vô tội. Thế là đủ lý do để bỏ loại hìn phạt này rồi. Ta chẳng có cơ hội thứ hai nào cả.”

Bogart nói, “Chà, việc đó vượt qua thẩm quyền mà mức lương của tôi cho phép , và tối nay chúng ta cũng đừng bàn về vấn đề này. Ta cần ngủ một giấc và họp mặt lại vào ngày mai.” Anh ta nhìn sang Decker. “Trong thời gian ở đây, anh muốn làm gì nữa không?”

“Nói chuyện với Regina Montgomery một lần nữa. Chúng ta cần tìm ra nguồn gốc của số tiền.”

“Cô ta sẽ không tự dừng mà nói cho chúng ta đâu.” Jamison chỉ ra. “Lần trước, cô ta gần như đá chúng ta khỏi nhà.”

“Nhưng cô ta có thể sẽ sơ hở, hoặc chỉ bằng cách không trả lời, cô ta có thể cũng đã cho chúng ta lời giải.”

Bogart đứng dậy. “Chà, xin nhắc lại, tối nay sẽ không làm gì nữa. Hãy đi ngủ sớm đi. Tôi không nghĩ giờ tôi làm được gì khác đâu. Chứng kiến một cuộc hành quyết làm con người ta kiệt quệ, ít nhất là với tôi.”

Bogart bỏ đi và Davenport run rẩy theo sau.

Khi Jamison đang chực đứng lên thì Decker túm lấy tay cô.

“Chờ đã, Alex.”

“Chuyện gì thế?”

Decker nhìn từ cô rồi sang Mars. “Hai người định đi đâu thế? Ngay lúc này ư? Bởi vì tôi không nghĩ rằng chúng ta nên chờ đợi thêm nữa.”
.....

Họ gõ cửa hồi lâu, và chỉ đến khi có thể nhận thấy họ sẽ không đi đâu hết, Regina Montgomery mới miễn cưỡng ra mở cửa. Cô ta ra đứng trước ngưỡng cửa với dáng vẻ thách thức, vẫn mặc bộ đồ mà cô mặc đến buổi hành quyết.

“Các người muốn gì?” Cô ta nạt.

Decker đáp, “Chúng tôi có một số câu hỏi nữa cho cô.”

“Chồng tôi mới bị xử tử tối nay. Các người không để tôi yên được ư!” Cô lên giọng.

“Tôi có thể hiểu cô thấy thế nào, cô Montgomery, nhưng nếu chuyện không quan trọng, tôi đã chẳng ở đây. Chúng tôi vào nhà được chứ? Sẽ không mất quá vài phút đâu.”

Cô đưa mắt nhìn Jamison, rồi về hướng Mars và khuôn mặt cô ta cau có vẻ nên ánh nhìn kinh tởm.

“Gì cơ, cả hăn ta á?”

“Đặc biệt là anh ta,” Decker nói. “Anh ấy...”

“Tôi biết hăn là thằng quái nào! Tôi chỉ... ý tôi là tôi không có...”

Decker nói, “Chỉ vài phút thôi. Và vì chuyện này liên quan đến anh Mars, anh ấy cũng sẽ tham gia. Làm ơn đấy, cô Montgomery.”

Jamison tiến lên trước và nắm tay người phụ nữ. “Hãy vào nhà và ngồi xuống đằng hoàng. Cô đã ăn gì chưa? Có lẽ một tách trà nóng sẽ giúp cô thư giãn nhỉ? Tôi chỉ có thể tưởng tượng về điều cô phải đối mặt ngày hôm nay. Tôi rất lấy làm tiếc.”

“Tôi... chuyện đó cũng... Tôi chẳng ăn được gì cả, nhưng chút trà nóng cũng được.”

“Cứ chỉ chỗ cho tôi và tôi sẽ pha trà ngay.”

Jamison uyển chuyển đưa Montgomery vào nhà, Decker và Mars liền theo sau. Khi Jamison ngoái lại, Decker trao cô một cái nhìn biết ơn.

Sau khi Regina Montgomery chỉ cho Jamison nơi để đồ trong bếp, cô ta và Mars ngồi xuống bàn cà phê trong phòng khách nhỏ và bừa bộn. Ở trong bếp, Jamison đặt một ấm nước trên bếp để đun nóng lên. Rồi cô lấy một cái tách và một hộp trà túi lọc. Cô cho gói trà vào ấm nước đang đun.

Jamison ngồi xuống đối diện với Montgomery, ánh mắt thấu hiểu và giữ chặt lấy cổ tay cô ta. Cô ta có vẻ ngạc nhiên.

Montgomery đang nhìn chăm chăm vào Decker. “VẬY, chuyện gì?” Cô ta găt gỏng.

“Con trai cô có ở đây không?” Decker hỏi.

“Không,” cô nói sắc lạnh. “Thằng bé đang ở nhà bạn. Tôi nghĩ tốt hơn hết là vậy. Chẳng lý gì lại để nó trải qua... việc này.”

“Làm vậy là phải.”

Cô ta liếc nhìn Mars bên cạnh Decker và miệng cô ta cong lên cau có.

Mars nhìn thẳng lại. Anh ta mở miệng định nói gì đó nhưng Decker đã lên tiếng trước.

“Tommy đã kể cho chúng tôi biết về số tiền bảo hiểm.”

Cô ta giật mình. “Gì cơ? Từ khi nào mà các người... Làm sao các người tìm được chỗ thằng bé?”

“Howling Cougara,” Decker nói, chỉ vào bức ảnh trên bàn đối diện.

“Chà, vậy thì sao? Chuck có bảo hiểm nhân thọ. Tôi là người thụ hưởng. Chẳng có gì sai trái cả.”

“Với con số ba mươi nghìn dollars?”

Cô ta lại giật nảy mình. “Ai đã nói với anh điều đó?” Cô ta tra hỏi.

“Chúng tôi là FBI, cô Montgomery, chúng tôi có thể lùng sục mọi thứ.”

Ấm trà sôi rít lên. Jamison đứng dậy và vào bếp để chuẩn bị trà. Cô đổ nó vào một cái cốc và sau đó, tìm xung quanh kiếm chút bánh quy, cô kéo một tấm màn nhỏ che khuất một khoang bếp. Thứ cô tìm thấy bên trong làm cô giật mình nhẹ. Cô lấy ngay một hộp bánh quy giòn và ít bơ đậu phộng trên kệ, rồi quay lại bồn rửa.

“Này, Decker!” Cô gọi với ra. “Anh giúp tôi chút được không? Tôi biết cô Montgomery không cần chúng ta ở đây lâu hơn mức cần thiết.”

Lưỡng lự chút, rồi Decker đứng dậy và đi vào bếp. Jamison đang phết bơ đậu phộng lên bánh quy, thấy anh vào, cô hất đầu về phía tấm màn kéo mở. “Anh nhìn đi,” cô thì thầm.

Decker quay lại, nhìn vào trong và lập tức ngoái lại nhìn Jamison. Cô nhúu mày, “Còn nữa cơ.”

Một phút sau họ trở vào phòng, Jamison bưng trà và Decker cầm đĩa bánh quy bơ đậu phộng. Họ đặt trà bánh xuống trước mặt Montgomery, cô ta vẫn đang lạnh lùng nhìn Mars chăm chăm.

“Cảm ơn,” cô nói. Cô nhấp một ngụm trà và nhắm nháp một chiếc bánh quy giòn, ánh mắt của cô giờ trở nên u ám.

Trong khi Montgomery thưởng trà, Jamison đưa mắt quanh phòng rồi dừng lại ở một cột treo áo cạnh cửa trước. Lần này cô không còn ngạc nhiên nữa.

Montgomery đặt cốc trà xuống. “Sao các người lại quan tâm đến số tiền bảo hiểm?”

Decker nói, “Tommy cũng kể là cô định chuyển đi khi cậu bé đi học đại học. Rằng cô sẽ mua một căn nhà và cô sẽ không phải làm việc nữa.”

Montgomery im lặng hồi lâu. Rồi cô ta vẫy tay chối. “Thằng bé chỉ là một đứa trẻ. Nó không biết mình nói gì đâu. Tôi định chuyển đến gần chỗ nó học đại học. Nhưng tôi vẫn sẽ phải làm việc. Và tôi chắc chắn là tôi sẽ không mua một căn nhà nào cả. Ba mươi nghìn dollas không đủ để tôi ngồi nhà bẻ khớp tay.”

“Vậy là cô vẫn sẽ phải làm việc?”

“Anh nghe không rõ à? Phải, tôi vẫn phải làm việc. Anh trông tôi giàu lắm chắc? Cả đời tôi phải làm việc quần quật đấy. Cho đến khi không làm được nữa thì thôi, trừ khi Tommy vào được Giải Quốc gia, và rồi thằng bé chăm sóc được cho tôi.”

Mars lên tiếng, “Tôi sẽ không trông chờ vào điều đó đâu. Cơ hội chỉ một trên một triệu đấy.”

Cô ta liếc xéo sang anh ta, “Tôi nghe là anh từng chơi bóng nhỉ.”

“Đấy là một bộ môn khó nhằn. Bảo Tommy học làm bác sĩ hay luật sư đi. Thằng bé rồi sẽ được an hưởng tuổi già tốt hơn nhiều.”

“Tôi chắc rằng anh tức giận với chồng tôi, nhưng ít nhất anh ta đã đầu thú. Lý do duy nhất anh được ra tù đấy.”

“Ông ta là lý do tôi ngồi tù,” Mars cãi lại. “Gã đã giết bố mẹ tôi. Nên thứ lỗi là tôi không thấy biết ơn đâu.”

Cô ta lắc đầu và lẩm nhẩm gì đó như “Lũ các người.”

Decker đặt một bàn tay giữ chặt vai Mas, vì có vẻ như anh ấy sắp sửa nhảy dựng lên. “Khi nào thì cô nhận tiền bảo hiểm thế?” Anh hỏi.

“Hỏi làm gì?”

“Tôi đã bảo tôi chỉ có vài câu hỏi thôi, cô Montgomery. Cô trả lời càng nhanh thì chúng tôi càng sớm đi khỏi đây và ngược lại.”

Cô ta cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, ăn một chiếc bánh quy giòn, rồi nói, “Tôi phải nộp đơn. Có thể mất vài ngày hoặc có thể là một tuần. Đâu phải họ khó khăn gì để tìm bằng chứng là anh ấy đã chết.”

“Phải rồi.” Decker nhìn sang Jamison và gật đầu.

Jamison chỉ vào cổ tay Montgomery. “Đồng hồ đẹp thế. Cartier, phải không?”

Montgomery lập tức lấy tay còn lại che nó đi. “Không, không phải.”

“Có chữ Cartier trên mặt đồng hồ mà,” Jamison tiếp tục.

Cô ta nhìn xuống tay. “Tôi mua nó giá mười dollas thôi.”

“Ở đâu thế?”

“Tôi quên rồi.”

“Mua bán hàng giả hàng nhái là vi phạm pháp luật đấy.”

“Thế thì tìm cái thằng đã bán nó cho tôi và bắt hắn đi.”

Decker đứng dậy, đi vào bếp, kéo tấm rèm sang một bên, vén những chiếc hộp xếp chồng lên đó, mang chúng trở lại phòng và đặt chúng lên sàn.

Montgomery nhảy dựng lên. “Các người đang làm cái quái gì vậy? Anh không thể làm thế. Chúng là của tôi.”

“Chanel. Neiman Marcus. Saks. Bergdorf Goodman. Jimmy Choo. Toàn là đồ hiệu sang. Và rất đắt.”

Jamison chỉ tay vào một chiếc túi treo ở cột treo đồ cạnh cửa. “Và đó là một chiếc túi Hermès. Giá mà tôi cũng có tiền mua một cái.”

Montgomery tái mặt. “Toàn là đồ giả thôi. Tôi không mua được cái nào thật cả.”

Decker nói, “Tôi không biết là bọn buôn lậu bán hàng có cả hộp kèm nhãn mác đấy. Họ thường chỉ bán ngoài phố thôi mà.”

Montgomery không nói gì. Cô nhấp một ngụm trà và ăn một cái bánh nữa.

“Tôi có thể nhìn vào bên trong hộp không?” Decker hỏi.

“Không?”

“Tại sao thế?”

“Anh có lệnh lục soát không?”

“Thực ra thì, tôi không cần có lệnh.”

Cô ta mở tròn mắt. “Tại sao không?”

“Tôi từng là cảnh sát nhưng tôi đã đem trả phù hiệu rồi.”

“Nhưng anh ở bên FBI.”

“Với tư cách một công dân, không phải một đặc vụ. Chưa từng nhận huy hiệu hoặc tuyên thệ.”

Bất chấp sự phản đối của Montgomery, Decker mở hộp và chụp ảnh lại bằng điện thoại. Sau đó, anh cúi xuống để mặt của mình chỉ còn cách mặt Montgomery vài phân.

“Chúng tôi có thể dễ dàng lần ra tất cả các giao dịch mua bán. Và vì cô bảo là cô chưa nhận được tiền bảo hiểm, nên chắc đây không phải là nguồn tiền cho chỗ này rồi. Sao cô không cho chúng tôi biết sự thật, cô Montgomery? Làm thế nào mà cô có tiền?”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái quái gì?”

“Cô thực sự muốn chơi kiểu này à?”

“Cút khỏi nhà tôi.”

Mars nói, “Kẻ nào đó đã trả tiền cô để chồng cô nói dối là hắn đã giết bố mẹ tôi. Kẻ đó là ai?”

Cô nhìn sang anh ta và quát. “Mày nghĩ mày là ai chứ, nói chuyện với tao như vậy à? Mày chẳng là cái thá gì ngoài...”

“Ngoài gì?” Mars cắt ngang. “Một thằng da màu nên biết ngậm miệng khi ở cạnh công dân da trắng tốt bụng như cô à?”

“Cút khỏi nhà tao!” Cô ta hét lên.

“Tôi đã mất hai mươi năm cuộc đời đấy!” Mars gào lại.

Montgomery quay sang Decker. “Ra khỏi đây ngay trước khi tôi gọi cảnh sát.”

Decker nói, “Cô cứ gọi cảnh sát đi. Rồi chúng tôi sẽ nói những gì chúng tôi biết. Và chúng tôi sẽ tìm ra nguồn tiền và lý do thực sự. Và rồi cô sẽ vướng vào một mớ rắc rối. Thực tế thì, cô sẽ đi tù.”

Cô ta sững người. “Tôi chẳng làm gì sai cả.”

“Cản trở tư pháp. Thông đồng. Tiếp tay cho kẻ sát nhân.”

“Tôi không làm thế!”

“Tiếp tay cho kẻ đã thực sự sát hại nhà Mars, cô đã làm thế đấy. Và hình phạt cộng dồn cho tất cả những tội ác đó có nghĩa là cô sẽ không phải lo lắng về việc theo con trai mình đi học đại học. Nơi ở của cô sẽ được chính phủ cung cấp.” Anh dừng lại giây lát. “Đến hết đời.”

Regina Montgomery trông như thể cô ta chuẩn bị ngất xỉu một lần nữa. Cô thở sâu vài lần rồi nói, “Ra khỏi nhà tôi ngay.”

Decker nói, “Cứ làm những gì cô muốn. Ngày mai chúng tôi sẽ quay lại. Cùng với cảnh sát.” Anh lại giơ điện thoại ra. “Cười nào.” Anh chụp một tấm ảnh với chiếc đồng hồ Cartier.

“Cút ngày!” Cô ta gào lên. Cô ta định ném cốc trà vào Decker nhưng Jamison nắm cổ tay cô ta lại và cốc trà rơi xuống sàn nhà, vỡ toang. Khi họ

ra cửa, Decker chụp thêm một tấm chụp chiếc túi Hermès.

Ra đến phía ngoài, Jamison nhìn Decker.

“Cô ta chắc chắn có tội.”

“Đúng vậy. Mà này, trong đó cô làm tốt lắm, Alex,” Decker nói.

Cô mỉm cười. “Tôi cũng có đất dụng võ, nhất là khi có liên quan đến thời trang cao cấp.”

Mars chén vào, “anh đã đúng, Decker à, có kẻ nào đó đã trả tiền cho cô ta.”

“Giờ chúng ta chỉ cần phải tìm ra kẻ đó là ai thôi.”

CHƯƠNG 24

DECKER LẠI MƠ giấc mơ có màu¹. Đó là tập hợp các phòng, các số, các ngày trong tuần, tất cả trải ra trong các màu sắc rực rỡ khác nhau. Đây là một hiện tượng tương đối mới đối với anh. Nhưng một trong các bác sĩ tại Viện Nhận thức đã bảo anh rằng bộ não luôn phát triển và thi thoảng Decker sẽ nhận thấy những trải nghiệm khác lạ.

1 Các cuộc nghiên cứu diễn ra từ năm 1915 đến 1950 cho thấy phần lớn mọi giấc mơ đều chỉ có hai màu đen trắng. Nhưng từ những năm 60 trở đi, hơn 80% mọi người lại mơ các giấc mơ có màu. Điều này được cho là do ảnh hưởng từ sự ra đời của các TV có màu.

Nhưng tiếng ồn cứ cắt ngang. Anh gần như đã thấy rõ căn phòng và đang chuyển tiếp đến một thứ gì mới, tắm tối và bí ẩn như một câu đố chưa có lời giải. Âm thanh nọ lại vang lên, râm ran quanh tai anh, như có một con ruồi vo ve bên cạnh. Nó phá quấy tất cả những gì anh đang cố làm.

Cuối cùng, giống như một vận động viên bơi lội bơi lên mặt nước sau khi nhìn thấy đáy sâu, Decker rút khỏi những màu sắc kia và hít không khí lại vào phổi. Anh mở mắt ra và thấy một màu khác.

Một ánh sáng trắng phát ra từ chiếc điện thoại trên tủ đầu giường. Chiếc điện thoại đang rung lên liên hồi.

Anh bật dậy, với lấy điện thoại và thấy giờ đã là 3 giờ sáng, cuộc gọi đến từ Bogart.

“Xin chào?”

“Decker à, anh có thể xuống sảnh gặp tôi trong mười phút không?”

“Có chuyện gì thế?”

“Là về Regina Montgomery.”

“Cô ta thì sao?”

“Cô ta chết rồi.”

Chỉ sau năm phút, Decker đã xuất hiện dưới sảnh cùng lúc với Davenport, và rồi là Jamison đi xuống. Một lúc sau, Bogart bước vào sảnh.

“Xe đang chờ bên ngoài rồi.”

“Melvin đâu?” Decker hỏi.

“Tôi nghĩ tốt nhất không để anh ta dính líu vào việc này?”

“Anh nói cô ta đã chết. Làm thế nào mà lại vậy?” Decker hỏi.

“Cứ vào xe đi.”

“Còn đứa con trai thì sao, Tommy ấy? Thằng bé ổn không?”

“Ổn. Cậu ta đã không ở nhà. Cậu ngủ lại nhà bạn. Ngay bây giờ huấn luyện viên của cậu bé đang đón cậu.”

Anh dẫn họ ra xe và tất cả trèo lên chiếc SUV. Bogart lái xe, Decker ngồi cạnh. Hai người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau.

Hay khi họ lái ra khỏi khuôn viên khách sạn và lao vào đường lớn, Decker cất tiếng, “Cô ấy chết thế nào?”

“Họ không chắc.”

“Làm thế nào mà họ lại không chắc được.”

“Bởi vì toàn bộ khu nhà đã nổ tung. Họ vẫn đang tìm kiếm trong đồng đổ nát.”

“Chúa ơi,” Davenport thốt lên.

“Nhưng họ đã tìm thấy Regina chứ?” Decker hỏi.

“Phải, họ đã nhận dạng được cô ta. Ý tôi là, diện mạo cô ta đã bị hủy hoại tương đối, nhưng họ nói là không đến mức như thi thể hai người nhà Mars. Họ đã nhận dạng được tại chỗ.”

“Được rồi, một vụ nổ. Nổ gas à?”

“Khu đó sử dụng bình propan chôn bên dưới, nên, ừ, có thể lắm.”

“Hoặc có thể là cái gì khác chẳng?”

Bogart liếc sang anh. “Cái gì chứ?”

Decker ngoái lại nhìn Jamison rồi quay lại nhìn Bogart. “Chúng tôi đã đến gặp Regina tối nay.”

“Gì cơ?” Bogart kêu lên. “Anh và ai nữa?”

“Jamison, Melvin và tôi. Đây là ý tưởng của tôi.”

“Tại sao?”

“Tôi đã có một giả thuyết.”

“Và anh không định thông báo với tôi ư?”

“Anh nói hôm nay anh mệt rồi, và tôi thì không muốn đợi.”

Trông Bogart có vẻ tức giận và thất vọng.

Jamison nhanh chóng nói, “Chúng tôi đã định sẽ báo lại mọi thứ cho anh ngay sáng hôm sau, Đặc vụ Bogart à.”

“Chà, cảm ơn nhé,” anh ta nói giọng châm biếm.

“Nhưng,” Decker nói, “chúng tôi đã phát hiện ra được rất nhiều điều.”

“Nói đi.”

Decker thuật lại mọi chuyện ở nhà Regina Montgomery.

Decker ngã lưng vào ghế và đăm chiêu nhìn ra cửa sổ. “Phải, giờ tôi đã thấy rồi.”

“Chỉ vì não anh hoạt động nhạy hơn bọn tôi không có nghĩa là anh không thề mắc sai lầm.”

Decker thở dài. “Được rồi, tôi xin lỗi. Tôi đã làm hỏng chuyện.”

“Còn hơn thế. Việc anh làm có thể đã dẫn đến việc Regina Montgomery bị sát hại.”

Decker không nói gì.

Bogart tiếp tục, “Khi tôi lập nên đội này, tôi tưởng châm ngôn làm việc nhóm đã rõ ràng. Tôi không cần anh lừa lọc tôi, Decker. Rốt cuộc thì tôi cũng là người chịu trách nhiệm cho mọi việc. Kể cả chuyện xảy ra với Montgomery.”

“Tôi... tôi không biết phải nói gì nữa,” Decker chẳng dễ chịu chút nào đáp ứng.

Bogart nghiêm khắc nói. “Chúng ta sẽ gác chuyện này lại. Nhưng chưa kết thúc đâu. Hiểu chứ?”

Decker gật đầu, trong khi Jamison và Davenport lo lắng dõi theo.

Bogart cứng rắn nói, “Giờ hãy nói tôi nghe anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra.”

Decker sắp xếp ý nghĩ rồi cất tiếng, “Ai đó đã theo dõi chúng tôi hoặc Regina đã gọi kẻ cho ai đó ngay khi chúng tôi rời đi. Và kẻ đó đã giết cô. Và anh nói đúng, việc chúng tôi đến đó chính là chất xúc tác cho cái chết của cô ấy.” Anh dừng lại giây lát. “Nhưng tôi nghĩ dù có thế nào, cô ấy cũng đi đời.”

Bogart tạt xe vào một đoạn đường nổi và nhấn ra. “Tại sao lại thế?” Anh ấy hỏi.

“Cô ta là cái gai nhức nhối. Chúng để cô ta sống đến lúc ông chồng bị tử hình trót lọt và không thể thu hồi lời thú tội. Chúng đã đưa cô ta một phần của khoản tiền thỏa thuận, thế nên cô ta sống sau khi mới mua được mấy thứ ấy. Nhưng sao phải để cô ta sống sau khi ông chồng đã chết chứ?”

Cô ta biết quá nhiều. Tôi nghi là cô ta biết chính xác ai là kẻ giết dây vụ này, nhưng cô ta liên lạc qua người khác. Và nếu lỡ như cô ta nói cho chúng ta danh tính kẻ đó, chúng ta sẽ lần ra tận gốc. Thế là, Regina không thể sống nữa.”

Bogart gật đầu. “Có lý.”

“Nhưng giờ thì chúng đã loại bỏ cô ấy, chúng ta mất cơ hội rồi,” Decker nói. Anh đập mạnh tay lên xe, làm mọi người giật nảy mình. “Tôi không nên bỏ cô ta lại như thế. Đã lẽ tôi phải lường trước chuyện sẽ xảy ra.” Anh nhìn sang Bogart. “Tôi đã làm hỏng chuyện rồi.”

“Chà, thực ra, anh là người duy nhất nghi ngờ cô ta ngay từ đầu,” vị Đặc vụ FBI trả lời. “Nhưng hãy cứ đến chỗ của cô ấy và xem chúng ta tìm được gì thêm.”

Decker lơ đãng gật đầu, nhưng trông anh không mấy lạc quan.

Mình là một thằng ngu. Người phụ nữ đã chết chỉ vì mình là một tên ngu dốt.

Nếu vụ nổ chưa phá hủy hết mọi thứ, thì đám cháy sau đó đã lo liệu nốt phần còn lại. Cũng may là không ai sống trong mấy khu quanh đó. Mấy căn lân cận cũng đã chịu thiệt hại đáng kể, nhưng may thay, không có trường hợp tử vong nào khác ngoài Regina Montgomery.

Decker đi quanh khảo sát khu vực. Đám cháy đã được dập tắt. Căn nhà của Montgomery bị hư hại nghiêm trọng. Kể cũng là một phép màu khi người ta vẫn nhận dạng được cô ấy. Có vẻ như vụ nổ đã thổi bay cô ra khỏi nhà trước khi ngọn lửa thiêu rụi căn nhà. Lính cứu hỏa đã báo cáo lại với cảnh sát rằng họ tìm thấy cô ta ở sân trước.

Bogart đậu chiếc SUV đằng sau khu nhà và họ đi bộ chặng còn lại. Trời đang mưa nhẹ kèm sương mù, khiến cho bãi cháy mới dập đã khói nay càng thêm khói, và họ thì như đi dạo trong sương mù.

Họ cùn vòng ra sau chiếc xe cứu thương và một trong những cảnh sát địa phương nâng tấm khăn phủ khỏi cái xác.

Thi thể nọ rõ ràng là Regina Montgomery. Khuôn mặt bị bỏng nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Có thể chấn động từ vụ nổ đã giết chết cô ta. Cô ta mất một chân, và một phần cánh tay phải.

“Cô ấy vẫn đeo chiếc đồng hồ Cartier kìa,” Jamison quan sát.

Decker lướt mắt một lượt lên thi thể, rồi nhìn sang căn nhà tàn lụi. Dọc theo con phố ngắn, người dân bước ra khỏi nhà đứng, tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra. Một số người còn kịp khoác một cái áo choàng nhàu nhĩ, nhiều người chỉ mặc nội y.

Vì mỗi hộ ở đây đều có bình chứa propan riêng, nên giới chức trách không cần phải sơ tán khu vực, họ có thể cho rằng đó là một vụ nổ khí tự nhiên từ đường ống chính.

Bogart mất vài phút để giải thích cho cảnh sát địa phương giả thuyết của họ về chuyện thực sự đã xảy ra.

Một cảnh sát nói, “Chà, chúng tôi sẽ gọi mấy anh chàng chuyên gia về lửa lại đây, họ có thể sẽ nhận ra nếu có người cố tình gây nổ. Luôn luôn có các dấu vết để lại.”

Nói rồi, anh ta rời đi để viết báo cáo, bỏ lại bốn người họ nhìn quanh đầy bất lực.

“Kể cả khi họ lần ra được nguồn gốc của vụ nổ, nó cũng sẽ không cung cấp bất cứ manh mối nào về thủ phạm hết.” Davenport nói.

Bogart và Jamison gật đầu trước luận điểm hiển nhiên này; tuy nhiên, Decker lại nhìn chăm chăm vào nơi từng là nhà Montgomery, sự chú ý của anh rõ ràng đang hướng về nơi khác.

“Có chuyện gì thế?” Bogart hỏi khi nhận ra Decker đang phân tâm.

“Chỉ có một lối đi ở đây. Bất cứ ai mạo hiểm làm chuyện này đều không có chỗ trốn. Chỗ này cũng cách xa đường lớn, nên thủ phạm sẽ phải mạo hiểm bỏ xe lại đó và đi bộ vào. Nếu không, sẽ có người nghe thấy tiếng động. Hoặc thấy gì đó.” Anh quay lại và đối mặt Bogart. “Có ai nhìn hay nghe thấy gì không thế?”

“Tôi có thể đi tìm hiểu.”

Bogart bước nhanh đến chỗ một nhóm cảnh sát đang tụ tập gần căn nhà đổ nát, họ đang quan sát lính cứu hỏa phun thêm nước lên đồng than hồng còn vương lại. Anh ta nói chuyện với đám cảnh sát một lát, sau đó quay lại chỗ Decker.

“Ngay sau khi đến nơi, họ đã đi hỏi từng nhà và lấy lời khai từ tất cả mọi người. Không ai nghe hay thấy gì cho đến khi tiếng nổ vang lên.”

Decker nhìn lên xuống dãy nhà và những vị chủ hộ đứng trước mỗi nhà. “Tòa nhà gần liền nhà Montgomery bị bỏ trống đúng không?”

Bogart gật đầu.

Decker lại đưa mắt một lượt phía dãy nhà. “Còn nhà nào trống không?”

“Tôi không biết.”

“Chà, cổng nhà nào ở đây cũng có người đứng trừ cái đó.”

Anh chỉ vào căn nhà thứ tư bên trái. Đèn tắt, đúng như Decker nói, không có ai đứng ngoài cổng.

“Ở đó không có xe nữa, nhưng thế cũng chưa có nghĩa lý gì lắm. Không phải ai ở đây cũng có xe hơi,” Bogart nhận xét. “Và chỗ đó có thể bị bỏ hoang.”

Decker nhớ về lần họ đến gặp Regina Montgomery. Anh đã không thấy gì khi anh ở đây với Bogart. Nhưng tối hôm qua, anh đã thấy căn nhà đó sáng đèn, và có ô tô đỗ trước sân.

Anh kể điều này với Bogart và nói thêm, “Đó là một chiếc Toyota Avalon bốn cửa màu nâu. Từ chỗ tôi đứng không nhìn rõ biển số xe. Tuy nhiên anh có thể tìm ra những vết đất nứt do bánh xe ô tô gây ra trước nhà. Chúng còn mới đấy.”

Bogart nói, “Được rồi, chi tiết đó làm mọi việc khác đi đấy. Có thể có ai đó ở đây.”

“Hãy đi xem nào,” Decker nói. “Mang theo vài người yểm trợ là hợp lý.”

Anh rút súng ra, Bogart ra hiệu với một viên sĩ quan, viên sĩ quan liền chạy ra ngay. Sau vài lời chỉ dẫn thăm thì, viên sĩ quan cùng đồng đội rút súng ra và tiến bước về phía căn nhà tối. Họ lại gần, bao vây căn nhà. Decker và Bogart đi sau ba viên sĩ quan phía trước căn nhà, một cảnh sát dẫn đội tiến tới gõ cửa, anh ta nêu tên mình và yêu cầu được vào bên trong. Không có tiếng phản hồi.

Anh ta lại nói một lần nữa, rồi sau đó co chân đá vào cánh cửa. Tấm gỗ mỏng manh bật tung ra ngay sau cú đá đầu tiên. Cùng lúc đó, cửa hậu cũng bật mở và hai nhóm cảnh sát ập vào trong căn nhà.

Một phút sau, tín hiệu báo an toàn vang lên.

Decker và những người khác được phép vào trong căn nhà.

Chẳng có gì mấy. Căn nhà trống không. Chẳng chút nội thất hay bất cứ thứ gì khác.

“Trông không có vẻ như là có ai đang ở đây,” Davenport nói.

“Nhưng ai đó đã ở đây,” Decker trả lời.

CHƯƠNG 25

MARS LẮC ĐẦU lia lịa, không tin vào tai mình.

“Ai đó đã giết cô ta ư? Làm nổ tung căn nhà nữa?”

Decker gật đầu.

Họ đang ngồi trong sảnh khách sạn cùng Jamison và Davenport.

“Nhưng anh nói là con trai cô ta vẫn ổn đúng không?” Mars hỏi.

“Cậu bé vẫn ổn, ngoại trừ việc mất cả bố và mẹ trong cùng một ngày ra.”

“Anh thật sự nghĩ có kẻ đã ám sát cô ta à?”

“Nếu không, thì đấy là sự trùng hợp to bự nhất tôi từng thấy. Và tôi còn không tin vào những trùng hợp nhỏ nhoi.”

“Anh có biết ai có khả năng đã làm thế không?”

“Kẻ đã trả tiền cô ta, với đồng đồng hồ Cartier và quần áo đắt tiền, và hứa hẹn một cuộc sống tốt hơn cho cô ta và con trai.”

“Thế anh có nghĩ là Tommy đang gặp nguy hiểm không?” Jamison hỏi.

“Bogart đã cử người giám sát cậu bé,” Decker trả lời. “Tôi không nghĩ mẹ cậu ta có kể gì cho cậu, nhưng kẻ giết cô ta không thể biết chắc chuyện đó. Vì rõ là Tommy chỉ nghĩ đó là tiền bảo hiểm thôi.”

Mars liếc nhìn anh. “Giờ chúng ta làm gì đây?”

Ngay lúc đó, Bogart xông xộc vào phòng, vẻ bức bối.

Jamison hỏi, “Có chuyện gì thế? Không phải một vụ án mạng nữa đấy chứ?”

Bogart lắc đầu và ngồi sụp xuống một ghế trống cạnh Davenport, “Không, không phải,” anh nói mà không nhìn ai. “Thực ra phức tạp hơn nhiều.”

Decker lại gần. “Anh muốn kể cho chúng tôi chứ?”

Bogart ngẩng lên nhìn Decker. “Tôi mới nhận được một cuộc gọi từ D.C. Chúng ta đã chính thức bị loại khỏi vụ này.”

“Gì cơ?” Jamison và Davenport đồng loạt kêu lên.

“Cho phép tôi nói lại. Tổng cục không coi đây là một vụ án. Không phải một vụ mở. Anh Mars đã được xóa tội. Kẻ sát nhân thực sự đã nhận tội và trả giá. Vậy đó. Họ muốn chúng ta về nhà.”

“Nhưng còn cái chết của Regina Montgomery thì sao?” Decker quan sát Bogart.

“Không liên quan, ít nhất là họ nghĩ thế. Một vụ tai nạn, không hơn. Và chắc chắn không thuộc thẩm quyền của FBI.”

Mars bối rối nhìn từ người này sang người kia rồi dừng mắt tại Bogart. “Chính xác thì thế nghĩa là gì, Đặc vụ Bogart?”

“Nghĩa là chúng tôi thu dọn và trở về Quantico. Tôi rất tiếc giờ chuyện lại đi hướng này. Tôi không định như thế. Tôi sẽ báo cho Milligan. Anh ấy có thể khởi hành từ Texas luôn.”

“Chà, anh ta sẽ hài lòng lắm đây,” Decker nói khô khốc.

Bogart đứng dậy và giơ tay ra bắt tay Mars, Mars cũng liền đứng dậy và nắm lấy bàn tay.

“Tôi rất tiếc là phải rời đi như thế này, anh Mars. Nếu tôi được lựa chọn, tôi sẽ không làm vậy. Nhưng tôi chúc anh may mắn.”

“Được rồi,” Mars lúng túng. “Chắc chắn rồi, cảm ơn.”

Decker nói, “Chúc một chuyến đi vui vẻ nhé, Đặc vụ Bogart.”

Bogart trông không ngạc nhiên lắm, “Vậy là anh không đi hả?”

“Tôi không bỏ vụ án cho đến khi giải quyết xong. Vậy nên tôi sẽ ở lại đến cùng.”

“Decker, lí trí một tí đi, anh không thể làm vậy được,” Bogart nài.

“Tôi có thể làm vậy, và tôi sẽ làm vậy.”

“Nhưng anh làm việc cho...”

“Tôi xin rút,” Decker cắt lời.

Bogart hít một hơi sâu.

“Anh suy nghĩ thấu đáo rồi chứ?”

“Rồi, tôi không mất nhiều thời gian lắm.”

Bogart chuyển hướng sang hai người phụ nữ. “Và còn hai cô đây thì sao?” Anh ta hỏi.

Jamison nói chắc nịch, “Tôi sẽ ở lại cùng Decker.”

Bogart nhìn sang Davenport. “Còn cô?”

Davenport trông không chắc chắn lắm, nhưng sau khi liếc nhìn Decker, cô nói mà không nhìn Bogart, “Tôi cũng ở lại.”

Bogart chậm rãi gật đầu. “Có vẻ như đội điều tra và dự án của tôi kết thúc rồi.”

“Chúng tôi rất tiếc, Đặc vụ Bogart,” Jamison nói.

Bogart mỉm cười. “Có thể cô tiếc thật. Nhưng anh ta thì không đâu,” anh hất đầu ám chỉ Decker.

“Không phải vấn đề cá nhân đâu nhé,” Decker nói. “Nhưng Charles Montgomey đã không giết Roy và Lucinda Mars. Tôi sẽ tìm ra kẻ đã làm điều đó.”

“Chúc anh may mắn. Và giá mà tôi có thể ở lại giúp mọi người. Nhưng không như anh, tôi không được lựa chọn.”

Anh quay người và bước đi.

Mars nhanh chóng quay sang Decker. “Này, anh bạn, anh không phải làm thế đâu. Tôi không muốn mọi người đều mất việc vì tôi.”

“Lúc này thì công việc của tôi là tìm hiểu xem thực sự thì chuyện gì đã xảy ra với bố mẹ cậu, Melvin à, cho dù nó có dưới sự bảo trợ của FBI hay không thì cũng không quan trọng đối với tôi.”

“Nhưng anh ấy là bạn anh.”

“Đặc vụ Bogart vẫn sẽ là bạn tôi. Và anh ấy hoàn toàn ổn thôi. Anh ấy chỉ đang tuân theo mệnh lệnh.”

“Nhưng có khả năng họ sẽ không cho anh trở lại làm việc sau khi chuyện này kết thúc.”

Decker liếc mắt nhìn Jamison trước khi quay lại đối diện Mars. “Đó là vấn đề của chúng tôi, Melvin, không phải của anh.”

Davenport lên tiếng, “Giờ chúng ta làm gì đây?”

Decker đáp, “Giờ chúng ta không thuộc FBI nữa cảnh sát sẽ không có nghĩa vụ phải hợp tác với chúng ta.”

“Điều đó chỉ làm khó chúng ta hơn,” Davenport nhận xét.

“Vậy nên chúng ta sẽ không cho cảnh sát biết về vụ này,” Decker tiếp tục.

“Nói dối cảnh sát ư?” Davenport kêu lên. “Nghe này, tôi biết tôi quyết định ở lại, nhưng tôi sẽ không lao vào rắc rối đâu.”

“Chúng ta sẽ không nói dối. Chúng ta sẽ không nói gì cả. Chúng ta sẽ cứ điều tra như thể không có gì thay đổi. Nếu bên cảnh sát tưởng chúng ta làm cho FBI, đấy là nhảm lẫn của họ.”

“Nhưng Decker à,” Davenport nói. “Rõ ràng là Bogart sẽ thông báo cho họ biết rằng FBI đang rời đi.”

Decker nhìn về hướng Bogart đi, anh ta đang đứng trên thang máy và nhìn họ từ xa.

“Không, tôi không nghĩ anh ấy sẽ làm thế.”

Jamison nói, “Được rồi, quay về câu hỏi của Lisa, giờ chúng ta làm gì?”

Decker hướng sự chú ý sang cô. “Bắt tên sát nhân.”

“Nhưng làm thế nào?”

“Chúng ta có manh mối, chỉ cần lần theo thôi.”

“Manh mối nào?” Davenport nói.

“Một căn nhà nổ tung. Một chiếc Toyota Avalon bốn cửa màu nâu. Và bất cứ điều gì những người hàng xóm có thể cho chúng ta biết về kẻ hoặc những kẻ trong căn nhà đó. Và chúng ta sẽ lần lại số tiền gửi đến Regina.”

Mars nói, “Anh thực sự nghĩ rằng những thứ đó sẽ cung cấp đáp án à?”

Decker đứng thẳng. “Chìa khóa để dẫn đến chiến thắngreen sân bóng là gì?”

“Sự chuẩn bị,” Mars nói luôn.

“Đúng vậy. Chà, quá trình chuẩn bị điều tra nghĩa là xem xét tất cả các chi tiết nhỏ với hi vọng rằng chúng sẽ đưa ra câu trả lời cho câu hỏi lớn. Và theo kinh nghiệm của tôi, để tìm được tội phạm, phải mò sâu vào những thứ thối tha. Vì đó là nơi chúng cư ngụ. Đi thôi nào.”

Anh sai bước ra khỏi phòng.

Mars nhìn sang Jamison. “Chết tiệt, anh ta thực sự luôn như vậy.”

CHƯƠNG 26

CƠN MƯA NẶNG HẠT kéo dài mấy tiếng đồng hồ đã biến căn nhà mới nổ thành một bãi lầy.

Mặc áo mưa và đi boots, Decker, Jamison và Davenport đến khu nhà để mò tìm manh mối và nói chuyện với dân địa phương. Vì không thuộc FBI hay cảnh sát, Mars chỉ có thể dõi theo từ chiếc xe họ mới thuê.

“Chúng tôi không thể tìm thấy bất kì bằng chứng nào về chất kích nổ hoặc đồng hồ hẹn giờ hoặc vật liệu chế tạo bom hết, Đặc vụ Decker à,” cảnh sát dẫn họ đi khắp xung quanh.

Decker đã không sửa chữ “Đặc vụ”. Và thẻ FBI của anh đang được trưng ra ngoài áo mưa một cách lộ liễu, cả Jamison và Davenport cũng làm vậy.

Decker khảo sát khu vực đổ nát. “Anh có nghĩ là anh vẫn có thể tìm ra được gì khác không?”

“Thông thường đến thời điểm này chúng tôi đã có thể xác định nguồn gốc vụ nổ rồi. Chúng tôi không phải không có kinh nghiệm với mấy vụ nổ quanh đây. Người ta thích làm nổ lung tung, nên chúng tôi biết phải nhìn vào đâu. Và chúng tôi biết các kiểu nổ mà có sử dụng thiết bị nhân tạo. Đến giờ, mọi manh mối đều chỉ ra rằng đây là một vụ tai nạn. Khu nhà này đã cũ và trong tình trạng tồi tàn nữa. Tôi có thể hình dung đường ống và van từ bể chứa propan dưới lòng đất không còn trong tình trạng tốt. Chúng tôi chứng kiến những vụ nổ như thế này rồi. Nó cứ thế nổ thôi.”

Decker gật đầu. “Tôi hiểu rồi. Chỉ có điều là tôi sẽ thấy đỡ lẩn cẩn nếu vụ nổ không xảy ra đúng lúc thế.”

Viên cảnh sát gật đầu vẻ hiểu chuyện. “Ý anh nói đến chuyện chồng cô ấy mới bị hành quyết hả?”

“Đúng vậy.”

“Bằng cách thổi bay mình à?” Decker hoài nghi.

“Không, nhưng cô ấy có thể đã cố nhét đầu mình vào lò hay cái gì đó tương tự và thế là nó nổ. Anh nói cô ấy nghiện thuốc mà. Có thể vì lí do nào đó cô ấy đã châm lửa.”

“Đấy cũng là một giả thuyết, nhưng tôi không nghĩ vậy.”

Decker bỏ lại viên sĩ quan và đi ra chỗ Davenport và Jamison.

“Giờ sao?” Davenport trông ướn nhép và bối rối hơn bình thường.

“Chà, họ không tìm được nguyên nhân vụ nổ, nên giờ chúng ta sẽ hỏi chuyên hàng xóm.”

“Chúng ta có thể ít nhất đợi cho đến khi tạnh mưa không?” Davenport hỏi.

“Cô có thể đợi,” Decker nói.

Anh quay đầu hướng đến căn nhà gần nhất.

Jamison liếc nhìn Davenport. “Cô đi chứ?”

Davenport nhìn theo Decker với vẻ khó chịu hiện lên mặt. “Thực ra, tôi nghĩ tôi sẽ đợi với Melvin. Có thể tôi sẽ *có ích* hơn.”

Nói rồi, cô quay lại phía chiếc xe, còn Jamison thì vội bước theo Decker.

Sáu khu nhà không ai nhìn thấy chiếc Toyota Avalon. Cánh cửa thứ bảy mở ra và một người phụ nữ nhỏ xíu, lưng còng cùng mái tóc bạc trắng xuất hiện. Trông bà phải gần trăm tuổi rồi. Bà dùng một chiếc áo choàng tấm mỏng như một chiếc áo choàng thông thường. Bà phải ngửa đầu ra sau để nhìn hết được hình hài to lớn của Decker. Cặp kính bà đeo dày như hai đáy chai Coca Cola và Decker chẳng mong đợi là bà có thể nói cho họ biết điều gì.

Bà mời họ vào nhà với một vẻ hào hứng vì một “quý ông”, theo lời bà nói, đến nói chuyện với bà.

“Và một quý cô nữa,” bà nói, gật gù và cười với Jamison khi dẫn họ ngồi xuống quanh chiếc bàn cà phê nhỏ, cũ kĩ. “Tôi đoán là FBI cũng đã nhận ra là phụ nữ được việc hơn đàn ông.”

“Chắc vậy,” Jamison tinh quái liếc nhìn Decker.

“Tôi là Patricia Bray, nhưng cô cậu có thể gọi tôi là Patti. Gia đình và bạn bè tôi đều gọi tôi thế, ờm, ít nhất là khi họ còn sống. Giờ tôi thực sự là người cuối cùng bị bỏ lại đây. Người cuối cùng trong số chín anh chị em.”

“Tôi rất lấy làm tiếc, Patti,” Jamison nói.

Bỗng một chú mèo mướp béo ú nhảy lên lòng Bray và bà vuốt ve nó. “Nhưng tôi không cô độc mà. Đây là Teddy. Cậu chàng mười sáu tuổi rồi, và ai mà biết được rồi đây tôi hay nó sẽ sống lâu hơn.”

Decker nói, “Bà đã hay chuyện xảy ra với hàng xóm của bà chưa?”

Bray gật đầu, miệng cong lại, “Tôi có quen Regina. Người phụ nữ đó đã sống một đời sóng gió. Nhưng ờn giờ, tôi nghe nói Tommy vẫn ổn. Đó là một cậu trai tốt bụng. Cậu bé vẫn hay giúp tôi mấy việc vặt quanh nhà. Tôi đã chứng kiến cậu trưởng thành. Họ chuyển đến đây khi chồng cô ấy bị chuyển đến cái nhà tù cuối đường.”

“Chúng tôi biết.”

“Người ta vừa mới cho anh ta lên ghế điện,” Bray nói thêm. “Và giờ là chuyện này.” Bà bắt đầu. “Lạy Chúa tôi, thế nghĩa là Tommy trở thành trẻ mồ côi. Rồi đây ai sẽ chăm sóc cho thằng bé? Nó vẫn còn đang học trung học.”

“Chính quyền sẽ giải quyết chuyện đó ngay mà,” Decker nói. “Cậu bé đang ở tạm nhà huấn luyện viên.”

“Ồ, thế thì tốt. Cậu nhóc chơi bóng hay lắm. Regina cứ khoe mãi không ngừng. Một người mẹ tự hào vì con.”

“Vậy hai người có hay nói chuyện không?” Decker hỏi.

“Ồ có chứ. Chúng tôi từng nướng bánh và đem đồ ăn cho nhau. Giờ thì tôi quá già cho việc ấy rồi, nên Regina hay đi chợ giúp tôi, giúp tôi làm chút việc nhà. Cô ấy cũng hay bảo Tommy sang giúp tôi. Người phụ nữ tốt bụng nhất quả đất đấy.”

Decker liếc nhìn Jamison với ánh mắt tội lỗi. “Tôi đã không biết cô ấy tốt thế.”

“Ồ phải. Như tôi đã nói, cô ấy có một cuộc sống khó khăn. Nhưng gần đây cô ấy có vẻ vui tươi hơn. Ý tôi là, chắc cô ấy đã có thể nhìn thấy ánh sáng cuối con đường. Sau tất cả những chuyện xảy ra, và chuyện với chồng cô ấy. Cô ấy vẫn còn Tommy phải chăm sóc mà. Tôi nghĩ cô ấy níu giữ vào thằng bé để sống. Chứng kiến thằng bé vào một trường đại học tốt. Ở bên chăm sóc thằng bé.”

“Cô ấy có kế gì với bà về kế hoạch tương lai không?” Jamison hỏi.

“Ồ, chắc chắn rồi. Cô ấy định sẽ chuyển đi, tôi tôn trọng quyết định của cô ấy nhưng cũng buồn. Nhưng cuộc đời cô ấy còn dài và còn nhiều việc để làm, còn đời tôi thì chẳng còn mấy. Cô ấy định sẽ theo Tommy đến đại học. Không phải để đi học, mà là đến sống gần đây. Cô cậu hiểu mà, để trông nom thằng bé ý. Nó là tất cả những gì cô có.”

“Cô ấy có kế xem cô ấy sẽ quản lí tài chính thế nào không?” Decker hỏi.

“Cô ấy nói là có tiền bảo hiểm. Tôi nghĩ cuối cùng chồng cô ta cũng giúp ích được gì đó.”

“Đêm qua bà có thấy gì khả nghi không?” Decker hỏi.

“Khả nghi à? Tôi tưởng đó là một vụ nổ ga thôi.”

“Cảnh sát vẫn đang điều tra. Ở thời điểm hiện tại, họ phải cân nhắc mọi khả năng.”

“Ồ, chắc chắn rồi, tôi hiểu. Chà, tôi đã định đi ngủ cho sớm. Nhưng có vẻ tôi đã ăn phải cái gì đó không hợp dạ. Ngay khi đó, một tiếng nổ mà tôi nghe tưởng là tiếng bom. Tôi choàng áo lên người và ra cửa trước và...” Giọng bà nhỏ dần và bàn tay đang vuốt ve Teddy bắt đầu run rẩy.

Jamison nhanh chóng đặt một bàn tay lên lưng bà Bray. “Không sao đâu. Bà không cần kể đoạn đó. Chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra mà.”

Decker nói, “Vậy là bà không thấy gì bất thường hả?”

“Không, tôi không nhớ có gì bất thường.” Rồi bỗng bà nhìn quanh. “Ôi, phép tắc đâu hết rồi? Cô cậu có muốn uống gì không? Cà phê nhé? Mới nén đấy.”

“Không, cảm ơn,” Decker nói. “Chúng tôi ổn.” Anh ngừng lời, suy nghĩ câu hỏi tiếp theo. “Được rồi, bây giờ...”

Jamison nói, “Hay là cháu pha chút cà phê nhé, như bà nói, cà phê tươi mà.”

Trong khi Decker bối rối trước sự gián đoạn, Bray mỉm cười ấm áp với cô. “Ôi cô gái đáng yêu, điều đó thật tuyệt đấy. Tôi vừa mới nhặt một hủ đầy thì hai người gõ cửa.”

“Bà có thích dùng kèm gì không?”

“Ồ, cà phê đen thôi.”

Bray cười khúc khích còn Jamison cố nén lại, Decker ngồi yên tại chỗ với vẻ mặt kiên nhẫn.

Jamison đổ cà phê và đưa bà cụ một tách, bà nhấp một ngụm rồi đặt cái chén xuống bàn nhỏ cạnh ghế. Bà hướng sự chú ý về Decker. “Giờ thì, cậu mới định nói gì nhỉ, chàng trai?”

“Bà có từng trông thấy một chiếc Toyota Avalon đậu trước căn nhà cách đây hai cánh cửa không?”

“Avalon?”

“Đúng vậy.”

“Ý cậu là cái thứ bốn cửa màu vàng nâu ý hả?”

Decker ngồi bật dậy. “Chính nó.”

Tôi không biết nó gọi là Avalon. Hôm qua nó có đậu ở đây.”

“Tâm mấy giờ thế?”

Bray tháo kính ra và dùng tay áo xoa một chút vết ố trên mắt kính. “Ồ, tôi nghĩ là tầm 6 giờ. Hẳn là thế vì lúc đó bản tin buổi tối vừa mới phát sóng. Tôi biết ngày nay người ta không xem tin tức trên TV nữa. Người ta dùng máy tính và điện thoại các thứ! Nhưng tôi thích xem Walter Cronkite, và dù trên sóng truyền hình không còn ai như Cậu Walt nữa, tôi vẫn xem. Vậy là, tầm 6 giờ, tôi thả cho Teddy đi chơi loanh quanh chút. Thế là tôi thấy nó. Đâu ngay trước sân.”

“Chắc là bà không thấy biển số xe nhỉ?” Decker hỏi, quan sát cặp kính dày bà mới đeo lại.

“Có một chữ ‘A’ và một chữ ‘R’ và số 4.Ồ, biển số vùng Georgia.”

Decker ngạc nhiên. “Một tấm biển số Georgia à, bà chắc chứ?”

“Chắc mà. Hồi còn nhỏ tôi chơi đủ nhiều trò đếm xe để nhớ. Anh biết trò đấy không, đếm biển số các bang ý? Đấy là từ hồi người ta còn lái xe đường dài với một cái giường phía sau xe cho trẻ con có chỗ ngủ và dùng dây an toàn để buộc đồ tạp hóa. Tôi đã thấy đủ biển Georgia. Có hình quả đào Georgia ngay giữa. Chẳng có bang nào có hình đó trên biển cả, nhỉ?”

“Không, không có,” Decker vừa nói vừa liếc nhanh sang Jamison. “Bà có thấy người lái xe không?”

“Đó, vấn đề là cái căn đó thường bị bỏ không. Chủ chỗ đó cho thuê nó, nhưng mà, bất cứ ai sống ở đây thì đều là vì họ không chi trả nổi cho một chỗ khác tốt hơn thôi. Như tôi này. Tôi chỉ có An sinh xã hội. Tôi chú ý cái xe ngay vì đấy là xe đẹp, tương đối mới. Phần lớn dân ở đây không có ô tô. Họ bắt xe bus trên đường chính hoặc đạp xe đi làm. Đúng là, Regina có xe ô tô, nhưng cái đó phải hai mươi lăm tuổi và gần hết đời rồi. Anh nói đấy là xe Avalon à?” Decker gật. “Chà, trông xe mới phết đấy.”

“Và tài xế thì sao?” Decker nhắc lại.

“Ồ, phải rồi. Ờm, tôi có thấy ông ta.”

“Vậy là một người đàn ông hả?”

Bà ngược lên nhìn anh. “Chà, chẳng phải tôi vừa nói thế sao?”

Jamison, cố không cười, nói, “Bà có thể cho chúng tôi biết ông ấy trông như thế nào không?”

“Ông ta cao lớn. Nhưng không to bằng anh,” bà nói thêm, nhìn Decker từ trên xuống dưới. “Nhưng cũng suýt soát, ít nhất về chiều cao.”

“Tuổi tầm bao nhiêu?” Decker hỏi.

“Không trẻ như anh, không già như tôi. Chắc bảy mươi. Hói đầu, hoặc gần như hói. Tóc bạc trắng hết rồi. Không có râu hay gì trên mặt cả. Một khuôn mặt nghiêm nghị.”

“Béo hay gầy?”

“Không béo không gầy. Trông vừa vặn, chắc nịch. Hết sức bình thường.” Bà vỗ lòng bàn tay vào đầu gối của mình. “Anh nhìn thấy một người già trên cái đất nước này và điều đầu tiên anh nghĩ đến là gì thế hả? Ông ta bị ung thư à, phải thế không, tôi nói đúng hả? Kiểm soát khẩu phần ăn thôi. Luôn hiệu quả với tôi. Ở thời của tôi, bữa tối chỉ là bữa tráng miệng thời nay. Và người ta cứ tự hỏi sao mình bị béo phì cơ đấy. Chà, đừng bắt tôi nói về chuyện đó.” Bà lại nhìn Decker, dù anh giảm 13 cân rưỡi rồi thì trông anh vẫn thừa cân. “Ồ, xin lỗi nhé, con trai. Không có ý gì đâu. Tôi chắc là cậu vẫn ổn, nhưng có thể cậu sẽ muốn giảm bớt khẩu phần tinh bột đấy.”

Decker lờ đi và nói, “Bà bảo ông ta có một gương mặt nghiêm nghị. Lúc bà thấy ông ta, bà đứng cách tầm bao xa? Bà có nói khi đó là 6 giờ tối, nên chắc lúc đó cũng khá tối trời rồi.”

Đáp lại, bà chỉ vào cặp kính. “Nếu cậu bắn khoản là tôi mù như dơi và không thể nhìn rõ vào ngày như đêm, thì bác sĩ bảo tôi là, thứ này cho tôi thị lực mười trên mười luôn. Tôi chưa từng bị đục thủy tinh thể. Và ông ta khi đó đứng ở hiên trước, có đèn ngoài hiên mà, nên tôi nhìn rõ.Ồ, ông ta bước đi hơi khập khiễng nữa.” Bà suy nghĩ một lúc. “Có vẻ chân phải của ông ta có vấn đề.”

“Và có thấy ông ta gặp ai không?”

Bà cụp mắt. “Nói thật, tôi chỉ nghĩ ông ta hẳn định nghỉ lại. Từng có chuyện như vậy xảy ra rồi đấy. Người ta đi qua nhìn thấy nhà trống và cứ thả neo rồi vào ở. Chẳng có chút gì là tôn trọng tài sản tư cả.”

Jamison lo lắng, “Patti, ông ta có thấy bà đang quan sát ông ta không? Đó có thể là một mối nguy hại đấy.”

Đáp lại, Bray rút từ trong túi áo choàng ra một khẩu súng lục Beretta 9mm, nhỏ gọn, xinh xắn.

“Trông ta có thể mù lòa và già yếu, nhưng ta có thể hạ gục bất cứ ai trong bán kính ba mét với cục cứng này đây. Rất được việc. Nhắm chuẩn vào là được, nhất là nếu cô cậu muốn nhắm bắn vào bi.”

“Tôi chắc là nó được việc,” Decker nói.

CHƯƠNG 27

“CHÚNG TÔI SẼ lòng sục con Avalon và gã này,” viên cảnh sát Alabama nói, ông ta đang đứng canh hiện trường vụ án thì Decker đến và kể ông ta nghe về câu chuyện của bà cụ Bray. “Hơi sơ sài, nhưng cũng đáng để thử. Chúng tôi cũng đang không có gì mấy để mà làm.”

Decker chẳng đặt nhiều kì vọng là gã đàn ông nọ vẫn còn nán lại Alabama. Kể cả khi ông ta ở quanh đây lúc nhà Regina Montgomery nổ tung, thì ông ta bây giờ cũng đã cao chạy xa bay rồi.

Anh quay lại chiếc SUV mới thuê, nhập hội cùng Davenport, Mars và Jamison. “Ở đây không còn việc gì cho chúng ta nữa,” anh nói. “Quay về khách sạn thôi.”

Trên đường lái xe về khách sạn, Mars bỗng nói, “Kể tôi nghe về con trai cô ta đi, tên Tommy hả?”

“Thằng bé học trường địa phương. Năm sau vào đại học rồi. Nó cũng đã có vài lời mời. Thằng bé cũng chơi ở vị trí trung vệ giống anh hồi xưa.”

“Sau chuyện này tương lai cậu bé sẽ ra sao?”

Decker đáp, “Nếu cậu bé còn họ hàng đâu đó, có lẽ cậu ấy sẽ chuyển đến sống với họ. Hoặc có thể huấn luyện viên sẽ cho cậu ở nhờ đến khi tốt nghiệp.”

Mars gật đầu và nhìn ra cửa sổ nơi cơn mưa cứ trút xuống không ngớt. Không khí dần trở nên lạnh lẽo.

“Sao thế?” Decker hỏi, dò xét Mars.

“Không lí do gì cả. Chỉ là... tôi muốn biết. Cũng khá khó khăn cho một đứa trẻ, mất đi ba mẹ mình.”

“Khó cho cả người lớn nữa là,” Decker đáp.

Trở về khách sạn, họ phát hiện ra Bogart đã thanh toán tiền phòng cho họ thêm mấy ngày tới. Và cho cả chiếc xe thuê trong khoảng thời gian tương ứng nữa.

“Tôi mong là anh ấy không gặp vấn đề gì,” Davenport nói. “Anh ấy làm thế là mạo hiểm lắm, nhất là khi anh ấy đã được lệnh rút khỏi vụ án.”

“Chúng ta đều được lệnh rút khỏi vụ án,” Jamison nói.

“Thật đáng tiếc là đội điều tra không trụ lâu,” Davenport nói. “Sắp thành công đến nơi rồi.”

“Nếu giờ cô rời đi, có thể cô vẫn thuộc về đội điều tra đó đấy,” Decker nói. “Giả như họ có định giữ nó.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh muốn tôi đi à?”

“Tôi muốn bất cứ ai ở lại phải đặt toàn tâm toàn ý vào việc phá giải vụ án.”

“Tôi có thể hiểu là anh đang ám chỉ tôi không muốn điều tra dưới trời mưa à?” giọng Davenport sắc lạnh chất vấn.

“Tôi ám chỉ chính xác những gì tôi nói ra.” Decker đáp lại, giọng đều đều.

Davenport sẵn sàng đáp trả lại, nhưng rồi biểu cảm trên gương mặt cô thay đổi. “Anh đúng. Tôi xin lỗi.” Cô bối rối nhìn xuống tay mình. “Chỉ là tôi không thể xóa đi kí ức về cuộc hành hình đó khỏi tâm trí tôi. Đã có nhiều thay đổi... rất nhiều đối với tôi. Khiến tôi lung lay quyết định tham gia điều tra.”

Jamison đặt tay lên cô. “Tôi hiểu mà, Lisa. Tôi cũng sợ lắm nhưng tôi không từ bỏ.”

Davenport cười trống rỗng. “Ước gì tôi thông minh như anh và có thể làm nên chuyện.” Cô quan sát Decker. “Hẳn là anh nghĩ tôi thảm hại lắm.”

Decker lắc đầu. “Tôi biết rất nhiều gã tự cho mình cứng rắn nhưng sẽ không bao giờ đến xem một buổi hành quyết.”

“Nhưng tôi đã mất bình tĩnh.”

“Tôi không đánh giá cô qua chuyện đó đâu. Chúng tôi cần tài năng của cô để phá án.”

Davenport liếc nhìn Jamison và nhận được một nụ cười ủng hộ, cô quay lại nhìn Decker. “Tôi rất coi trọng điều đó. Và tôi sẽ cố dốc hết sức mình giúp đỡ. Vậy bước tiếp theo là gì?”

“Chúng ta cần một đầu mối ở ít nhất một đầu. Hoặc ở đây, hoặc ở Texas. Vụ ám sát Regina chứng tỏ là chúng ta đã đi đúng hướng. Cô ấy đã được trả tiền để bảo chồng mình nói dối, nhận tội giết bố mẹ Melvin. Điều đó cũng có nghĩa là có kẻ ở ngoài kia bằng cách nào đó có liên quan đến vụ án hai mươi năm trước. Có thể, trong số nhưnxxg kẻ đó, có kẻ sát nhân thực sự.”

Mars đứng ngồi không yên. “Nhưng tôi không thể hiểu nổi tại sao lại có kẻ tốn nhiều công sức như thế để giải cứu tôi sau ngần ấy năm.”

“Điều đó có thể nói lên động cơ gây án nữa,” Decker nói.

Davenport gật đầu tán thành. “Thực ra đó là một điểm quan trọng đấy.” Cô nhìn Mars. “Có thể anh có quân đồng minh ngoài kia mà anh không biết.”

“Nhưng sao có thể chứ?” Mars hỏi. “Và tại sao lại là lúc này?”

Decker nói, “Chúng ta cần tìm hiểu các mốc thời gian.”

Lúc đó là tầm ăn tối và cả bốn người đều đã đói. Họ cùng đi đến một nhà hàng cách khách sạn một khu nhà để ăn một bữa tối nhanh gọn. Trở về khách sạn, sau khi Decker dặn mọi người suy nghĩ về vụ án và chuẩn bị ý tưởng cho sáng hôm sau, họ chúc nhau ngủ ngon và về phòng ngủ.

Decker đi thang máy lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị cởi quần áo và trèo lên giường thì có tiếng gõ cửa phòng anh.

Anh đứng dậy và gọi với ra, “Vâng?”

“Anh có đang rảnh vài phút không, Amos? Tôi muốn nói chuyện.”

Là Davenport.

Anh suy nghĩ một lúc.

Cảm nhận được sự do dự ấy, cô nói, “Thực sự sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Anh ra mở cửa. Cô đang đứng đó, hai tay hai chai bia.

Anh đứng lặng một lúc rồi nhìn sang cô. “Tôi đang kiêng.”

“Thế nên tôi chọn bia nhẹ thôi. Chỉ chín mươi calo. Sau hôm nay có khi anh còn cần thêm tinh bột.”

Họ cùng ngồi xuống và nhấp bia.

“Chuyện gì thế?”

“Chuang ta đã có một khởi đầu tồi tệ.”

Anh nhún vai. “Ồn thôi mà.”

“Tôi nghĩ tốt nhất là nên cởi mở và thành thật.”

“Được thôi.”

“Vậy nên sau đây là tuyên bố cởi mở và thành thật của tôi. Tôi quyết định gia nhập đội điều tra chỉ sau khi nghe Bogart kể về anh.”

Decker nhấp thêm ngụm bia nữa, dựa lưng vào ghế và lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài. “Và tại sao Bogart kể chuyện về tôi lại là một yếu tố quyết định?”

“Xin đừng hiểu lầm, tôi thành thực có hứng thú với lời đề nghị của Ross. Nó nghe rất lí thú, mà tôi thì đã làm gần hết những gì có thể trong lĩnh vực của mình rồi. Tôi thích nắm bắt cơ hội. Kiểu người loại A kinh điển mà. Con một, bố mẹ giới trí thức, yêu thương con. Xuất sắc ở mọi cấp độ. Tôi cũng từng là một vận động viên chạy dài hồi học đại học Stanford trước khi chuyển đến Columbia.”

“Ấn tượng đấy. Nhưng chuyện đó không trả lời cho câu hỏi của tôi.”

“Tôi không định khoe khoang đâu. Chỉ là, anh là lý do chính tôi nhận lời gia nhập đội khi Ross mời.”

“Cô có đề cập đến chuyện ấy hôm chúng ta gặp nhau lần đầu.”

“Tôi nhớ mà.”

“Và cả sự tương đồng giữa vụ của tôi và của Melvin nữa. Cô đã cho đây là một nghiên cứu hấp dẫn.”

“Chính xác.”

“Và tôi đã bảo cô là chuyện đó không liên quan gì đến cái đầu bất thường của tôi hết. Rằng trọng tâm là tìm hiểu xem Melvin có tội hay không.”

Davenport uống bia. “Và tôi có bảo anh rằng như thế thì bỏ phí cơ hội lắm.”

“Tôi nhớ, nhưng cơ hội gì chứ?”

“Tôi muốn xem liệu anh có cho phép tôi đưa anh vào một nghiên cứu chuyên môn không. Việc anh sử dụng khả năng tâm lý độc đáo của mình để chống tội phạm chỉ làm tăng thêm tính độc đáo. Tôi nghĩ nó sẽ đúc kết nên một bài viết hấp dẫn tuyệt vời, hay thậm chí là một quyển sách. Có thể là một quyển bán chạy luôn,” cô nói thêm.

Decker uống hết chai bia của mình. “Tôi không hứng thú.”

Cô nhìn anh vẻ cam chịu. “Tôi cũng nhận ra điều đó chỉ năm phút sau khi gặp anh.”

“Thế cô kết luận gì?”

“Tôi đã bảo anh tôi sẽ ở lại đến cùng mà. Tôi sẽ dùng toàn tâm toàn sức để phá án.”

“Tại sao vậy?”

Cô định nói gì đó nhưng rồi lại ngập ngừng, tay bắt vỏ chai bia. “Tôi có thể cho anh một câu trả lời mô phạm mà nghe sẽ khá là vô nghĩa với anh. Hoặc tôi có thể nói thật lòng với anh.”

“Tôi chọn vế sau.”

Lần đầu tiên cô ngồi về phái trước và nhìn thẳng vào anh. “Là cuộc hành quyết. Cái cách mà người đàn ông đó chết. Có lẽ hẳn ta đáng bị vậy. Tôi sẽ không tranh luận về được và mất của hình phạt tử hình. Nhưng Melvin Mars vô tội và suýt bị tử hình. Bao nhiêu người vô tội khác đã bị xử tử.”

“Như tôi đã nói trước đây, một là quá nhiều rồi.” Decker đáp. “Thế tại sao cô đến đây tối nay cơ?”

“Như tôi nói, chúng ta khởi đầu hơi tệ. Đừng hiểu lầm, đó là lỗi của tôi. Tôi chỉ muốn giải quyết mọi việc trước khi chúng ta tiếp tục điều tra vụ án đến cùng.”

“Được rồi, coi như chúng ta hòa nhé.”

Cô mỉm cười yếu ớt. Chỉ thế thôi ư?”

“Chỉ thế thôi. Nhưng ngày mai sẽ là một ngày mới.”

Davenport gật đầu khi cô hiểu ý anh. “Tôi đoán tất cả chúng ta đều phải chứng tỏ bản thân. Hằng ngày.”

“Đó là cách tôi nhìn đời mỗi ngày.” Anh nâng chai bia lên. “Cảm ơn vì chai bia nhẹ nhé.”

Cô đứng dậy. “Cảm ơn đã lắng nghe.” Cô quay lưng bỏ đi nhưng rồi lại ngoái lại nhìn anh. “Ross đã kể tôi nghe chuyện gia đình anh. Tôi hực sự rất tiếc, Amos à, thực sự rất tiếc.”

Anh chỉ nhìn cô mà không nói gì.

“Không bao giờ có thể quên khó khăn đến nhường nào?” Cô nói, biểu cảm gương mặt cô tương xứng với những lời cô nói ra.

“Khó khăn hơn cô tưởng đấy.”

Cô quay người bước đi.

Decker đặt cái chai xuống và lại gần cửa sổ. Ngoài trời đang mưa như trút.

Những khung hình trong bộ nhớ chính xác của anh chiếu lại đêm họ đến nhà Regina Montgomery.

Đồng hồ Cartier.

Ba hộp Neiman Marcus.

Hai hộp hiệu Chanel.

Hai hiệu Saks.

Một Bergdorf Goodman.

Một đôi guốc Jimmy Choo.

Rồi ví Hermès.

Anh lấy máy tính ra, lên mạng tìm từng nhà bán lẻ của từng nhãn hiệu, tìm những món đồ và định giá chúng.

Anh cộng tổng chúng trong đầu.

Bốn mươi tư nghìn dollas có lẻ.

Chỉ riêng chiếc túi Hermès đã có giá hơn mười chín nghìn. Đồng hồ là mười bốn nghìn khác. Jimmy Choos một nghìn nữa.

Decker lắc đầu.

Những thứ dùng để chứa đồ, xem giờ và làm đẹp cho đôi chân, *chỉ* tiêu tốn có ba mươi tư nghìn dollas.

Nhưng điều đó cho thấy kẻ giết dây có rất nhiều tiền. Regian Montgomery hẳn phải trông đợi nhiều tiền hơn nữa được gửi đến.

Phần thưởng lớn cho một cuộc đời khốn khổ với Charles Montgomery.

Chỉ có điều cô chưa kịp tận hưởng nó. Chỉ khi Charles chết, Regina mới có tiền tiêu xài. Thật tàn nhẫn. Thật vô cảm.

Decker cũng không mong đợi gì hơn từ những kẻ đã để một người đàn ông vô tội mục rỗng trong tù hai mươi năm ròng.

Anh cởi đồ và trèo lên giường.

Anh đã nghiên cứu vụ án này một thời gian rồi và anh vô cùng lo sợ rằng những bước tiến nhỏ nhoi của họ rồi đây cũng sẽ chỉ đến thế.

CHƯƠNG 28

PHÒNG TẬP NHỎ, chỉ có một máy chạy bộ, một giá đựng tạ bám bụi, xe đạp tại chỗ và một quả bóng tập trượt.

Decker đi bộ trên máy chạy bộ, tăng nhẹ tốc độ sau vài phút. Vừa bước đi, anh vừa xem TV gắn tường.

TV đang chiếu tin tức, và bản tin lớn nhất là vụ tử hình của Charles Montgomery, rồi cái chết của vợ ông ta cùng căn nhà nổ tung.

“Thật khó tin làm sao!” Một phát thanh viên nói. “Cả hai cùng chết *sau* nửa đêm, nghĩa là cô qua đời ngày hôm sau.

Nhưng mà cũng không thể chối bỏ nhận định của tay phát thanh viên được. Thật khó tin làm sao!

Họ cũng tinh ý đấy, giả như có kẻ đã ra tay sát hại Regina ngay sau khi chồng cô ta lìa đời.

Cánh cửa phòng tập bật mở và Melvin Mars trong trang phục thể thao bước vào. Anh ta gật đầu với Decker rồi bắt đầu bài tập giãn cơ.

Tiếp đó, anh ấy thực hiện bài tập của mình, Decker quên sạch việc mình đang làm và chỉ đứng đó xem Mars. Anh không thể tin vào mắt mình, cường độ tập luyện thật điên rồ. Đến mức, anh suýt ngã khỏi máy chạy bộ một lần vì quá choáng ngợp trước những gì mà gã đàn ông bốn mươi hai tuổi có thể làm.

Decker cuối cùng cứ thế tắt máy chạy bộ và đứng xem.

Khi Mars tập xong, anh ta lấy một chiếc khăn sạch trên bàn và lau mồ hôi.

“Anh có hay làm thế không?” Decker hỏi.

“Hàng ngày. Trong suốt hai mươi năm qua.”

“Ấn tượng đấy. Xem anh tập mà tôi như muốn lên cơn đau tim luôn.”

Mars nhún vai. “Luyện tập giữ tôi sống qua ngày, giữ tôi tỉnh táo. Anh biết chứ?”

Decker gật đầu. “Tôi có thể hiểu.”

Mars ngồi xuống chiếc ghế dài và ngược nhìn Decker, trông anh ta có vẻ bồn chồn. “Nói thật đi, anh nghĩ chuyện gì đang xảy ra?”

“Có kẻ nào đó ghét anh. Và rồi lại động lòng thương.”

Mars ngạc nhiên. “Gì chứ?”

“Họ đổ tội cho anh, tống anh vào tù, và suýt nữa để anh bị xử tử. Rồi họ trả tiền cho nhà Montgomery để có một lời thú tội giả, đưa anh ra tù.”

“Anh nghĩ là cùng một hội à?”

“Cũng đã hai mươi năm rồi, nhưng có khả năng lắm.”

“Tại sao bỗng động lòng? Chúng đã giết bố mẹ tôi, ném tôi vào tù rồi lại đưa tôi ra ư? Nghe chẳng hợp lý gì cả?”

“Tôi đồng ý. Họ gán tội cho anh vì anh là nghi phạm lớn nhất.”

“Vậy vì lý do gì mà giết bố mẹ tôi?”

“Vì một điều gì đó họ biết, thấy, nghe hoặc làm.”

“Họ chỉ là dân đen trong một thị trấn nhỏ miền Tây Texas thôi mà, Decker.”

“Đây là anh biết về họ như thế. Nhưng họ có cả một đời dài trước khi anh ra đời, Melvin. Cũng có thể họ chuyển đến miền Tây Texas để trốn tránh.”

Mars gật đầu. “Giả thuyết cũng hợp lý. Anh nghĩ họ đã dính líu đến một chuyện gì xấu xa à?”

“Có khả năng. Người dính líu đến chuyện tốt thì thường không bị sát hại.”

“Thật khó để nghĩ về bố mẹ tôi như thế.”

“Vết sẹo trên đầu bố anh thì sao?”

“Phải, tôi biết. Cũng nghĩ về nó khá nhiều. Ông ấy đã nổi điên. Chưa bao giờ thấy ông già tôi như thế.”

“Có lẽ đó là tính khí của ông hồi trẻ.”

“Anh nghĩ ai đó đã chém ông ấy à? Kẻ xấu mà sau cùng lòng ra họ và giết họ?”

“Không nhất thiết là như vậy.”

“Vậy thì gì?”

“Vết sẹo có thể đến từ một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ không thành công lắm.”

Mars suýt ngã khỏi ghế. “Cái quái gì cơ?”

“Nếu bố anh khi đó đang chạy trốn, ông ấy có thể muốn thay đổi diện mạo. Phẫu thuật thẩm mỹ là một giải pháp. Nhưng có thể ông không có tiền hoặc có thể không có cơ hội đến gặp một bác sĩ phẫu thuật hẳn hoi. Nên ông luôn lách một giao dịch vùng trộm khu chợ đen. Thế là có vết sẹo.”

“Thế còn mẹ cô thì sao? Bà không có vết sẹo nào.”

“Có thể ông ấy gặp bà sau khi đã trốn chạy. Có lẽ bà cũng chẳng can dự đến cái thế giới xấu xa ông từng sống.”

“Ừm, được rồi. Tôi cũng chẳng nghĩ về mẹ tôi như một tội phạm được. Bà ấy thực sự rất đáng mến. Chưa từng lên giọng với tôi. Luôn bình tĩnh.”

“Câu hỏi là, làm thế nào mà chúng ta lần được nguồn gốc câu chuyện của họ?”

Mars thấm mồ hôi trên mặt. “Có phải làm thế không?”

Decker bối rối nhìn anh ấy. “Phải làm gì?”

“Đây chuyện này đi xa hơn. Ý tôi là, bố mẹ tôi đã chết. Tôi đã ra khỏi tù.”

“Vậy là anh không muốn tìm ra chân tướng sự việc à?”

“Tôi không muốn nếu...”

“Nếu bố anh là một người xấu?”

“Nếu là anh thì anh có muốn không?” Mars nói với vẻ cảnh giác.

“Những kẻ đó đã tước đi của anh hai mươi năm cuộc đời mà, Melvin. Chúng đã giết bố mẹ anh. Anh không muốn chúng phải trả giá à? Anh không muốn nhìn những kẻ đã sát hại bố mẹ anh nhận quả báo à?”

“Tôi biết, tôi biết,” Mars đau khổ nói. Nghe này, tôi không muốn ai thoát tội, chỉ là...”

“Là gì?” Decker nghiêm giọng. “Rằng anh có mối bận tâm lớn hơn trong đời mình?”

“Sao anh quan tâm nhiều quá thế vậy?” Mars lên giọng. “Có phải gia đình anh quái đản.”

“Nhưng nó giống với gia đình tôi,” Decker đáp. “Có kẻ đã giết họ. Tôi đã có thể bỏ qua và sống tiếp. Nhưng tôi có thể nói với anh điều này, Melvin. Anh có thể cho qua, nhưng cuộc đời anh sau đó, nó không đáng sống.”

Decker giật lấy chiếc khăn của mình, bước khỏi máy chạy bộ và rời khỏi phòng tập. Đến ngưỡng cửa, anh nán lại, quay lại nhìn Mars.

“Dù sao, năm đó anh đáng ra phải thắng giải Heisman. Gã giành giải đó thay anh chỉ trụ được vài năm và không thực sự có được thành tựu gì khác. Anh đáng lẽ cũng đã là Tân binh của năm. Không bàn cãi gì được. Chỉ vì anh mất cơ hội không có nghĩa anh không phải một ngôi sao. Vì anh đã là một ngôi sao.”

Anh rời đi và đóng cửa lại sau lưng.

Mars ngồi lại trên ghế dài, nhìn vô định xuống sàn nhà.

CHƯƠNG 29

DECKER NÓI VÀO điện thoại, “Đặc vụ Bogart à?”

“Decker. Chuyện dưới đó thế nào rồi? Tôi đồ là anh vẫn ở Alabama.”

“Đúng vậy. Vẫn đang điều tra chậm rãi. Chúng tôi có một manh mối về kẻ đã giết Regina Montgomery. Có người đã thấy hắn. Cảnh sát ở đây đang truy lùng.”

“Tôi mừng cho anh.”

“Tôi rất cảm kích việc anh đã trả tiền khách sạn cho chúng tôi vài ngày. Và cả tiền thuê xe nữa.”

“Không có gì. Tôi cũng không muốn bỏ mọi người giữa chừng mà.”

“Anh về Quantico rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Họ đang bắt anh làm gì vậy?”

“Giờ thì không có gì mấy.”

“Sao thế.”

“Tôi không thực sự nhập tâm được.”

“Có liên quan đến chuyện phần lớn đội điều tra của anh quyết định tiếp tục ở lại phá án không?”

“Anh sẽ nghĩ gì nếu tôi nói có?”

“Tôi không muốn làm tổn hại đến sự nghiệp của anh.”

“Tôi nghĩ con tàu ấy cũng đắm rồi.”

“Tôi rất tiếc khi nghe vậy.”

“Đời mà. Có thể ý tưởng tập hợp người từ nhiều nhánh khác nhau ngay từ đầu đã là ngu ngốc.”

“Tôi không nghĩ nó ngốc.” Decker nói thẳng thừng.

“Thành thật đi, Decker, anh chẳng cần có ai làm việc cùng mình. Anh có thể tự mình giải quyết hầu hết mọi chuyện.”

“Hồi ở Burlington, tôi đã cần sự giúp đỡ để có thể tìm ra kẻ đã sát hại gia đình tôi.”

“Anh cũng đã có thể tự giải quyết mà không cần chúng tôi mà.”

“Có thể có. Có thể không. Mọi chuyện khác ổn chứ?”

“Gì cơ, ý anh là cuộc hôn nhân của tôi ý hả? Sáng nay tôi đã nhận được đơn li hôn, hiển nhiên là vậy. Nực cười làm sao, sau tất cả mọi chuyện, tôi nghĩ chúng tôi sẽ vượt qua.”

“Vậy là anh bị bất ngờ hả?”

“Phải, bất ngờ. Và vợ-sắp-cũ của tôi dường như đang quen một tay nghệ sĩ khốn đốn, thế nên cô ấy hẳn sẽ đòi tiền chu cấp từ tôi.”

“Anh cần một luật sư giỏi,”

“Tôi có luật sư giỏi. Vấn đề là, cô ấy cũng có. Được rồi, tôi có thể làm gì cho anh? Tôi hiểu anh đủ rõ để biết anh không gọi điện để tám chuyện.”

“Tôi biết nghe có vẻ điên rồ, nhưng liệu anh có thể tìm cho tôi thông tin này không?”

Anh nghe tiếng Bogart thở dài, nhưng anh cũng nghe thấy tiếng bấm bút. “Như là?”

“Như là liệu Roy và Lucinda Mars có nằm trong Chương trình Bảo vệ Nhân chứng không?”

“Gì thế?” Bogart thốt lên.

“Chẳng ai biết về quá khứ của họ. Tôi nghĩ họ đã thay đổi chỗ ở khá nhiều.”

“Nhưng tại sao lại là Chương trình Bảo vệ Nhân chứng?”

“Đó có thể là một động cơ tốt để một kẻ nào đó ngoài con trai họ giết họ.”

“Còn Charles Montgomery?”

“Vợ ông ta đã bị mua chuộc để thuyết phục ông ta nhận tội. Những thứ tôi tìm thấy trong nhà cô ta có tổng giá trị là hơn 50 ngàn. Toàn bộ là trả trước. Nhưng họ đã giết cô nên họ không còn phải trả gì nữa. Và chúng tôi cũng đã tạo áp lực cho cô ta. Cô ta hẳn đã mất bình tĩnh và để lộ ra. Cô ta phải chết.”

Bogart im lặng trong giây lát. “Anh biết các Cảnh sát Tư pháp Hoa Kỳ chưa bao giờ để mất người trong danh sách bảo vệ trước đây mà.”

“Có thể họ không muốn ai biết họ đã để mất nhà Mars.”

“Một lời buộc tội lớn đấy.”

“Và đây là một vụ án khá lớn, tương xứng cho anh luôn.”

“Nếu như họ từng là đối tượng bảo vệ, tại sao các Cảnh sát Tư pháp không làm gì trong vụ tuyên án Mars?”

“Chà, thì không ai biết nạn nhân là đối tượng bảo vệ để mà hỏi họ cả, và tôi ngờ là họ cũng chẳng hơi sức đâu mà bỗng dưng tự động làm gì cả.”

“Nhưng họ phải biết về vụ án. Họ phải biết một người vô tội có lẽ sẽ phải vào tù.”

“Bằng chứng chống lại Mars khá vững chắc. Hẳn họ cũng nghĩ anh ta là thủ phạm, vả lại, nó cũng chẳng liên quan đến lý do nạn nhân nằm trong Chương trình ngay từ đầu.”

“Được rồi, cứ cho là tôi sẽ kiểm tra dùm anh đi. Nhưng tôi không chắc chắn là tôi có thể đâu. Làm thế không khác gì dọa cỗ mồi các Cảnh sát Tư pháp xơi.”

“Tôi hiểu.”

“Nhưng nếu tôi kiểm tra được, và đúng là họ bị kẻ nào đó từ quá khứ sát hại, thì chuyện Montgomery được trả tiền để nhận tội, trả lại tự do cho Mars, anh giải thích thế nào?”

“Tôi không giải thích được. Bây giờ thì chưa thể.”

“Mars gợi ý điều này à?”

“Không, là ý tưởng của tôi. Anh ta chẳng biết gì về quá khứ của hai bậc phụ huynh cả.”

“Không chắc được đâu, bố mẹ anh ta có thể đã kể.”

“Có thể,” Decker thừa nhận. “Nhưng nếu họ đã trong Chương trình bảo vệ, thì chúng ta sẽ có được manh mối tìm ra hung thủ thực sự.”

“Có vẻ thế,” Bogart nói. “Tôi sẽ cho anh biết kết quả sau.”

“Đặc vụ Bogart, tôi rất tiếc về những gì đã xảy ra. Tôi không cố ý.”

Anh nghe tiếng thở dài bên kia đầu dây. “Tôi biết. Anh chỉ quan tâm đến vụ án thôi.”

“Thực ra, tôi quan tâm đến sự thật.”

“Chà, chúc may mắn nhé.”

Bogart tắt máy và Decker hạ điện thoại xuống.

Anh đã có ý nghĩ về Chương trình Bảo vệ Nhân chứng được vài ngày rồi, nhưng trong lúc tắm sau khi tập luyện, anh đã quyết định nhờ Bogart thực hiện một cuộc điều tra chính thức với các Cảnh sát Tư pháp.

Nếu Roy và Lucinda Mars nằm trong danh sách Bảo vệ Nhân chứng, vụ án sẽ gỡ được rất nhiều khúc mắc, như là lai lịch bí ẩn của họ, rồi việc họ đến định cư tại một thị trấn nhỏ miền Tây Texas, vết sẹo sau mặt Roy Mars, và cuối cùng là vụ án mạng.

Nhưng với những chuyện xảy ra gần đây thì vẫn chưa có được lời giải thích chính đáng. Ai đã trả tiền cho Montgomery để giúp Mars thoát tù.

Ai lại làm như vậy? Những kẻ đã giết bố mẹ Mars rồi đổ tội cho anh ấy, tống anh ta vào tù và suýt nữa hành quyết anh ta sau hai mươi năm?

Không, không thể là chúng.

Vậy thì là ai?

Nếu không thể trả lời câu hỏi đó, Decker sợ rằng anh sẽ không thể kết thúc cuộc điều tra một cách thỏa mãn được.

Anh xuống sảnh khách sạn và thấy Jamison đang đợi mình.

“Anh ăn gì chưa?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu. Họ cùng bước vào nhà hàng ngay ngoài hành lang.

Khi Decker định gọi một suất bữa sáng kiểu thuần Mỹ, với trứng rán, bánh kẹp, xúc xích và thịt xông khói, yến mạch và bánh nướng, anh nhận được một ánh nhìn như thấu tâm can từ Jamison.

Thế là, anh đành gọi nước cam, bánh mì trắng và một quả trứng tráng lòng trắng.

Anh kể về giả thuyết của mình trong bữa ăn.

“Chương trình Bảo vệ Nhân chứng á?” Cô nói. “Thú vị đấy. Nó có thể giải thích một số câu hỏi.

“Nhưng không giải thích được câu hỏi chính. Tại sao Melvin lại được tự do.”

“Không, nó không giải thích được điều đó.”

Anh không đề cập đến cuộc đụng độ với Mars trong phòng tập của khách sạn và việc anh ta đột ngột không muốn biết chân tướng sự việc. Mars nghĩ gì thì cũng không ảnh hưởng đến Decker. Nếu anh ta muốn từ bỏ thì cũng tốt thôi. Decker sẽ tiếp tục một mình nếu cần thiết.

Anh có kể cho Jamison về cuộc nói chuyện với Davenport.

“Chà, ít ra cô ấy mua bia nhẹ,” Jamison nói. “Vậy là, một hợp đồng xuất bản sách luôn á? Tư tưởng lớn gặp nhau rồi.”

Decker nhìn cô, hơi ngạc nhiên. “Sao cơ?”

Cô có vẻ không thoải mái.

“Sao cơ?” Anh hỏi lại.

“Vì hồi ở Burlington tôi cũng từng có ý nghĩ tương tự khi chúng ta điều tra vụ thảm sát gia đình anh.”

“Thì sao, cô định viết một quyển sách à?”

“Về chuyện đó. Về anh. Anh rất lôi cuốn, Amos à, anh chẳng thể chối bỏ điều đó được.”

“Nếu tôi lôi cuốn, thì cũng chỉ vì vụ chấn thương sọ não trên sân bóng thôi. Không nên khuyến khích bất kỳ ai lặp lại vụ đó.”

“Nhưng trí óc của anh, khả năng ghi nhớ của anh?”

Anh đặt nĩa xuống. “Vậy, cô vẫn muốn viết một cuốn sách về tôi à?”

Cô nhìn anh, vẻ khó chịu kèm theo cảm giác tội lỗi hiện rõ trên khuôn mặt cô.

“Không, không còn nữa.”

“Tốt, vì nếu cô làm thế, cô sẽ không nhận được giúp đỡ nào từ tôi đâu.”

“Tôi hiểu, ý tôi là, giờ tôi biết rõ anh hơn rồi.” Cô nhìn quanh phòng. “Vậy chúng ta làm gì đây? Ở lại Alabama và chờ xem cảnh sát tìm được gì à?”

Decker lắc đầu. “Các sự kiện ở Alabama chỉ là hậu phần thôi. Charles Montgomery bị xử tử và Regina Montgomery bị giết. Nguồn căn của mọi chuyện nằm ở Texas. Đó chính là nơi chúng ta sẽ đến.”

“Nhưng chẳng phải chuyện bắt đầu trước cả Texas à? Ý tôi là, giả như ông bà Mars có thuộc Chương trình Bảo vệ Nhân chứng?”

“Chính xác, Jamison. Nhưng để đến được đó, chúng ta phải qua Texas trước. Vì, với Melvin, thì đó là nơi khởi nguồn mọi chuyện.”

Bỗng dừng, Decker đứng hình.

“Gì thế, Amos?”

Decker lầm bầm, “Heisman?”

“Cái gì, cúp Heisman á?”

Decker đứng dậy. “Không, tất cả những ồn ào quanh nó.”

“Có gì liên quan à?” Cô nói.

“Tôi nghĩ nó có thể là chất xúc tác cho tất cả những chuyện còn lại.”

CHƯƠNG 30

“TÔI KHÔNG BIẾT,” Mars nói.

Decker, Davenport và Jamison ngồi đối diện anh ta trên chiếc bàn trong phòng Mars. Cũng như Decker, anh ta đã tắm táp sau khi tập luyện và

thay quần áo sạch.

“Anh phải biết gì đó chứ.” Decker quả quyết. “Anh đã từng lọt chung kết Heisman cơ mà. Anh đã đi lễ trao giải ở New York. Họ có đi cùng anh không?”

“Không,” Mars đáp ngay. “Tôi có rù nhưng cả hai đều từ chối. Bố tôi phải đi làm còn mẹ tôi thì không thích đi xa mà không có bố tôi đi cùng.”

“Bố anh không thể nghỉ làm ở tiệm cầm đồ một ngày để đi xem xem liệu con mình có thắng giải Heisman không à?” Davenport hoài nghi nói.

Mars nhìn cô. “Tôi biết giờ nghe rất kì. Nhưng hồi đó thì không đâu. Tôi chuẩn bị đi và đúng, tôi muốn họ đến cùng, nhưng mà, máy quay rồi mic phóng viên sẽ chĩa vào tôi mọi lúc. Tôi cũng sẽ chẳng có thời gian dành cho họ.”

Decker ngả lưng vào ghế. “Có ai từng cố phỏng vấn họ về anh hồi đầu không? Tôi được biết những câu chuyện xoay quanh xuất thân và gia đình là khá điển hình với những cầu thủ lọt vào vòng chung kết.”

Mars gật đầu. “Phải, chúng tôi có nhận được những lời mời phỏng vấn. Những lời mời từ Trường Đại học Texas, từ ESPN và một vài phóng viên muốn một câu chuyện bố mẹ tôi. Tòa báo ở Austin, thậm chí tờ New York Times cũng liên lạc.”

“Sau đó thì đó?” Decker hỏi.

“Bố mẹ tôi từ chối hết. Họ không muốn trả lời phỏng vấn ai cả.”

“Anh không thấy thế là kì lạ sao?”

“Chà, giờ nhớ lại, thì có. Nhưng anh phải hiểu, anh bạn, khi đó mọi chuyện diễn ra quanh tôi với vận tốc chóng mặt. Tôi gần như không có thời gian để thở nữa là. Kiểu mỗi tuần lại có một người muốn tuyên dương tôi. Khi thật, đến cả trường tiểu học cũ của tôi cũng có ngày Melvin Mars, tôi còn đến đó phát biểu rồi cơ. Thế nên, tôi không có nhiều thời gian bên bố mẹ. Tôi biết họ tự hào về tôi. Điều đó thật tuyệt.”

Jamison nói, “Tôi chắc là họ rất tự hào, nhưng việc họ né xuất hiện trước công chúng có thể có lí do đằng sau.” Cô liếc nhìn Decker. Anh gật đầu.

Cô hạ giọng, “Decker nghĩ rằng cha mẹ anh thuộc Chương trình Bảo vệ Nhân chứng.”

Mắt Mars tròn tròn, anh ấy trở mắt quay sang Decker.

Davenport lên tiếng, “Thực ra, nghe có lí mà. Giải thích được rất nhiều.” Cô nhìn Decker. “Chúng ta xác thực được điều đó không?”

“Tôi đang làm thế rồi,” Decker nói, anh không ngừng quan sát nét mặt Mars.

Mars nói, “Tại sao bố mẹ tôi lại trong Chương trình Bảo vệ Nhân chứng chứ? Chẳng phải cái đấy là dành cho bọn tội phạm chỉ điểm đồng bọn à?”

“Không phải lúc nào cũng thế. Người vô tội cũng có thể nằm trong danh sách Bảo vệ trong trường hợp cuộc sống của họ bị đe dọa khi họ giúp hạ bệ những phần tử xấu.”

Mars ngẫm nghĩ. “Cũng có lí. Nhưng họ chưa từng nói gì với tôi cả.”

“Tôi cũng đoán là không,” Davenport nói. “Kể với anh chuyện đó có thể gây ra nhiều hệ lụy. Anh có thể lỡ lời đề cập đến. Tôi chắc là phía Cảnh sát Tư pháp Hoa Kỳ muốn càng ít người biết đến càng tốt.”

Mars gật đầu nhưng vẫn có vẻ choáng váng trước khả năng này.

Decker cố hỏi thêm. “Bố mẹ anh có bao giờ đến các sự kiện ở trường tiểu học không?”

Mars cố lục lọi kí ức một lúc, “Có, thực ra đây là lần duy nhất họ đi. Chỉ là một buổi lễ nhỏ trong khán phòng. Tôi đã nói chuyện với bọn trẻ và giáo viên. Rồi một vài đứa trẻ đưa tôi một tấm bảng. Tôi đã chụp ảnh với hiệu trưởng và vài giáo viên cũ.”

“Còn bố mẹ anh?”

“Chà, họ chỉ làm khán giả thôi.”

“Họ không lên bục à?”

“Không đời nào. Họ không bao giờ làm thế. Họ ghét mấy chuyện đó. Muốn đứng làm nền thôi.”

“Khi đi về anh có đi cùng họ không?”

Mars nhúu mày, rõ ràng là đang cố nhớ lại. “Có, chúng tôi có về cùng nhau.” Anh ta hơi nao núng rồi đưa mắt nhìn Decker. “Khi chúng tôi ra khỏi trường, có một đoàn làm phim truyền hình địa phương ở đó. Chúng tôi đã không biết trước. Khá là bất ngờ. Nhưng họ đã nói chuyện với tôi. Tôi đã thực hiện một cuộc phỏng vấn nhỏ ngay tại đó. Nói về thời gian của tôi ở trường, giải thưởng mà tôi đã được trao. Một kỉ niệm đẹp.”

“Còn bố mẹ anh?”

“Họ đứng sau tôi.”

“Ổng kính máy quay có tới không?”

“Chà, tôi đoán là có. Tay thợ máy đã quét máy một lượt qua đám đông.”

“Anh có đề cập đến bố mẹ khi phỏng vấn không?”

“Có. Tôi quay ra và chỉ vào họ...” Mars khựng lại.

“Cuộc phỏng vấn có được chiếu lên TV không?”

Mars bần thần gật đầu. Rồi anh ta nói. “Kênh ESPN đã chọn cuộn phim và chiếu dần những ngày sau đó. Tôi nhớ tôi có xem nó.”

Decker dựa lưng vào ghế. “Vậy đây là khởi đầu của mọi chuyện.”

“Ý anh là gì?”

“Bố mẹ anh xuất hiện trên kênh truyền hình quốc gia.”

“Nhưng anh nói bố tôi hẳn đã phẫu thuật thẩm mỹ. Để thay đổi khuôn mặt mà.”

“Có lẽ ông ấy đã phẫu thuật, nhưng không thay đổi mấy.”

Davenport nói, “Decker, có phải anh đang nói là ai đó thấy nhà Mars trên TV và đến Texas để giết họ không?”

“Đúng vậy, đó là một giả thuyết.”

“Và những kẻ làm chuyện đó cũng là lý do nhà Mars nằm trong danh sách Bảo vệ Nhân chứng đúng không?” Jamison hỏi.

Decker gật đầu.

Mars nói, Những chuyện xảy ra lâu lắm rồi.”

“Vài kẻ không bao giờ ngừng tìm kiếm,” Decker nói. “Rút ra từ kinh nghiệm của chính tôi đây. Khoảng cách thời gian chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Jamison liếc nhanh sang anh nhưng không nói gì.

“Thế thì chúng ta chắc chắn tìm ra được thủ phạm nếu như bố mẹ tôi, anh biết đấy, thuộc Chương trình Bảo vệ Nhân chứng nhỉ?”

“Tôi đã nhờ Đặc vụ Bogart kiểm tra hộ rồi.”

“Bogart á?” Davenport thốt lên.

“Nhưng sẽ mất thời gian đấy,” Decker nói thêm.

“Vậy thì chúng ta phải làm gì trong thời gian chờ đợi?” Jamison hỏi.

“Như tôi đã nói trước đây, ta quay lại Texas.”

“Thế còn kẻ đã giết Regina Montgomery?” Davenport hỏi.

“Tôi nghĩ hẳn ta hẳn đã về Texas rồi.”

“Tại sao anh nghĩ thế?” Davenport hỏi.

“Vì có một điểm to đùng mà không hợp lý chút nào?”

“Như là?” Jamison hỏi.

“Như là có một người đàn ông giết người. Rồi lại cứu người.”

CHƯƠNG 31

DECKER VÀ MARS không có tiền đi máy bay, trong khi Jamison và Davenport dư dả. Họ đều sẵn sàng trả tiền vé cho hai người đàn ông, nhưng cả hai đều từ chối. Mars bảo rằng anh ta không an tâm nhận gì của ai.

“Chúng tôi sẽ lái xe về Texas bằng cái xe FBI đã trả tiền thuê,” Decker nói. “Hai người cứ bay đi rồi chúng ta gặp nhau ở nhà nghỉ.”

“Anh chắc chứ?” Davenport hỏi. “Chúng tôi có thể ngồi xe cùng anh mà.”

“Melvin và tôi cần nói chuyện. Hai người sẽ không muốn dành ngần ấy thời gian với chúng tôi đâu. Sau khi hạ cánh, hãy đi đặt phòng. Bogart có gửi thư điện tử cho tôi gia hạn hóa đơn chính phủ thanh toán thêm năm ngày nữa cho tất cả chúng ta. Tôi sẽ chuyển thông tin sau và các cô hãy dùng nó. Khi nào quay lại, hãy ghé qua cảnh sát địa phương hỏi xem có gì xảy ra trong lúc ta đi không.”

“Có gì xảy ra?” Jamison nói. “Như là gì chứ?”

“Bất cứ điều gì không có lời giải.”

“Và anh không thích cái gì không có lời giải, tôi biết rồi.”

“Không, tôi không phải là không thích, mà thực ra, tôi ghét chúng.”

Hai người phụ nữ lên lịch chuyến bay trong khi Decker đổ đầy xăng vào chiếc xe và đóng gói chỗ hành lý ít ỏi của mình. Mars cũng làm tương tự. Bang Texas đã cho anh ta chút tiền sau khi ra tù, để mua ít quần áo, giày dép, và những vật dụng thiết yếu khác, cùng với một chiếc túi vải thô để đựng đồ.

Decker đã nói chuyện với Mary Oliver trước khi họ rời khỏi Texas. Cô đang bận rộn chuẩn bị các thủ tục giấy tờ để Mars có thể nhận được bồi thường chính thức từ nhà nước. Cô cũng úp mở với Decker rằng cô có một vài chiến thuật riêng và sẽ bật mí cho anh sau.

“Chiến thuật gì?” Anh đã hỏi.

“Để giúp Melvin giành được cái cậu ấy xứng đáng nhận được sau hai thập kỉ ngồi tù. Vì hai mươi lăm ngàn chả thấm vào đâu cả.”

“Chặng đường sẽ mất bao lâu vậy?” Mars hỏi khi anh ta cùng Decker lên xe.

“Mười bảy tiếng hoặc hơn. Chặng đường hơn nghìn sáu cây số mà.”

“Chúng ta lái một mạch luôn à?” Mars hỏi.

“Tôi chưa biết. Chúng ta sẽ luân phiên. Để xem thế nào.”

“Decker, tôi chưa lái cái xe nào hai mươi năm rồi. Tôi còn không có bằng lái nữa.”

Decker nhìn anh, vẻ hỏi han. “Sao, anh sợ bị bắt à?”

“Ừm, phải. Họ có thể lôi tôi về nhà tù.”

“Không cần lo nghĩ nhiều đâu. Nếu có bị gọi tạt vào, tôi sẽ nói tôi gí súng ép anh lái xe vì tôi là một tên khốn nạn.”

“Vẫn là một chặng đường dài đấy, kể cả là hai người lái.”

“Tôi thích lái xe. Giúp tôi suy nghĩ tốt hơn.”

“Chà, nếu chúng ta định luân phiên, tôi sẽ ngủ trong khi anh đang lái. Rồi ngược lại.”

“Trước khi anh ngủ, nói chuyện chút đã.”

“Anh vẫn nghĩ về điều tôi nói ở phòng tập à?”

“Tất nhiên tôi nghĩ rồi.”

“Anh phải đặt mình vào vị trí của tôi. Tôi dính dít trong tù bao lâu rồi. Tôi muốn biết sự thật chứ. Nhưng tôi cũng muốn biết rồi đây mình sẽ làm gì với quãng đời còn lại. Và tôi sợ chết khiếp, rằng chuyện sẽ bung bét, và tôi sẽ lại vào tù.”

Decker nắm lấy vô lăng và nhìn ra kính chắn gió. Họ đã đến Giao lộ 20 hướng Tây và anh nhấn ga. Anh bật hệ thống điều khiển hành trình và ngả lưng vào ghế.

“Anh có thể tìm được cả hai mà.”

“Có thể sao?”

“Khi gia đình tôi bị sát hại, tôi dành từng giờ tôi còn mở mắt, săn lùng kẻ đã giết họ. Kể cả khi tôi ngủ, tôi cũng nghĩ về điều đó. Tôi bị ám ảnh.”

“Và anh nghĩ nỗi ám ảnh giúp anh à?”

“Không, không đâu. Tôi đã mất tất cả vì nó. Công việc, căn nhà, gần như mọi thứ. Nhưng tôi không quan tâm.”

“Tại sao thế?”

“Vì tôi vốn đã mất thứ duy nhất quan trọng trong đời rồi.”

Mars thở dài và nhìn ra cửa sổ. “Tên họ là gì?”

“Vợ tôi tên Cassandra. Nhưng tôi gọi cô là Cassie. Con gái tôi tên là Molly. Anh rể tôi là Johnny.”

“Và anh phát hiện thi thể họ à?”

“Phải.”

“Hắn đó là điều kinh khủng nhất đời anh.”

“Tôi thấy họ trong sắc xanh.”

Mars quay sang nhìn anh. “Hả? Nói lại xem?”

“Tôi mắc chứng cảm giác kèm Synesthesia.”

“Synes-gì cơ?”

“Chứng cảm giác kèm Synesthesia. Đó là khi các dây thần kinh cảm giác của anh bị rối loạn. Ví dụ, tôi thấy một vài con số có màu. Và tôi nhìn thấy vụ thảm sát gia đình tôi trong màu xanh. Tôi thấy cái chết màu xanh. Tôi cũng mắc chứng Hyperthymesia nữa.”

“Đó là cái gì?”

“Một trí nhớ hoàn hảo.”

“Chết tiệt, may mắn đấy. Anh sinh ra đã thế à?”

“Không. Chưa từng bị cho đến khi chơi ở Giải Quốc gia.”

Mars nhìn anh với ánh mắt hoài nghi. “Anh lên đến Giải Quốc gia cơ à? Tôi tưởng anh chơi đến giải nghiệp dư thôi chứ.”

“Tôi đã lọt vào danh sách của Cleveland Browns và trụ được một trận đấu thường xuyên trong mùa giải.”

“Một trận? Chuyện quái gì đã xảy ra?”

“Người ta cho tôi ra sân ngay từ đầu trận. Tôi đã chết hai lần trên sân. Khi tôi ngừng hôn mê, não tôi đã thay đổi. Tôi trở thành con người khác.”

Mars không đáp lại gì, Decker quay sang và thấy anh ấy đang trở mắt nhìn mình.

“Đó là lý do anh có cái chứng siêu siếc gì đó, trí nhớ hoàn hảo hả?”

Decker gật đầu.

“Thôi nào, anh nói nhảm nhí gạt tôi,” Mars lẩm nhẩm.

Decker lắc đầu. “Giờ tôi không nói nhảm nữa, vì cái trí nhớ hoàn hảo này đã thay đổi cả tâm tính của tôi. Anh thấy đấy, não bộ kiểm soát mọi thứ. Hoặc một phần não bộ đặc thù làm việc thế.”

“Nhưng chuyện xảy ra với anh phải hiếm lắm.”

“Cực kì hiếm.”

“Nhưng những gì anh đang làm, điều tra phá án các thứ, nhớ được mọi thứ hẳn phải có ích lắm.”

“Có ích chứ. Nhưng ngoài ra, thì không hẳn.”

Họ tiếp tục lái xe trong im lặng vài phút.

“Sao anh kể cho tôi nghe chuyện này?” Mars hỏi. “Ý tôi là, thông thường anh có vẻ khá kín đáo. Và chúng ta thì chẳng phải bạn tốt hay gì. Ta gần như không biết nhau.”

“Tôi muốn anh biết rằng câu hỏi anh đang phải đối mặt, không có câu trả lời đúng sai. Tôi biết tôi muốn gì. Tôi muốn tìm hiểu về chuyện đã xảy ra với bố mẹ anh, tìm ra kẻ đã gài anh. Nhưng đấy là tôi. Như anh đã nói, anh có hoàn cảnh khác. Có những ưu tiên khác. Nhưng tôi muốn anh biết là tôi thực sự giỏi làm những gì tôi đang làm. Tôi không giỏi làm gì khác, nhưng tôi giỏi điều tra. Nên nếu anh đồng hành cùng tôi, khả năng cao là chúng ta sẽ lần được đến tận gốc vấn đề.”

Mars soi xét anh. “Anh biết không, giờ thì tôi nhớ anh rồi. Từ trận đấu ý. Anh có kĩ thuật hoàn hảo, đi đúng mọi bước trên sân. Chặn tôi đúng như những gì huấn luyện viên dạy.”

“Nhưng anh không thể dạy tốc độ, hoặc sự nhanh nhẹn, hoặc khả năng đổi hướng như bay, hay tầm nhìn xa. Và anh có hết những thứ đó.”

“Không phải một trận đấu công bằng,” Mars nói. “Nhưng tôi cũng có thêm đông lực nghĩ rằng đó là cơ hội đổi đời của tôi. Rất nhiều người như tôi coi trận đấu như vậy. Anh thì có nhiều lựa chọn khác.”

“Tốt đấy, vì tôi cũng không trụ ở Giải Quốc gia lâu, trúng hay hụt đều vậy.”

“Tôi có muốn biết chuyện gì đã xảy ra với họ. Và tôi biết anh có thể giúp tôi tìm ra.”

“Vậy là anh vẫn đồng hành cùng chúng tôi hả?”

“Phải, tôi nghĩ thế.”

“Còn một điều nữa, Melvin.”

“Gì thế?”

“Đôi khi sự thật gây tổn thương nhiều hơn so với khi ta không biết gì cả.”

Mars nhăn mặt và nói, “Cảm ơn vì đã chờ đến khi tôi đồng ý tiếp tục thì mới nói nhé.”

Mars ngả ghế ra sau, nhắm mắt và ngủ.

CHƯƠNG 32

HỌ ĐÃ QUAY trở lại Texas.

Nhưng vẫn còn hơn 800km nữa và thêm tám tiếng có dư trên đường.

Mọi thứ ở Texas đều to lớn.

Lúc đó là giờ ăn tối và cả hai đều đói lả ra rồi. Họ cũng cần đi vệ sinh nữa.

Decker lái khỏi đường cao tốc và phi vào bãi đỗ xe của một tòa nhà khổng lồ mà có cả quầy bar và quán nướng, cùng với cửa hàng tạo hóa và

một cửa hàng bán quà lưu niệm. Bãi để xe chật ních với những chiếc xe bán tải to quá khổ có giá để súng phía sau và xe bán tải kéo rơ moóc đôi.

Họ nghe được tiếng nhạc om sòm từ xa sáu mét đến cửa.

Họ bước vào, đi thẳng vào phòng vệ sinh, rồi trở ra, ngồi xuống một chiếc bàn cuối phòng, cách xa quầy bar và dàn nhạc sống. Hai người gọi đồ uống và đồ ăn.

Mars nhìn quanh phòng, ngắm nhìn những người đàn ông và phụ nữ, rất nhiều áo quần cao bồi và bốt, nhảy múa thành hàng. Phía bên phải là một sảnh có hồ bơi. Bên trái là dãy máy chơi điện tử.

Đến khi ban nhạc nghỉ chơi, họ có thể nghe thấy tiếng đập bóng ngoài hồ bơi và tiếng nói chuyện rì rào của những người đàn ông đang chơi bên trái. Decker bắt gặp một nhóm thanh niên tay cầm đồ bơi, tay cầm bia đang quan sát họ. Anh quay mặt đi, thấy Mars đang nhấp một ngụm bia và nở nụ cười.

“Gì thế?” Decker hỏi.

“Chưa được uống chút bia nào suốt hai mươi năm trời rồi, anh bạn.”

“Phải rồi.”

Decker uống ngụm nước lọc.

Mars nhìn anh thích thú. “Ăn kiêng thế nào rồi?”

“Đang trong quá trình.”

“Cố để quay về vóc dáng cầu thủ hà?”

“Không, cố để sống mà đón cái sinh nhật nữa.”

Nụ cười của Mars tắt dần. “Ừm, tôi cũng vậy.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay. “Giờ hẳn các cô gái đã hạ cánh rồi.”

“Thực ra họ hạ cánh được sáu tiếng rồi. Tôi theo dõi chuyến bay của họ qua điện thoại.”

“Làm được thế à?” Mars nói. “Trên một chiếc điện thoại ư?”

“Anh có nhiều cái phải cập nhật lắm.”

“Đúng vậy. Thế anh nghĩ họ có thể làm gì?”

“Kiểm tra thông tin. Cảnh sát địa phương vẫn nghĩ chúng tôi là FBI. Nên chúng ta có thể phối hợp.”

“Anh muốn làm gì?”

“Đưa anh về nhà cũ. Cho anh quay lại đó, có thể gợi nhớ lại điều gì cũng nên.”

“Và nếu như tôi không muốn về đó thì sao?”

“Thì thôi. Tôi cũng không ép anh.”

“Còn gì nữa không?”

“Bogart đang kiểm tra giả thuyết Bảo vệ Nhân chứng. Chúng ta vẫn sẽ cố lòng nguồn gốc số tiền Regina dùng để mua đồng đồ đó.”

“Được rồi.”

“Anh nhớ thêm được gì về bố mẹ mình không?”

“Tôi vẫn đang vắt óc, nhưng không nhớ ra gì thêm.”

“Vậy có lẽ anh nên quay về nhà cũ.”

“Có lẽ.”

“Đó là một kế hoạch công phu ấy, anh biết không. Chúng đã trả tiền cho cô gái và tay nhân viên nhà nghỉ.”

“Nói lại xem?”

“Ellen Tanner. Cô ấy là một phần trong kế hoạch. Chính cô ta mời anh đến nhà đêm đó, phải không?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Và cô ta giữ anh lại đủ lâu. Rồi cãi nhau và anh bỏ đi. Cô ta đã nói dối mốc thời gian. Và cô ta đã mở ví anh lúc anh không để ý, lấy hết tiền mặt, để anh buộc phải dùng thẻ tín dụng.”

“Vì sao cô ấy lại làm thế?”

“Cùng một lý do với Regina. Cô ta được trả tiền để làm vậy.”

“Còn nhân viên nhà nghỉ?”

“Hắn chỉ đợi anh đến.”

“Làm sao mà hắn biết được xe tôi sẽ hỏng ngay trước nhà nghỉ của hắn.”

“Một cái xe mà sáng hôm sau vẫn có thể chạy bình thường trước mặt cảnh sát.”

“Anh đang ám chỉ chúng nó phá xe tôi à?”

“Có lẽ trong lúc anh đang ở nhà Tanner.”

“Nhưng chờ đã, tôi đã nghe gã đó gọi điện kiểm tra thông tin thẻ.”

“Phải, tầm 11 giờ đêm, lúc anh vào nhà nghỉ. Cchir là hắn không nói chuyện với ngân hàng nào cả. Hắn có thể chỉ nói chuyện với âm báo quay số. Chẳng ảnh hưởng gì cả. Có lẽ hắn đã ghi lại thông tin thẻ tín dụng và thực hiện một cuộc gọi khác tới ngân hàng sau đó, khoảng 1 giờ 15 phút, như vậy lịch sử cuộc gọi sẽ khớp với thời gian mà hắn nói anh đến thuê phòng. Tất nhiên cái máy quét thủ công của hắn không có ghi thời gian, chỉ ghi ngày tháng, không ghi giờ phút gì cả. Hắn phải gọi cho ngân hàng để họ có mốc thời gian xác thực cuộc gọi. Và thế là, chứng cứ ngoại phạm của anh coi như vứt.”

Mars đặt chai bia xuống. “Thằng khốn.”

“Đúng đấy, tôi cũng nghĩ thế. Thằng khốn.”

“Kỳ công đấy. Kế hoạch phức tạp.”

“Vậy nên hắn phải có một động cơ xứng đáng.”

Decker ăn một miếng salad không cần nước sốt.

“Vị thế nào?” Mars hỏi, mắt nhìn mẫu rau diếp, dưa chuột và cà rốt.

“Thực ra, tôi thà gặp cỏ còn hơn.”

Mars khịt mũi và chờ anh nhai xong.

Decker nói, “Chúng lên một kế hoạch phức tạp để gán tội cho anh, rồi lại đưa anh ra tù. Tại sao chứ?”

“Nếu thủ phạm là cùng một người.”

“Tôi khá chắc là thế.”

“Vậy thì, tại sao?”

“Câu hỏi đáng giá đấy, Melvin. Tại sao?”

Họ ăn xong, thanh toán và rời đi luôn. Trên đường ra xe, Decker bỗng nói, “Khỉ thật.”

Mars quay ra nhìn anh. “Gì thế?”

Trước khi Decker kịp trả lời, nhóm người ban nãy quan sát họ bên trong, giờ đã xuất hiện giữa hàng xe đậu. Chúng nhanh chóng bao vây hai người. Năm đối hai, bọn chúng đều tầm hai mươi tuổi, cao, cơ bắp và cứng rắn.

Decker nhìn tên cầm đầu. “Tôi giúp được gì cho cậu?”

Tên đó con nhắt đâm chỉ vào Mars. “Mày là cái thằng thoát án tử đúng không? Tao thấy mày trên TV.”

Mars không trả lời hẳn.

“Này, tao đang nói với mày đấy, thằng ranh,” gã kia nói.

Decker không muốn phải đối phó với lũ choai choai này, nhưng anh không muốn Mars nổi điên lên và giết ai đó. Nên anh cất tiếng, “Sao mấy cậu không quay lại bể bơi mà chơi nhỉ?”

Tên kia lờ anh đi và hằm hằm nhìn Mars. “Mày giết bố mẹ mày mà lại được thả ra tù à?. Giải thích đi, thằng khốn.”

Decker nhận thấy biểu cảm trên mặt Mars và anh thấy chẳng lành.

Tên cầm đầu tiếp tục. “Họ nói mày từng chơi bóng bầu dục à? Khỉ thật, thằng em tao có khi cũng đề bẹp được mày luôn ý chứ, thằng nhãi ranh.”

Decker lại nói với tên kia. “Cút đi mấy thằng kia. Ngay nào.”

Gã cuối cùng cũng quay sang nhìn anh. “Mày là thằng quái nào mà ra lệnh cho tao?”

Decker giơ thẻ FBI lên. “Đây là tao.” Anh vén áo khoác, để lộ ra khẩu súng. “Và cái này cho tao quyền để bảo chú mày cuốn xéo ngay đi.”

Tên kia nhìn từ tấm thẻ FBI rồi sang khẩu súng và mặt hắn biểu hiện một thái độ còn kinh tởm hơn. “Này, thẳng ranh, hắn là bảo mẫu của mày hay gì?”

Decker thấy Mars căng cứng người, anh đặt một tay lên vai anh ấy, mắt vẫn dán chặt vào tên kia. “Cút đi.”

Gã quay sang nhìn đồng bọn. “Bọn mày nghĩ thẳng hèn ấy đá ra quần chưa?” Cả đám phá lên cười.

“Tao nói, cút đi.”

Decker liếc nhìn Mars. “Cứ ra xe đi, tôi sẽ xử lý bọn này.”

Mars quay sang nhìn Decker dù anh ta đang mất bình tĩnh lắm rồi.

“Cứ đi đi, Melvin.”

Mars miễn cưỡng bỏ đi.

Gã کیا bước tới và đập vào sau đầu Mars. Mars từ từ quay lại, Decker nhìn gã mà nói, “Mày muốn chết à?”

Gã nói, “Tao nghĩ nó mới muốn chết đấy. Hoặc nó sẽ ước nó đã chết sau khi bọn tao xử nó.”

Decker hít một hơi sâu và liếc nhìn Mars, anh ta trông như một con bò mộng căng mình chuẩn bị húc.

Decker chửi thề và quay ra nhìn tên kia. “Tên mày là gì?”

Gã quay ra đối diện Decker, nhìn đầy đề phòng. “Hỏi làm gì? Định báo cáo à?”

“Không, chỉ muốn biết tao đang đối mặt với ai thôi.”

“Tao là Kyle, thẳng khốn. Tiện thể, tao cóc quan tâm mày là người của chính quyền hay không nhé. Ở đây, mày chẳng là gì.” Hắn vén áo khoác lên và khoe ra khẩu súng. “Và cho mày biết nhé, tao cũng có súng.”

“Được rồi, Kyle, nếu mày muốn đánh nhau với Mars, hãy đặt ra vài luật cơ bản.”

Kyle khịt mũi. “Luật à, cái quái gì...”

“Câm mồm mày lại!” Decker gầm lên, anh đã đạt giới hạn rồi.

Kyle cứng người.

Decker thở một hơi để lấy bình tĩnh, vờ như anh đang đứng một mình chứ không phải trước một đám du côn. Anh rút vũ khí ra. “Luật đầu tiên, ai rút súng ra, tôi sẽ bắn vào bi người ấy. Luật thứ hai, phải nói ra lời chấp thuận trước những gì tôi chuẩn bị thuật lại.” Anh rút điện thoại ra và khởi động chức năng quay. Giơ máy lên, anh nói, “Bất kể kết quả của cuộc chiến thế nào, không một ai trong số bọn mày được khởi kiện anh Mars đây, dù bất cứ lý do gì. Nếu một hoặc nhiều hơn số đó trong đám bọn mày chết, không một đứa nào còn sống được yêu cầu bất cứ can thiệp pháp lý, dân sự hay hình sự nào, chống lại anh Mars.”

“Mày đùa tao à?” Kyle nói.

“Không có vấn đề gì với tất cả những điều trên chứ?”

“Tại sao không?”

“Như mày mới nói, vì anh ta là một thằng hèn thì sợ gì.” Decker chĩa điện thoại vào mặt Kyle. “Mày phải nói, ‘tôi đồng ý’ đi.”

Cả bốn đứa đồng bọn còn lại nhìn Kyle. Gã cúi kính. “Tao đồng ý.”

Bốn gã còn lại nhìn nhau rồi lần lượt lặp lại câu đó, nhưng kém phần hào hứng.

“Tốt,” Decker nói. Anh nhìn Kyle. “Bây giờ, hãy cho tao biết số điện thoại người thân nào đó của mày.”

Kyle thận trọng nói, “Cái gì, tại sao?”

Decker nhìn Mars rồi quay lại Kyle. “Vì anh ta sẽ giết mày, thằng đần.”

Decker lùi lại và gật đầu với Mars. Anh ta tiến tới đối mặt Kyle và nói, “Tung cú đầu tiên đi.”

“Tại sao?” Kyle thét lên.

“Vì tao không muốn người ta nói là tao bắt đầu chuyện này.”

Kyle quay lại nhìn đồng bọn, nhằm miệng nói lời chỉ dẫn. Rồi không báo trước, gã quay ngoắt lại và tung cú đấm nhắm vào hàm của Mars. Và hấn suýt đấm trúng thật, nếu như Mars không dễ dàng đỡ đòn bằng tay mình.

Kyle hét lên và lùi lại một bước. “Mày làm gãy tay t...”

Chưa kịp nói hết câu, Mars đã vung nắm tay vào mặt Kyle với một lực mạnh đến nỗi gã kia bị nhấc khỏi mặt đất và ngã bất tỉnh xuống vỉa hè.

Đồng bọn của Kyle đều dạt ra và nhìn xuông gã, máu trào ra từ miệng, mũi hấn đã gãy, ba chiếc răng nằm lẫn lóc cạnh hấn trên đường nhựa.

“Người tiếp theo,” Decker hô, nhìn mấy gã còn lại.

Một gã ra nhấc Kyle lên và kéo hấn đi.

Decker cất súng đi và tiến đến chỗ Mars. “Đi thôi,” anh nói nhỏ. Họ đi ra xe, trèo lên và lái đi.

Mars xoa các khớp ngón tay và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Decker đưa mắt nhìn anh ta, “Chưa đủ thỏa mãn, đúng không?”

Mars lắc đầu. “Chưa bao giờ đủ.”

CHƯƠNG 33

MARS ĐỨNG THẦN NGƯỜI và ngược mắt nhìn lên.

Ngày hôm nay trời khô, bầu trời quang đãng, và nhiệt độ đang tăng dần, dù mới có tháng Hai.

Anh ta liếc nhìn Decker. Jamison và Davenport đứng cạnh anh.

Decker nói, “Anh khỏe chứ?”

Mars gật đầu nhẹ, hướng điểm nhìn quay về ngôi nhà cũ của mình. Họ đang đứng cách hiên trước chỉ 30cm.

“Anh bảo anh vào trong rồi à?” Mars nói.

Decker gật đầu.

“Có gì bên trong vậy?”

“Không gì mấy. Nhưng điều ấy không quan trọng. Quan trọng là anh vào đó và nhớ ra gì đó?”

Họ đến nhà nghỉ đã thỏa thuận từ trước để gặp Jamison và Davenport ngay sau khi đến thị trấn. Hai người phụ nữ đã đặt phòng cho cả bốn người và đã nói chuyện với cảnh sát địa phương. Không có mấy tiến triển. Quả là, giờ khi Mars đã được ân xá, giới chức trách vùng Texas coi như vụ án đã khép lại.

“Chúng tôi đã gặp Mary Oliver nữa,” Jamison bảo Mars. “Melvin à, cô ấy đã đệ đơn yêu cầu bang bồi thường cho anh.”

“Sẽ mất bao lâu?” Mars hỏi. “Tôi đang không có xu dính túi, cũng chẳng có việc.”

“Cô ấy không chắc chắn nhưng cô ấy nói là đã nộp đơn để được kiểm duyệt nhanh. Cô ấy có vẻ lạc quan rằng anh sẽ nhận được khoản trợ cấp tối đa.”

“Phải rồi, hai mươi lăm ngàn dollars,” anh ta lẩm bẩm trước khi bước ra khỏi xe để đi đến đây.

Decker đi vào nhà trước, bản lề cánh cửa đã cũ và mủn ra. Khi Decker đẩy cửa, chiếc bản lề gãy phát ra một tiếng kêu khô khốc. Mars khẽ nhăn mặt, nổi gót Decker. Hai người phụ nữ đi sau.

Họ đứng lặng trong căn phòng vài phút. Jamison và Davenport ngó quanh, trong khi Decker quan sát nét mặt Mars.

Anh ta đóng băng, như thể anh ta mới bị dịch chuyển tức thời về những năm 90.

“Cứ từ từ thôi,” Decker bảo Mars.

Anh ta nhìn lướt qua mấy bức ảnh trên giá, cầm một bức ảnh chụp bản thân trong đồng phục cầu thủ lên và nhìn ngắm nó.

“Bước đi trên con đường ký ức nào,” Decker nói.

“Nhưng cảm giác như đây còn không phải tôi,” Mars trả lời. Anh ta nhìn lần lượt từng tấm hình. “Không tấm nào là tôi cả. Như chụp ai đó khác vậy.”

Davenport nói, “Đó là bởi vì cuộc sống của anh đã thay đổi quá nhiều, Melvin. Quá khứ của anh tách rời với hiện tại đến mức không còn nhận ra được nữa.”

“Ở đây không có bức ảnh nào chụp bố mẹ anh đúng không?” Decker nhắc. “Ngoài bức chụp khi anh học trung học mà anh có nói đến ý?”

“Đúng vậy, như tôi đã nói, họ không thích chụp choẹt lắm. Hồi còn sống ở đây chúng tôi chỉ có bức đó chụp họ thôi.”

“Ai đã chụp tấm ảnh ấy?”

“Tôi chụp.”

“Ai đã chụp ảnh cho anh? Bố hay mẹ?”

“Mẹ tôi.”

“Được rồi.”

“Sao hỏi thế?”

“Chỉ bản khoản thôi.”

Họ đi quanh tầng trệt, đó đây Mars lại khựng lại nhìn chăm chăm một chỗ nào đó.

Decker cất tiếng, “Anh có một cây súng đi săn nhì. Bố mẹ anh có sở hữu vũ khí gì không?”

Mars gật đầu vô hồn. “Bố tôi có hai khẩu súng lục. Một khẩu 9mm và một khẩu bốn lỗ. Nhỏ gọn. Ông ấy luôn cất chúng đi. Nhưng đến đêm, ông sẽ lấy chúng ra và đặt cạnh khi ngủ trên giường.”

“Mấy khẩu súng ấy đâu rồi?” Jamison hỏi.

“Tôi không biết.”

Davenport liếc nhìn Decker. “Ngoại trừ khẩu súng săn, trong báo cáo của cảnh sát không đề cập đến bất kỳ vũ khí nào khác ở đây.”

“Và Charles Montgomery cũng không đề cập đến việc lấy đi bất cứ thứ gì.”

Decker gật đầu. “Và nếu bố anh phải bất ngờ đối phó với kẻ đột nhập, ông ấy hẳn phải có súng tự vệ bên người.”

“Điều đó cho chúng ta biết điều gì nhỉ?” Davenport hỏi, bị kích thích trí tò mò.

“Rằng họ đã bỏ quên một phần câu chuyện,” Decker nói. “Melvin, anh đã kể với ai về hai khẩu súng đó chưa?”

“Không, không ai hỏi tôi cả.”

“Và nếu ở tòa không ai biết về chúng,” Decker nói thêm. “Thì chuyện gì đã xảy ra với hai khẩu súng đó rồi?”

Davenport nhìn quanh. “Chà, ai đó hẳn đã đến lấy chúng đi sau đó.”

Decker lắc đầu. “Cảnh sát phải xới tung nơi này lên trước khi bất cứ kẻ nào có cơ hội đến chôn vùi làm quà lưu niệm. Mà nếu họ có tìm thấy mấy khẩu súng thì chúng cũng đã bị nhét vào danh sách tang chứng rồi. Nhưng hai khẩu súng lục không có trong danh sách, nghĩa là họ không tìm thấy chúng ở đây.” Anh nhìn Mars. “Anh bảo là bố anh hay cất nó đi. Cất ở đâu thế?”

“Hộp đựng súng di động cất trong tủ ở sảnh.”

“To không?”

“Tầm 60cm vuông.”

“Chỉ cho tôi đi.”

Họ kéo nhau đến chỗ tủ quần áo và Mars chỉ tay vào một chỗ, một ngăn tủ ngay trên giá treo. Decker biết trước sẽ không có cái hộp đựng súng nào ở đó, vì anh đã xem qua tủ trong lần đầu đến đây rồi.

Decker nói, “Vũ khí giết bố mẹ anh là súng săn của anh, họ cũng tìm thấy khẩu súng ngay ở đây, thì thể bố mẹ anh sau đó còn bị thiêu nữa. Chẳng có lý do gì để người ta đặt câu hỏi về khẩu súng lục. Cảnh sát cũng không hỏi về nó.” Anh liếc nhìn Mars. “Có ai biết về hộp súng không?”

Mars nhún vai. “Tôi biết. Mẹ tôi biết. Chúng tôi chưa từng có khách đến nhà. Nên có lẽ không ai khác biết được cả.”

“Chà, ai đó hẳn phải biết về nó, vì nó biến mất rồi.” Decker nói tiếp, “Sao ông ấy lại sở hữu hai khẩu súng lục thế?”

“Bất cứ ai ở Texas này cũng đều có súng.”

“Súng săn, súng trường, chắc rồi, nhưng tại sao lại là hai khẩu súng lục?”

“Chúng tôi sống ở một vùng nông thôn thưa dân. Tôi nghĩ là để tự vệ thôi.”

“Anh có thấy ông ấy cầm súng lúc nào khác ngoài lúc đi ngủ không?”

“Có một tối bố tôi lôi chúng ra để lau chùi.”

“Lần duy nhất anh thấy ông ấy lau chùi chúng à?” Decker hỏi.

Mars gật đầu.

“Đó là khi nào thế?”

“Có quan trọng không?” Mars nổi nóng, nhưng rồi dịu lại luôn. “Tôi không chắc, khoảng tầm...”

“Tầm tuổi anh quay về trường tiểu học? Vài ngày sau hôm đó chẳng?”

Mars ngẩng đầu ngạc nhiên. “Đúng vậy, sao anh biết?”

Jamison trả lời. “Vì bố anh hẳn đã lường đến trường hợp có ai đó nhìn thấy ông trên truyền hình và nhận ra ông ấy.”

Davenport tiếp lời, “VẬY là bố anh đã chuẩn bị phòng khi có ai đó từ quá khứ của ông ghé thăm.”

Decker kết luận, “Và đúng là chúng đã ghé thăm.”

Jamison tò mò nhìn Decker. “Được rồi, tôi hiểu là chúng nhắm vào bố mẹ Melvin để trả thù hay gì đó, nhưng tại sao phải đổ tội cho anh ấy?”

“Có lẽ là ăn miếng trả miếng,” Decker nói. “Chúng muốn xử cả gia đình.”

“Sao không cứ thế giết tôi luôn?” Mars hỏi. “Sao phải kỳ công lên kế hoạch như thế?”

“Tôi ước tôi giải thích được, nhưng tôi không thể,” Decker nói. “Nhưng vì lý do nào đó chúng muốn anh trả giá cho tội ác của họ.”

Davenport hắng giọng và mọi người đổ dồn ánh mắt vào cô. Cô lo lắng nhìn Mars. “Tôi không phủ nhận trường hợp này, Melvin.”

“Gì cơ?” Anh ta hỏi ngay. “Trường hợp gì?”

“Kẻ giết bố mẹ anh hẳn đã tái hiện lại chuyện đã xảy ra, hoặc họ hiểu nhầm như vậy,” cô nhanh chóng nói thêm. “Chúng đã từng trải qua chuyện tương tự.”

“Chờ chút đã, ý cô là bố mẹ tôi đã gây chuyện với người khác ý hả? Giết ai đó và rồi ăn miếng trả miếng?”

“Chỉ là một giả thuyết thôi,” Davenport nhẹ nhàng nói. “Mà có lẽ cũng không khả thi lắm.”

“Tôi không thể tin được chuyện bố mẹ tôi là tội phạm!”

“Như tôi đã nói, có nhiều người trong Chương trình Bảo vệ Nhân chứng không phải là tội phạm mà,” Decker nói. “Và có thể bố mẹ anh là như thế.”

“Ừm, chà, bao giờ chúng ta mới biết chắc được chứ?”

“Tôi mong là sớm thôi. Giờ anh muốn lên tầng không?”

“Không.” Nói vậy, nhưng Mars vẫn bước tới cầu thang.

CHƯƠNG 34

“TÔI KHÔNG THỂ tin được là chúng vẫn còn ở đây.”

Họ đứng trong phòng ngủ của Mars. Anh ta đang nhìn vào những tấm áp phích treo tường.

“Cả giường của tôi nữa.” Anh ta đặt một tay lên đầu giường. “Y như hai mươi năm trước,” giọng anh ta trống rỗng.

“Chỉ là giờ không phải hai mươi năm trước, Melvin,” Decker nói. “Đây là hiện tại.”

Decker dựa tấm lưng rộng của mình vào một bức tường. Sắc xanh quá đản lại ập về với anh ngay khi anh đặt chân lên cầu thang, y như khi anh đến đây với Bogart.

Jamison nhận thấy điều này, nhưng cô không biết được nguyên do. Davenport cũng liếc nhìn Decker đầy tò mò, và mỉm cười động viên anh.

Giờ họ đứng trong phòng ngủ, Decker đã dần quen với màu sắc này, đủ để hoạt động đi lại bình thường trở lại.

“Nhớ được gì không?” Anh hỏi.

Mars bước theo dấu chân nhỏ quanh phòng. “Đồ đạc khác của tôi đâu hết rồi?”

“Anh có quay về đây lần nào sau khi bố mẹ anh bị sát hại không?”

“Không. Họ không cho tôi quay lại. Chỗ này là hiện trường vụ án. Tôi ở nhà mấy người bạn. Rồi thì họ bắt tôi. Đây là lần đầu tiên tôi quay lại đây từ khi họ mất.”

Davenport lại gần anh ta, “Có lẽ anh nên ngồi xuống giường, nhắm mắt lại và để tâm trí mình từ từ hướng về lần cuối anh ở trong nhà, hoặc trong phòng này. Rồi anh sẽ nhớ ra điều gì hữu ích cũng nên.”

“Cô nghĩ làm thế có tác dụng thật không?”

“Hoặc tôi có thể thôi miên anh.”

Mars nói giọng chế giễu. “Cô không thôi miên được tôi đâu.”

“Thật không?” Cô nói, cười mỉm. “Anh muốn cá không?”

Ánh nhìn hoài nghi của anh ta dần biến mất. “Cô định làm thế nào?”

“Ngồi lên giường đi.”

Anh ta hết nhìn Decker rồi lại Jamison, như tự hỏi bao giờ hai người họ dừng trò nhảm nhí này lại. Nhưng không ai nói gì.

Mars quay lại đối diện Davenport.

“Ngồi lên giường đi,” cô nói. “Sẽ không đau đâu. Tôi hứa đấy.”

Anh ta ngồi xuống. Cô đứng đối diện anh ấy và lấy một chiếc bút bi ra từ túi áo. Cô giơ nó lên trước mặt anh ta, để ở một vị trí khiến anh ta phải ngước mắt lên nhìn.

“Anh nhìn thẳng vào chiếc bút này được không?”

“Thật là ngớ ngẩn.”

Decker nói, “Melvin, cứ làm theo đi. Cũng đáng để thử mà.”

Mars thở dài và tập trung nhìn vào cây bút. “Được rồi, giờ thì sao?”

“Cứ nhìn theo chiếc bút.”

Davenport bắt đầu di chuyển cây bút từ từ lên xuống rồi lại sang hai bên. Cô hạ giọng, như đang đối thoại với ai đó.

Mars làm theo lời cô bảo và mắt anh ta nhìn theo chuyển động của chiếc bút. Chuyển động rất chậm rãi, nhịp nhàng, giọng cô cũng đều đều, tương xứng với chuyển động của chiếc bút.

Rồi Mars lắc lắc đầu. “Trò này thật ngu xuẩn.”

Davenport vẫn giơ cây bút lên và nói, “Tôi biết rất nhiều cầu thủ vào trạng thái tập trung cao độ trước trận đấu. Anh có hay thế không?”

“Ừm, có.”

“Hãy giả vờ như anh chuẩn bị chơi bóng đi. Thăng đầu lên. Thả lỏng ra. Nhưng phải tập trung.” Cô liếc sang Decker. “Anh chuẩn bị chơi ở Ohio và chuẩn bị đánh bại Decker một lần nữa.” Rồi cô chỉ vào cây bút. “Đây là vùng tập trung của anh, Melvin. Anh có thể làm được mà. Trận đấu quan trọng đấy. Vì tất cả những huy chương và cúp. Giành lấy nó đi.”

Mars ổn định tư thế và ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào cây bút.

Cô thì thầm với Decker, “Cho anh ta vài chỉ dẫn trên sân bóng đi, nói giọng thấp và đều thôi.”

Decker có vẻ hết sức hoài nghi trước yêu cầu này.

Davenport nói thật nhẹ, “Anh làm được mà, Amos. Như khi anh nói chuyện với Tommy Montgomery ý.”

Decker gật đầu và bắt đầu hạ giọng nói, miêu tả sân bóng cho Mars: Quả bóng đã bị cướp. Decker là người cướp bóng. Khoảng A đã bị chặn. Chỉ còn khoảng B. Mars phải đoán được ý định của trung vệ phòng ngự, một hậu vệ sâu vững chắc đang tiến đến bên tay trái, tiền vệ trong phải giữ vị trí chắn lâu hơn nữa.

Davenport ra hiệu cho Decker ngừng nói.

Trong lúc Decker nói, Davenport từ từ chậm dần nhịp di chuyển của chiếc bút và mắt Mars vẫn dán chặt vào đó không rời một li. Cuối cùng, cô giữ chắc cây bút ở một chỗ còn Mars thì nhìn chăm chăm vào nó, mắt anh ấy đờ đẫn và bất động, cơ mặt giãn ra.

“Melvin, anh có nghe thấy tôi nói không?” Cô hỏi.

“Có,” anh ta trả lời, giọng điệu có gì đó khang khác.

Davenport chậm rãi hạ bút xuống, nhưng mắt Mars thì vẫn dán chặt vào điểm cũ.

Cô nói, “Anh đang học Đại học Texas. Anh nhớ điều đó không?”

Anh ta gật.

“Tuy nhiên, giờ anh đang ở nhà với bố mẹ mình. Được chứ?”

“Phải.”

“Đây là thời điểm sau khi ESPN chiếu đoạn phỏng vấn có dính bố mẹ anh lên TV. Họ đã phát hiện ra điều đó rồi, đúng không?”

“Đúng.”

“Làm thế nào họ biết được.”

“Ai đó ở tiệm cầm đồ nói với bố tôi. Ông cáu lắm.”

“Họ đang hành xử kỳ lạ, phải không?”

“Phải.”

“Anh kể cho chúng tôi được không?”

“Lo lắng. Và tức giận. Bố tôi thực sự đã rất khó chịu.”

“Vì hình ảnh của ông xuất hiện trên TV à?”

“Phải.”

“Ông ấy có nói tại sao ông lại khó chịu không?”

“Không.”

“Thế còn mẹ anh? Bà ấy có nói gì không?”

“Bà nói cứ để bố yên và ông ấy sẽ lại bình thường thôi. Bà... bà không muốn nói về chuyện đó.”

“Anh có bắt gặp bố mình làm gì bất thường vào thời điểm đó không?”

“Ông đi làm về muộn nhiều. Và không ăn. Mà ông uống nhiều nữa.”

“Ông ấy có cãi vã với mẹ anh không?”

“Tôi nghe tiếng họ quát tháo, nhưng không nghe rõ họ nói gì.”

“Anh không nghe thấy gì hết à?”

Lôg mà Mars nhíu lại. “Mấy từ tiếng Tây Ban Nha. Mẹ tôi đã nói một từ buồn cười lắm.”

“Từ gì thế?”

Mars cau mày hơn. “*Ch-chocha.*”

“*Chocha*, anh chắc chứ?”

Mars gật đầu. “*Chocha*. Tôi đã tra tự điển. Từ đấy có nhiều nghĩa lắm. Có thể để nói về một gái điếm, hoặc” - anh ta vắn vẹo - “hoặc vùng kín của phụ nữ. Tôi không biết họ cãi cọ về cái gì. Thật chẳng có nghĩa gì cả.”

“Anh có nhớ gì khác vào thời điểm đó không?”

Mars im lặng hồi lâu, Davenport kiên nhẫn chờ đợi

“Một tối tôi về nhà và bố tôi đang ngồi trên chiếc ghế ông hay ngồi. Mẹ tôi không có đó.”

“Được rồi, tiếp đi.”

“Tôi hỏi ông ý đang làm gì đấy. Và ông nhìn tôi một cách...”

“Cách?”

Đôi mắt Mars ngấn nước. “Anh nhìn làm tôi sợ. Như thế... như thế ông ghét tôi.”

“Được rồi. Anh có nói chuyện với ông ấy không?”

Mars lắc đầu. “Tôi đã kinh hãi. Tôi định đi thẳng lên phòng, nhưng rồi ông ấy nói gì đó.”

“Ông ấy nói gì?”

“Ông nói... nói rằng ông ấy rất xin lỗi.”

Davenport liếc nhìn Decker và Jamison. Rõ ràng cô đã không trông đợi câu trả lời này. Nhưng Decker không có vẻ gì là ngạc nhiên.

Cô quay lại với Mars. “Ông ấy có nói ông xin lỗi về chuyện gì không?”

Mars lắc đầu. “Sau đó ông ấy đứng dậy và bỏ đi.”

“Anh có biết ông ấy muốn ám chỉ gì không?”

Mars lại lắc đầu. “Hôm sau tôi đã hỏi mẹ chuyện đó.”

“Và bà ấy nói gì?”

“Bà chỉ bật khóc, rồi chạy ra khỏi phòng.”

“Anh có kể chuyện này với cảnh sát không?”

“Không. Tôi không nghĩ tới. Ý tôi là, tôi không biết có chuyện gì. Tôi chưa từng liên hệ chuyện đó tới việc có kẻ sát hại họ.”

Davenport nhìn Decker. “Còn gì nữa không?” Cô thì thầm.

Decker bước lên nhưng tránh điểm nhìn của Mars. Anh cúi xuống nói thầm gì đó vào tai Davenport. Cô giật mình, nhìn anh một cách kỳ lạ, rồi quay lại phía Mars.

“Melvin, bố anh có... bố anh có bao giờ nói ông ấy yêu anh không?”

Jamison ngờ ngàng nhìn Decker.

Mars vẫn nhìn thẳng. “Không. Ông chưa từng nói thế.”

“Được rồi. Khi tôi đếm đến ba, anh sẽ tỉnh lại. Anh sẽ không nhớ gì về cuộc đối thoại vừa rồi. Được chứ.”

Mars gật đầu.

Cô đếm đến ba và ánh mắt anh ta dần thay đổi. Anh ta ngược lên nhìn mọi người.

“Tôi đã nói là cô không thôi miên được tôi đâu mà,” anh ta nói.

“*Cho cha,*” Decker nói.

Mars nhìn anh. “Gì cơ?”

“Anh mới bị thôi miên rồi. Anh có nhớ gì chuyện mẹ anh nói từ *chocha* trong lúc cãi nhau với bố anh không?”

Trông Mars ngơ ngác và rồi chậm chậm gật đầu. “Phải rồi, giờ anh nhắc đến. Tôi mới nhớ ra. Anh nghĩ nó có quan trọng không?”

“Có thể.”

Decker nhìn vào một góc trong căn phòng. “Những vết xước trên sàn đằng kia ý? Đã có gì kê ở đấy à?”

“Một cái giá sách.”

“Có những loại sách gì?”

“Mọi loại khác nhau. Đựng sách tôi có từ hồi nhỏ đến lúc lớn. Đến khi dậy thì thì tôi không đọc mấy nữa.” Bỗng nhiên anh ta mỉm cười.

“Gì thế?” Decker nhanh chóng hỏi.

“Không có gì đâu.”

“Nói cho tôi biết đi.”

“Chỉ là hồi nhỏ, bố tôi vẫn hay đọc sách cho tôi nghe. Nghĩ ngộ thôi ý, anh biết đấy, một người đàn ông to lớn, vạm vỡ, đọc sách cho một cậu bé.”

“Sách kiểu gì?” Decker hỏi.

“Chỉ là một quyển sách thôi.” Mars lại mỉm cười. “Ông ấy thậm chí còn giả giọng, anh biết đấy, mọi kiểu giọng ngốc nghếch. Ngoài lúc ấy ra thì bố tôi không bao giờ làm thế đâu.”

“Đó là quyển sách gì?” Decker hỏi, giọng hết sức nghiêm túc.

Mars bật cười. “Quyển *Ba Chú Lợn Con*. Ông ấy kể ông ấy là Sói Lớn Xấu Xa, sẽ ăn thịt hết đám lợn con đó. Đôi khi ông ấy nhập vai quá làm tôi phát sợ luôn.”

Decker nhìn chăm chăm anh ấy hồi lâu, cả Jamison và Davenport đều liếc nhìn anh.

“Decker, gì thế?” Jamison hỏi.

Mars nói tiếp, “Đấy là một quyển có tranh, Decker à. Một cuốn truyện cổ tích.”

“Đúng rồi,” Decker nói, rõ ràng đang chìm đắm trong suy nghĩ.

Điện thoại anh rung lên. Anh cúi xuống nhìn màn hình điện thoại. “Là Bogart gọi.” Anh nói, rồi nghe máy, và đặt vài câu hỏi. “Cảm ơn, Đặc vụ Bogart, tôi thực sự rất biết ơn điều này.” Anh tắt máy và nhìn mọi người.

“Sao thế?” Jamison nói. “Đừng làm chúng tôi hồi hộp.”

“Bogart đã có câu trả lời từ Bộ Tư Pháp rồi.”

“Vậy là bố mẹ tôi có trong Chương trình Bảo vệ Nhân chứng à,” Mars ủ rũ nói.

“Không,” Decker nói. “Không phải họ.”

CHƯƠNG 35

HAI NGƯỜI PHỤ NỮ đáp lại cái nhìn của anh. Một người đã trưởng thành, một vẫn chỉ là một đứa trẻ và sẽ mãi là một đứa trẻ, người kia thì sẽ không già thêm một phút nào nữa.

Vì giờ họ đều đã chết rồi.

Decker ngồi trong phòng nhà nghỉ và nhìn xuống bức ảnh chụp vợ và con gái anh.

Anh vẫn lồi ảnh ra ngắm mỗi khi thấy buồn hay vô vọng, cũng có khi đơn giản anh muốn thấy mặt họ thôi. Anh sẽ không bao giờ phải lo là anh sẽ quên họ, lo rằng ký ức về họ sẽ rơi vào một khoảng tối mờ mịt.

Trí nhớ của anh không có khoảng tối nào cả.

Lúc nào nó cũng như Quảng trường Thời đại.

Anh cảm thấy ngọt ngào, như thể một sức nén hiện sinh trong cơ thể anh và anh không sức nào cản được nó.

Cả Roy và Lucinda Mars đều chưa từng có trong danh sách Bảo vệ Nhân chứng, đó là một cú sốc đối với anh. Anh đã rất chắc chắn về khả năng đó. Vậy mà, Bogart đã kiểm tra đi kiểm tra lại. Và Cục Cảnh sát Tư pháp Hoa Kỳ không có lý do gì để nói dối cả. Nếu họ có để mất một nhân chứng, thì kiểu gì họ cũng dùng trăm phương ngàn kế để ghi lại.

Anh đã dẫn dắt, đã phát triển vụ án, nhưng chỉ thế thôi. Vẫn chẳng có gì có vẻ như sẽ cho anh thứ anh cần.

Sự thật.

Đôi khi nó dường như là thứ khó nắm bắt nhất trong tất cả.

Anh mới chọn một lỗ thắt lưng khác vì cơn thèm ăn của anh mấy nay đang suy giảm cùng với tiến trình giải quyết vụ án. Nếu được chọn, anh sẽ hoan hỉ nhận lại cân nặng mới giảm để tìm ra kẻ sát hại gia đình Mars.

Kể cả họ không được Cảnh sát Tư pháp bảo vệ, thì họ cũng vẫn có thể đang trốn chạy khỏi một quá khứ tăm tối. Đó là giả thuyết khả quan nhất. Anh chỉ cần biết được quá khứ đó là gì thôi. Và để làm thế, anh cần thông tin.

Mà đó cũng mới là nửa đầu thôi.

Còn phải tìm ra kẻ đã trả tiền cho Montgomery và động cơ của hắn nữa.

Anh đứng dậy và lại gần cửa sổ. Trời lại mưa, nhiệt độ hạ xuống. Ngày hôm nay u ám và se lạnh. Tâm trạng anh cũng khốn khổ y như thời tiết lúc này vậy. Vùng này Texas đáng lẽ không có nhiều mưa, nhưng rõ ràng bây giờ nó đang đi ngược lại bình thường.

Vài người nghĩ anh là một cái máy, chỉ vì anh có trí nhớ hoàn hảo. Và đúng là anh không còn thân thiện như trước nữa, đúng là anh hơi cứng nhắc và bất cần, thì Decker vẫn còn cảm xúc. Anh vẫn có thể buồn bã và chán nản. Và cái trí nhớ hoàn hảo của anh chẳng thể thay đổi được tâm trạng anh. Nếu có, nó chỉ làm anh buồn hơn.

Có tiếng gõ cửa và Decker hơi giật mình.

“Vâng?”

“Tôi đây.”

Anh cất bước ảnh lại vào túi và ra mở cửa. Mars đang đứng đó.

“Nói chuyện chút được chứ?”

“Được.”

Mars vào phòng và họ ngồi xuống đối diện cách nhau một bước chân. Trước khi Decker kịp hỏi xem Mars muốn gì, anh ấy đã lấy ra một cái gì đó và đưa cho anh. Decker nhìn xuống tấm ảnh.

Người đàn ông trong ảnh cao. Tóc xoăn nâu điểm muối tiêu. Khuôn mặt góc cạnh như vưa nhìn. Chiếc mũi hơi vẹo vọ vì từng bị gãy. Mắt dẹt, vô hồn. Miệng nhỏ và mỏng như một vết được vẽ qua mặt dưới.

Người phụ nữ bên cạnh thì lại tạo ra một sự tương phản lớn. Bà cao ráo và mảnh mai, mái tóc thả xõa bao lấy bờ vai rộng. Làn da ngăm nâu không tì vết. Decker không tìm ra được khuyết điểm nào trên khuôn mặt bà. Ánh mắt bà nháy múa với sự sống động. Môi mỉm nụ cười dễ mến. Và nó làm cho Decker cũng mỉm cười khi nhìn vào hình ảnh của bà.

Anh ngược lên nhìn Mars. “Đây là bố mẹ anh, rõ ràng vậy. Đây là bức mà anh bảo anh đã lấy đi trước đây đúng không?”

Mars gật đầu.

“Anh tìm thấy nó ở đâu vậy?”

“Tôi vẫn luôn giữ nó. Dem theo cả khi vào tù.”

“Anh đã có thể cho tôi xem nó từ trước mà.”

“Phải, tôi đã có thể.”

“Vậy tại sao lại là bây giờ?”

“Vì tôi muốn anh nhìn nhận họ như những người thật, chứ không phải chỉ là những mảnh ghép câu đố, Decker à. Và tôi muốn anh thấy nụ cười của mẹ tôi. Đôi mắt của bố tôi. Tôi chỉ muốn anh biết là... họ đã sống.”

Decker nhìn xuống tấm ảnh, anh có vẻ hơi căng thẳng trước nhận định xanh rờn của Mars.

Cũng có thể đó là thiếu sót rõ ràng của mình.

“Tôi hiểu được mà, Melvin. Bức ảnh chụp từ khi nào vậy?”

“Khi tôi tốt nghiệp trung học. Họ đã rất tự hào. Khi đó thì tôi chắc cửa vào Đại học Texas rồi, chuẩn bị rời đi để học đại học mà. Mẹ tôi đã khóc rất nhiều.”

“Còn bố anh thì sao?”

Mars ngập ngừng. “Không khóc mấy.”

“Các ông bố là thế mà.”

“Đúng đấy.”

“Mẹ anh đẹp thật. Thực sự rất rạng ngời.”

“Phải, bà rất đẹp.”

Hai người đàn ông không nói gì tiếp hồi lâu mà chỉ nhìn nhau.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Decker hỏi.

“Cứ như thể tôi không tồn tại ý, Decker.”

“Sao anh lại nói như vậy?”

Mars liếc sang anh. “Tôi không biết gì về hai người trong ảnh. Nguồn gốc của họ. Họ thực sự là ai. Tại sao họ lại bị sát hại. Chẳng biết gì cả. Họ đã sinh ra tôi, điều đó có nghĩa gì đâu, tôi thực sự đã trở thành cái gì?” Anh ta giờ tay lên. “Không gì hết.”

Lại một thoáng im lặng nữa, cơn mưa bên ngoài ngày càng lớn. Tiếng hạt mưa rơi lộp độp như những hồi trống hòa theo nhịp đập trái tim của hai người đàn ông.

Decker lấy ra bức ảnh chụp vợ và con gái mình rồi đưa cho Mars. Mars nhìn bức ảnh.

“Gia đình anh à?”

Decker gật đầu.

“Con gái anh đáng yêu thật.”

“Siêu đáng yêu luôn.”

Mars có vẻ không thoải mái. “Hắn anh nhớ họ lắm.”

Decker rướn người. “Cái chính là, Melvin à, tôi biết mọi điều về họ. Mọi điều. Chẳng có bí mật gì cả.”

“Được rồi,” Mars ngần ngừ, rõ ràng không hiểu Decker đang định nói gì.

“Và họ mất rồi. Còn tôi... cũng không còn là gì hết. Y như anh.”

Mars trông như thể anh ta muốn đánh gì đó. “Vậy thôi sao? Chẳng còn gì khác ư? Thế chúng ta còn làm chuyện này làm quái gì nữa?”

“Chúng ta làm chuyện này để chúng ta có thể trở thành một cái gì khác. Nó hoàn toàn tùy thuộc vào bản thân ta.”

“Nhưng anh mới nói...”

“Tôi nói tôi không là gì. Ngày hôm nay. Ngày mai, có lẽ tôi sẽ là một người khác. Đó là đảm bảo duy nhất cho chúng ta níu vào. Đây là một đất nước rộng lớn và tự do. Ai cũng có cơ hội để làm gì đó.”

“Với tôi thì khác.”

“Tại sao vậy?”

“Khí thật, anh nghĩ sao? Tôi da đen. Anh da trắng. Khác biệt lớn lắm đấy.”

“Anh nghĩ thế à? Anh thấy coa khác biệt nào hơn không?”

“Tôi đã nghĩ đến mấy chuyện liên quan đến đội Longhorns và Buckeyes. Ở đó sắc tộc hông quan trọng, quan trọng là chiến thắng.”

Mars nhếch mép. “Hay đấy. Nhưng chuyện đó không thay đổi hiện thực. Tôi vẫn là một thằng da đen, dù muốn hay không. Nhớ mấy thằng khốn ở quán ăn hôm nọ chứ?”

“Quên chúng đi. Một bộ phận suy đồi của xã hội thôi. Xòn việc tìm ra thủ phạm thực sự có thể thay đổi cuộc sống của anh, Melvin à.”

Mars lắc đầu, nhưng Decker vẫn nói tiếp. “Nửa cái thế giới ngoài kia vẫn nghĩ rằng anh đã giết bố mẹ mình.”

“Tôi cóc quan tâm họ nghĩ gì.”

“Nghe tôi này.”

Mars chuẩn bị nói gì đó, nhưng rồi khựng lại và gật đầu một cái cụt lủm.

Decker tiếp tục, “Có vài thứ mạnh hơn cả sự thật. Khi anh được minh oan hoàn toàn rồi, những điều tốt đẹp rồi sẽ đến với anh, dù anh da trắng hay da đen, hay bất cứ màu da nào cũng vậy.”

“Nhưng anh đã nghĩ là họ nằm trong cái Bảo vệ Nhân chứng đó. Nhưng họ không thuộc cái đấy. Vậy là chúng ta lại về vạch xuất phát.”

“Trên sân bóng, khi anh bỏ lỡ cú bắt đầu tiên, anh làm gì chứ, ngã gục xuống sân và bỏ cuộc à?”

“Quái quỷ thật, anh nghĩ cái gì thế?”

“Thế anh làm gì?”

“Tôi tìm một cơ hội khác để ghi điểm.”

“Chà, đó chính là điều chúng ta sẽ làm, Melvin à. Chúng ta sẽ tìm một cơ hội khác để ghi điểm.”

“Làm thế nào?”

“Bố anh có giữ cái két nào trong nhà không?”

“Két á? Không.”

“Ông ấy có cái nào ở chỗ làm không? Loại két mà chỉ ông mới mở được ý?”

“Ở chỗ làm của ông có két, nhưng bố tôi kể là chủ ở đấy khốn nạn lắm. Suốt ngày lượn lờ, dòm ngó, chỉ sợ ông ăn trộm của lão cái gì. Kể cả khi ông đã làm ở đấy nhiều năm rồi. Nên không có chuyện bố tôi là người duy nhất mở được cái két ở đấy đâu.”

“Thế thì thực sự chỉ còn lại một giả thiết khác.”

CHƯƠNG 36

DECKER VÀ MARS đứng trước tòa nhà bằng đá. Trên đầu, những đám mây đen báo hiệu một cơn bão đang ập tới. Bóng tối chẳng mấy đã bủa vây.

“Ngân hàng Quốc gia đầu tiên của Texas à?” Decker nói. “Anh có chắc đây là nó không?”

“Tôi đã mở một tài khoản ở đây hồi học trung học, vẫn dùng tài khoản đó khi lên đại học mà. Bố mẹ tôi đã đích thân đưa tôi đến đây. Đây chính là nơi họ cất giữ số tiền ít ỏi của mình.”

“Biết đâu họ có nhiều tiền hơn anh nghĩ.”

“Nếu có, sao họ không tiêu xài chút?”

“Nó không nhất thiết phải là tiền mặt,” Decker đáp, bắt đầu leo những bậc thang rộng dẫn đến cổng trước của ngân hàng.

Họ vào trong, trao đổi đôi điều với một giao dịch viên rồi nhanh chóng được gặp trợ lý giám đốc chi nhánh.

Đó là một người đàn ông nhỏ thó, độ bốn mươi tuổi, đeo kính cận, bụng phệ ra giữa hai vạt áo vest. Đang đưa tay ra bắt hi liếc thấy Mars, anh ta há hốc mồm.

“Anh là Melvin Mars?”

Mars gật đầu. “Chúng ta có quen nhau không?”

“Tôi là Jerry Bivens. Chúng ta đã học chung trường trung học với nhau.”

Mars quan sát tay trợ lý giám đốc kỹ hơn.

Bivens nói với vẻ ngại ngùng, “Tôi không chơi bóng bầu dục. Sinh ra không dành cho môn đó.”

Mars bắt tay người đàn ông và nở nụ cười gượng gạo khi bị Decker huých nhẹ vào khuỷu tay. “Phải rồi, Jerry, tôi nhớ ra anh rồi. Anh vẫn khỏe chứ?”

“Cũng ổn. Đã kết hôn, có bốn đứa con. Đang cố để được thăng chức ở đây. Tôi có thể trở thành giám đốc chi nhánh trong tầm năm hoặc sáu năm nữa.”

“Tuyệt thật đấy, anh bạn.”

Hai người lặng nhìn nhau gượng gạo một hồi.

“Tôi có nghe, ờm, là anh mới ra tù,” Bivens bần chồn nói.

“Đúng vậy, có một thằng khác đã thú tội.”

“Thật bất công làm sao,” Bivens nhận xét. Anh ta nhìn cơ thể đáng kinh ngạc của Mars một lượt. “Trông anh vẫn có vẻ làm được nhiều thứ lắm.”

“Giá mà như thế.”

Decker hắng giọng và Bivens chuyển sự chú ý sang anh. Decker giơ giấy ủy nhiệm của FBI ra nhưng không bao gồm huy hiệu, dẫu vậy dường như chừng ấy là đủ khiến Bivens ấn tượng đến mức ngay lập tức anh ta đứng thẳng lưng và cài nút áo vest lại.

“Vâng, đặc vụ, ừm, Decker, tôi có thể giúp gì được cho anh?”

“Chúng tôi cần chút thông tin.”

Bivens đảo mắt quanh phòng và tìm thấy cả hai giao dịch viên và ba vị khách đang xếp hàng nhìn họ chăm chăm.

“Hai anh muốn vào văn phòng tôi nói chuyện không?” Bivens vội nói.

“Văn phòng” của Bivens là một căn phòng với bốn bức tường kính. Anh ta ra hiệu họ ngồi xuống ghế rồi ra sau bàn làm việc của mình.

“Kiểu thông tin gì thế?” Anh ta hỏi.

“Tôi được biết là Roy và Lucinda Mars đã từng mở một vài khoản ở đây.”

Bivens không nói gì mà chỉ chụm hai tay lại và đặt lên trước bàn.

“VẬY là họ có mở tài khoản hả?” Decker nói.

“Tôi sẽ phải tra cứu một chút.”

Decker liếc chiếc máy tính trên bàn. “Được thôi.”

“Ý tôi là, tôi sẽ cần giấy phép chính thức. Chúng tôi tôn trọng quyền riêng tư của khách hàng.”

“Tôi hiểu điều đó, nhưng ông bà Mars đều đã qua đời rồi.”

Mặt Bivens biến sắc, liếc nhanh sang Mars rồi nhấc tay khỏi bàn và đặt tay lên ghế. “Chà, phải, tất nhiên tôi biết điều đó. Nhưng vẫn còn vấn đề pháp lý...”

“Họ không có đại diện hợp pháp nào đâu,” Decker chen ngang.

“Hoặc họ hàng của họ.”

Decker vỗ vai Mars. “Ngồi ngay đây.”

Bivens lại nhìn chăm chăm vào Mars. “Phải rồi.”

Mars nói, “Anh có sự cho phép của tôi để tìm kiếm thông tin của họ, Jerry à.”

Bivens bắt đầu gõ máy tính. Anh ta đọc nhẩm vài trang. “Họ đã mở một tài khoản, nhưng nó cũng đóng hai mươi năm trước rồi.”

“Anh xem được ngày cụ thể không?” Decker hỏi.

Bivens nói ngày cho anh.

Mars nói, “Đó là hai ngày trước cái chết của họ.”

Decker gật đầu. “Anh có thể cho chúng tôi biết trước đó trong tài khoản chứa bao nhiêu không?”

Bivens gõ bàn phím vài ký tự nữa và mở lịch sử giao dịch. “Khoảng năm nghìn rưỡi.”

Decker và Mars đều lộ vẻ thất vọng.

Bivens nói, “Tôi rất tiếc nếu anh có đang tìm kiếm một khoản quỹ nào, Melvin.” Anh ta dừng lại giây lát. “Tôi biết anh đã phải ngồi tù rất lâu.”

Decker nói, “Không có tài khoản nào khác nhỉ?”

Bivens liếc nhìn màn hình. “Không, chỉ có tài khoản vãng lai thôi.”

Mars trông suy sụp hoàn toàn, nhưng Decker trông như thể anh mới chỉ bắt đầu những câu hỏi đầu tiên thôi. “Thế họ có ký gửi cái kết nào không?”

Mars giật mình và liếc nhìn anh.

Bivens lại gõ bàn phím. “Phải rồi, họ có gửi một cái hộp. Sao mà anh biết được?”

Decker nói, “Đoán bừa thôi. Anh cho chúng tôi biết được thông tin gì về cái hộp đó?”

“Chà, họ cũng đã ngừng ký gửi cùng thời điểm họ đóng tài khoản. Chúng tôi có tất cả hồ sơ trên máy tính đây. Bố anh đã đóng cả hai tài

khoản và ký tá đủ các giấy tờ cần thiết.”

“Không có cách nào để biết được trong hộp chứa gì đúng không?”

Bivens lắc đầu. “Không có kiểm kê hàng được giữ trong hộp đảm bảo trừ khi khách hàng yêu cầu cụ thể việc đó. Nếu không thì thứ được chứa bên trong là tuyệt đối bảo mật.”

“Nhưng ông ấy đã trả kết và lấy mọi thứ đi?” Decker nói.

“Đúng vậy.”

“Hộp to thế nào?”

Bivens gõ bàn phím tiếp. “Loại to nhất chúng tôi có. Hai ngăn. Sức chứa lớn.”

“Ở đây còn nhân viên nào làm từ hồi đó mà chúng tôi có thể nói chuyện không?” Decker hỏi.

“Ồ, không. Tôi là người làm ở đây lâu nhất. Mười bốn năm. Giám đốc chi nhánh cũng mới được chuyển đến đây từ El Paso ba năm trước thôi. Các nhân viên khác đều là làm dưới năm năm.” Bivens liếc qua vai Decker rồi lại nhìn anh mà nói, “Còn gì tôi có thể làm cho anh không?”

Decker ngoái ra sau và thấy hai người đang xếp hàng để chờ gặp Bivens.

“Không, nhưng chúng tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của anh.”

Họ ra ngoài, hòa mình lại vào tiết trời ẩm đạm.

Mara gắt gỏng, “Tôi không thể tin được chuyện này. Mẹ tôi sắp chết vì ung thư nhưng không ai nói gì với tôi. Và giờ tôi phát hiện ra bố tôi giấu kết an toàn chứa đầy những thứ mà có trời mới biết được. Cứ như thể tôi đang sống cuộc đời của người khác vậy.”

“Và ông ấy đã lấy kết về chỉ hai ngày trước khi chết.”

“Anh nghĩ bố tôi đã lường trước được chuyện đó à?”

“Tất nhiên là ông ấy phải biết trước rồi. Câu hỏi đặt ra là, ông ấy đã làm gì với mấy thứ trong chiếc hộp.”

CHƯƠNG 37

HỌ GẶP LẠI Jamison và Davenport trong một khu vực riêng biệt liền kề với tiền sảnh của nhà nghỉ vào cuối ngày hôm đó. Decker đã thuật lại cho hai người cuộc gặp gỡ ở ngân hàng với Jerry Bivens.

Jamison nói, “Vậy là kể cả ông bà Mars không thuộc Chương trình Bảo vệ Nhân chứng, thì họ vẫn còn nhiều bí mật khác.”

Davenport nói thêm, “Một quá khứ không ai biết, kể cả FBI cũng không phát hiện được.” Cô liếc nhìn Mars. “Roy và Lucinda Mars có khi còn không phải tên thật của họ cũng nên.”

Decker nói, “AC và RB. Chúng ta đã tìm thấy những chữ cái đó viết trong túi quần áo của họ. Có lẽ đó là chữ viết tắt tên thật của họ.”

“Khỉ thật,” Mars nói, lắc đầu và quay đi. Anh ta như một gã đàn ông lạc vào giấc mơ của kẻ khác.

Decker nói, “Họ không phải Nhân chứng được bảo vệ, nhưng họ đúng là đã chạy trốn khỏi ai đó.”

“Hoặc một nhóm người,” Jamison đính chính. “Một băng đảng chẳng hạn.”

“Băng đảng á!” Mars gắt gỏng. “Được rồi, dừng lại ngay. Bố mẹ tôi không thuộc cái băng đảng quái quỷ nào cả, được chứ?”

Decker lạnh lùng nói, “Sự thật là, Melvin à, ở thời điểm này chẳng ai trong chúng ta biết chắc được họ đã dính líu vào chuyện gì, kể cả anh. Nhưng dù có là cái gì, thì nó cũng đủ tệ hại để họ phải thay đổi danh tính và chạy đến sống ở một thị trấn nhỏ vùng Texas.”

“Những thứ được cất trong cái két đó có thể là mối đe dọa tới đám người ấy, dù chúng có là ai đi nữa.” Jamison nói.

“Nhưng chúng ta chẳng cách nào biết được trong hộp chứa gì,” Davenport nói thêm. “Ý tôi là, đã hai mươi năm rồi. Và kẻ sát nhân có thể đã lấy cái hộp đi.”

“Hoặc không,” Decker nói.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào anh.

“Anh có muốn nói rõ hơn về luận điểm đó không?” Jamison hỏi.

“Có một câu hỏi mà những gì chúng ta phát hiện ra không thể giải thích được, đó là tại sao lại có người trả tiền cho nhà Montgomery để đưa Mars ra tù?” Anh đưa mắt nhìn từng người một.

“Tôi chịu,” cuối cùng Mars lên tiếng. “Tại sao?”

“Chúng có lẽ vẫn chưa tìm ra được thứ cất giấu trong hộp két. Và thứ đó vẫn đang ở đâu đó ngoài kia. Và có lẽ chúng nghĩ anh biết nó ở đâu.”

“Cũng là một khả năng,” Davenport nói.

“Nhưng nếu vậy, tại sao lại chờ đến tận bây giờ?” Jamison hỏi.

“Có thể khi biết Melvin sắp bị hành quyết, chúng đã phát hoảng, nghĩ rằng đây là cơ hội cuối cùng để tìm lại thứ đó.”

Mars lộ vẻ bối rối. “Nhưng mà Decker, chưa có ai liên lạc với tôi cả. Cũng chưa ai bắt cóc tôi để tra hỏi cả, chúng hẳn phải kiên nhẫn đấy.”

“Có thể chúng chỉ định chờ chúng ta phá án, tìm nó hộ chúng.”

“Rồi ập đến khi chúng ta đã tìm ra và, ừ, kết liễu chúng ta hết ư?” Davenport có vẻ hoài nghi.

“Có thể,” Decker nói. “Mà cũng có thể không.”

“Chà, tôi mừng là chúng ta đã nói rõ,” Davenport lộ rõ vẻ nản lòng.

“Các cuộc điều tra không phải lúc nào cũng đơn giản,” Jamison vắn lại. “Vụ chúng tôi điều tra ở Burlington đã quay ngoắt chín mươi độ, chúng tôi phải mất rất nhiều công sức và đặt ra những câu hỏi để đến được đó. Và những gì ban đầu tưởng như không quan trọng hóa ra lại rất quan trọng.”

“Được rồi, nhưng Decker à, giả thiết của anh có rất nhiều lỗ hổng.” Davenport nói.

“Nó đầy lỗ hổng,” lời thú nhận của Decker làm Davenport ngạc nhiên. “Thế nên nó mới chỉ là giả thuyết. Sau này nó có thể bị bác bỏ. Nhưng dù sao chúng ta cũng phải tính đến mọi trường hợp.”

Mars lo lắng nhìn anh. “Vậy anh cho là có kẻ vẫn đang theo dõi tôi à?”

Decker cân nhắc khả năng này. “Nếu chúng đang bám theo chúng ta, chúng sẽ biết được chúng ta cũng đang tìm kiếm câu trả lời. Khả năng đó khá cao. Và nếu chúng thấy chúng tôi đến ngân hàng và suy ra được điều chúng ta đang làm, thì chúng cũng biết được là chúng tôi tay trắng mà rời ngân hàng.”

“Vậy là chúng chỉ đơn giản để yên cho chúng ta điều tra cho đến khi ta tìm ra được gì đó thôi,” Mars chậm rãi nói.

“Đúng thế.”

“Chúng có trí nhớ tốt đấy,” Mars nói. “Nếu chuyện này lần về từ trước khi tôi sinh ra, thì tổng cộng phải hơn hai mươi năm rồi.”

“Chà, trí nhớ của tôi cũng tốt mà.”

“Hay đấy,” Mars đáp. Anh ta ngẩng lên và bắt gặp Mary Oliver đi vào sảnh.

Mary, chúng tôi ở đây,” anh ta gọi, đứng lên vẫy tay ra hiệu với Oliver, cô liền đi thẳng đến trước bàn. Cô đang mặc một bộ áo liền quần màu be, và đang cười tươi.

“Trông cô vui thế,” Davenport hào hứng.

“Bang Texas đã quyết định sẽ bồi thường cho cậu với con số tối đa - hai mươi lăm nghìn dollas, Melvin à.”

“Chà, cũng ra gì,” Mars nói.

“Và tôi cũng đang đệ đơn kiện họ vì những gì đã xảy ra với cậu trong tù. Với số tiền là hai mươi triệu dollas.”

Mars sững sờ, mãi mới nói nên lời. “Cô không đùa chứ?”

“Melvin, cậu đã suýt chết đấy. Đó là một âm mưu có sự tham gia của cả lính canh, những người đại diện cho hệ thống cải tạo của bang. Và tôi cũng mới phát hiện ra chính những kẻ đó cũng đã từng bị kiện tụng nhiều lần rồi mà vẫn không phải chịu bất cứ biện pháp kỷ luật nào. Điều đó, ít nhất, là sự cấu thả cố ý từ phía nhà nước.”

Decker nói, “VẬY đây là kế hoạch mà cô từng đề cập với tôi à?”

Cô gật đầu. “Phải, chính là nó.”

Decker nhìn Mars. “Chà, ít nhất thì năm mươi triệu cũng bù đắp được cho cú hụt với Giải Quốc gia.”

Oliver nói tiếp, “Nghe này, tôi sẽ không nói chuyện hão với cậu. Đây sẽ là một vụ kiện dài và không có gì là chắc chắn cả, nhưng tôi hứa sẽ dốc toàn tâm toàn sức vào nó.”

Mars không nói nên lời trong giây lát. Rồi anh ta ôm chầm lấy cô luật sư. “Cảm ơn, Mary. Cảm ơn cô.”

Họ ngồi xuống và mọi người đều chờ cho Mars có thời gian để tự trấn tĩnh lại bản thân.

Không ai nhận thấy ba quân nhân tiểu bang và vị thanh tra mặc thường phục đang tiến về phía họ cho đến khi những người đó đứng ngay trước mặt.

Ngay khi nhận thấy điều này, Decker nói, “Tôi có thể giúp gì cho các ngài, thưa sĩ quan?”

Họ đều phớt lờ anh và bao vây Mars. Viên thanh tra mặc thường phục giơ phù hiệu ra, tự xưng danh thanh tra điều tra vụ giết người rồi nói, “Anh Mars, làm ơn hãy đứng dậy.”

“Gì cơ? Tại sao?” Mars cự nự.

“Xin hãy đứng lên,” người đàn ông lại nói, giọng nghiêm khắc hơn lần đầu.

“Có chuyện gì thế?” Oliver đứng dậy nói. “Tôi là luật sư của cậu ấy.”

“VẬY chị cũng sẽ có thể nói chuyện với thân chủ của mình thôi. Chỉ là không phải bây giờ. Xin hãy đứng dậy, anh Mars. Tôi nói lần cuối.”

Mars liếc nhìn Decker, anh gật đầu. Mars đứng dậy và tự động đưa tay ra sau lưng. Viên thanh tra ra hiệu cho một sĩ quan lại gần và còng tay anh ấy.

Viên thanh tra trong bộ thường phục nói, “Anh bị bắt vì những lý do liên quan đến vụ sát hại Roy và Lucinda Mars.” Rồi ông đọc điều luật Miranda cho Mars.

“Cậu ấy đã được ân xá rồi mà!” Oliver bối rối.

“Lệnh ân xá của anh ấy đã bị thu hồi. Đó là lý do chúng tôi ở đây.”

“Họ không thể làm thế!” Oliver kêu lên.

Viên thám tử đưa ra một xấp giấy. “Đây là chỉ thị của tòa. Đi thôi, anh Mars.”

Và họ áp giải Mars đi, Oliver gọi với theo, “Melvin, tôi sẽ gặp lại cậu ở đồn.” Rồi cô đọc tờ giấy trên cùng.

“Nó viết gì vậy?” Jamison vừa nói vừa đứng dậy.

Đọc lướt một lượt xong, mặt Oliver tái đi. Cô liếc sang Decker.

Anh thở dài. “Tôi không thể tin là họ lại làm vậy,” anh thấp giọng nói.

“Làm gì cơ?” Jamison cau kỉnh.

“Anh biết trước chuyện này sẽ xảy ra à?” Oliver tra hỏi.

“Tôi đã ngờ đến.”

“Ai đó làm ơn nói cho chúng tôi biết chuyện quái gì đang diễn ra được không?” Davenport nói lớn, đứng dậy và đến bên cạnh Jamison.

Decker nói, “Cuộc điều tra của chúng ta đã cho thấy khả năng nhà Montgomery được trả tiền để nói dối là Charles Montgomery đã sát hại Roy và Lucinda. Lời thú tội của Charles Montgomery là lý do duy nhất đưa Melvin ra khỏi tù và được ân xá.” Anh nhìn Oliver. “Tôi nói có đúng không?”

Cô gật đầu, im lặng.

“Ôi chúa ơi,” Jamison thốt lên.

“Thế tức là...” Davenport lên tiếng.

Decker cắt ngang, “Tức là trong khi bang Texas vẫn lo là Melvin thực sự đã giết bố mẹ mình. Thì lệnh ân xá của anh ấy sẽ bị thu hồi.”

“Làm sao mà họ biết được những gì chúng ta biết?” Jamison hỏi.

“Texas tự cử người của bang đến Alabama điều tra nhà Montgomery,” Decker trả lời. “Và chúng ta đã nói về mối nghi ngờ cũng như những phát hiện của chúng ta với chính quyền Alabama. Họ hẳn đã nói lại cho quân Texas.”

“Nhưng anh ấy đâu dính líu gì đến lời nói dối của nhà Montgomery,” Jamison nói.

“Về mặt pháp lý thì điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả,” Oliver nói. “Cứ như chẳng có gì thay đổi. Không có lời thú tội, bản án sẽ lại được phục hồi. Lời nói của Montgomery không có giá trị gì nữa khi mà họ biết hẳn nói dối.”

Jamison kinh hoàng quay lại nhìn Decker. “Vậy là những gì chúng ta làm đã đưa anh ấy vào lại trong tù và có thể là lại lên giàn hành quyết ư?”

Decker không trả lời. Anh rút điện thoại ra và đang đi về phía lối ra của nhà nghỉ, hướng mà chỉ mới một phút trước, Mars bị dẫn đi. Anh nhìn theo chiếc xe đưa Mars quay về nhà tù, và bấm số thật mạnh. Chỉ sau hai hồi chuông, đầu dây bên kia nhắc máy.

“Đặc vụ Bogart à, Decker đây. Tôi sẽ hiểu thôi nếu anh muốn bảo tôi đi chết đi, nhưng tôi có một vấn đề lớn cần nhờ vả.”

CHƯƠNG 38

“TẤT CẢ ĐỨNG DẬY,” chấp hành viên ở tòa án nói.

Tất cả mọi người trong phòng xử án đều đứng dậy, kể cả người đang đeo cùm duy nhất trong phòng.

Thẩm phán Matthew, một người đàn ông hói đầu, héo hon với cái yết hầu sần sùi, xuất hiện sau ô cửa phía sau băng ghế, bước lên các bậc thang rồi ngồi xuống ghế.

“Ngồi xuống,” viên thừa phát lệnh nói, và mọi người ổn định chỗ ngồi.

Mary Oliver ngồi cạnh Mars đang bị cùm. Decker, mặc bộ vest mà anh đã mua cùng Jamison, ngồi cạnh Mars ở bên còn lại.

Công tố viên của bang đứng dậy sau chiếc bàn luật sư còn lại. Đó là một người đàn ông trung niên với bộ tóc giả mềm màu trắng lơ thơ không che nổi lớp da đầu màu hồng của ông ta. Cổ áo sơ mi của ông được phết hồ nhiều lần cho cứng, cho hợp với phong thái của ông. Trước mặt ông ta là một tập tài liệu có nhãn Mars, Melvin. Ông ta yên lặng mấp máy môi như thể đang tập lại cho những gì ông chuẩn bị nói.

Davenport và Jamison ngồi ở hàng ghế thứ hai. Tin Mars bị bắt đã được truyền đi, một số lượng lớn phóng viên xuất hiện ở phòng xử. Cũng có vài tá dân địa phương đến trở mắt làm khán giả.

Viên thẩm phán lần lượt nhìn hai bàn luật sư và những người có mặt trong phòng, hắng giọng một cái và nói, “Bị cáo đã đệ đơn kháng án, vậy chúng ta hãy nghe bên bị nói trước.”

Oliver đứng dậy, kéo thẳng chiếc áo ngoài và chỉnh lại cổ tay áo sơ mi.

“Thưa quý tòa, động thái của chính quyền trong vụ kiện này có thể được tóm gọn lại như sau: chính quyền đã kết tội sai cho thân chủ của tôi, cậu Mars đây, cầm tù cậu ấy đến hai mươi năm và suýt nữa thì hành quyết cậu ấy cho đến khi chính quyền nhận thấy sai phạm khi bằng chứng về sự vô tội của cậu ấy được đưa ra. Sau đó chính quyền trả lại tự do cho cậu ấy cùng với bản ân xá hoàn toàn, cũng như ra lệnh là cậu ấy sẽ nhận được khoản bồi thường tối đa cho hơn hai thập kỉ ngồi tù dù hai mươi lăm nghìn không thể bù đắp cho những ngày tháng trong tù của anh.” Cô hít một hơi và dường như bùng lên một ngọn lửa phản nộ. “Và đến giờ, ngay sau khi vừa trả lại tự do cho cậu ấy, chính quyền lại thu hồi ân xá, tước lại sự tự do của cậu ấy, quản thúc cậu ấy, và giờ cậu ấy ngồi trước chúng ta trong gông cùm. Tất cả những chuyện này được tiến hành mà chưa qua phiên tòa chính thức nào, không có sự đại diện của luật sư, không cho cậu ấy được hưởng quyền lợi hợp pháp của mình. Đó là lý do tại sao tôi gửi đơn thỉnh cầu habeas corpus¹, bởi vì rõ ràng là chính quyền đang bắt giữ thân chủ của tôi bất hợp pháp. Do đó, tôi yêu cầu cậu ấy phải được thả ngay lập tức, cùng

với điều khoản ân xá và khoản bồi thường hợp pháp trước sự công nhận của phiên tòa này.”

Oliver đặt tay lên vai Mars và nói thêm, “Nếu không, đó sẽ là một sự phản bội công lý, thiết lập một tiền lệ xấu và nguy hiểm nếu chính quyền tự tiện bác bỏ thỏa thuận với thân chủ của tôi như thế, người dân chúng tôi có thể coi đó là một điều rồi đây sẽ xảy ra với các bị cáo khác trong tương lai.”

“Đã hiểu,” Thẩm phán Matthews nói. Ông quay sang viên công tố bang. “Ông Jenkins, luật sư bên bị đã đưa ra những luận điểm vững chắc. Tôi không thích ý tưởng về việc chính quyền là bên nuốt lời. Điều đó sẽ phá tan hệ thốn luật pháp của chúng ta nếu như luật sư bào chữa không thể dựa vào các thỏa thuận mà bên các ông đã cung cấp.”

Jenkins đứng dậy, cài cúc áo, vuốt nhẹ một lọn tóc lòa xòa, liếc nhìn Mars và Oliver với vẻ không hài lòng rồi quay sang viên thẩm phán.

“Thưa quý tòa,” ông gằn giọng. “Bang đã đưa ra quyết định duy nhất có thể chỉ với mục đích tốt. Tôi sẽ là người đầu tiên lên tiếng thừa nhận rằng tình huống này khá là bất thường...”

“Đó là một cách nói giảm đấy,” Thẩm phán Matthews xen vào.

“Có thể là thế, chỉ có một lý do mà anh ars được ra tù.” Ông ta dừng lại ở đây và giơ một ngón tay lên để nhấn mạnh. “Đó là vì một người khác, Charles Montgomery, bị bang Alabama hành quyết vì đủ mọi loại tội ác tày trời, đã nhận tội cho những cái chết mà trước đó anh Mars bị kết án thủ phạm. Sau quá trình tra hỏi kỹ lưỡng, có vẻ như ông Montgomery thực sự có thông tin và chi tiết về những tội ác mà chỉ có thủ phạm thực sự mới có thể biết được. Đến giờ, nhờ công lớn của FBI, chúng tôi nhận thấy rằng ông Montgomery và vợ mình, người mà cũng khá rõ ràng là đã bị sát hại để che đậy sự việc, đã được trả một khoản tiền lớn để ông Montgomery nhận tội về mình. Vậy nên, gần như chắc chắn là ông Montgomery chẳng có mấy liên hệ với vụ sát hại Roy và Lucinda Mars hơn tôi và ngài, thưa tòa. Do đó, quan điểm của bang cho rằng bản án ban đầu của anh Mars là đúng đắn và thích đáng và chúng tôi đảm bảo việc tổng giam anh Mars ở thời điểm này là hợp pháp.”

Jenkins liếc nhìn Mars một lần nữa với vẻ mặt khinh thường lạnh lùng. “Và cho phép tôi nói thêm rằng bang Texas sẽ điều tra triệt để xem liệu anh Mars đây có vai trò gì trong kế hoạch lừa gạt hệ thống tư pháp hình sự của Texas hay không, nhất là khi anh ta là người hưởng lợi chính từ lời ‘thú tội’ của ông Montgomery.”

Oliver bật dậy. “Không có một chút bằng chứng nào cho thấy thân chủ của tôi có thể có can dự đến chuyện đó, thưa tòa.”

Jenkins xù lông. “Chà, thực tế là lời thú tội vô giá trị đó xuất hiện chỉ mười một giờ trước lịch hành quyết của bị cáo, dường như là một sự trùng hợp vĩ đại và rất đúng lúc đấy.”

Oliver ngờ vực nhìn ông ta rồi nói với một tông giọng đầy mỉa mai, “Vâng, tôi chắc là cậu Mars đã đợi đến tận sát lúc họ hành quyết cậu ta mới thực hiện kế hoạch tự giải thoát bản thân với lời thú tội kỳ diệu vừa đúng thời điểm ấy.”

“Không cần phải dùng đến giọng điệu thiếu chuyên nghiệp ấy đâu,” Jenkins cắn câu.

“Dù thế nào,” Oliver nói trước thẩm phán, “Chính quyền đã có nhiều thời gian để xác thực lời thú tội của ông Montgomery. Họ đã kiểm chứng và cuối cùng ân xá hoàn toàn cho thân chủ của tôi. Nếu bây giờ họ được phép thu hồi lệnh ân xá, thì sự tôn nghiêm của lệnh sẽ bị phá hủy và còn ai có thể dựa vào chính quyền trong tương lai, khi mà cứ nơm nớp lo rằng nhà nước sẽ nuốt lời.”

Jenkins nói, “Nhưng rõ ràng bang đặt lợi ích của người dân lên đầu bằng cách không thả lỏng kẻ bị kết án giết người.”

Thẩm phán Matthews xen vào, “Chà, có vẻ như chính quyền Texas đã tự mình lao vào rắc rối rồi, ông Jenkins. Và nếu bang có thể đơn phương từ chối các thỏa thuận chính họ đưa ra, thì cô Oliver đã đúng khi nói rằng điều đó sẽ phá hủy toàn bộ quy trình ân xá.”

Jenkins dang rộng hai tay. “Tất cả những gì chúng tôi muốn, thưa quý tòa, là có thể điều tra vấn đề cặn kẽ. Và trong thời gian đó, chúng tôi đảm bảo việc giam giữ bị cáo là hợp pháp. Thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót. Nếu anh ta vô tội thì cũng chẳng có tổn hại gì. Còn nếu anh ta có tội, mà chúng

tôi cũng tin là anh ta có tội, thì anh ta sẽ không có cơ hội để chạy trốn. Anh ta không có mối quan hệ xã hội nào, và chúng tôi cho rằng để anh ta tự do sẽ là mạo hiểm.”

Oliver vặn lại, “Cậu ấy không có hộ chiếu, không được cấp bất cứ giấy tờ tùy thân nào, và nhờ ơn bang Texas, không việc làm hay tài sản. Ta sẽ chẳng thể lo cậu ấy sẽ bỏ trốn đi đâu được.”

“Và biên giới Mexico chỉ cách đó có một bước chân thôi,” Jenkins phản bác. “Mà điều đó vốn đã tiện lợi cho những người muốn xâm nhập vào đất nước này, thì cũng chẳng kém phần khó khăn đối với những người muốn thoát khỏi đây.”

Thẩm phán Matthews ngờ vực nhìn xuống họ. Ông liếc nhìn Oliver. “Chà, tôi không nói là tôi hoàn toàn đồng ý với quan điểm của ông Jenkins, nhưng tôi không thấy tổn hại gì trong việc bang Texas nắm quyền giám hộ anh Mars trong thời gian điều tra.”

Đúng lúc đó, Decker đứng bật dậy và cả căn phòng cùng dồn ánh mắt vào dáng người đồ sộ của anh. Decker nhận thấy những ánh nhìn lẫn lộn, ruột gan anh cồn cào và thần kinh thì căng thẳng, vốn anh không thích giao lưu với người khác.

Và anh chắc chắn không muốn nói điều gì ngoài sự thật với thẩm phán. Nhưng đây là kêz hoạch anh đã lên, và anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc cứ làm theo kế hoạch.

“Cho phép tôi được phát biểu, thưa quý tòa.” Anh nói.

“Anh là ai?” Thẩm phán Matthews hỏi.

Decker gạt một giọt mồ hôi trên mặt. Anh có thể cảm thấy nách mình cũng đang ướt. Đột nhiên, anh thấy buồn nôn. Trong giây lát, anh băn khoăn không biết liệu mình có thể ngất xỉu ngay tại đây không. Giọng run run, anh cất tiếng, “Amos Decker. Tôi ở đây đại diện cho FBI.”

Jenkins nhanh chóng nói, “Tôi không thấy FBI có bất kỳ tư cách nào để tham gia vào một vụ án hoàn toàn thuộc thẩm quyền của bang Texas.”

Decker vẫn nhìn vào vị thẩm phán. “FBI đã can dự vào vụ này, thưa tòa. Và như ông luật sư đã chỉ ra, chính cuộc điều tra của chúng tôi đã dẫn

đến những ngờ vực về lời thú nhận của ông Montgomery.”

“Nhưng –” Jenkins định chen ngang. Tuy nhiên, thẩm phán Matthews đã giơ tay ra hiệu ông ta dừng lại.

“Một luận điểm xác đáng. Hãy để Đặc vụ Decker nói hết những gì anh ấy đang nói.”

Lần đầu tiên trong đời Decker đột nhiên nhìn thấy mọi thứ xung quanh chìm đắm trong màu xanh ánh điện rực rỡ nhất mặc dù không có ai trong phòng đã chết. Anh nhắm mắt lại.

“Đặc vụ Decker?” Thẩm phán Matthews giục, Jenkins khịt mũi một cái và nhìn Decker với vẻ nhạo báng.

Làm đi, Decker. Ngay bây giờ. Chiếm lấy khoảng A. Cướp bóng từ đối thủ. Ngay.

Decker mở mắt. Cương quyết và tự tin, anh nói, “FBI tin rằng vụ án này phức tạp hơn nhiều so với những gì đang diễn ra. Chúng tôi cũng tin rằng anh Mars vô tội.”

“Căn cứ vào đâu?” Jenkins bực bội ngắt lời.

“Căn cứ vào những khám phá trong cuộc điều tra. Chúng tôi tin rằng vụ án này có thể liên quan đến các lực lượng hoạt động trên địa bàn rộng, và chắc chắn nằm trong tầm của Cục điều tra liên bang.”

Thẩm phán Matthews nói, “Và anh có thể cung cấp cho tòa án biết những khám phá của các anh không, Đặc vụ Decker?”

“Cấp trên của tôi, Đặc vụ Bogart, đứng đầu một đội đặc nhiệm, thưa quý tòa. Anh ta đã ủy quyền cho tôi để báo tòa án liên hệ trực tiếp với anh ấy rồi anh ta sẽ cung cấp đầy đủ thông tin chi tiết.”

Jamison và Davenport nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

“Tòa án, chứ không phải các công tố viên của bang Texas ư?” Jenkins lớn tiếng.

“Có lý do chính đáng giải thích tại sao thông tin không thể được truyền đạt tại phiên tòa công khai không?” Thẩm phán Matthews hỏi.

“Đặc vụ Bogart sẽ giải thích mọi thứ, thưa quý tòa. Đây thực sự là một vấn đề nhạy cảm, chúng tôi tin là công khai những phát hiện đó vào thời điểm này có thể có tác động tiêu cực đến cuộc điều tra của chúng tôi và cho các tội nhân cơ hội để chạy trốn và tránh bị truy tố.”

“Chẳng có điều gì anh nói giải thích cho việc tại sao anh Mars không thể bị giam giữ cho đến khi vấn đề được giải thích cả,” Jenkins chỉ ra.

Trước khi thẩm phán kịp lên tiếng, Decker đã nói, “Tôi xin lỗi, nhưng riêng việc anh Mars đã bị những cai ngục và hai tên tù nhân đánh suýt chết, bị lập mưu hãm hại bởi một cai ngục khác đã đủ để làm rõ luận điểm đó rồi. Thêm vào đó, anh Mars mới đệ đơn kiện bang Texas hàng triệu dollars vì hành vi tàn ác và bất hợp pháp ấy. Tôi có thể tưởng tượng được anh Mars lọt vào tầm ngắm của những người đó, bao gồm bất kỳ bạn bè và đồng nghiệp nào của những tay cai ngục mà tôi mới nói đến. Những người đó vẫn chưa lộ diện, và vẫn đang nắm giữ chức vụ đấy. Do đó, việc đưa anh Mars trở lại nhà tù không thể được coi là để bảo vệ an toàn cho anh ta được. Ngược lại, đó có thể là án tử của anh ấy.”

Thẩm phán Matthews trừng mắt nhìn Jenkins. “Điều đó có đúng không?”

Jenkins tái mặt trước cái nhìn phẫn nộ của viên thẩm phán. “Thưa quý tòa, đúng là sự việc đáng tiếc đó đã xảy ra, nhưng chúng tôi tin rằng anh Mars đây sẽ không gặp nguy hiểm gì khác dưới sự bảo hộ của chính quyền.”

“Phải thận trọng để tránh sai sót,” Decker nói, “Chúng ta nên tránh cả khả năng ông Jenkins đây có thể sai. Nếu anh Mars được chứng minh vô tội, nhưng rồi lại chết trong nhà giam, thì tôi không thấy anh ấy được hưởng bất cứ lợi lộc gì. Có lẽ bang Texas có ý kiến khác chẳng?”

Thẩm phán khịt mũi trước nhận xét này.

Jenkins chỉ lườm Decker trong khi anh nói tiếp. “FBI, với sự chấp thuận của bang, đã nhận giám hộ anh Mars sau khi anh ấy bị đánh, và chúng tôi sẵn sàng tiếp nhận anh ấy thêm lần nữa.”

Thẩm phán Matthews quay ra nhìn Decker. “FBI đồng ý việc này à?”

“Xin nhắc lại, Đặc vụ Bogart sẽ cung cấp mọi đảm bảo và thông tin cần thiết.”

Thẩm phán quay sang Jenkins. “Vậy thì, tòa tuyên bố thả bị cáo khỏi tù giam và giao quyền giám hộ cho Đặc vụ Decker cùng với FBI cho đến khi các phát hiện trong tương lai cần đến một hướng hành động khác.”

“Nhưng thưa quý tòa,” Jenkins bắt đầu với giọng trách móc.

“Đó là quyết định của tòa, đừng lấn tới, Frank! Tôi không thể nói là tôi thích cách các ông giải quyết vụ này, nên hãy thấy may mắn là tôi chưa ra phán quyết cho bị cáo được trả quyền tự do. Phiên tòa ngừng tại đây.” Thẩm phán Matthews đập cây búa, đứng dậy và biến mất vào trong phòng của ông.

Jenkins nhìn Decker khi các viên tòa án tháo xích cho Mars. “Tôi hi vọng anh biết mình đang làm cái quái gì,” ông ta nói.

Tôi cũng vậy, Decker trộm nghĩ. Tôi cũng vậy.

CHƯƠNG 39

MARS NGỒI Ở ghế hành khách, xoa xoa cổ tay chỗ chiếc còng cắt vào da.

“Cám ơn nhiều,” anh ta nói với Decker đang ngồi ở ghế lái.

Oliver, Danvenport và Jamison ngồi ở hàng ghế sau.

Decker không nói gì khi họ rời khỏi phòng xử án và xô vào các nhà báo đang giơ mic lẫn tập ghi chú vào mặt của cả nhóm.

Trong lúc đi qua bãi đậu xe, Jamison và Davenport đã không ngừng đặt câu hỏi cho anh, nhưng anh giữ im lặng hoàn toàn. Đến giờ, Jamison nhào hẳn người lên ghế trước và vỗ mạnh vào vai anh.

“Rồi anh có định giải thích chuyện vừa rồi không hay tôi phải động tay động chân với anh đây?”

Decker nhìn qua gương chiếu hậu và thấy vẻ bối rối trên mặt cô. “Tôi đã nhờ Đặc vụ Bogart rồi và anh ấy đã đồng ý.”

“Vậy những gì anh nói là hoàn toàn thành thật à?” Jamison hỏi và bỗng Oliver giật mình.

Cô nói, “Decker, làm ơn đừng nói là tôi mới vô tình tham gia vào một vụ gian lận trước tòa được không?”

“Không phait gian lận. Melvin đúng là nằm trong sự quản lý của chúng tôi. Và mọi điều tôi nói với thẩm phán đều là sự thật.”

“Ông ấy tưởng anh là một Đặc vụ,” Davenport nói.

“Đấy là ông ta tự nói thế, chứ tôi không nói gì cả.” Decker phản bác.

“Nhưng anh cũng không sửa lời ông ấy,” cô vắn lại.

“Không phải vấn đề của tôi, mà cũng chả quan trọng. Bogart là một đặc vụ và anh ấy chống lưng tôi rồi.” Anh liếc nhìn Oliver. “Cô đã gửi đơn kiện chưa?”

“Rồi.”

“Thế thì chúng ta sẽ ổn thôi.”

Mars nói, “Chà, còn tôi sẽ không ổn đâu nếu họ đến và bắt tôi một lần nữa. Anh nghe thẩm phán nói gì rồi đấy. Nếu các phát hiện trong tương lai cần đến một hướng hành động khác, ông ấy sẽ để họ bắt tôi. Và gã Jemkins kia có vẻ đang sôi máu đấy. Tôi đoán hẳn đang nghĩ kế để kéo tôi về lại nhà tù Texas.”

“Tôi sẽ ngạc nhiên nếu hẳn đang không làm thế đấy,” Decker thừa nhận, “Chúng ta chỉ cần đảm bảo chuyện đó sẽ không xảy ra thôi.”

“Bằng cách nào?” Davenport hỏi.

Jamison trả lời. “Bằng cách giải vụ án này.”

Điện thoại của Decker rung chuông và anh nghe máy ngay, dùng vai kẹp điện thoại vào tai để anh vẫn có thể lái xe bằng hai tay trong lúc trời đang tối dần và một cơn mưa chuẩn bị ập đến. Sự biến đổi bất thường của thời tiết không ảnh hưởng đến tâm trạng của Decker. Tâm trí anh đang để ý

đến nhiều chuyện khác khi nghe điện thoại. Anh cảm ơn người gọi rồi cất điện thoại đi.

“Là cảnh sát Alabama gọi. Họ đã lần ra chiếc xe đi thuê Toyota Avalon với cái biển số Georgia dựa trên lời khai Patricia Bray đã cung cấp. Cái xe được thuê bởi một gã tên Arthur Crandall.” Anh nhìn Mars. “Có gọi nhớ điều gì không?”

“Không.”

“Tôi cũng nghĩ là không, dù sao đây cũng là tên giả. Hẳn dùng thẻ tín dụng giả mạo. Bằng lái có khi cũng là bằng dỏm.”

“Có chắc là tìm đúng người không đây?” Jamison hỏi.

“Giờ họ đang cố xác minh điều ấy.”

“Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?” Mars bối rối.

“Việc chưa giải quyết,” Decker nói. “Việc chưa giải quyết thôi mà.”

“VẬY cái gã mà ta nghĩ là đã giết Regina Montgomery sau khi trả tiền cho cô ta nói dối chính là tên Arthur Crandall này hả?” Mars nói.

“Đấy không phải tên thật đâu.”

“Ừm, tôi hiểu. Nhưng những gì hãn làm đã giúp đưa tôi ra khỏi tù.”

“Và như chúng ta đã bàn bạc, đó là bởi hãn nghĩ anh nắm giữ thứ bí mật mà có thể làm tổn hại đến hãn hoặc chủ của hãn.”

“Nhưng thế thật vô lý, Decker à. Giả như tôi có biết gì đó, mà vấn đề là tôi không biết gì cả, sao chúng không để mặc tôi bị xử tử và tôi sẽ đem cái bí mật ấy xuống mồ luôn?”

Davenport nói, “Có lẽ chúng thực sự cần thứ mà chúng tưởng anh có. Thế nên chúng đưa anh ra tù với hy vọng là anh sẽ đi lấy thứ ấy.”

“Thế từ đầu còn gán tội cho tôi làm gì?” Mars hỏi.

“Có lẽ khi đó chúng tưởng đây là hướng giải quyết tốt nhất,” Jamison đặt giả thuyết. “Sát hại bố mẹ anh, gán tội cho anh, để anh phải ngồi tù, khuất mắt chúng đến hết đời. Thực lòng mà nói thì đó là cách giải thích duy nhất mà nghe còn hợp lý.”

“Không đâu,” Decker phản đối.

“Thế, còn cách giải thích nào khác?” Jamison tò mò hỏi.

“Chúng ta cứ cho là kẻ sát hại bố mẹ Melvin và gán tội cho anh ấy và kẻ đang tìm kiếm cái kết là cùng một người. Nhưng mà rất có thể, chúng ta đang đối mặt với hai nhóm người khác nhau, với động cơ khác nhau.”

“Chúa ơi,” Davenport thốt lên. “Mọi thứ chưa đủ phức tạp hay sao?”

“Có vẻ là chưa đâu,” Decker thừa nhận.

Anh liếc nhìn Mars. “Bác sĩ của mẹ anh là ai đấy?”

“Bác sĩ á? Sao hỏi thế?”

“Chà, phải có ai đó đã chẩn đoán bà ấy bị ung thư não giai đoạn cuối chứ?”

“Tôi không nhớ được.”

“Cứ cố đi.”

“Anh nghĩ danh tính của tay bác sĩ đó quan trọng à?” Davenport hỏi.

“Ở thời điểm này, trong vụ án này, không có gì là không quan trọng cả.”

CHƯƠNG 40

DECKER NGỦ YÊN giấc cho đến 5 giờ sáng. Cơn mưa lớn bên ngoài đánh thức anh dậy và anh đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Mưa, gió, chớp loang loáng và tiếng sấm rền rĩ. Tiết trời ủ ê y như tình hình điều tra bây giờ vậy, anh nghĩ.

Anh nhìn xuống chân, thoáng ngạc nhiên là anh có thể nhìn thấy chân mình. Bụng anh thực sự đã gọn lại đáng kể và không còn che tầm nhìn của anh như trước. Cũng đã lâu rồi...

Anh ngồi xuống mép giường và duỗi chân. Gân kheo của anh thắt chặt, và lưng dưới của anh cũng thắt lại.

Về mặt thể hình, anh vẫn là anh.

Nhưng còn về mặt tinh thần?

Anh nhắm mắt lại và để cho bộ nhớ chính xác của mình dạo bước về lại thời điểm hai mươi tháng trước, ngày mà anh mất tất cả.

Anh biết sắc màu ấy sẽ lại đến, đeo bám ký ức này như một loài ký sinh trùng bám chặt vào một con cá.

Màu xanh lam.

Màu xanh đổ xuống ký ức ngày anh phát hiện ra cả gia đình mình đã bị sát hại. Như thê có một kẻ nhẫn tâm đổ nỗi đau tràn lên những thứ quý giá của anh. Như một chiếc bút khổng lồ đã từng bị gãy ngòi và trào mực khắp nơi.

Đã từng là từ khóa để diễn tả tình cảnh hiện giờ.

Molly và Cassie đều đã đi rồi. Anh chẳng thể làm gì để đưa họ trở lại cả. Anh sẽ nhớ họ, kể cả những chi tiết nhỏ nhất, cho đến ngày anh trút hơi thở cuối cùng. Và điều đó, vừa là một món quà, vừa là một lời nguyện.

Anh tắm gội, thay sang quần áo sạch và mở cửa phòng ra không gian ngoài trời. Tầng một có mái hiên trải dọc theo chiều dài tòa nhà. Họ đều đặt phòng ở tầng một, phòng anh ở cuối dãy, Mars và Jamison phòng giữa, còn Davenport ở đầu dãy.

Cơn mưa vẫn trút xuống xối xả, Decker đứng dựa vào một cột trụ và phóng tầm mắt ra ngoài màn đêm.

Decker không thích mánh lối. Anh không thích sự gian dối. Không thích những nghiệp ác mà không phải chịu quả báo. Những kẻ làm điều sai trái hiển nhiên phải chịu tội. Đó là lựa chọn của chúng. Và chúng phải hứng chịu hậu quả của những lựa chọn ngu xuẩn ấy.

Decker xem giờ. Đã quá 6 giờ rồi. Mặt trời vẫn chưa xuất hiện. Mà nếu có, thì hẳn là nó bị màn mây bão dày đặc che khuất rồi. Ngay sát nhà nghỉ có một tiệm cà phê. Anh có thể qua tiệm cà phê bằng lối có hiên che.

Chặng đường chỉ mất có hai phút. Đang có ba người ăn sáng trong tiệm rồi. Một cô phục vụ uể oải đang đổ cà phê. Thấy Decker bước vào, cô

quét tước quanh không gian phòng ăn nhỏ.

Anh ngồi vào một bàn trống. Một chiếc bàn cách xa những người còn lại hết mức có thể. Sau khi ngồi, anh cầm thực đơn lên đọc. Một tổ hợp những món ăn gây ra các vấn đề tim mạch và cảm tưởng cholesterol dâng cao trong từng miếng cắn.

Cô phục vụ đến và anh gọi cà phê, một ly nước cam và bánh mì nướng.

“Ở đây có phục vụ lòng trắng trứng riêng không?” Anh hỏi.

Khi cô phục vụ chỉ đáp lại anh bằng cái nhìn chăm chăm, anh lại hỏi, “Thế có hoa quả dầm không?”

Cô nhìn một lượt thân hình hộ pháp của anh và mỉm cười ra chiều hiểu ý. “Chắc chắn rồi, thưa quý khách, sẽ đem ra ngay. Tôi sẽ chỉ tìm toàn những thứ tốt cho sức khỏe thôi.”

Rồi cô bỏ đi.

Một phút sau, cô bưng cà phê ra. Anh nhấp một ngụm. Cà phê ngon và còn nóng, nó làm anh ấm ngời đặc biệt là trong tiết trời mưa gió bên ngoài cửa sổ như này.

Anh ngả người ra ghế, mắt nhắm hờ, cố tập trung.

Điểm đầu tiên: Roy và Lucinda Mars đã có một quá khứ bí mật trước khi con trai họ ra đời. Họ đã đổi tên và chuyển đến đây để trốn khỏi cuộc sống trước kia. Vết sẹo sau mắt Roy Mars có thể là từ một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ.

Điểm thứ hai: Họ xuất hiện trên một chương trình truyền hình quốc gia chỉ một thời gian ngắn trước khi bị giết.

Điểm thứ ba: Roy Mars đã lấy kết về từ ngân hàng ngay trước khi chết. Những thứ trong kết hiện tại vẫn chưa xác định được là gì và đang ở đâu.

Điểm thứ tư: Lucinda bị ung thư giai đoạn cuối.

Điểm thứ năm: Họ đã bị sát hại và con trai của họ thì bị gán tội giết người.

Điểm thứ sáu: Mars đã suýt bị hành quyết nhưng được cứu thoát nhờ lời thú tội của Charles Montgomery.

Điểm thứ bảy: Mars được ra tù.

Điểm thứ tám: Charles Montgomery bị xử tử.

Điểm thứ chín: Gần như chắc chắn là Charles Montgomery đã nói dối,

Điểm thứ mười: Nhờ có lời thú tội của chồng, Regina Montgomery đã nhận được một khoản tiền lớn.

Điểm thứ mười một: Regina Montgomery đã bị sát hại, thủ phạm có thể là người đàn ông lái chiếc Toyota Avalon.

Điểm thứ mười hai: Có kẻ muốn lấy những thứ trong két của Roy Mars.

Điểm thứ mười ba: Và kẻ đó có thể không phải là kẻ đã gán tội giết người cho Melvin Mars.

Các câu hỏi cứ đổ dồn đến, chủ yếu xoay quanh những câu hỏi quan trọng như là: Ai đã trả tiền cho Montgomery? Nếu là gã lái Avalon, thì tại sao? Để Mars được ra tù và hẳn có thể theo dõi và lợi dụng Mars dẫn chúng đến chỗ mấy món đồ trong cái két ư? Nếu thật vậy, thì đây thực sự là một kế hoạch rất vụng về. Làm sao chúng chắc được là Mars biết đến mấy thứ trong két, chứ đừng nói đến chuyện biết chúng ở đâu? Và tại sao lại là lúc này, sau hai mươi năm? Sao không phải từ hồi đó? Mà nói đến hồi đó, sao không tra tấn nhà Mars trước khi giết họ, bắt họ phải chỉ vị trí mấy món đồ đó?

Có thể họ đã bị tra tấn thật. Nhưng đã quyết đem bí mật theo xuống mồ.

Decker không thể nghĩ ra lý thuyết hợp lý nào thỏa mãn được hết các câu hỏi.

Và điều này rõ ràng khiến anh bức bối.

Trí nhớ của anh rất chính xác, nhưng điều đó không có nghĩa là anh luôn có câu trả lời cho mọi chuyện. Nếu có ai nói dối với anh, anh sẽ nhớ rõ

nó, không nhận ra đây là một lời nói dối cho đến khi anh đối chứng nó với những chuyện khác mà, hy vọng là, có thể cho thấy được mâu thuẫn của lời nói ấy.

Nhưng ở đây sự mâu thuẫn không phải là kẻ thù chính của anh . Mà là sự thiếu thông tin.

“Trông anh suy nghĩ như thế nào sắp nổ tung ý.”

Anh ngẩng lên và thấy Mars đứng đó.

Decker ra hiệu bảo Mars ngồi xuống và anh ta làm theo.

“Anh có cố nhớ thêm được điều gì mà tôi bảo anh không?” Decker hỏi.

Mars gật đầu. “Vất óc cả tối. Mà vẫn không có gì để kể cho anh cả, Decker à. Tôi cảm thấy... thấy như một thằng ngốc vậy. Bố mẹ mình mà tôi còn không biết rõ. Cuộc sống của tôi đã quá đắm chìm trong bóng bầu dục.” Rõ ràng là anh ta còn điều muốn nói, nhưng dường như không tìm được từ nào thích hợp. Cuối cùng anh ấy chỉ lắc đầu.

“Đừng từ bỏ bản thân,” Decker khuyến nhủ. “Đời anh còn dài mà.” Anh nhìn lên thấy cô phục vụ đang bưng đồ ăn ra bàn.

“Anh dùng cà phê hay đồ ăn gì không?” Cô ta hỏi Mars.

“Cà phê thôi.”

Cô phục vụ đặt bánh mì nướng và một bát trái cây xuống trước mặt Decker. “Đây nhé, cưng. Rồi sớm thôi anh sẽ mặc được quần jean bó.”

Mars tò mò nhìn Decker nhưng không nói gì. Anh ta chỉ gọi cà phê.

Sau khi cô phục vụ bỏ đi, Decker ăn một miếng đầy trái cây rồi cắn một miếng bánh mì.

“Thế anh nghĩ ra được gì chưa?” Mars hỏi anh.

“Tôi đã nghĩ rất nhiều. Hầu như là về những câu hỏi chưa có lời giải đáp.”

“Anh biết không, tôi có nhớ ra một chuyện.”

“Gì thế?” Decker hỏi ngay.

Cô phục vụ lại xuất hiện, đem cà phê cho Mars. Sau khi cô rời đi, anh ta nói, “Hồi đó cơ sở y tế duy nhất trong thị trấn là ở Đại lộ Scotch. Nếu mẹ tôi có đi khám, thì hẳn là đến đó. Đây cũng chính là chỗ họ vẫn hay đến để khám răng.”

Decker gật đầu. “Tốt. Hôm nay chúng ta sẽ qua đó xem.”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu làm thế thì có ích gì.”

“Các cuộc điều tra không phải là khoa học chính xác. Anh phải lần mò cho đến khi tìm thấy được điều gì đó có ích.”

“Tôi đã nói chuyện với Mary. Chị ấy vẫn còn bức bối vì những chuyện đã xảy ra. Nó tiếp thêm cho chị ấy quyết tâm khởi kiện cái bang Texas đến cùng.”

“Chị ấy là một người bạn tốt của anh đấy.”

“Hồi trước khi luật sư cũ của tôi từ chức, tôi cứ tưởng tôi xong rồi. Nhưng sau đó Mary đến và nhận hồ sơ của tôi. Chúng tôi nói chuyện rất nhiều. Chị ấy không chỉ là luật sư của tôi. Chị ấy, như anh nói đó, là một người bạn. Và chúng tôi không chỉ nói chuyện pháp lý này nọ. Tôi được biết về chuyện gia đình của chị ấy, và chị hay hỏi chuyện tôi, dù tôi cũng chẳng có gì nhiều để mà kể. Nhưng chị vẫn tỏ ra hứng thú. Sẵn sàng nghe tôi nói chuyện bao lâu cũng được. Chị ấy biết tình cảm tôi dành cho bố mẹ. Và chị biết tôi không đời nào có thể giết họ.”

“Tôi chắc là thế mà, Melvin.”

Mars nhìn xung quanh. “Anh biết đấy, tôi những tưởng Jamison sẽ ở đây với anh.”

“Tại sao chứ?”

“Phòng cô ấy cạnh phòng tôi. Trên đường tới đây tôi đã gõ cửa phòng hỏi xem cô ấy có muốn ăn gì không. Nhưng không có tiếng trả lời.”

“Anh có nghe thấy tiếng cô ấy trong phòng không?”

“Không, không gì cả. Sao thế?”

“Sớm thế này thì cô ấy đi đâu được cơ chứ?” Decker đặt vài dollars xuống bàn và đứng dậy.

Mars đi theo.

“Anh nghĩ là có vấn đề gì không?” anh ta hỏi.

“Giờ chúng ta đi kiểm tra xem.”

Họ hồi hả ra ngoài và chạy đến phòng Jamison. Decker gõ mạnh lên cửa.”Alex? Alex, cô có đó không?”

Decker rút súng ra, Mars liền lùi lại một bước. “Anh có muốn tôi phá cửa không?” Anh ta hỏi Decker.

“Hai người đang làm gì thế?”

Họ quay ra thì thấy Jamison đang đi về phía họ.

“Cô đã ở chỗ quái nào thế?” Decker thở phào nhẹ nhõm, cất khẩu súng đi.

“Trong phòng không có dấu gộ đầu nên tôi ra quầy lễ tân lấy một ít, nhưng mãi ở đó mới có người. Và xong thì tôi đi vào một tiệm bán đồ lưu niệm mua một chai nước. Mọi chuyện ổn chứ?”

“Giờ thì ổn rồi,” Mars nói. “Chúng tôi chỉ lo lắng chút thôi.”

“Chà, tôi biết ơn...”

Cô khựng lại khi một người phụ nữ chạy đến chỗ họ. Chị ta trạc sáu mươi tuổi, ăn mặc như một hầu gái, và thở không ra hơi. “Tôi nghĩ rằng có điều gì đó không ổn rồi,” chị nói.

“Ý chị là sao?” Decker hỏi.

“Làm ơn nhanh lên.” Chị ta quay người và chạy ngược lại.

Họ đuổi theo sau chị. Rẽ một lần và đến đầu còn lại của cánh nhà nghỉ hình chữ U. Người phụ nữ chỉ vào một cánh cửa đang mở hờ.

“Đấy là phòng Davenport,” Jamison thốt lên.

Decker lại rút súng ra lần nữa, đến gần cánh cửa và từ từ đẩy mở nó.

Anh liếc nhìn vào trong và thấy căn phòng đang trong tình trạng ngổn ngang.

Họ nhanh chóng kiểm tra quanh phòng.

Davenport đã biến mất.

Và rõ ràng là không tự nguyện.

CHƯƠNG 41

“BOGART VÀ MILLIGAN đang trên đường đến,” Decker nói.

Anh đang ngồi trong phòng cùng với Mars và Jamison sau khi kết thúc cuộc gọi. Cảnh sát đã đến và điều tra vụ mất tích của Davenport, nhưng họ rời đi mà không khám phá được mấy điều hữu ích. Rõ ràng là cô đã chống cự mạnh mẽ. Không ai nghe thấy gì. Vào thời điểm này, bên đây của nhà nghỉ hầu như bị bỏ trống.

“FBI lại tham gia à?” Jamison mệt mỏi dụi mắt, thần thờ hỏi.

“Họ có vẻ coi vụ bắt cóc này là một động thái công kích Cục, kể cả lúc này, khi thực chất cô không làm việc cho họ.”

Decker quan sát Jamison. Cô tái nhợt đi và đang run rẩy.

“Alex, cô có súng không?”

Cô nhìn anh sắc lẻm. “Súng á? Không. Sao vậy?”

“Tôi sẽ kiếm cho cô một khẩu rồi chỉ cô cách sử dụng súng nhé.”

“Anh nghĩ việc ấy cần thiết à?”

“Với những gì mới xảy ra, cô nghĩ việc ấy là không cần thiết à?”

Jamison quay đi, hai bàn tay bồng chồn nắm chặt lại phía trước.

Mars nói, “Tôi không hiểu. Tại sao lại bắt cóc Davenport? Tại sao không phải tôi? Chúng muốn tôi mà. Davenport thì biết được gì về những thứ trong két cơ chứ?”

“Chúng không biết chắc được,” Decker nói. “Và sự thật là, Davenport là mục tiêu dễ ăn hơn là anh. Và căn phòng vẫn ngổn ngang, chứng tỏ Davenport đã chiến một trận ra trò. Anh có tưởng tượng được giả như người đó là anh không? Anh có thể lỡ tay giết chúng luôn mất.”

Mars từ từ gật đầu. “Tôi nghĩ là anh đúng.”

Decker chột trầm ngâm. “Thực ra, tôi thì có thể không giết chúng.” Anh bật dậy.

“Anh đi đâu thế?” Jamison hỏi.

“Qua xem phòng Davenport.”

“Cảnh sát địa phương đã nghiên cứu nó rồi.”

“Và giờ thì đến lượt chúng ta.”

Decker vào căn phòng nhà nghỉ và bước đến một bức tường, áp tay lên và đi khảo sát dọc căn phòng, anh quay đầu từ bên này sang bên kia như ánh sáng tứ tung từ ngọn hải đăng. Jamison đi cạnh anh. Mars bồn chồn đứng ở ngưỡng cửa, nom lo lắng và ngập ngừng.

“Tìm thấy gì không?” Anh ta sốt ruột hỏi.

“Davenport nặng khoảng 50 cân nhĩ?” Decker nói.

Jamison có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi này nhưng vẫn trả lời, “Tầm đó, tôi đoán vậy. Cô ấy cao ngang tôi. Và rất gầy.”

“Cô ấy là dân chạy bộ,” Decker trầm ngâm nói. “Nên cô ấy gầy là phải.”

Anh lướt mắt qua cái bàn đồ, chiếc ghế lật ngửa, cái đèn bàn vỡ, bức tường thạch cao sát giường, và cuối cùng đến chiếc giường xô lệch chưa được dọn.

Jamison nói, “Cô ấy đang ngủ thì kẻ đột nhập đánh thức cô dậy.”

Mars nói, “Chà, cũng có thể cô ấy dậy rồi, đi chạy và chưa kịp dọn giường trước khi bị bắt cóc.”

“Cả hai người đều nhầm rồi.” Decker nói,

“Sao cả hai chúng tôi lại nhầm chứ?” Jamison nói.

Decker chỉ tay xuống thêm nhà trước chiếc tủ quần áo bật tung. “Giày chạy của cô ấy vẫn còn đây và đồ thể thao cũng vậy. Trời mưa lớn cả đêm và lúc đó vẫn đang mưa. Giày và quần áo không hề bị ẩm hay dính bùn. Thời tiết này thì cô ấy cũng chẳng đi chạy đâu. Không có đường nào quanh đây tấp nập người qua lại cả. Không an toàn lắm.”

“Được rồi, vậy là cô ấy bị tấn công trong lúc ngủ,” Jamison nói. “Tức là tôi đã đúng.”

Decker chỉ ra cửa rồi ra cửa sổ. “Không có dấu hiệu của đột nhập từ bên ngoài. Cảnh sát đã xác nhận chuyện đó. Khóa ở đây đều là loại cũ, cần đúng chìa mới mở được. Và không đánh thêm chìa được.”

Jamison không dễ dàng chịu thua, “Chà, có lẽ chúng lấy chìa từ nhân viên vệ sinh. Phải có người khác giữ chìa chứ.”

Decker tiến lại gần giường và nói, “Hãy nhìn cái bàn bị đổ.”

Họ đứng cạnh anh và nhìn xuống cái bàn

Mas nói, “Là cái bàn cạnh giường có kèm đèn bàn. Đèn bị lật và vỡ khi bàn đổ. Thì sao?”

“Nhìn chân bàn đi.”

Họ làm theo.

Decker nói, “Có một mảnh từ chiếc đèn gắn vào đó.”

Jamison nghiên cứu cái chân bàn rồi gật đầu ra chiều đã hiểu trong khi Mars vẫn còn chưa hết bối rối. Jamison nói, “Nếu bàn bị xô đổ trong một trận đánh, đèn sẽ bị văng ra và đập xuống sàn, cách xa cái bàn. Không thể có chuyện chiếc đèn đập xuống bàn mạnh đến mức một mảnh có thể tự ghim vào gỗ bàn được.”

“Chính xác,” Decker nói. Anh chỉ vào bức tường thạch cao. “Và nhìn kia.”

Họ nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ.

Mars nói, “Có gì mà nhìn đâu.”

Jamison lắc đầu. “Không, Amos nói đúng đấy. Không có dấu vết gì trên tường. Mà cái bàn thì kê áp sát tường ngay đầu giường. Nếu có một trận xô xát, chắc chắn cái bàn sẽ bị đập vào tường và để lại dấu vết.” Cô nhìn Decker. “Tất cả chỉ là dàn dựng. Bàn lật đổ và đèn bị đập vỡ. Ai đó đã gõ cửa phòng và cô ấy ra mở cửa. Cô ấy đã bị bắt đi luôn và sau đó căn phòng bị phá hủy để nó trông giống như có một cuộc chiến đã xảy ra.”

“Đấy là suy đoán của tôi,” Decker đồng tình.

“Nhưng sao chúng lại làm thế chứ?” Mars hỏi.

“Vì chúng không muốn ta biết rằng Davenport quen kẻ bắt cóc cô,” Decker đáp.

Jamison búng tay và nói, “Vào giờ đó, cô ấy sẽ không mở cửa đón bất kỳ ai lạ mặt vào phòng mình. Đó là lý do tại sao cửa không bị phá mở từ bên ngoài.”

“Đúng thế,” Decker nói, mắt vẫn đảo quanh phòng.

Mars nói với vẻ ngưỡng mộ, “Chết tiệt, anh nghĩ ra được tất cả điều đó nhờ có trí nhớ hoàn hảo ấy hả?”

“Không, tôi nghĩ ra vì tôi làm cảnh sát hai mươi năm trời và biết nên tìm cái gì.”

Mars nhìn Jamison. “Cô cũng rất giỏi điều tra đấy.”

Cô mỉm cười. “Decker đã mài dũa tôi.”

“Không,” Decker nói. “Cô thấy được sự việc, Alex à. Đôi khi cô còn vượt trội hơn cả tôi.”

“Nhưng Decker này, Davenport có quen ai trong thị trấn này đâu,” Jamison chỉ ra.

“Chà, rõ ràng là cô ấy có quen ai đó. Ai đó mà cô ấy tin tưởng.”

Mars nói, “Vậy quay lại vấn đề là tại sao lại bắt cóc cô ấy?”

Jamison dựa lưng vào tường và nói, “Anh có nghĩ là chúng đang cố tìm xem chúng ta đã biết gì bằng cách...”

Decker nhìn cô. “Đánh đập? Tra tấn cô ấy ư?”

Jamison tái mặt đi nhưng gật đầu.

“Tôi nghĩ nhiều khả năng họ sẽ dùng cô ấy la, f con tin.” Decker nhận xét.

Mars bối rối. “Con tin? Đổi lấy cái gì?”

“Đổi lấy anh.”

CHƯƠNG 42

“ĐÁNG LẼ RA tôi không nên bỏ đi.”

Bogart nhìn chăm chăm Decker ở bên kia bàn.

Hai người đàn ông ngồi trong văn phòng của một tòa nhà nhỏ mà FBI đã biến thành một trung tâm chỉ huy tạm thời.

Bogart và Milligan đã bay đến cùng với một nửa tá đặc vụ khác. Họ cũng đang ở trong tòa nhà, cố xác định từ xa vị trí của Lisa Davenport.

“Anh đã không có lựa chọn nào khác mà,” Decker nói.

“Ai mà chả có lựa chọn chứ,” Bogart đáp, trông anh ta dường như quẫn trí rồi. Cà vạt không thắt nút, áo sơ mi nhăn nhúm, tóc tai rũ rượi.

“Thì anh chọn một lựa chọn thực tế đi,” Decker phản bác. “Và kể cả anh có chọn ở lại đây, thì cũng chắc gì đã thay đổi được gì.”

“Chúng ta không thể tìm được bất cứ ai trong vùng mà cô ấy quen thân đến mức cho vào phòng vào giờ đó. Có ai có ý kiến gì không?”

“Nhiều khả năng cô ấy có mối quan hệ mà chúng ta không hề biết đến.”

“Nếu chúng bắt cô làm con tin, chúng ta có thể chờ một giao dịch.”

Decker gật đầu. “Cuộc đối chác ấy sẽ là một vấn đề. Luôn là vậy trong tình huống thế này mà.”

Bogart nói, “Anh không nghĩ cô ấy sẽ còn sống mà quay lại ư?”

“Cô ấy đã thấy mặt kẻ bắt cóc. Cô ấy quen kẻ bắt cóc.”

Bogart thở dài và ngồi phịch xuống ghế. “Và chúng sẽ không cho cô ấy cơ hội để nói với chúng ta kẻ đó là ai.”

“Tỷ lệ cứu được cô ấy khá thấp.”

“Anh nghĩ ai đứng sau chuyện này?”

“Nhiều hơn một kẻ đấy.”

“Chính xác thì là sao?”

“Động cơ và hành động của chúng cho ta biết khá nhiều. Động cơ và hành động không tương xứng. Nghĩa là ở ngoài kia có nhiều hơn một người chơi.”

“Có gì đó đã thay đổi,” Bogart nói. “Mars đã ở trong tù hai mươi năm ròng và không có gì xảy ra trong suốt thời gian đó cả.”

“Biến cố chính là anh ấy chuẩn bị đến ngày hành quyết. Anh ấy chưa từng cận kề cái chết như thế bao giờ. Đó là chất xúc tác cho chúng hành động.”

“Để hồi lộ Montgomery?”

“Phải.”

“Vậy thì ‘phe’ nào làm thế?”

“Tôi không biết. Ở thời điểm này, phe nào cũng có khả năng làm vậy.”

“Chúng muốn thử chúng nghĩ anh ấy biết. Thứ được chứa trong chiếc hộp đảm bảo của bố anh ấy.”

“Thế đấy. Người bố lấy thứ ấy và cất đi đâu đó. Chúng nghĩ người con trai biết.”

Bogart nói, “Động cơ và hành động nào không tương thích cơ?”

“Bên muốn thông tin có thể đã để Melvin bị hành quyết. Thứ thông tin mà không được để ý đến trong suốt hai mươi năm. Chúng hẳn tưởng thứ

trong chiếc hộp đã mất. Bằng cách thả Mars ra tù, chúng cho anh cơ hội để tìm lại nó, tưởng rằng anh biết nó ở đâu. Rồi khi anh tìm thấy, chúng sẽ xuất hiện và lấy nó ư?” Decker lắc đầu. “Thế thì quá rủi ro. Rủi ro đến mức chúng hẳn không thể làm thế. Chúng sẽ cứ để yên mọi chuyện thôi.”

“Nhưng thế thì ai đưa Mars ra tù.”

“Phe còn lại.”

“Nhưng tại sao?”

“Đó là điểm không tương thích đấy, Ross. Tôi thì vẫn chưa luận được ra.”

Bogart đưa tay vuốt vuốt tóc. “Chúng ta sẽ tìm ra thôi, Amos. Chúng ta phải tìm ra. Không thể thất bại được.”

Decker nhìn anh. “Tôi rất biết ơn là anh đã bao che cho tôi ở tòa.”

“Tòa án đã gọi tới. Tôi nói cho họ những gì họ cần nghe.”

“Mọi thứ ở D.C. bình thường trở lại chưa?”

“Tôi được trở lại vụ án, nên hẳn là cấp trên đã thấy được sai lầm của họ.”

“Còn vụ ly hôn?”

“Không có nhiều hy vọng đâu. Nhưng tôi đang đạt đến trình không còn quan tâm nữa rồi. Thế là quá đủ.”

“Anh chắc chứ?”

“Không, nhưng đây là cách mà tôi sẽ theo.” Anh ấy xem qua tập tài liệu trên bàn. “Chúng ta không có nhiều đầu mối lắm.”

“Không, chúng ta không có. Tôi đang kiếm cho Jamison một khẩu súng và dạy cô cách bắn.”

Bogart ngạc nhiên nhìn anh. “Anh lo chúng sẽ tiến hành một vụ bắt cóc nữa à?”

“Không, nhưng trước đây tôi đã sai đó thôi.”

“Gia nhập câu lạc bộ sai lầm rồi hả.”

Decker đứng dậy.

“Anh đi đâu thế?”

“Đi kiểm vũ khí cho Jamison, và tôi sẽ đến chỗ tay bác sĩ nữa.”

“Anh ồm à?”

“Không. Trông chừng Melvin giùm tôi nhé.”

Anh bỏ đi, để lại Bogart nhìn theo anh.

Decker đã chọn một khẩu 9mm nhỏ gọn cho Jamison. Texas có yêu cầu về giấy phép sử dụng súng ngắn, nhưng khi Jamison cho chủ cửa hàng xem giấy ủy nhiệm của FBI và Bogart gửi cho anh ta một thư điện tử từ Cục nêu chi tiết tư cách thành viên của lực lượng đặc nhiệm FBI cùng với quyền mang vũ khí, tay chủ cửa hàng mới chịu giao súng.

Khi Jamison sử dụng thẻ cá nhân của mình để thanh toán, người đàn ông nói, “Chính phủ liên bang chết tiệt ki bo đến mức cô phải tự mua súng à?”

“Không, họ cung cấp đạn thôi,” Jamison đáp trả.

Cửa hàng có một hàng súng ở phía sau. Decker đã chỉ cho cô cách nạp đạn, cầm và ngắm bắn đúng cách. Sau đó cho cô bắn thử cả trăm lượt cho đến khi anh hài lòng.

Cô cất vũ khí đi và họ rời cửa hàng súng.

“Mang súng theo mình cảm giác thật ngộ,” cô nói.

“Vẫn tốt hơn là lúc cần thì không có súng mà.”

Họ quay lại chỗ để xe và lái đi luôn.

“Đi đâu đây?”

“Chỗ tay bác sĩ.”

“Về chuyện nhà Mars à?”

“Đúng vậy.”

“Decker à, chúng ta nên quay về hỗ trợ mọi người tìm Davenport.”

“Thứ chúng ta có thể làm là giải vụ này. Đây có thể là cách tốt nhất để tìm ra kẻ bắt cóc cô ấy và tìm ra cô ấy đang ở đâu.”

Họ tạt vào một bãi đậu xe của một tòa nhà nhỏ xây từ gạch. Danh bạ văn phòng trong sảnh cho thấy tất cả những người thuê ở đây đều thuộc ngành y. Phải mất gần một giờ và rất nhiều câu hỏi cho đến khi họ tìm được đúng người.

Bà y tá, ngoài sáu mươi có chiều cao và chiều rộng vuông chẵn chẵn, gập đầu. “Đúng rồi, nhà Mars đã từng đến khám ở đây.”

Decker nói, “Bác có thể kể cho chúng tôi về họ không?”

“Đã hai mươi năm rồi.”

“Bác có nhớ được gì không?”

Người phụ nữ ngồi xuống sau chiếc bàn kim loại của mình. “Chà, họ khá là nổi bật, vì họ là cặp đôi đa sắc tộc đầu tiên mà tôi thấy. Có lẽ cũng là cặp đầu tiên trong thị trấn này. Hồi đó nhiều người không quan tâm lắm đến chuyện ấy đâu, tôi có thể đảm bảo.”

“Có phải một bác sĩ ở đây đã đỡ sinh cho Melvin Mars không?”

“Phải, bác sĩ Turner. Ông ấy đã qua đời, ồ, được bảy năm rồi.”

“Có phải anh ấy được ra đời tại một bệnh viện địa phương không?”
Jamison hỏi.

“Đúng rồi. Thực ra tôi đã hỗ trợ ca đẻ ấy. Đây là một hị trấn nhỏ. Bác sĩ Turner là bác sĩ đa khoa, ở đây người ta phải làm hết mọi thứ. Không có đủ người quanh đây để mở ra một bệnh viện chuyên về sản khoa với phụ khoa.” Bà có vẻ dăm chiêu. “Lucinda Mars có vẻ là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy. Khuôn mặt của bà ấy thật hoàn mỹ. Cơ thể của bà ấy, để tôi nói cho mà nghe, tôi ước gì mình có được một cơ thể như thế. Chân bà ấy phải dài hơn cả chiều cao của tôi ấy chứ.”

“Họ bắt đầu đến đây từ khi bà ấy có thai à?” Decker hỏi.

“Ồ, khi họ chuyển đến đây sống thì bà ấy đã mang bầu năm tháng rồi. Tôi nhớ rõ vì tôi cũng mới tới vùng được tầm một năm và bà ấy có hỏi tôi mua sắm ở đâu và có công việc nào còn cần người không.”

Decker liếc nhìn Jamison rồi quay lại bà y tá. “Vậy là bà ấy đã có bầu từ trước khi chuyển đến đây à?”

“Bụng đã to lộ rồi. Bà ấy không tăng cân mấy. Trong khi tôi phải tăng gần 20kg khi bầu đứa thứ nhất, 13kg rưỡi với đứa thứ hai và tương tự với đứa thứ ba, và sau đó tôi còn không xuống cân. Bà ấy hạ sinh Melvin và lấy lại vóc dáng chỉ trong một tuần, trong như thể chưa từng có con. Nhiều người may mắn thế đấy. Còn Melvin thì, phải nói là, thằng bé thực sự rất to. Gần 4 cân rưỡi. Anh có thể đoán ngay được là thằng bé sẽ trở thành một người đàn ông to lớn. Ông bố cũng rất cao to. Cao tầm anh và nặng khoảng 113kg, mà cơ thể không có mỡ luôn. Người phụ nữ nào mà chẳng tơ tưởng mờ ám đến người đàn ông ấy chứ.”

“Ông ấy có nóng tính không?” Jamison hỏi.

Bà y tá mím môi. “Chỉ là ông ấy chưa từng trông, ừm, hạnh phúc. Ý tôi là, ông ấy có một người vợ tuyệt đẹp. Con trai ông lớn lên và trở thành cầu thủ tài năng bậc nhất cái thị trấn này mà cũng có khi là cả Texas ấy chứ. Tôi biết sau đấy có chuyện gì xảy ra, nhưng mà ông ấy cứ luôn cau có mặt mày.”

“Bà có nghĩ cuộc hôn nhân có vấn đề gì không?” Jamison hỏi.

“Cứng à, mọi hôn nhân đều có vấn đề, một số cặp giỏi giấu hơn thôi. Nhưng tôi phải nói là tôi chưa từng thấy người đàn ông nào yêu vợ mình hơn Roy yêu Lucinda. Ông ấy rất nhẹ nhàng với bà. Khi bà đang mang bầu, ông ấy không để bà phải động một ngón tay làm gì luôn. Tôi vẫn hay gặp họ trong thị trấn. Ông ấy sẽ mở cửa xe cho bà. Cầm tay bà khi họ đi dạo. Ông ấy chỉ trông hạnh phúc khi nhìn bà thôi.” Bà y tá thở dài. “Giá mà ông nhà tôi nhìn tôi theo cách ấy một lần trong đời, tôi sẽ ngất đi vì sốc mất.”

“Bà ấy được chẩn đoán ung thư não khi nào?” Decker hỏi.

Bà y tá ngồi bật dậy trên ghế. “Anh nói gì cơ?”

“Bệnh ung thư não của bà ấy. Được chẩn đoán khi nào?”

“Bà ấy đâu có mắc ung thư nào.”

“Khám nghiệm tử thi cho thấy một khối u nguyên bào thần kinh đệm ác tính. Giai đoạn 4. Không thể mổ được. Nếu không bị sát hại, bà ấy cũng chỉ còn sống được vài tháng thôi.”

Người phụ nữ nhìn Decker chăm chăm như thể anh ta đang nói tiếng nước ngoài. “Ồm, bà ấy không được chẩn đoán ở đây rồi, tôi chắc chắn,” rồi bà nói. “U nguyên bào à. Anh có chắc không đấy?”

“Nhân viên điều tra tìm ra nó. Tôi cho rằng ông ta không thể nhầm lẫn một chuyện như thế được.”

“Không, tôi không nghĩ là nhầm được,” bà lơ đãng nói. “Tôi chưa từng ngờ đến. Bà ấy trông thật khỏe mạnh. Báo chí cũng chưa từng đề cập đến ung thư gì.”

“Có lẽ vì cảnh sát biết nó không liên quan gì đến cái chết của bà. Vì vậy họ không có lý do gì để tiết lộ thông tin y tế cá nhân. Và tôi cũng không nghĩ khả năng giết người - tự sát được cân nhắc. Bà ấy đâu thể tự thiêu mình sau khi đã tự sát.”

Bà y tá vẫn đang bàng hoàng trước thông tin mới tiếp nhận khi họ rời đi. Họ đang đi xuống hành lang thì Decker nhìn thấy tấm biển được dán trên một trong những cánh cửa dọc hành lang. Anh quay người tiến về phía đó, khiến Jamison bị bất ngờ, cũng phải quay người đi theo.

Anh mở cửa và bước đến quầy lễ tân. Jamison đến đứng cạnh anh.

Decker giơ thẻ FBI ra và nói, “Chúng tôi cần nói chuyện với ai đó về một bệnh nhân ở đây hai mươi năm trước.”

Người phụ nữ trố mắt nhìn Decker rồi nhắc điện thoại lên. “Chờ tôi chút nhé.”

Một lát sau, một người đàn ông ngoài ba mươi khoác áo trắng xuất hiện. Tay anh ta đeo găng, nắm chặt một dụng cụ nha khoa bằng thép không gỉ.

“Tôi vừa khám xong cho bệnh nhân. Anh chị có thể đợi trong phòng tôi.”

Lễ tân dẫn họ xuống sảnh và đưa họ vào một căn phòng. Họ ngồi xuống chỗ ngồi đối diện bàn làm việc.”

Jamison rùng mình.

Decker nhìn cô. “Có vấn đề gì à?”

“Tôi ghét nha sĩ. Hồi nhỏ tôi bị sâu răng nặng lắm.”

“Thả lỏng đi, chúng ta ở đây để tìm kiếm thông tin, không phải để khám răng sâu.”

“Phải rồi? Tôi cá anh ta sẽ nhìn răng tôi rồi hát bài ‘Khoan thôi, bé à, khoan thôi.’”

Vài phút sau, tay nha sĩ bước vào phòng. Anh ta đã cởi bỏ áo khoác trắng và tay không còn đeo găng nữa. Anh ta bận một cái áo sơmi trắng cùng với cà vạt kẻ sọc. Jamison cựa mình trên ghế vẻ không thoải mái khi anh ta đi ngang qua cô và ngồi vào ghế của mình.

“Tôi là Lewis Fisher. Tôi có thể giúp gì cho FBI?”

Decker giải thích lý do tại sao họ ở đây. Anh nói thêm, “Dựa vào tuổi của anh, tôi đoán anh không phải nha sĩ của nhà Mars.”

“Không. Khi đó tôi vẫn còn là một đứa trẻ. Hồi ấy, cơ sở này là của ông tôi. Tôi tiếp quản nó sau khi ông về hưu thôi.”

“Anh vẫn còn giữ hồ sơ của nhà Mars chứ?”

“Không, sau hai mươi năm thì không. Và tất nhiên, vì họ đều đã qua đời. Tôi nghe nói Melvin đã được ra tù,” anh ta nói thêm.

“Đúng vậy. Anh quen anh ấy à?”

“Không, nhưng chúng tôi học cùng một trường trung học, ở thời điểm khác nhau, tất nhiên rồi. Ai cũng biết đến Melvin. Tôi đã choáng váng khi hay tin anh ấy bị bắt vì tội giết người.”

“Và danh tính của bố mẹ anh ấy đã được xác thực qua hồ sơ nha khoa ở đây?”

“Tôi nghĩ vậy, phải. Tôi nhớ là họ không còn lại nhiều... Chà, anh biết đấy.”

“Phải. Ông anh còn sống chứ?”

“Còn. Ông ấy vẫn đang sống trong vùng.”

“Chúng tôi có thể nói chuyện với ông ấy được không?”

“Anh chị có thể thử.”

Decker nghiêng đầu. “Nghĩa là sao?”

“Có nghĩa là ông ấy bị mất trí nhớ và đang sống tại một trung tâm hỗ trợ.”

“Có lúc nào ông ấy minh mẫn không?”

“Thỉnh thoảng. Ông từng có nhiều khoảnh khắc minh mẫn hơn. Nhưng tôi e rằng tình hình ông ngày càng tệ tới mức đáng báo động. Thật buồn khi ông nội mình còn không nhận ra mình.”

“Tôi hiểu mà,” Jamison nói với giọng cảm thông.

Decker hỏi tiếp, “Liệu chúng tôi có thể thử không?”

“Anh định hỏi gì?” Fisher hỏi.

“Thông tin thôi,” Decker đáp. “Anh không bao giờ biết trước được điều gì sẽ giúp ích cho cuộc điều tra.”

“VẬY CHÍNH XÁC THÌ ANH ĐANG ĐIỀU TRA CÁI GÌ?”

“Đó không phải là điều mà chúng tôi có thể bàn tán công khai,” Decker nói, giọng điệu trở nên rất nghiêm túc.

“Ồ, phải rồi, dĩ nhiên.” Fisher nhanh chóng ghi địa chỉ vào một tờ giấy và đưa cho Decker. “Tôi sẽ báo cho họ biết anh chị sẽ ghé qua.”

Decker nhìn vào cái tên. “Lewis Fisher cha.”

“Tôi là Lewis Fisher đời thứ ba. Bố tôi là Lewis Fisher con.”

Decker và Jamison đứng dậy. Anh nói, “Cảm ơn, tôi rất trân trọng sự hợp tác của anh.”

Fisher quay sang Jamison, cô ấy nhanh chóng ngậm miệng lại để giấu rằng mình.

“Cô nên cười nhiều hơn,” Fisher nói. “Răng cô rất đẹp.”

Vừa ra ngoài, Jamison nói. “Hãy mong là Fisher Đệ nhất có thể cho chúng ta một manh mối nào đó. Chúng ta cần một manh mối đấy.”

“Thế nên chúng ta mới phải khoan thử nhiều chỗ đấy, Alex.”

“Làm ơn đừng dùng từ đó ở gần một cái văn phòng nha khoa.”

CHƯƠNG 43

LEWIS FISHER CHA rõ ràng là người có của ăn của để, vì cơ sở mà ông ta đang ở là một cơ sở tư nhân cao cấp. Tòa nhà được thiết kế để trông giống như một đồn điền trước nội chiến, với những cột nhà cao, rộng và một mái hiên khổng lồ đầy ghế đu. Bên trong trang trí với giấy dán tường sáng, gờ tường gỗ, gờ trần crown molding cao 15cm, và thảm dày sang trọng. Thậm chí còn có một phòng giải trí với bàn bi-a và máy rót soda cổ điển.

Bảng tin ngoài sảnh đầy ắp các tờ quảng cáo hoạt động. Những thành viên lớn tuổi ở đây đang đi bộ hoặc đi xe lăn đến điểm hẹn tiếp theo. Nơi đây tràn đầy không khí tươi mới của lòng nhiệt huyết. Decker và Jamison đi dạo trên hành lang rộng cùng với một nhân viên nữ. Cô nhân viên mặc bộ đồ khảm trùng màu xanh lam, đeo thẻ tên Deb. Vừa đi cô vừa vẫy chào mấy ông bà cụ.

“Một nơi xinh xắn,” Jamison nói. “Mọi người đều có vẻ thật hạnh phúc.”

“Tốt hơn nhiều so với mấy cơ sở công cộng khác.” Deb nói. “Nhưng ở đây thì phải trả tiền, mà không rẻ đâu. Toàn những người cấp cao mới dám ở đây. Có những người đi 300km đến đây sống vì sự đặc biệt của nơi này, một vùng Texas rộng lớn và biệt lập.”

Họ đến một dãy cửa đôi với biển ‘Khoa Mắt trí nhớ’ treo ở trên. Deb dùng chìa khóa thẻ để mở cửa.

“Làm vậy để không ai trong khoa này đi lạc ra ngoài được à?” Jamison hỏi.

“Chính xác,” cô nói trong khi họ đi qua cánh cửa. “Chúng tôi không muốn để ai đi lạc cả.”

Cô dẫn họ đi rồi dừng lại trước một căn phòng giữa sảnh. Cô gõ cửa.

“Bác sĩ Fisher ơi, ông có khách này.”

Họ nghe có tiếng gầm gừ ở bên trong.

Deb quay lại nhìn họ. “Có những ngày ông ấy khỏe những cũng có ngày rất tệ. Tôi không chắc hôm nay thì thế nào. Ông ấy rất dễ nổi nóng, các bệnh nhân khoa này đều thế.” Cô liếc nhìn tờ ủy nhiệm của FBI trên hông Decker. “Bác sĩ Fisher đang gặp rắc rối gì à?”

“Ông ấy không gặp rắc rối gì đâu,” Decker nói.

“Chà, thật nhẹ lòng. Anh biết đấy, trí óc của ông ấy vẫn còn sắc như dao cạo hồi ông ấy mới đến đây. Có khi trí nhớ còn tốt hơn anh ấy chứ.”

“Tôi thành thực nghi ngờ điều đó đấy,” Decker mở cửa và bước vào trong.

Deb giật mình quay lại nhìn Jamison, cô lúng túng đáp lại cái nhìn. “Đó là một câu chuyện dài,” cô nói. “Chúng tôi sẽ kể cô sau nhé. Cảm ơn.” Cô vào phòng cùng Decker và đóng cửa lại.

Fisher đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường. Ông ta mặc áo choàng bệnh viện, chân đi dép lê màu trắng. Có vẻ như ông ngoài tám mươi tuổi rồi, cơ thể cong vẹo và yếu ớt. Khi ông ngẩng lên nhìn họ, Decker có thể thấy rất nhiều nét di truyền từ ông sang người cháu trai.

“Bác sĩ Fisher?” Anh nói.

“Mày là thằng quái nào?” Fisher cầm cẩu.

“Đây chắc là một trong những ngày tồi tệ,” Jamison thì thầm.

Decker tiến lại gần ông lão hơn. “Tôi là bạn của cháu trai ông. Cô ấy cũng vậy.”

Fisher hướng ánh nhìn sang Jamison. “Đây đâu phải cháu trai tao.”

“Không, cô ấy là một người bạn của cháu trai ông.”

Fisher nhìn xuống chân mình.

Jamison quỳ xuống bên cạnh ông ta. “Đây là một căn phòng tuyệt đẹp.”

Fisher ngẩng mặt nhìn cô. “Tôi có quen cô không?”

“Tôi là Alex, còn đây là anh Amos.”

“Amos và Andy. Giống trong cái phim hài ý hả?”

Ông lão lại nhìn Decker. “Anh to con đấy.”

“Phải, đáng người tôi thế.” Anh kéo một cái ghế ra và ngồi xuống cạnh ông lão. “Cháu ông kể với chúng tôi rằng ông đã từng hành nghề nha sĩ một thời gian dài. Rằng ông có rất nhiều bệnh nhân.”

Fisher trông bối rối. “Nha sĩ? Cháu tôi, cháu tôi...”

“Lewis,” Jamison nói đỡ.

“Tên tao là Lewis,” ông nói lớn. Rồi nói thêm, trầm lặng hơn, như thể tuyệt vọng. “Phải không?”

“Phải, anh ấy được đặt theo tên ông mà.”

Fisher vỗ đầu bằng các đốt ngón tay. “Tất cả chỉ là...”

“Tôi biết mà,” Jamison nhẹ nhàng nói. “Tôi chắc mọi thứ rất mệt mỏi.”

Decker nói, “Ông đã là một bác sĩ nha khoa, bác sĩ Fisher. Ông có rất nhiều bệnh nhân. Ông có nhớ gia đình nhà Mars không? Roy và Lucinda ý? Và cả Melvin nữa?”

“Mars nào? Như cái hành tinh ư? Anh đang nói về Sao Hỏa¹ hả? Đây là... một hành tinh màu đỏ.” Ông mỉm cười hài lòng.

¹ Mars trong tiếng Anh cũng có nghĩa là sao Hỏa.

“Không, không phải là hành tinh nào cả. Một gia đình họ Mars. Họ đã bị sát hại. Và người ta đã sử dụng hồ sơ nha khoa của họ để xác thực danh

tính.”

“Bị sát hại? Sao một hành tinh bị sát hại được? Anh bị... điên à?”

Jamison đặt một tay lên Decker. “Để tôi thử.”

Cô quay sang Fisher và nói thật nhỏ nhẹ, “Họ là bệnh nhân của ông cách đây rất lâu rồi. Tận hai mươi năm trước. Họ đã bị sát hại. Co thể của họ bị thiêu cháy, vì vậy người ta đã phải sử dụng hồ sơ nha khoa để xác thực danh tính họ. Hồ sơ ấy là từ văn phòng của ông mà.”

Cô nhìn Fisher, đầy hy vọng, nhưng đáp lại cô chỉ là một cái nhìn vô hồn.

Một phút trôi qua và không ai phá vỡ sự im lặng.

Decker mở miệng định nói gì đó nhưng Jamison giơ tay lên ngăn lại.

“Bác sĩ Fisher à, tôi có chút vấn đề về răng miệng. Ông có nhớ tôi không? Tôi là Lucinda Mars. Còn đây là chồng tôi, Roy Mars. Anh ấy cũng bị đau răng. Ông giúp chúng tôi với. Chúng tôi là bệnh nhân của ông. Ông có lưu ý bạ của chúng tôi mà.”

Họ lại chờ một lúc lâu. Ban đầu, không có dấu hiệu gì cho thấy Fisher sẽ trả lời cô.

Nhưng rồi, Fisher lên tiếng. “Răng tiền hàm thứ hai ở hàm trên.”

“Gì thế, bác sĩ Fisher?” Jamison nói.

“Răng tiền hàm thứ hai ở hàm trên.” Ông ta lặp lại, đầu lắc lắc.

Jamison lại nói, “Nó thì làm sao?”

“Không ổn.”

“Cái gì không ổn ạ?”

“Răng tiền hàm thứ hai. Răng không ổn.”

Jamison quỳ xuống cạnh ông lão. “Răng ai ạ? Roy hay Lucinda?”

“Chỉ không ổn thôi. Đáng lẽ phải nói rồi. Không ổn.” Ông nhìn lên Decker. “Mày là thằng quái nào?”

“Một người rất biết ơn ông ạ.” Decker đứng dậy và nói với Jamison, “Cô ở lại đây và moi thêm ít thông tin từ ông ta được chứ? Tôi sẽ quay lại đón cô sau.”

“Anh đi đâu thế?”

“Đi tìm cái răng tiền hàm thứ hai ở hàm trên.”

CHƯƠNG 44

“RĂNG TIỀN HÀM hả?” Bogart nói. “Nghiêm túc đấy à?”

Anh ta đang đứng cùng Decker trong nhà kho mốc meo nơi lưu giữ hồ sơ cảnh sát cũ.

“Ông ta đã nói thế. Răng tiền hàm thứ hai hàm trên. Có gì đó không ổn.”

Họ nhìn chăm chăm vào các kệ chất đầy những chiếc hộp xếp chồng lên nhau.

Bogart nói, “Tôi có nói chuyện với một trung sĩ, anh ta bảo là hồ sơ hơi...”

“Không sắp xếp quy cũ hả?” Decker. “Xin nói là anh ta đã từng bị bắt gặp với một ly rượu với một nửa.” Anh ta cởi áo khoác ra và xắn tay áo lên. “Chà, bắt đầu thôi.”

Các tập tài liệu thực sự rất lộ xộn. Bị trộn lẫn các năm và không được kiểm duyệt kỹ. Nhiều hộp tài liệu còn trống không.

Sáu giờ đồng hồ trôi qua mà vẫn không có tiến triển gì.

Điện thoại Decker rung lên. Là Jamison gọi và cô không có vẻ gì là vui vẻ.

“Tôi đã phải bắt xe về nhà nghỉ đấy. Lúc anh nói tôi ở lại moi thêm thông tin, tôi đã không nghĩ tôi sẽ ở lại đến tận cùng luôn.”

“Tôi xin lỗi, Alex. Tôi đã bị phân tâm.”

“Trời, bất ngờ đấy.”

“Ông ta có nói thêm gì hữu ích không?”

“Chỉ là có gì đó không ổn thôi. Ông ấy cứ lặp lại mãi.”

“Cũng chả chắc là nói về Roy và Lucinda hay không hả?”

“Không. Sau đó ông lão ngủ luôn. Mà nhân tiện, tôi đã cố gọi anh suốt ba tiếng vừa qua.”

“Tôi để điện thoại trong áo khoác, mà tôi đã cởi nó ra. Đến khi lấy áo khoác và thấy cô gọi tôi mới nghe máy.”

“Anh đang ở đâu đấy?”

Anh nói cô vị trí của mình. “Nhưng chúng tôi chẳng có mấy tiến triển.”

“Cho đến giờ thôi,” Bogart nói với ra. Anh ta vừa lôi một hộp tài liệu ra khỏi giá và mở nó ra.

“Tôi phải đi đây,” Decker nói, rồi ngắt máy.

Họ lôi hết mọi thứ ra khỏi hộp. Và Decker nhìn thấy nó trước tiên. Anh kéo các tấm phim X-quang ra, tấm phim lần lượt đề tên vợ chồng nhà Mars.

“Tôi đã tìm kiếm trên google về ‘răng tiền hàm’ trước khi đến đây,” Decker nói. Anh lấy điện thoại ra và mở tấm ảnh chụp cái miệng toàn răng. “Đây là mấy cái răng tiền hàm thứ hai.” Anh chỉ vào tấm phim X-quang. “Chúng giúp việc nhai với nghiền thôi. Cái bên phải là răng số bốn, và bên trái là răng số mười ba, theo cách đánh số của nha khoa.”

“Hấp dẫn đấy,” Bogart nói một cách châm chọc. “Nhưng mà theo lời Fisher thì có gì không ổn cơ? Hồ sơ nha khoa của vợ chồng Mars lấy từ văn phòng Fisher hoàn toàn khớp với khám nghiệm tử hiện trường vụ án.”

“Alex không hỏi thêm được gì. Ông lão mắc chứng mất trí nhớ. Nhưng đột nhiên chỉ nói ‘răng tiền hàm thứ hai ở hàm trên’...” Anh khựng lại, lại lôi điện thoại ra và bấm một dãy số.

“Alex à, Fisher có nói một con số nào không?”

“Số á?”

“Ừm.”

“Không.”

“Được rồi,” Decker nói, vẻ thất vọng hiện rõ.

“Nhưng mà cũng lạ, ông ta giơ bốn ngón tay lên mấy lần.”

“Bốn ý à, cô chắc chứ?”

“Chắc. Và ông ấy cứ nhìn vào bốn ngón tay như thể nó có ý nghĩa gì đó.”

“Cám ơn nhiều.”

“De...”

Decker tắt máy và quay sang Bogart.

“Được rồi, là cái răng tiền hàm bên phải.”

Họ nghiên cứu tấm chụp X-quang.

“Tôi không thấy gì trong phim chụp của Lucinda cả,” Bogart nói.
“Nhưng răng số bốn của Roy thì có nốt hàn.”

Decker nhìn vào tờ X-quang. “Anh nói đúng.”

“Vậy là Fisher nói Roy Mars không có chỗ hàn ở răng số bốn à? Có phải đây là điểm không ổn không? Nhưng nếu vậy, sao hồi đó không nói luôn?”

Decker lại lấy điện thoại, gọi văn phòng Fisher, và chỉ một phút sau, anh nói chuyện với tay bác sĩ nha khoa.

“Ông anh đã giúp chúng tôi rất nhiều,” anh nói. “Nhưng chúng tôi có một câu hỏi cho anh.”

“Được thôi, hỏi đi,” Fisher nói.

“Hãy cho tôi biết thủ tục khi cảnh sát muốn lấy bản sao hồ sơ của bên anh đi.”

“Họ gửi đến lệnh từ tòa án và chúng tôi sẽ trả lời thôi.”

“Thế nào cơ? Đích thân anh lấy hồ sơ à?”

“Không phải lúc nào cũng thế. Nhưng nếu không phải tôi, thì là nhân viên của tôi.”

“Ai kiểm tra tính chính xác?”

“Chà, tất cả các hồ sơ chúng tôi đều được sắp xếp cẩn thận, kiểm tra chéo và dán nhãn các kiểu. Chúng tôi cũng lưu giữ bản sao điện tử nữa. Phương châm của hành nghề y tế ngày nay là không có chỗ cho sai sót.”

“Nhưng hai mươi năm trước thì sao?”

“Chà, thời đó khác. Ông tôi vẫn lưu giữ hồ sơ rất tốt. Nhưng lưu giữ theo cách thủ công và dán nhãn tập bằng thông tin bệnh nhân. Tên, địa chỉ, số An sinh xã hội và số bệnh án.”

“Có nhân viên nào của anh từng làm việc với ông anh hai mươi năm trước không?”

“Có, Melissa Dowd.”

“Tôi nói chuyện với bà ấy được không?”

“Chuyện này đang dẫn đến đâu vậy?”

“Làm ơn, thời gian gấp gáp lắm rồi.”

“Chờ chút, tôi sẽ đi gọi bà ấy.”

Một phút sau, một người phụ nữ nghe điện thoại.” Melissa xin nghe.”

“Melissa, tôi là Amos Decker bên FBI. Tôi muốn biết về cung cách phân loại hai mươi năm trước.”

“Vâng, bác sĩ Fisher từng nói với tôi, hệ thống máy tính có xuất hiện vào thời điểm đó rồi, nhưng ông Fisher thì khá là cổ điển, vậy nên chúng tôi vẫn làm theo cách thủ công. Chúng tôi dùng một máy đánh chữ. Đánh nhãn cho tất cả các tập. Tất cả đều rất quy củ. Chúng tôi chưa bao giờ mắc bất kỳ sai lầm nào trong việc lưu giữ hồ sơ.”

“Bà có nhớ là từng nhận lệnh từ tòa yêu cầu giao nộp hồ sơ của nhà Mars không?”

“Tôi không trực tiếp lấy những hồ sơ ấy, nhưng tôi có nhớ yêu cầu. Chúng tôi chưa từng được yêu cầu làm thế bao giờ, nhất là với một vụ giết người.”

“Có người phải xác thực hồ sơ trong phiên tòa phải không?”

“Đúng vậy. Tôi là người đến tòa ác thực, vì tôi là người nắm rõ các hồ sơ nhất.”

“Vậy là bác sĩ Fisher không can dự gì hả?”

“Không, ông ấy rất bận và không thể đi ra tòa được. Đây là lần duy nhất tôi được gọi đi như vậy. Cũng khá là thú vị.”

“Bác sĩ Fisher có bao giờ đề cập đến một khả năng sai sót trong y bạ không?”

“Không, tôi không nhớ có chuyện đó. Có sai sót gì sao?” Bà lo lắng hỏi.

Decker lơ câu hỏi này đi và nói tiếp, “Bà có nhớ hồi đó ai là người dọn dẹp văn phòng cho bà không?”

“Dọn dẹp văn phòng chúng tôi ý hả?”

“Phải.”

“Ừm, chà, cũng chính là công ty giờ vẫn đang dọn dẹp cho bệnh viện. *Công ty Vệ sinh thương mại chất lượng cao*. Họ dọn mọi phòng ở đây.”

“Vậy tức là họ có chìa khóa của các phòng đúng không?”

“Ờm, đúng vậy, thông lệ vậy mà, nhưng chúng tôi chưa từng gặp vấn đề gì.”

“Cảm ơn nhiều.”

Decker ngắt máy và nhìn Bogart.

Viên Đạc vụ FBI nghiên cứu sắc mặt anh. “Điều này có dẫn đến chỗ mà tôi đang nghĩ không?”

“Tôi không nghĩ Roy Mars chết trong phòng ngủ tối hôm đó. Tôi nghĩ một y tá hoặc một kỹ thuật viên đã lấy và gửi hồ sơ nha khoa cho cảnh sát

rồi Dowd hầu tòa xác thực chỗ hồ sơ ấy. Nhưng bà ấy chỉ nhìn vào tên tập và các tiêu chí tập khác để xác thực. Có lẽ một thời gian sau, cũng có thể rất lâu sau, Fisher cha xem tập hồ sơ và thấy có một mối hàn ở răng số bốn, mà ông ta thì chưa từng hàn chiếc răng đó.”

“Chà, chúng ta cũng không thể chối bỏ khả năng ngược lại. Có thể ông ta ám chỉ đến Lucinda. Bà ấy không có mối hàn, nhưng có thể Fisher đã từng hàn răng cho bà.”

“Đồng ý. Vậy tại sao ông ta không nói ra điều ấy thì tôi không biết. Có lẽ khi ấy ông ta bắt đầu chịu ảnh hưởng từ chứng mất trí nhớ rồi.” Anh thở dài và nói thêm. “Chà, chuyện này mở ra thêm nhiều câu hỏi nữa.”

Bogart gật đầu. “Chà, câu hỏi lớn nhất với tôi là, nếu đây không phải thi thể của Roy và Lucinda, thì là của ai?”

CHƯƠNG 45

“ANH ĐỊNH BÁO chuyện này với Melvin thế nào?” Bogart hỏi. Họ đang lái xe từ nhà kho về nhà nghỉ.

“Không chắc chắn mà, chỉ là một giả thuyết. Tôi không có bằng chứng gì cả.”

“Nhưng dựa trên vài cơ sở lập luận thì đây là một giả thuyết khá tốt,” Bogart đáp.

“Nếu giả định là Roy Mars đã làm giả cái chết của chính mình, thì phát súng bắn thẳng vào mặt cũng hợp lý. Rồi còn thiêu cháy thi thể. Hồ sơ nha khoa sẽ được xét đến đầu tiên để xác định danh tính. Hai hàm răng còn tương đối nguyên vẹn mà.”

“Nhưng nếu thế thì ông ta sẽ phải đột nhập vào văn phòng nha sĩ và tráo đổi hồ sơ của mình với kẻ thế thân.”

“Lucinda từng làm việc cho công ty lau dọn trong vùng. Tôi cá là Công ty Vệ sinh thương mại chất lượng cao. Vậy thì bà ta và Roy có thể đột nhập vào sau giờ làm việc.”

“Chờ chút, anh có nghĩ thi thể còn lại là của Lucinda không?”

“Tôi không biết. Có lẽ không. Nếu Roy Mars còn sống và ông ta đã giết hai kẻ thay thế, cũng khó mà tin được là ông ta lại bắn vào đầu vợ mình rồi đốt xác bà.”

“Rồi còn gán tội cho con trai mình nữa chứ? Đây cũng là một chi tiết lớn.”

“Và có lẽ là chi tiết khó giải thích nhất.”

“Nhưng tôi cứ lẩn cấn vụ hai kẻ thay thế. Đó là một thị trấn nhỏ. Làm thế nào mà lại có hai người biến mất mà không ai biết được?”

Decker nói, “Có lẽ là người từ nơi khác. Nhưng mà...” Anh bỗng ngừng nói và nhắm mắt lại. Những khung hình trong đầu anh ủa về và anh tìm kiếm lời khai chính xác của cảnh sát và Melissa Dowd.

Cả hai nười bọn họ.

Đầu tiên là *vụ trộm, mất tích, say xỉn rồi đánh nhau*.

Thứ hai là *chúng tôi chưa từng được yêu cầu làm thế bao giờ, nhất là với một vụ giết người*.

Anh lấy điện thoại ra và bấm số. Một phút sau, Melissa Dowd nhắc máy. Bà có vẻ bức bối vì phải nghe máy giữa lúc làm việc một lần nữa, nhưng Decker mặc kệ tông giọng khó chịu của bà. Anh mở loa ngoài để Bogart cũng có thể nghe được cuộc hội thoại.

Decker nói, “Lần trước nói chuyện, bà có bảo là trước đó bà chưa từng nhận được lệnh tòa yêu cầu hồ sơ y khoa cho một vụ điều tra giết người.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng lời nói của bà ám chỉ là trước đó bà đã từng nhận lệnh khác từ tòa.”

“Chà, chỉ có một lần thôi. Ngay trước vụ sát hại nhà Mars, thực ra, giờ nghĩ lại. Thấy cũng lạ.”

“Có phải là một vụ tìm người mất tích không?”

“Đúng rồi, làm thế nào mà anh biết được?”

“Phòng đoán có căn cứ thôi. Bà nói rõ hơn cho chúng tôi nghe được không?”

“Ừm, đây là một trong những bệnh nhân của chúng tôi, và cảnh sát nghĩ rằng họ đã tìm thấy thi thể của ông ấy trong rừng, nhưng thi thể bị động vật hoang dã cắn xé đến biến dạng rồi. Họ biết được là chúng tôi có khám răng cho ông ta nên mới đến yêu cầu hồ sơ. Nhưng mà không có khớp. Đây không phải xác ông nọ.”

“Và vụ đó xảy ra trước vụ sát hại nhà Mars, bà chắc chứ?”

“Phải. Ngay trước đó thôi.”

“Bà có nhớ tên người đàn ông không.”

“Thực ra, tôi có nhớ đấy. Ông ta tên là Dan Reardon. Và theo tôi biết thì họ chưa bao giờ tìm ra ông ta.”

“Bà miêu tả ông ta được không? Sắc tộc, chiều cao, cân nặng, bất cứ gì?”

“Ừm, ông ta to lớn. Cao hơn mét chín thì phải. Gần trăm cân. Hồi đó Dan ở độ 50 tuổi. Cơ thể vẫn còn rắn chắc.”

“Da trắng hay da đen.”

“Da trắng.”

“Ông ấy có gia đình không?”

“Không. Vợ mất trước đó rồi. Không con cái. Ông ta sống một mình ở ngoại ô thị trấn.”

“Ông ấy kiếm sống bằng gì?”

“Không nhiều nhận gì lắm. Mấy công việc vặt vặt đó đây. Dân làm đủ nghề. Làm xong nhận tiền mặt rồi tiêu hết luôn. Chúng tôi vẫn thường không lấy tiền của ông ta vì đơn giản ông ta làm gì có tiền.”

“Chà, cảm ơn nhiều nhé, Melissa, chuyện này thực sự hữu ích đấy.”

Decker ngắt máy và nhìn Bogart. “Luôn sẵn sàng nhận làm gì đó. Làm xong nhận tiền mặt rồi tiêu hết luôn. Khả năng ông ta đến tiệm cầm đồ của Roy là bao nhiêu? Và rồi Roy phát hiện ra họ khám chung một nha sĩ nữa chứ?”

“Rõ ràng, các đặc điểm hình thể khớp nhau, hẳn là lý do Roy chọn ông ta. Mà đột xác hì gương mặt cũng bị xóa luôn rồi, nên chỉ cần tương đồng về vóc dáng thôi.”

“VẬY Roy bắt cóc Dan rồi sau đó dùng ông ta thế xác mình trong nhà. Thế là ông ta giết Dan và cũng có thể giết một người phụ nữ khác hoặc giết chính vợ mình rồi phóng hỏa đốt hai cái xác.”

“Rồi gán tội cho chính con trai mình. Ông ta hẳn đã hối lộ tay nhân viên nhà nghỉ và Ellen Tanner để nói dối các mốc thời gian.”

“Và phá xe để cái xe chết máy ngay trước nhà nghỉ nữa. Melvin kể là tay nghề sửa chữa xe cộ của bố anh rất cừ.”

“Nhưng tại sao chứ, Decker? Sao phải trải qua ngần ấy rắc rối để gán tội lên con trai mình rồi đưa thẳng bé vào tù?”

“Tôi không biết,” Decker thừa nhận.

“Có lý do nào để ông ta ghét bỏ Melvin không?”

“Ghét con mình là một chuyện. Làm những chuyện này để con mình phải ngồi tù một gông là chuyện khác.”

“Trừ khi Roy Mars là dạng Thái Nhân Cách¹.”

1. Psychopathy (tạm dịch: bệnh nhân cách hay biến thái nhân cách) là một rối loạn nhân cách được đặc trưng với các hành vi chống đối xã hội dai dẳng, thiếu sự đồng cảm và sự hối hận, và những đặc điểm táo bạo, không sợ hãi và tự cao tự đại.

“Ông ta sống ở đây hai mươi năm mà không làm hại ai cơ mà,” Decker chỉ ra. “Đây là một kế hoạch công phu và nó cần phải có đủ động cơ.”

“Và chuyện này lại đưa tôi về với câu hỏi trước: Anh định báo chuyện này với Melvin thế nào?”

Decker nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một cơn bão khác đang ập đến.
“Không biết nói thế nào luôn,” anh đáp.

CHƯƠNG 46

LÚC HỌ VỀ đến nhà nghỉ, Mary Oliver đang ngồi trong sảnh nhỏ với Jamison. Hai người phụ nữ cùng đứng dậy khi thấy họ bước vào.

“Có tin gì về Davenport không?” Oliver hồn hển nói.

Bogart lắc đầu. “Chúng tôi đang làm mọi thứ có thể, nhưng đến nay thì vẫn chưa có gì. Cảnh sát địa phương cập nhật cho tôi hàng giờ. Vẫn chưa thấy dấu vết nào.”

Oliver cup mắt xuống, vẻ buồn khổ hiện rõ.

“Cô khỏe chứ?” Bogart hỏi.

Cô nắm tay lại thành nắm đấm. “Chúa ơi, thật quá ư bức bối. Đầu tiên thì gã Montgomery ra đầu thú đưa Mars ra khỏi tù.”

“Chà, cô cũng đã giúp ích rất nhiều mà,” Jamison nói. “Cô đã giữ anh ấy sống được đến ngày ấy.”

Ngạc nhiên thay, Oliver lại lắc đầu phủ nhận. “Tôi ước gì tôi có thể nhận công về mình, nhưng tôi không thể. Gần đây tôi mới hành động. Tôi đệ đơn yêu cầu dừng việc thi hành án, nhưng tòa đã bác bỏ. Các luật sư khác của Melvin thì đều đã rửa tay gác kiếm trước vụ này rồi. Tôi đọc được về vụ án và đã liên hệ Melvin. Tôi chỉ có trực giác thôi, anh biết đấy, rằng có gì đó không đúng. Và rồi phép màu xảy ra, Montgomery đứng ra nhận tội. Và giờ thì có vẻ như lão ta chỉ là một lão bịp.”

“Nhưng cô không tin là Melvin có tội chứ?” Jamison hỏi.

“Không. Có gì đó mờ ám hơn. Sâu xa hơn. Nhưng giờ Davenport đã bị bắt cóc và có thể chúng ta sẽ không bao giờ được gặp lại cô ấy nữa.”

“Chà, chúng tôi có một số tin mới đây,” Bogart nói.

Anh ấy kể cho họ những khám phá mới nhất và cả những tấm chụp X-quang. Khi anh ta kể xong, cả hai người phụ nữ đều nhìn anh chăm chăm, choáng váng.

“Tôi... tôi không thể tin được điều này,” Oliver lắp bắp. “Tại sao Roy Mars lại làm tất cả những điều ấy chứ?”

“Câu hỏi hay đấy,” Decker nói. “Và đúng câu mà chúng tôi không có lời giải đáp.”

Oliver nói, “Tôi tham gia cùng mọi người trong vụ này được không? Tôi biết mọi người đều là dân chuyên, nhưng tôi không nghĩ có ai muốn đào sâu vụ này hơn tôi và Melvin. Vả lại, tôi là một luật sư bào chữa hình sự, nên tôi biết cách xử lý các cuộc điều tra.”

Bogart lần lượt nhìn Decker và Jamison rồi nói, “Thêm một cặp mắt quan sát nữa thì cũng có tổn hại gì.”

“Melvin đâu rồi?” Decker hỏi.

“Trong phòng cậu ấy,” Oliver nói. “Tôi vừa mới từ đó ra đây. Anh... anh định sẽ...?”

“Tôi sẽ cố thử,” nói đoạn, Decker bước đi.

Chỉ một phút sau, anh đã gõ cửa phòng Mars.

“Ai đấy?” Mars gọi với ra.

“Decker đây.”

Decker nghe tiếng bước chân lại gần và cánh cửa mở ra. Anh mở lời, “Đi dạo chứ?”

Mars nhìn anh với vẻ nghi ngờ. “Sao thế?”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Tin xấu à?”

“Có thể. Thực ra, có thể chỉ là tin xấu đối với anh thôi.”

“Về Davenport à?”

“Không. Chuyện riêng tư hơn. Và tôi chỉ mong anh nghe tôi nói hết thôi, được chứ? Nghe xong hết rồi hăng, ừm, nói gì anh muốn.”

“Khỉ thật, Decker, anh có được sự chú ý của tôi rồi đấy.”

“Đi nào, đi sớm không mưa. Và anh thì cần chút khí trời đấy.”

Họ sánh vai nhau đi xuống dọc hành lang. “Thôi nào, anh bạn, đừng có im lặng thế. Lòng tôi như lửa đốt rồi đây.”

Decker hít một hơi thật sâu và lần lượt kể những gì họ mới khám phá được. Và Mars nghe lời anh, không nói gì cho đến khi anh kể xong. Thực ra, anh ta không nói gì cả cho đến khi Decker phải nhắc, “Thế nào?”

“Anh muốn tôi nói gì chứ?”

“Tôi không biết. Nói gì cũng được.”

Mars dừng bước và Decker cũng làm theo. Hai người chỉ đứng nhìn nhau.

Rồi Mars cất tiếng, “Rõ ràng là tôi chẳng biết gì về bố mẹ mình cả. Nên những gì anh mới nói, tôi nghĩ, chết tiệt thật, có thể là thật.”

“Anh có nghĩ đến lý do nào có thể khiến bố anh muốn gán tội giết người cho anh không?”

“Cái đầu chết tiệt của tôi chẳng nghĩ được cái quái gì cả,” Mars lớn tiếng. “Anh sẽ trả lời thế nào nếu có người hỏi anh câu ấy về ông già nhà anh.”

“Tôi sẽ rất tức giận, như anh lúc này thôi.”

“Ừm, đúng đấy.”

Mars bắt đầu lê bước và Decker đi theo.

Một chiếc xe tải lao qua họ, rồi lại một chiếc xe khác. Họ di chuyển ra xa khỏi con đường và chẳng mấy chốc đã đi dọc theo mép một cái mương.

Mắt dán chặt xuống đất, Mars nói, “Nếu cái xác ấy không phải bố tôi, thì anh có nghĩ cái còn lại là mẹ tôi không?”

“Tôi chưa có cơ sở nào để kết luận được, nhưng cho đến giờ thì tôi có nghĩ đây là mẹ anh. Một người mất tích trong thị trấn là đủ. Hai người mất tích, cảnh sát sẽ nghi ngờ, nhất là khi theo sau vụ mất tích ấy lại là hai thi thể bị thiêu cháy.”

“Vậy là bố tôi cứ thế giết bà thôi à? Rồi đốt xác bà nữa? Sao ông ấy có thể làm thế chứ? Ý tôi là, ông ấy yêu bà mà. Nếu tôi có không biết gì về ông, thì điều duy nhất tôi biết cũng là ông ấy có yêu vợ.”

“Có thể có một lời giải thích.”

“Như là?” Mars gắt gỏng.

“Đằng nào bà ấy cũng sắp chết. Đó sẽ không phải là một cái chết không đau đớn. Có thể sẽ là nhiều tháng trong đau đớn. Có lẽ họ nghĩ làm thế thì tốt hơn, tôi không biết nữa.”

“Được rồi, nhưng mẹ tôi sẽ không đời nào tham gia vào kế hoạch gán tội giết người cho tôi.”

“Có lẽ bà không biết về kế hoạch ấy.”

Mars cân nhắc giả thuyết này rồi nói với giọng điệu bức tức, “Chết tiệt, tôi không biết. Tôi không đủ thông minh để giải mã được đồng này.”

“Có lẽ tôi cũng không đủ thông minh đâu.”

“Chết tiệt, anh không đủ thì ai đủ?”

“Vậy là vụ nổ súng rồi đốt xác là để bố anh có thể chạy thoát. Cái chết của mẹ anh có thể giải thích là vì bà ấy bị ung thư giai đoạn cuối sẩn. Bà ấy không thể đi theo bố anh, nên đó là cách duy nhất.”

“Chạy thoát khỏi quá khứ, ý anh là vậy hả?”

Decker gật đầu. “Cũng có thể vì thế nên tối hôm đó bố anh mới bảo anh là ông ấy xin lỗi.”

“Gì cơ?”

“Trong lúc Davenport thôi miên anh, anh đã kể với chúng tôi rằng có tối anh về nhà và gặp bố. Ông ấy trông khá là đáng sợ nhưng rồi lại bảo anh là ông ấy xin lỗi. Thế thôi, không một lời giải thích. Rồi ông ấy bỏ đi.”

“Chết tiệt. Tôi quên mất chuyện đó.”

“Và đó hẳn là một điều gì đó thực sự rất tệ, đến mức ông ấy phải làm những chuyện như vậy. Ông ấy giết Dan Reardon, và dùng xác ông ta để mạo danh mình. Melvin, anh phải biết rõ chuyện ấy.”

“Rằng ông già tôi là một kẻ sát nhân máu lạnh hả? Rồi, cứ để tôi hiểu rõ đã. Chắc chỉ mất vài giây thôi,” anh ta nói thêm với giọng mỉa mai.

“Ừm, có khi quá khứ ông ấy như vậy, nhưng rồi dường như đã hoàn lương cho đến khi có biến cố gì đó làm mọi thứ đổ vỡ. Tôi nghĩ trình tự chuỗi sự kiện xảy ra là: mẹ anh bị chẩn đoán mắc ung thư. Bà ấy không khám ở đây vì bác sĩ trong vùng không biết gì về bệnh ung thư của bà cả. Tức là họ phải đến nơi nào đó khác để khám. Tôi không biết là ở đâu.”

“Được rồi.” Mars nói. “Sau đó thì sao?”

“Có thể họ đã định báo tin cho anh và giải quyết cú sốc ấy như mọi gia đình khác sẽ làm trong tình huống tương tự. Nhưng sau đó TV chiếu chương trình ESPN, có lẽ có kẻ đã nhận ra bố hoặc mẹ anh, và mọi chuyện thay đổi.”

“Anh có nghĩ là chúng đã đe dọa họ không?”

“Có thể, hoặc họ chẳng đợi đến lúc bị đe dọa. Họ hành động luôn. Họ đánh tráo hồ sơ nha khoa. Bố anh bắt cóc Reardon. Anh có kể Ellen Tanner khi đó là người anh mới quen. Có thể bố anh đã sắp đặt hết chuyện ấy. Làm tương tự với tay nhân viên nhà nghỉ. Họ đều được mua chuộc để nói dối. Rồi Tanner biến mất và gã ở nhà nghỉ thì lui về Florida. Ông ấy hẳn đã dùng tiền trong tài khoản ngân hàng của mình để trả cho hai người đó.”

“Vậy là anh đang nói hai người đó khai gian và tống tôi vào tù vì gì chứ, dưới ba ngàn dollas mỗi người à?”

“Tôi từng đụng mặt những kẻ sẽ cắt cổ anh chỉ để uống một cốc cà phê cơ,” Decker thẳng thắn trả lời.

“Chết tiệt.”

“Và anh cũng nói bố anh giỏi chuyện xe cộ.”

“Ừm, ông ấy có thết sửa bất cứ thứ gì.”

“Thế hì ông ấy có thể dễ dàng phá xe anh để nó chết máy trước nhà nghỉ. Có thể ông đã đánh thuốc mê mẹ anh và Reardon, bắn họ, rồi đốt xác. Sau đó ông bỏ đi. Vấy máu lên xe anh.” Decker khựng giữa chừng. “Ông ấy có thể đã lái xe đến nhà nghỉ để làm thế, và đồng thời, sửa lại chiếc xe để khi cảnh sát xuất hiện, xe lại nổ máy được. Điều đó giải thích cả việc có người đã thấy một chiếc xe lớn vờn gần nhà anh vào đêm hôm đó. Chỉ có điều, là xe bố anh, chứ không phải xe anh.”

“Xe của chúng tôi trông có giống nhau thật. Nhưng nhớ mà hôm ấy tôi gọi về nhà từ nhà nghỉ và bảo ông ấy đến đón tôi thì sao?”

“Tôi không nghĩ ông ấy sẽ nghe máy đâu, Melvin. Và anh cũng sẽ lại kẹt lại ở nhà nghỉ thôi.”

“VẬY ông ấy làm tất cả những chuyện ấy, biết rằng tôi sẽ bị bắt vì tội giết người à? Nhưng tại sao chứ?”

“Những kẻ đeo đuổi ông ấy hẳn có thể sẽ nghi ngờ đó là cái chết giả vì bố mẹ anh lại bị giết quá đúng lúc, lại còn không còn mặt mũi và cơ thể thì bị thiêu rụi nữa chứ. Nhưng chúng hẳn không bao giờ ngờ đến chuyện Roy lại gán tội cho chính con ruột cho hai cái chết của vợ chồng ông. Và thế là vứt đi mọi nghi ngờ, hai cái chết có vẻ hợp lý. Cuối cùng Roy cũng có thể thở phào. Ông ấy bỏ đi cùng với bất kể cái gì đựng trong hộp đảm bảo ấy.”

“Và rồi hai mươi năm sau mọi chuyện lại bung bét hết cả. Mua chuộc Montgomery để hẳn nói dối ư? Tôi được ra tù? Davenport bị bắt cóc? Tại sao?”

“Chúng muốn thứ trong chiếc hộp, Melvin. Chúng nhận ra anh là cơ hội cuối để chúng lấy được nó.”

“Anh có nghĩ chúng sẽ liên lạc với anh để bàn về Davenport không?”

“Tôi mong là có. Đây có thể là cơ hội duy nhất cho chúng ta đưa cô ấy sống sót mà trở về.”

CHƯƠNG 47

DECKER NGỒI TRONG phòng mình, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Anh gõ một từ rồi bấm tìm kiếm. Hầu hết mọi người đứng trước một trang thông tin đều có xu hướng đọc lướt. Decker không đọc lướt. Anh đọc kỹ tất cả. Và đến gần cuối trang thứ ba, anh bắt gặp một thứ đáng quan tâm.

Và thế là anh lại tìm kiếm một lần nữa, rồi kéo đọc các trang.

Và, cuối cùng, anh cũng tìm thấy một cái gì đó thú vị hơn nhiều.

Xong, anh ngã lưng ra ghế và cầm lấy cốc nước đặt cạnh máy tính, vừa uống vừa lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài. Anh đã nghe nói rằng Texas từng bị hạn hán kéo dài. Chà, chắc họ thoát hạn hán rồi. Anh chưa bao giờ thấy mưa lớn nhiều thế này trước đây, ngay cả hồi ở Ohio, nơi mà thời tiết có thể khắc nghiệt kéo dài.

Anh đặt cốc nước xuống, khéo léo đặt khớp vào chính vòng tròn nước ban nãy đáy cốc để lại, mặc dù lúc này suy nghĩ của anh thì không có được khớp vào nhau như thế.

Chocha trong tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là ‘gái điếm’. Và Decker cũng đã học được là cái ‘bộ phận phụ nữ’ Mars không muốn nói to trong lúc thôi miên là ‘âm đạo’. Nhưng *chocha* cũng có nghĩa khác trong một vùng khác cũng nói tiếng Tây Ban Nha. Ở một quốc gia khác ngoài Tây Ban Nha và Mexico. Và rằng cái nghĩa khác này vừa đem lại thông tin bổ ích vừa có vấn đề.

Mà Decker thì không biết phải giải quyết phần có vấn đề thế nào, ít nhất là ngay lúc này chưa biết.

Lucinda đã nói từ đó, chứ không phải bố Mars.

Phải, có vấn đề.

Một vài phút sau khi nói chuyện với nhân viên FBI đang đứng gác, anh gõ cửa phòng Mars.

“Nhìn mặt anh, tôi dám cá là anh có thêm câu hỏi,” Mars uể oải nói khi ra mở cửa.

“Đúng vậy.”

“Anh không bao giờ mệt à?”

“Tôi mệt suốt ấy mà. Tôi béo và có thân hình xấu xí.”

“Giờ anh giảm cân nhiều rồi mà, Decker. Anh muốn bắt đầu tập luyện chung với tôi không?”

“Tôi sẽ chết sau năm phút mất.”

“Tôi sẽ khởi động chậm thôi.”

“Cân nhắc đã. Cho phép tôi hỏi đôi điều.”

Mars thở dài và vẫy anh vào phòng. Họ ngồi xuống hai cái ghế kê cạnh giường.

Decker nói, “Mẹ anh có món đồ gia truyền nào không?”

Mars bật cười thành tiếng. “Của gia truyền á? Khỉ thật, Decker. Gì chứ, anh nghĩ bà ấy có một cái thau vàng hay gì? Anh nghĩ chúng tôi chịu sống thế nếu như bà ấy có của gia truyền à?”

Decker không nao núng. “Có thể không phải vàng. Nhưng bạc thì sao?”

Mars trông như thể sắp bật cười tiếp, nhưng anh ta đột ngột ngăn mình lại. “Chết tiệt.”

“Gì thế?”

“Bà ấy có một cái ấm trà bằng bạc.”

“Bà ấy có nói nuồn gốc cái ấm là ở đâu không?”

“Từ bà cố hay gì đó.”

“Chuyện gì đã xảy ra với nó rồi?”

“Tôi không biết. Bà ấy cất nó trong tủ quần áo trong phòng ngủ.”

“Bà ấy có hay đánh bóng nó không?”

“Ý anh là gì?”

“Với một tấm vải chẳng hạn?”

“Ừm.” Anh ta dừng lại để suy nghĩ một lúc, tập trung để nhớ lại. “Nhưng bà ấy thường sẽ hoàn tất việc đánh bóng với...”

“Với ngón tay của bà?” Decker xen vào.

“Làm sao mà anh biết được thế?”

“Người ta vẫn hay làm thế. Ít nhất là với người hầu được đào tạo bài bản. Hoặc từng như vậy.”

“Người hầu?”

“Người dọn dẹp nhà cửa, thợ may chuyên nghiệp, người đánh bóng bạc, người chuyên ủi quần áo đúng không nào? Đó đều là những kỹ năng của một đầy tớ trong một gia đình quyền quý. Và đấy có thể chính là nguồn gốc của cái ấm trà bạc kia.”

“Mẹ tôi làm đầy tớ trong một gia đình quyền quý hồi nào? Ý tôi là, kiểu anh nhắc đến nghe như mấy thứ từ Hoàng gia Anh.”

“Thực tế thì, anh sẽ ngạc nhiên đấy. Mà có lẽ thì cũng từ đấy mà bà ấy học được tiếng Tây Ban Nha.”

“Anh nghĩ đám người giàu có tặng cho bà cái ấm bạc?”

“Không. Tôi nghĩ bà ấy đã lấy trộm nó.”

Mars đứng bật dậy, nhìn xuống Decker mà nói. “Mẹ tôi không phải quân ăn cắp.”

“Bà ấy có thể đã làm nô lệ trong gia đình đó.”

“Nô lệ. Anh nghiêm túc à? Ở đâu?”

“Mẹ anh có bao giờ sử dụng từ ngữ thô tục không?”

“Không bao giờ. Bà ấy rất đứng đắn.”

“Nhưng bà ấy lại sử dụng từ *chocha*? Từ mà có nghĩa là ‘con điếm’ hoặc ‘âm đạo’? Nghe không thích hợp lắm.”

Mars ngồi xuống, trông hết sức bối rối. “Ừm, khi đó bà ấy đang bức. Tôi kể rồi mà.”

“Nhưng nó cũng không phù hợp trong bối cảnh của cuộc cãi vã với bố anh. Một con điếm sẽ đặt vào đâu trong cuộc hội thoại? Bà ấy đang buộc tội bố anh ngủ với gái điếm hay nói bố anh là một tên hèn¹?”

1 Trong tiếng Anh, từ pussy vừa có nghĩa là ‘hèn nhát’ vừa có nghĩa là ‘âm đạo’

“Không, ông già tôi sẽ không đời nào ngoại tình. Và tôi không nghĩ có ai lại gọi bố tôi là kẻ hèn nhát. Mà bà cũng có tức giận với ông ấy đâu. Thực ra, bà ấy sợ hãi nhiều hơn là giận dữ.”

“Điều đó củng cố quan điểm của tôi rằng từ đó không có nghĩa nếu anh sử dụng bản dịch tiếng Tây Ban Nha thông thường,” anh nói thêm.

“Có cách hiểu khác chẳng?” Mars có vẻ thận trọng.

“Rõ là tiếng Tây Ban Nha được sử dụng ở rất nhiều quốc gia. Và đôi khi, trong các quốc gia khác nhau và cả các vùng miền khác nhau trong cùng một quốc gia, một từ có thể có nhiều nghĩa khác nhau.”

“Và anh đã tìm thấy một cái nghĩa thích hợp cho từ *chocha* chưa?”

“Tôi tìm thấy rồi.”

“Nước nào thế?”

“Colombia. Cụ thể hơn là vùng Cali. Địa điểm ấy chính là cơ sở cho giả thuyết tôi đưa ra.”

“Chờ đã, anh đang nói là mẹ tôi đến từ Colombia hả?”

“Tôi không nói là bà ấy sinh ra ở đó, nhưng chắc chắn có một thời điểm, bà đã sống ở đó. Có khi là trái ý muốn của bà cũng nên. Thế nên tôi mới nghĩ đến việc bà ấy bị bắt làm nô lệ.”

“Kẻ nào ở Colombia buôn nô lệ chứ?”

“Các băng đảng buôn ma túy ở Cali. Tôi đã nghiên cứu một chút. Ở thời điểm mà hoạt động buôn bán cocaine tập trung ở Colombia, các ông trùm ma túy sẽ đe dọa các gia đình ở đó và lợi dụng họ làm đòn bẩy để tự vệ. Hoặc chúng sẽ bắt người, nhất là phụ nữ, biến họ thành người hầu trong nhà. Chúng bắt người từ các quốc gia khác, bao gồm cả Mỹ. Tôi nghĩ mẹ

anh có thể là một trong số đó, rồi bà bỏ trốn. Và bà đem theo cái ấm bạc ấy như một phần trả nợ cho những gì chúng đã làm với bà. Thực sự thì tôi đang tù mù suy đoán thôi, tôi vẫn có thể sai mà. Nhưng tôi nghĩ khi bỏ trốn bà có thể đã cầm theo cái gì đó, chỉ để trả đũa kẻ đã giam giữ bà.”

“Và anh chắc đấy là Colombia chứ? Sao anh nghĩ thế được?”

“Dựa trên nghĩa dịch. Rõ ràng nó chỉ dành riêng cho khu vực Cali.”

“Nhưng anh vẫn chưa cho tôi biết nghĩa từ đó.”

“*Chocha* trong phương ngữ Valluno có nghĩa là ‘con chồn túi possum’¹.”

1 Tên một loài thú có túi thuộc họ Didelphidae đặc hữu ở châu Mỹ.

Mars nhìn anh thần thờ. “Và tại sao nghĩa đó lại hợp lý hơn các nghĩa dịch khác?”

Decker thở một hơi dài rồi nói.

“Chủ yếu, Melvin à, là vì con chồn túi possum giả vờ chết khi bị tấn công. Mà đó chính xác lại là điều mà bố anh đã làm.”

CHƯƠNG 48

“VẬY ANH NGHĨ là có một băng đảng đứng sau chuyện này à?” Bogart hỏi.

Vẫn tại nhà nghỉ, Decker ngồi trong phòng Bogart, đối diện với anh ta, Milligan và Jamisom. Decker vừa thuật lại những suy đoán và cuộc đối thoại với Mars.

“Tôi không biết chắc được, nhưng khả năng cao đấy. Nếu Lucinda bỏ trốn và ăn cắp từ chúng, chúng sẽ săn lùng bà. Khi ấy bà đã cưới Roy và cùng nhau chạy đến Texas.”

Milligan lắc đầu. “Vậy là hai mươi năm sau chúng thấy họ trên ESPN và định đi bắt họ lại hả? Theo lời anh nói thì bà ấy là người hầu trong nhà

thôi. Sao chúng phải quan tâm thế? Và hồi đấy, cuộc chiến các băng đảng ma túy đang rất căng thẳng nữa. Các trùm ma túy cứ bị giết hàng loạt hoặc bị tống vào tù. Và giờ đây sau bốn mươi năm, chúng vẫn còn đeo đuổi nhà Mars ư?”

“Trừ khi bà ấy giữ thứ gì đó quan trọng đối với chúng,” Jamison nói. “Thứ gì đó có thể gây tổn hại cho chúng hoặc thực sự đáng giá, đến mức mà sau ngần ấy năm nó vẫn quan trọng, và tên trùm thời nay muốn đoạt lại nó. Đấy hẳn là thứ trong hộp bảo đảm.”

“Nghe vẫn khiên cưỡng lắm,” Milligan nói.

“Đúng là hơi khiên cưỡng,” Decker thừa nhận. “Nhưng cũng không thể bác bỏ hẳn giả thuyết ấy được. Chưa thể. Chúng ta vẫn phải lần theo nó.”

“Bằng cách nào?” Milligan hỏi. “Anh đang nói chuyện bốn mươi năm về trước đấy. Những kẻ có liên quan một là chết hai là cũng già khú rồi. Và, đang bàn chuyện băng đảng nữa, hầu như đều chết hết rồi. Giờ chỉ còn băng mới. Mà Colombia cũng thực sự đã trấn áp được nạn buôn ma túy trong vòng hai thập kỉ qua rồi. Hầu như ngành ấy đều đã chuyển địa bàn sang những nơi khác, như là Mexico chẳng hạn.”

“Đúng vậy,” Decker nói. “Nhưng tôi nghĩ một cách để lần ra căn nguyên chuyện này là tìm Roy Mars.”

Bogart nói, “Chúng tôi cử người truy lùng ông ta rồi, nhưng mà cũng khó lắm. Chẳng ai thấy ông ta trong suốt một thời gian dài rồi.”

“Ông sai rồi,” Decker nói. “Mới đây thôi có người đã nhìn thấy ông ta.”

“Anh đang nói gì vậy?” Milligan nói. “Ở đâu?”

“Ở Alabama.”

“Làm gì có ai ở Alabama thấy ông ta cả,” Milligan cãi.

“Patricia Bray đã thấy ông ta. Bà ấy đã nhìn thấy gã đi xe Avalon.”

“Chờ đã,” Bogart xen vào. “Anh đang nói là kẻ cho nổ nhà Regina Montgomery là Roy Mars ý hả?”

“Tất nhiên rồi. Cùng độ tuổi. Cùng mô tả ngoại hình.”

Jamison nói. “Anh nói với Melvin là anh nghi ngờ gã đó là bố anh ấy chưa?”

“Chưa.”

“Anh có định nói không?”

“Tôi không biết,” Decker nói. “Cô nghĩ sao?”

Jamison nhìn những người khác rồi nói. “Tôi nghĩ anh ấy đang phải chịu đựng quá đủ các cú sốc rồi. Tôi nghĩ mình đừng nói gì với anh ấy, cho đến khi biết chắc đã.”

“Đồng ý,” Bogart nói và Milligan gật đầu.

“Nhưng, Decker này, tại sao Roy Mars lại giết Regina?” Jamison hỏi.

“Cô ta đã bắt cần. Cô ta tiêu xài chỗ tiền ông ta đưa. Chúng ta quay lại đó lần thứ hai. Và Roy đánh hơi được có chuyện không ổn. Hắn ở rất gần để theo dõi chúng ta, xem xem chúng ta có để tâm vào cô ta không. Rồi Charles Montgomery chết. Thằng nhóc thì chẳng biết gì để mà nói. Chỉ có Regina là mắt nổi lỏng lẻo thôi. Có lẽ Roy định kết liễu cô ta từ trước rồi. Ông ta đâu có ngại ngần gì khi bắt và giết Reardon rồi đốt xác ông ấy đâu. Gã này có máu sát nhân rồi.”

Milligan nói, “Anh có nghĩ là ông ta cũng đã trong băng đảng không? Một tay sai của chúng chẳng? Có lẽ ông ta gặp Lucinda theo cách ấy.”

“Có thể lắm, mặc dù hồi đó các băng đảng ma túy không giảng lối rộng mà chỉ dùng quân kiểu cây nhà lá vườn, nên việc đến Mỹ tuyển một gã da trắng vào băng có lẽ không phải là cung cách làm việc của chúng. Nhưng ông ta có thể đã từng ở Nam Mỹ và gặp Lucinda ở đó. Có lẽ ông ta đã giúp bà ấy chạy trốn.”

“Nhưng tất cả vẫn chỉ là suy đoán,” Bogart phản bác. “Chúng ta không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy những điều này là đúng.”

Jamison nói, “VẬY Roy Mars đã trả tiền cho Montgomery nói dối và đưa Melvin ra tù. Nhưng nếu Roy là thủ phạm vụ giết người mà Melvin bị

kết án, thì ông ta cũng là người gán tội cho Melvin. Tại sao giờ ông ta lại tốn công đưa anh ấy ra tù?”

Bogart nói, “Tôi cũng đang tự hỏi. Nghe có vẻ khiên cưỡng quá.”

Decker bỗng quay đi và nhìn trầm tư vô định.

“Decker?” Jamison nói. “Anh giải thích được không?”

Anh quay lại đối mặt cô. “Có lẽ là một lời hứa.”

“Một lời hứa? Với ai?” Jamison nói.

“Với Lucinda Mars.”

Bogart lắc đầu. “Anh đang đi xa quá rồi.”

Decker nhìn Jamison, nói, “Cô có nhớ tôi từng hỏi Melvin trong lúc anh ấy bị thôi miên rằng liệu bố anh đã bao giờ nói yêu anh ấy không?”

“Có. Tôi khá bất ngờ là anh lại hỏi thế.”

“Tôi hỏi thế vì tôi muốn lần tận gốc rễ vấn đề.”

“Gốc gì cơ?” Milligan trông vô cùng bối rối. “Thôi nào, Decker, anh cứ như đang nói tiếng nước ngoài vậy.”

“Tôi không nghĩ Roy yêu Melvin, nhưng Lucinda thì có. Tôi nghĩ Lucinda biết trước Roy định làm gì. Kết liễu bà để bà không phải chịu đau đớn từ bệnh ung thư não. Có lẽ họ đã bàn tính chuyện ấy với nhau rồi. Hãy nhớ là, đây là hai mươi năm trước, trong một thị trấn nhỏ và không có tiền, bà ấy sẽ không thể ra đi mà không đau đớn đâu. Vậy là họ lập một giao kèo. Roy sẽ giết Reardon, Lucinda sẽ đánh tráo hồ sơ nha khoa. Trong một cuộc tranh cãi, Lucinda đã nói ra từ *chocha*. Chính vậy tôi mới suy ra bà ấy từng có thời gian ở Cali và học tiếng Tây Ban Nha từ đó. Và cũng rõ là bà ấy biết trước kế hoạch giả chết của Roy – như một con chồn possum.”

“Nhưng nếu bà ấy cũng là một phần trong kế hoạch, tại sao họ lại tranh cãi?” Bogart hỏi.

“Sự hối hận. Bà ấy yêu con trai mình. Bà ấy ốm, sắp chết. Bà ấy biết trước được kế hoạch, không có nghĩa là bà ấy phải ủng hộ kế hoạch ấy. Rõ ràng là bà không thích.”

“Bà ấy yêu Melvin đến mức nào mà lại để anh ấy phải chịu tội giết người?” Jamison hỏi. “Anh ấy đã phải ngồi tù hai thập kỷ.”

“Có thể bà ấy nghĩ con mình sẽ an toàn hơn ở trong tù.”

Câu nói này đến từ Milligan. Mọi người đều quay lại nhìn anh ta.

Anh ta nói, “Nhìn theo cách đó, nếu họ sợ băng đảng kia tìm ra họ qua cái chương trình phát sóng của ESPN - có lẽ họ đã thực sự nhận được một cảnh báo hoặc đe dọa - thế là họ biết nếu họ không biến mất, bản án tử coi như đã được ký. Nhưng làm sao mà Melvin biến mất cùng họ được? Anh ta là siêu sao ở đại học, ai cũng biết anh ta. Anh ta có tương lai xán lạn ở giải Quốc gia cơ mà. Họ có thể lẫn lút và chìm đi, nhưng anh ta thì không. Họ cũng không thể bỏ lại anh ta được, băng đảng kia sẽ bắt được và hoặc là giết anh ta hoặc là tra tấn để moi thông tin về bố mẹ anh ta rồi giết anh ta.”

Bogart nói, “Nhưng kể cả ở trong tù, chúng cũng có thể chạm được đến anh ấy mà.”

Milligan đáp, “Phải, nhưng không có dễ như nếu anh ta lớn vồn ngoài đường. Cái kai rõ ràng là lựa chọn khả dĩ hơn. Nhưng họ cũng có thể cho rằng nếu Melvin ngồi tù, băng đảng sẽ không coi anh ta là một mối đe dọa. Và nếu chúng tin câu chuyện Melvin ra tay sát hại bố mẹ mình, chúng có thể cho rằng họ chưa từng kể gì với anh ta về băng đảng cũng như những bí mật kèm theo,” anh ta nói thêm.

Decker khen, “Đặc vụ Milligan, lập luận hay lắm.”

Milligan nhe răng cười. “Cảm ơn. Mà Decker, anh có thể gọi tôi là Todd. Chúng ta cùng một đội mà.”

Jamison nói, “Chà, tôi vẫn chưa thấy thuyết phục.”

Họ quay lại nhìn cô.

Cô nói tiếp, “Gán tội giết người cho con mình là lại là bảo vệ con mình à? Và anh ấy phải nhận án tử nữa chứ? Phải, đúng là một lựa chọn nhẹ nhàng hơn mà.”

Milligan nói, “Tôi không bảo đấy là đáp án chuẩn, Jamison. Tôi chỉ bảo đấy là một khả năng thôi.”

Bogart nói, “Được rồi, lạy Chúa, hãy cứ giả sử giả thuyết ấy đúng. Thì tại sao Roy lại quay lại làm mấy chuyện ấy để đưa Melvin ra tù?”

“Melvin sắp bị hành hình,” Decker nói ngay, “Tôi đang nghĩ là Roy đã hứa với vợ mình là nếu án tử bao giờ có đến gần Melvin, ông ta sẽ can thiệp và giải cứu anh ấy. Và ông ta đã làm thế.”

Jamison nói, “Đây là điều anh định nói khi anh nhắc đến ‘lời hứa’ ý hả?”

Decker gật đầu.

“Sau ngần ấy năm ư?” Bogart hỏi. “Ông ta có thể đã chết rồi cũng nên, và thế là Melvin cứ thế đi đời.”

Nhưng ông ta đâu có chết. Ông ta đã thực hiện đúng lời hứa.”

“Theo cách nào đó, ông ta thực sự rất yêu vợ mình,” Jamison nhận xét.

“Tôi tin là như thế,” Decker nói. “Tôi chỉ có thể tưởng tượng phải khó khăn thế nào ông ta mới có thể kéo cò và kết liễu vợ mình được. Kể cả khi ông ta biết mình đang làm phúc cho bà thoát khỏi sáu tháng đau đớn.”

“Người ta làm thế được với người mình yêu sao?” Milligan hoài nghi.

“Tôi nghĩ người ta chỉ có thể làm điều ấy được với người mình thực sự yêu,” Decker nói. “Đó sẽ là điều khó nhất người đó phải làm, nhưng người đó vẫn sẽ làm vì tình yêu. Và tôi nghĩ, đêm hôm đó, một phần trong Roy Mars cũng đã chết đi. Khi mà điều tích cực duy nhất trong đời ông ta không còn nữa.”

“Còn Melvin?” Jamison hỏi.

“Ông ta không yêu con trai mình. Ông ta đã xin lỗi cho những gì ông sắp làm. Nhớ chứ? Ông ta làm mọi thứ cho người mẹ, chứ không phải cho người con. Nhưng có điểm nào đó không đúng lắm, chỉ là tôi chưa thể xác định được là cái gì. Vậy thì câu hỏi bây giờ là, Roy Mars đang ở đâu?”

“Chờ chút,” Jamison nói. “Có thể đám băng đảng thậm chí còn không nhúng tay vào chuyện này. Như nãy Todd nói đó, sau bốn mươi năm, chúng

chết hết rồi. Roy trả tiền cho Montgomery, đưa Melvin ra tù, và rồi giết Regina. Ông ta có lẽ là người duy nhất ngoài đó.”

Decker lắc đầu. “Vậy thì ai đã bắt cóc Davenport?”

“Roy ư?” Jamison gợi ý.

“Tại sao?”

Cô ta chuẩn bị nói gì đó nhưng lại khựng lại. “Tôi cũng không biết nữa.”

“Có kẻ khác ngoài kia. Việc Melvin ra tù đã một lần nữa khơi gợi sự quan tâm của chúng về bất cứ thứ gì trong chiếc kết đó. Hẳn chúng hy vọng là anh ấy có thể dẫn chúng đến chỗ chúng muốn, tôi có đề xuất giả thiết này trước đây.”

“Vậy nếu băng đảng đó bắt cóc Davenport, thì...?” Jamison ngập ngừng hỏi.

Milligan và Bogart nhìn nhau.

Bogart lên tiếng, “Tôi sẽ không cố tô hồng chuyện này. Khả năng chúng ta đưa cô ấy trở về an toàn không cao lắm.”

“Vậy chúng ta sẽ truy lùng Roy Mars thế nào đây?” Milligan hỏi, phá vỡ khoảng im lặng khó xử.

Decker nói, “Chà, tôi tin chắc rằng ông ấy đang ở gần. Thế nào rồi ta cũng đụng mặt nhau thôi.”

“Chắc là anh đang đùa,” Milligan nói.

Decker không trả lời.

CHƯƠNG 49

DECKER ĐI BỘ trong cơn mưa phùn xám xịt dọc theo con đường mà anh đã đi bộ cùng Mars hôm trước. Suy nghĩ của anh rẽ sang một khía cạnh khác của vụ án. Một cách để tìm ra Roy Mars chính là tìm ra mối liên hệ của ông ta với Charles Montgomery. Nếu Mars đã trả công cho Regina,

thì ông ta chắc chắn có liên kết gì đó với nhà Montgomery. Ông ta không thể cứ chọn họ ngẫu nhiên được. Phải có lí do ở đây. Và câu trả lời hẳn là nằm ở quá khứ của ông ta.

Charles Montgomery đã không kể hết các tội trạng của mình ra. Cũng dễ hiểu vì danh sách sẽ khá dài. Nhưng Decker đã nghiên cứu qua.

Tháng ba năm 1967, Montgomery xuất ngũ và quay lại tiểu bang. Tháng một năm 1968, gã bị bắt tại Tuscaloosa, Alabama vì lái xe khi phê cần và tội tàng trữ cần sa. Gã được bảo lãnh rồi lại rời thị trấn. Một tháng sau cảnh sát lại bắt hắn ở Cain, Mississippi vì say xỉn và gây mất trật tự, cũng như tội sở hữu bất hợp pháp một khẩu súng ăn cắp. Lại một lần nữa, gã được bảo lãnh rồi rời thị trấn. Các tội danh chưa đủ nghiêm trọng để cảnh sát phải để mắt, và gã cũng chẳng quay lại cả hai khu ấy. Cho đến khi một người lính của bang Alabama bị bắn. Hồi đó thì cảnh sát ở các tiểu bang chưa có kho lưu trữ dữ liệu. Tội ác nọ được coi là nhỏ và cảnh sát chắc chắn có nhiều vấn đề cấp bách hơn để làm thay vì truy đuổi một tên tội phạm quen.

Decker liệt kê các tội danh trong đầu theo thứ tự thời gian:

Lái xe khi say và tàng trữ cần sa ở Alabama.

Ăn cắp súng và say xỉn rồi gây mất trật tự ở Mississippi.

Cả hai lần đều được bảo lãnh.

Và gã rời thị trấn cả hai lần.

Trông thì chẳng có gì quan trọng, nhưng với cơn mưa phùn đang ập đến, Decker không thể nghĩ rằng chúng không quan trọng, nhưng anh không biết tại sao.

Anh về phòng, ngồi xuống bên cửa sổ và nhìn đám mây đen u ám tụ lại bên ngoài. Giờ mới chỉ năm giờ chiều mà cảm giác như đang nửa đêm rồi vậy. Anh cảm thấy kiệt sức. Nếu tiết trời tiếp tục như này thì họ có thể sẽ chìm ngấm mà chẳng cần chạm vào nước mắt.

Nhưng thôi thúc tìm ra sự thật của Decker lẫn át được thời tiết. Anh nhấn nút khởi động bộ não và những câu hỏi chủ chốt lại bật lên.

Tại sao Roy Mars lại chọn Charles Montgomery?

Lời giải thích của Montgomery về việc nhìn thấy tên Melvin và mắc nối thông tin rõ ràng là dối trá. Quá trình đó thực ra phải ngược lại. Montgomery không phải là người tìm ra Mars. Chính Roy Mars mới là người chọn Charles Montgomery.

Lí do khả dĩ duy nhất là hai người quen nhau từ trước. Và có lẽ Montgomery nợ Mars gì đó. Vì vậy, cộng thêm cả số tiền để lại cho Regina Montgomey và con trai họ, gã chấp nhận đưa ra lời thú nhận giả rằng gã đã giết Roy và Lucinda Mars.

Nhưng hai người đã gặp nhau thế nào và ở đâu?

Cả hai người đàn ông đều cùng độ tuổi, Roy Mars rõ ràng không phải là tên thật, nên có khi ông ta đã từng tham gia chiến tranh với Montgomery cũng nên. Trong hồ sơ quân sự không có vân tay của Mars.

Nhưng có khả năng là họ đã từng gặp nhau trong quân đội không? Ở đó Mars đã cứu mạng Montgomery chăng? Điều ấy nghe có vẻ hợp lí.

Phải chăng Mars cũng từng là một tên tội phạm quen? Nếu ông ta có liên quan đến các băng đảng thì ở một thời điểm nào đó, Montgomery cũng từng ở Nam Mỹ. Hoặc ở Mexico. Hoặc từng dính líu đến ma túy. Gã đã kể với họ về chứng đau đầu và vụ ăn cắp tiền và thuốc để đổi mặt với cơn đau.

Liệu Montgomery có quen với Lucinda không?

Có phải đó là đầu mối dẫn Roy Mars đến hẳn?

Deckert dụi dụi mắt rồi nhắm nghiền lại.

Ngay cả với trí óc siêu việt này, đây vẫn là một câu hỏi đặc biệt hóc búa. Anh không tìm thấy bất cứ đầu mối nào. Mỗi khi anh nghĩ mình đã phát hiện được một cái gì mới, anh lại vấp phải một câu hỏi phức tạp hơn, như thể một tế bào ung thư bị diệt đi thì một tế bào ác tính và dai dẳng hơn được sinh ra vậy.

Nhưng sâu thẳm trong tâm trí, có điều gì đó bảo rằng nếu anh tìm được mối liên hệ giữa hai người đàn ông kia, nhiều câu hỏi sẽ được giải đáp.

Anh mở mắt và nhìn ra ngoài cửa sổ. Đâu đó ngoài kia, Lisa Davenport đang bị giam giữ, có khi còn bị tra tấn nữa.

Hoặc có khi cô ấy đã mất mạng rồi cũng nên.

Decker đã kết luận rằng giả thiết sơ khai của anh là sai. Chúng không bắt Davenport nhằm đối lấy Mars.

Mà anh cũng chẳng tin là chúng chỉ bắt cô để tra khảo thông tin.

Nhưng nếu cả hai lí do đều không phải, thì tại sao? Còn gì mà họ chưa biết?

Lí do khả dĩ thứ ba là gì?

Anh lại nhắm mắt. Lời giải đáp đơn giản không xuất hiện.

Trong khi những người khác cùng nhau tụ tập tại một nhà hàng nhỏ cạnh hành lang khu nhà nghỉ, anh dùng bữa tối ở phòng. Một quả táo và một chai nước. Mới chỉ hai tháng trước đây, anh còn cười cợt chế nhạo những bữa ăn thế này. Nó thậm chí còn không được coi là ăn vặt với anh. Giờ thì một quả táo và một chai nước là đủ cho anh. Anh chẳng còn muốn gì thêm.

Thắt lưng của anh đã thắt chặt lại thêm một lỗ. Nếu cứ tiếp tục, anh sẽ phải tự tay khoét thêm một cái lỗ nữa trên thắt lưng hoặc là mua một cái mới. Cân nặng của anh sụt xuống nhanh chóng mặt. Nỗi bất lực không thể phá án đang ăn mòn anh từ trong ra ngoài.

Anh tu cạn chai nước, vứt vỏ chai và lõi táo, cởi đồ rồi lên giường nằm. Dù mắt anh nhắm nghiền, trí óc anh vẫn đang hoạt động không ngừng. Trí óc anh chỉ ngày càng hoạt động nhanh hơn, như thể một bánh răng chệch về đúng vị trí.

Mọi lời giải thích khả quan đều chạy qua não anh và đập vào bên kia với chữ “loại bỏ” tưởng tượng đóng đinh bên đó. Đôi khi có những kết luận hứa hẹn hiện lên nhưng rồi vẫn vấp phải những chi tiết không thể hòa giải được và thế là chúng lại gia nhập bãi rác tưởng tượng trong đầu anh.

Cứ hết cái này đến cái kia, anh cứ gàn đến nơi, lại có chi tiết dừng anh lại và phá hoại mọi thứ. Kiểu như còn lại một nước xoay khối Rubik

mà không thể tìm được lời giải. Sự thật là, anh chẳng có mấy tiến triển so với ngày đầu tiên cả.

Và anh có một cảm giác rùng rợn đến kì lạ là anh sắp hết thời gian rồi, mặc dù anh không thể tìm ra một lời lý giải chính đáng cho cảm giác này.

Anh mở mắt rồi lại nhắm mắt, và tâm trí anh, có lẽ cũng nhận thấy dấu hiệu cho biết nó đã làm việc quá sức mà cũng chưa đi đến đâu, cũng tắt sập.

Decker chìm vào giấc ngủ.

Và anh tỉnh dậy chỉ vì một lí do duy nhất.

Có một lưỡi dao kề vào cổ anh.

CHƯƠNG 50

DECKER BẤT ĐỘNG.

Căn phòng đang rất tối, ánh trăng vẫn thường xuyên qua cửa sổ rơi vào căn phòng giờ cũng bị mây che phủ mất. Anh có thể nghe được tiếng mưa rơi lách tách trên mái nhà.

Nhưng anh chỉ tập trung vào lưỡi dao kia. Nó đang áp sát vào động mạch trái của anh, một mạch lưu thông máu không lồ đấy. Nếu động mạch bị cắt, anh sẽ mất máu chỉ trong chưa đầy một phút.

Anh có thể nghe thấy tiếng thở khò khè của kẻ kia, chậm, đầy toan tính, không hề hoảng loạn hay thiếu kiểm soát. Điều đó làm anh an tâm phần nào. Hơi thở nặng mùi cà phê, thuốc lá, và tỏi. Sự kết hợp của các mùi xộc vào lỗ mũi anh, làm anh suýt nôn.

Đưa mắt nhìn xuống dưới, anh có thể thấy được dáng hình rất lớn của bàn tay kia.

Giọng nói cất lên, “Mày đang phá hỏng mọi thứ.” Rất điềm tĩnh, trầm đục nhưng không kém phần đáng sợ.

Decker nghĩ về màn mở màn thẳng thắn này. Anh tự hỏi liệu điều tiếp theo xảy đến có phải là rạch cổ anh không. “Tôi không cố ý,” anh nói.

“Đừng giả ngu với tao. Tao biết mày là cớm. Tao biết mày có đầu óc. Nhưng để mọi thứ yên đi. Về nhà. Và để yên mọi chuyện.”

“Còn Melvin thì sao?”

Decker cảm thấy lưỡi dao ấn mạnh hơn vào da mình. Mạnh đến nỗi nó cứa vào da anh. Có gì đó trượt xuống cổ anh. Một giọt máu. Nhưng chỉ một giọt thôi. Chỗ máu còn lại trong anh vẫn nguyên vẹn.

“Nó thì sao?” Giọng kia hỏi.

“Anh ấy chẳng có gì cả.”

Lưỡi dao vẫn ấn mạnh hơn và Decker cảm thấy một sự châm chích nhẹ. Một giọt máu khác trượt từ cổ xuống và thấm vào áo thun của anh.

“Nó lại được tự do. Thế là đủ rồi.”

“Sau hai mươi năm ư?”

“Nó nên biết ơn.”

“Tôi không nói là anh ấy không thấy thế,” Decker bình tĩnh trả lời, ngay cả khi anh cảm nhận được lưỡi dao ấn mạnh hơn vào da mình, chạm ngay đến mạch máu của anh. Kẻ kia biết rõ mình đang làm gì, và có khả năng đã từng làm điều này trước đây. Ý nghĩ ấy không hề làm Decker thấy yên tâm.

“Tôi chỉ đang nói là anh ấy cảm thấy không an toàn.”

“Bảo nó đừng lo. Có tao chống lưng rồi.”

“Vì mẹ anh ấy ư?”

Con dao rút lại khoảng cách chỉ ngang một sợi tóc. “Mày thì biết cái quái gì?” Ông ta gầm gừ.

“Tôi không biết nhiều. Thực ra, có rất nhiều điều tôi không biết. Nhưng tôi biết Lucinda yêu con trai mình. Và ông yêu bà ấy. Bà ấy bắt ông hứa, có phải không?”

Lưỡi dao ép chặt hơn vào động mạch của anh. “Mày đang tự làm khó bản thân đấy.”

“Tôi chỉ cố giúp Melvin thôi.”

“Tao đã nói là tao sẽ chống lưng nó rồi.”

“Chống lại băng đảng ma túy hả?”

Ông ta khịt mũi.

Decker nói, “Vậy không phải băng đảng hả?”

Ông ta im lặng.

“Tại sao ông lại chọn Montgomery để đưa Melvin ra tù? Mỗi liên kết là gì?”

“Đừng lấn tới.”

“Ông đang không giữ Davenport chứ?” Decker hỏi.

Ông ta không trả lời ngay. “Ai cơ?”

“Cô ấy đi cùng chúng tôi. Ai đó đã bắt cóc cô ấy.”

Decker cảm thấy lưỡi dao từ từ rút lại khỏi cổ anh. “Lúc nào?” Giọng nói không còn có vẻ đe dọa nữa, chỉ cảnh giác thôi.

“Vài ngày trước. Cô ấy hẳn phải quen chúng. Chúng bắt cô ấy đi và tạo hiện trường giả để trông như thể họ đã đánh nhau. Nhưng chắc chắn cô ấy quen kẻ bắt cóc. Và điều ấy giúp chúng tôi khoanh vùng tìm kiếm.”

“Tại sao chúng bắt cô ta?”

“Tôi không biết. Tôi những tưởng chúng bắt cô ấy làm con tin để chống lại chúng tôi. Có lẽ để đổi lấy Melvin, nhưng chưa hề có dấu hiệu liên lạc nào cả.”

“Có thể chúng muốn thông tin?”

“Có thể. Cũng có thể chúng đã tra khảo rồi. Nhưng tôi nghĩ thực sự chúng muốn Melvin cơ.”

“Tại sao?”

“Thứ trong hộp bảo đảm. Chúng nghĩ anh ấy có nó.”

“Sao mà biết về cái hộp?”

“Tôi là một thanh tra. Việc của tôi mà.”

“Mellow không biết gì đâu.”

Decker không hiểu cái tên ấy, nhưng anh không nghĩ đây là thời điểm để hỏi. “Tôi biết, nhưng chúng thì không. Chúng nghĩ anh ấy sẽ dẫn chúng đến chỗ cái đó.”

“Khỉ thật,” Ông ta tự nói với mình hơn là với Decker. “Tao không nghĩ... sau ngần ấy năm.”

“Phải, tôi hiểu. Nhưng chuyện là vậy và đây là một vấn đề,” Decker nói. “Ông phải cảnh giác. Ông thả anh ấy ra và giờ chúng ta chứng kiến những hệ lụy theo sau. Chúng không tin câu chuyện của Montgomery đâu. Và chúng biết ông còn sống... Roy à.”

Khi cuối cùng gọi tên người đàn ông, anh nhận lại lưỡi dao áo chặt vào mạch máu mịn. Anh vẫn nói thêm, “Mặc dù đây chẳng phải tên thật của ông.”

“Tao bảo mà đừng lại đi.”

“Tôi biết. Tôi chỉ nói ông nghe những gì tôi biết thôi. Lucinda đã chết, còn ông thì không. Ông đã gán tội cho chính con ruột của mình.”

“Tao không làm thế.”

“Thế thì gì nào?”

“Tao chẳng phải nói với mà cái quái gì cả.”

“Không, ông cầm dao cơ. Tôi chỉ bảo là chúng đang rình rập ngoài kia và chúng muốn có Melvin, còn tôi không chắc mình bảo vệ được anh ấy.”

“Mày thuộc FBI cơ mà, không thì mày còn làm được gì?”

“Chúng tôi cố hết sức, chỉ là tôi không biết như thế có đủ không, khi mà tôi còn không biết còn ai khác ngoài kia không. Ông có thể giúp tôi điều ấy chẳng.”

Decker đợi người đàn ông nói gì đó. Anh biết ông ta vẫn ở đó. Anh có thể nghe thấy ông ta thở. Có thể người thấy ông ta.

Bên ngoài mưa vẫn cứ trút xuống. Decker tự hỏi liệu đây có phải là lần cuối cùng anh nghe thấy tiếng mưa khốn khổ ấy không. Anh tưởng tượng ra cảnh mình chảy hết máu trên chiếc giường tồi tàn giữa vùng hoang vu này, giữa Texas.

“Ông còn đó chứ?” Anh hỏi. “Ông có gì để nói không?”

“Nếu chúng bắt được bạn mày, thì đừng hoài công lo lắng nữa. Đã quá muộn cho cô ta rồi. Đơn giản thế thôi.”

“Được rồi. Tôi mong là ông lắm, nhưng nhiều khả năng là không.”

“Và mày cần lùi bước. Tao sẽ lo liệu.”

“Như cách ông lo liệu Regina Montgomery ý hả?”

“Mày muốn tao giết mày à?”

“Không, nhưng tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Tại sao?”

“Tôi bảo rồi. Tôi muốn giúp Melvin.”

“Chẳng ai thực sự giúp được nó cả. Nó bị chơi rồi. Chẳng phải lỗi nó, đời là thế thôi.”

“Anh ấy đã tính toán kỹ lưỡng cho tương lai mình.”

“Tao cũng thế. Nhưng rồi đấy. Đời là thế. Kế hoạch bung bét hết.”

“Anh ấy phải vào tù vì ông đấy, Roy.”

“Còn tốt hơn mà. Nó còn sống, phải không?”

“Đến giờ thôi.”

“Quay đầu lại và để tao lo liệu chuyện này. Đưa Mellow theo mày. Đi xa nhất có thể. Tao sẽ không yêu cầu lần hai đâu. Lần tới là tao sẽ moi ruột mày đấy, hiểu lời tao nói chứ?”

“Tôi hiểu.”

Không, tao không nghĩ mày hiểu. Tao thực sự không nghĩ vậy.”

Decker chuẩn bị tinh thần chờ ông ta ra tay.

Nhưng khi ông ta ra tay, đó không phải là lưỡi dao, mà là một cái gì đó cứng và nặng.

Nó đập thẳng vào một bên đầu anh và tất cả những gì Decker nhìn thấy sau đó là bóng tối.

CHƯƠNG 51

“GIỜ THÌ ĐẾN lượt anh là người may mắn đấy.”

Decker chớp mở mắt.

Mars đang nhìn xuống anh.

“Tôi không thấy may mắn,” anh rên rỉ.

“Chào mừng anh nhập hội.”

Decker nhìn quanh. “Tôi đang ở đâu đây?”

“Bệnh viện. Anh bị chấn thương. Trông như thể một bên đầu của anh đã phải đấu với Ray Lewis vậy.”

“Tôi cảm thấy vậy thật đấy.” Anh cố gắng ngồi dậy, nhưng Mars đã đưa tay ngăn cản. “Chà, anh bạn to xác. Anh sẽ không đi đâu được đâu.”

Decker lại nằm xuống. “Những người khác đâu rồi?”

“Bogart và Milligan đang cố tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Jamison đã ngồi bên giường anh hàng giờ. Cô ấy mới bỏ đi vệ sinh thôi. Chắc sẽ quay lại đây ngay ý mà. Một quý cô hết lòng hết dạ đấy.”

Decker ngược nhìn anh ta. “Tôi đoán là không phải lúc nào tôi cũng nhận ra những điều ấy.”

Mars kéo một chiếc ghế lại và ngồi xuống. “Tôi đã tìm hiểu chút ít về tình trạng của anh.” Anh ta gõ gõ vào đầu mình. “Ở đây này.”

“Tại sao?”

“Vì tôi muốn hiểu anh hơn. Kiểu như nghiên cứu phim và rồi lập kế hoạch ý.”

“Và anh tìm ra gì rồi?”

“Rằng nó rất phức tạp. Anh rất phức tạp. Chẳng có trường hợp nào giống nhau cả. Ngày mai anh có thể lại thay đổi nếu não bộ anh cứ liên tục tự khởi động lại. Khá là may rủi.”

“Tôi nghĩ thế nên nay tôi mới còn sống đây,” Decker nói giọng châm biếm.

Mars cười toe. “Cả tôi và anh.” Rồi nụ cười anh ta dần tắt. “Có phải ông ấy không?”

“Ai cơ?”

“Anh biết ai mà, Decker. Ông già tôi. Có phải ông ấy làm chuyện này với anh không?”

Cánh cửa bật mở và Jamison xuất hiện. Khi nhận thấy Decker đã tỉnh, cô chạy lại giường ngay. “Ôi lạy Chúa, Amos. Anh thấy thế nào rồi?”

“Còn sống. Thế thôi. Nhưng tôi sẽ khỏe lại thôi.”

Mars nói, “Decker đang chuẩn bị nói ra thủ phạm đã phang anh ấy.”

Jamison há hốc miệng kinh ngạc. “Anh biết ai à? Anh đã nhìn thấy kẻ đó ư?”

“Đấy là bố anh, Melvin. Ít nhất thì tôi chắc chín mươi chín phần trăm.”

“Vậy là anh đã nhìn thấy ông ấy?”

“Tôi nghe thấy. Ông ấy kề dao vào động mạch cảnh của tôi trong suốt lúc đối thoại. Ông ấy biết hết.”

“Ông ấy có nhắc đến tên tôi không?” Mars hỏi.

“Có. Ừm, đại loại thế.”

“Chính xác thì ông ấy gọi tôi là gì?”

“Mellow.”

Mars quay mặt đi và đưa tay xoa cằm. “Phải rồi.”

“Thế là sao?”

“Câu đùa của ông. *Mellow* là dịu dàng, và tôi thì hoàn toàn ngược lại với điều ấy. Ông ấy là người duy nhất gọi tôi thế. Người duy nhất.”

“VẬY ĐẤY ĐÚNG LÀ ÔNG ẤY RỒI.” Jamison nói.

“Khá chắc là vậy.” Mars đáp.

“Ông ấy có hút thuốc đấy.” Decker nói.

“Bố tôi hút thuốc mà.”

“Ông ấy còn nói gì nữa không, Amos?” Jamison hỏi.

Decker từ tốn thuật lại, nhưng bỏ đi một phần, đặc biệt là những đoạn liên quan đến cảm nhận thực sự của Roy Mars về con trai mình.

Mars chậm rãi nói: “VẬY LÀ ÔNG TA BẢO ÔNG TA LÀM TẤT CẢ ĐỂ BẢO VỆ TÔI À? RỒI ÔNG TA ĐƯA TÔI RA TÙ PHẦN LỚN LÀ VÌ LỜI HỨA VỚI MẸ TÔI.”

“Ông ấy không thực sự nói thế, nhưng khi tôi đưa ra lời nhận định ấy, ông ấy không chối bỏ. Nhưng có một điều khiến tôi khó hiểu. Ông ấy bảo ông ấy đã không cố gài bẫy anh. Nhưng rõ ràng là ông ta đã làm thế mà.”

Mars gật đầu. “Nhưng mẹ tôi biết ông ấy định làm gì. Ông ấy định gán tội cho tôi rồi giả chết. Chocha, như những gì anh nói vậy.”

Decker và Jamison lo lắng nhìn Mars.

“CÓ LẼ BÀ ẤY CHO RẰNG ANH SẼ AN TOÀN HƠN KHI Ở TRONG TÙ, MELVIN À,” Jamison đưa ra giả thuyết.

“Phải, an toàn đến mức tôi suýt chết.”

“Bà ấy bị ung thư não giai đoạn cuối, tôi không nghĩ khi đó bà ấy sáng suốt lắm. Và rõ ràng là bà ấy cũng không thích cái kế hoạch ấy. Thế nên họ mới cãi cọ.”

“Nhưng ông ấy vẫn cứ tiến hành và chơi tôi một ván. Còn bà ấy thì tiếp tay cho ông.”

Một khoảng lặng dài trôi qua.

“Chúng ta sẽ cứ cãi nhau mãi để xem trong đầu họ nghĩ gì, Melvin,” cuối cùng Decker lên tiếng. “Nhưng sự thật vẫn chẳng thay đổi.”

“Phải. Tôi biết mà.”

“Nhưng sự thật thì lại nghiệt ngã,” Decker nói.

“Ừm, đúng vậy.”

Jamison liếc nhìn anh và quyết định nhanh chóng đổi chủ đề. “Nhưng giờ anh không nghĩ là một băng đảng buôn ma túy đứng sau chuyện này nữa ư?”

“Roy đã khịt mũi khi tôi nhắc đến băng đảng, bởi vì ông ấy nghĩ tôi đã đi sai hướng. Khi tôi nhắc lại, ông ta gầm lên.”

“Còn Davenport thì sao?” Jamison run rẩy khi hỏi câu này.

“Đáng tiếc là, ông ấy có vẻ không mấy lạc quan về cô ấy.”

“Nhưng ông ấy nói là ông ấy chống lưng cho tôi mà,” Mars nói.

Decker nhìn anh ta. Thật đau đớn khi phải nhìn vẻ van lơn trên khuôn mặt ấy.

“Ông ấy đã nói thế, Melvin à. Ông ấy đang làm mọi điều để bảo vệ anh.”

“Cho mẹ tôi.”

“Tôi không nghĩ đây là toàn bộ lí do. Ông ấy nói anh đã bị xỏ. Có thể ông ấy thấy ăn năn hối hận.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu.” Mars chậm rãi nói. “Tôi không chắc là ông ta có cảm thấy gì hay không.”

“Bố anh có cảm nhận thế nào về anh thì con người anh cũng không thay đổi mà, Melvin,” Jamison trấn an anh ta. “Đấy là vấn đề của ông ấy, không phải của anh.”

Decker nói, “Ông ta biết dùng dao. Và dù đã ngoài bảy mươi rồi, nhưng về mặt thể chất, ông ta vẫn rất đáng gờm. Tôi không hề dễ bị lấn át.

Nhưng ông ta đã làm được điều đó.”

“Ông ấy luôn khỏe như trâu,” Mars lơ đãng nói.

“Có một mối liên hệ giữa bố anh và Montgomery,” Decker nói. “Ông ta gần như đã thừa nhận rồi. Nếu chúng ta có thể tìm ra mối liên hệ đó, chúng ta có thể xác định được kẻ đứng sau tất cả.”

Jamison nói, “Có lẽ chúng ta nên nghe theo lời khuyên của Roy và đưa Melvin rời khỏi đây.”

Ngay lập tức, Mars phản đối, “Tôi sẽ không đi đâu cả.”

Decker tiếp tục, “Tôi đồng ý. Nếu tôi suy luận đúng, thì Melvin có đi đâu cũng chẳng quan trọng. Cũng đã rõ là kẻ mà Roy đang trốn chính là kẻ đang sẵn lòng thứ trong cái hộp đảm bảo.”

“Nhưng không có manh mối nào cho biết thứ đó là gì nhỉ?” Jamison băn khoăn.

“Nhưng nếu không phải một băng đảng buôn ma túy, thì cái gì chứ?” Mars hỏi. “Ông già tôi có thể dính líu tới cái gì trong quá khứ?”

Decker nói, “Ông ấy rất nguy hiểm đấy, Melvin. Có thể ông ấy giết người theo yêu cầu.”

“Gì chứ? Kiểu lính đánh thuê à?”

“Tôi không biết chắc. Tôi chỉ nói là nếu có ai đó thuê ông ta để thực hiện mấy việc đổ máu, thì tôi cũng không ngạc nhiên.”

Mars đứng dậy, tiến về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài. Lúc này, anh ta trông như một bức chân dung của sự tuyệt vọng đầy hỗn loạn.

Jamison nói nhỏ với Decker, “Khó cho anh ấy lắm. Tôi còn không thể tưởng tượng nổi.”

“Tôi thì có thể,” Decker nói. “Nhưng cách duy nhất để đưa anh ấy thoát khỏi mớ bòng bong này là tìm ra chân tướng. Nếu không, suốt phần đời còn lại, anh ấy sẽ phải sống trong nơm nớp lo sợ.”

“Anh thực sự nghĩ chúng ta phá được vụ án này ư?”

“Phải. Trừ khi chúng giết chúng ta trước.”

CHƯƠNG 52

“TÔI ĐANG CỬ cảnh sát địa phương tuần tra quanh nhà nghỉ 24/24, Amos à,” Bogart nói. “Lẽ ra phải làm ngay sau khi Davenport bị bắt cóc,” anh ấy nói thêm với giọng hối lỗi. “Tôi cử người canh ngay ngoài phòng Melvin và Jamison nữa, nhưng phòng anh thì không. Tôi không nghĩ có ai tấn công anh nữa.”

Anh ta đi cùng Decker trong sảnh bệnh viện.

“Không sao đâu,” Decker nói. “Tôi khỏe lại rồi.”

“VẬY Đấy là Roy Mars à?”

Decker gật đầu. “Không nghi ngờ gì nữa. Mặc dù tôi cũng muốn biết được tên thật của ông ta.”

“Ai chẳng muốn vậy.”

Họ ra khỏi bệnh viện, leo lên xe của Bogart và lái đi.

Bogart liếc nhìn Decker khi họ ra đến đường chính.

“Anh thấy thế nào rồi?”

“Ngu ngốc và chậm chạp. Vậy là tình trạng của tôi không có mấy thay đổi với lúc chúng ta bắt đầu điều tra vụ này.”

“Ý tôi là về thể trạng cơ.”

“Đau, nhưng tôi từng chịu đau hơn rồi. Hơn rất nhiều ấy chứ. Nghe này, chúng ta cần tập hợp tất cả hồ sơ bắt giữ Charles Montgomery lại để nghiên cứu.”

“Chúng ta có một cái chính. Cái hồ sơ cuối cùng mà rồi ông ta bị xử tử đó.”

“Tôi muốn những cái nhỏ hơn. Những cái mà ông ta đã được bảo lãnh ra. Chúng ta có vài chi tiết rồi, nhưng tôi cần tất cả.”

“Anh nghĩ chuyện ấy quan trọng à?”

“Chúng ta phải lần ra mối liên hệ giữa Roy Mars và Montgomery. Nó không phải là ngẫu nhiên. Có nghĩa là nó quan trọng. Nếu chúng ta có thể tìm thấy mối liên hệ đó, chúng ta có thể phát hiện ra ai đứng sau việc này. Đến lúc ấy, thì toàn bộ sự việc sẽ sáng tỏ.”

“Nhưng có lẽ nó chẳng liên quan gì đến những vụ giết người mà Montgomery đã bị kết án.”

“Không, mấy vụ ấy gần đây thôi. Dù mối liên hệ của gã với Roy Mars có là gì, tôi tin là nó phải tầm bốn mươi năm đổ về trước.”

“Chắc vậy,” Bogart thừa nhận. “Nhưng xa như vậy, rất khó để tìm hồ sơ chi tiết.”

“Montgomery đi chiến tranh về vào năm 1967. Ông ta xuất ngũ ngay sau đó. Rồi dính vào hàng loạt những tội danh vặt vãnh.”

“Nhưng ông ta nói khi đó ông ta bị đau đầu. Hậu quả từ chiến tranh. Có lẽ ông ta đã nổi loạn. Trẻ dại và ngu ngốc mà.”

“Trông Montgomery có vẻ gì là ngu ngốc không?”

“Không, nhưng khi gặp chúng ta, ông ta đã già, đã cứng cáp hơn. Một tay đầu gấu trẻ trâu bốn mươi năm trước thì dám làm mọi chuyện.”

“Tôi nghĩ cái gã chúng ta gặp không thay đổi nhiều so với hồi trẻ đâu. Ông ta không phải trẻ trâu. Ông ta đã đi lính và trải qua địa ngục hồi ấy. Và còn gì đó khác nữa.”

“Gì chứ?” Bogart hỏi nhanh.

“Tôi vẫn chưa luận được ra.”

“Sao thế, não anh chập mạch rồi à?”

“Não tôi vẫn chập đó giờ mà.”

“Ý tôi là, liệu có phải nó bắt đầu hoạt động như đầu óc của những kẻ khốn khổ chúng tôi không?”

“Một cái gì đó,” Decker lẩm nhẩm, bỏ ngoài tai câu bình luận của Bogart. “Cái gì đó tôi nhìn thấy hoặc nghe thấy.” Anh chạm vào vết bầm ở một bên đầu. “Có lẽ Roy đã ra tay mạnh hơn tôi tưởng.”

“Cứ nghĩ kĩ đi. Trong lúc đó tôi sẽ lục lợi mọi thông tin có thể về Charles Montgomery.”

Họ tiếp tục lái đi.

Tối hôm đó, Mary Oliver ăn tối cùng họ trong một nhà hàng gần nhà nghỉ.

Milligan nhìn mặt Decker và nói, “Chết tiệt. Tôi thấy cũng may là ông ta chưa đập nứt sọ anh đấy.”

“Có khi ông ta cũng định thế á,” Decker nói. “Nhưng nếu muốn tôi chết, ông ta đã cắt tiết tôi rồi.”

Mars hạ dao ăn salad xuống.

Decker nhận thấy liền nói. “Xin lỗi nhé, Melvin.”

“Này, chuyện là vậy thôi. Ông già nhà tôi bị khủng mà.”

“Không. Ông ấy biết rõ mình đang làm gì và tại sao đấy. Ông ấy đã biết việc đưa anh ra tù đã kích động đám người kia. Bọn chúng muốn thứ trong chiếc hộp đảm bảo.”

“Vậy ông ấy có giữ chúng không?” Oliver hỏi.

“Nhiều khả năng là có,” Decker đáp. “Ý tôi là, không phải mang theo người, nhưng cất giữ ở đâu đó. Nơi nào đó an toàn mà chỉ mình ông biết.”

Oliver nói, “Nếu tìm ra ông ấy, ông ấy có thể đưa ta đến chỗ đó. Rồi chúng ta có thể truy tìm bất cứ ai liên quan. Chắc chắn đấy là những người đã bắt cóc Lisa.”

Milligan nói thêm, “Ừm, nói thì thì dễ hơn làm. Chúng tôi đã rà soát phòng Decker nhưng không tìm ra vân tay hay dấu giày nào. Ông ta là tay chuyên nghiệp rồi. Không ai thấy ông ta đến và đi. Ổ khóa thì bị phá một cách thành thạo.”

“Ông ta là tay chuyên,” Decker đồng tình. “Và ông ta biết kẻ săn lùng mình, biết chúng muốn gì.”

“Nhưng làm sao chúng ta tìm ông ấy bây giờ?” Oliver hỏi. “Phải có cách nào đó chứ.”

“Ông ta đã theo dõi chúng ta. Ông ta biết chúng ta. Biết ta thuộc FBI. Biết chúng ta đang điều tra. Tôi nghĩ ông ta đang ở gần đây thôi.”

Milligan nói, “Nếu thế, chúng ta sẽ tìm ra chỗ ông ta thôi. Chúng ta có được đặc điểm nhận dạng rồi. Thị trấn này lại không rộng lắm.”

“Nhưng ông ta hẳn cũng biết mọi ngóc ngách cái vùng này,” Jamison chỉ ra. “Và chắc là có rất nhiều nhà hay nông trại hoang cho ông ấy cư ngụ.”

Decker trở mắt nhìn cô. “Cũng đúng.”

“Rằng ông ấy biết nhiều chỗ bỏ hoang để trú?”

“Rằng ông ấy phải biết một chỗ bỏ hoang để ở.”

“Anh không ám chỉ đến nhà cũ của tôi chứ?” Mars nói.

“Sao lại không?”

“Đầu tiên là nó quá lộ liễu.”

“Lộ liễu đến mức không ai buồn kiểm tra nó?” Decker nói.

“Nhưng anh đến đó rồi mà,” Jamison chỉ ra. “Chúng tôi sau đó cũng đến cùng anh và Melvin.”

“Nhưng không phải lúc nào chúng ta cũng ở đó soi xét,” Decker nói. “Lúc này đây đang không có ai tham quan chỗ đó. Và nếu như ông ta muốn giấu mấy thứ trong chiếc hộp đảm bảo đó?”

Oliver nói, “Anh nghĩ chúng được giấu ở đó à?”

“Không còn gì đảm bảo cả, nhưng cũng đáng để ngó qua.” Anh liếc nhìn Mars. “Anh có nghĩ tới nơi nào hợp để giấu đồ không?”

Oliver rút điện thoại ra khỏi túi. “Đây là về vụ kiện của Melvin.” Cô gõ tin trả lời rồi mỉm cười với Mars. “Mọi thứ đang khởi sắc đấy, Melvin. Bạn tôi làm trong chính quyền tiểu bang. Cô ấy kể là chính quyền đã nhận được đơn của tôi và giờ mọi người đang náo động như rắn mất đầu. Thế có

nghĩa là họ nhận thấy tình trạng nguy cấp của họ và sớm thôi, họ sẽ gọi ta đến để cùng ngồi xuống bàn hòa giải.”

“Quả là một phép màu!” Mars nói.

“Tôi nghĩ là dư luận đang đứng về phía cậu rồi.”

Decker nói, “Tin mừng thật đấy nhưng đừng mất tập trung. Melvin, anh có nghĩ tới nơi nào trong nhà hợp để giấu đồ không?”

“Cái garage thì sao?”

“Chà, có một tấm ván lỏng lẻo trên tường cạnh cánh cửa dẫn vào nhà bếp. Tôi nhớ là hồi nhỏ tôi có lần dòm vào đó và nhìn thấy một lon cà phê cũ. Chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Tôi không nghĩ bố tôi lại đi giấu một lon cà phê cũ.”

“Chà, cũng đáng để ngó qua đấy. Tối nay Melvin và tôi sẽ qua kiểm tra.”

Bogart lên tiếng, “Todd có thể đi cùng, đề phòng có gì xảy ra. Tôi sẽ sớm nhận được một số tài liệu về Montgomery thôi. Alex, Mary và tôi có thể nghiên cứu chúng trong khi các anh đi kiểm tra ngôi nhà.”

“Kế hoạch ổn đấy,” Mars nói.

CHƯƠNG 53

MILLIGAN DẪN ĐƯỜNG xuyên qua đám cây cối và bụi rậm bao quanh căn nhà, Decker và Mars theo sát đằng sau. Mưa đã tạnh, hoặc ít nhất là tạm thời đang tạnh, dù trông bầu trời vẫn sầm sì và một cơn mưa nữa có thể ập xuống bất cứ lúc nào.

Họ đến trước hiên nhà, Milligan đẩy mở cửa, tay đặt sẵn trên báng súng. Decker cũng làm động tác tương tự.

Họ bước vào nhà và đảo mắt một lượt quanh căn phòng. Bên ngoài trời đã tối, trong căn nhà, bóng tối càng đậm đặc hơn. Milligan quét đèn pin quanh phòng.

Decker soi đèn dẫn họ sang căn bếp rồi đến cánh cửa dẫn ra cái garage nhỏ. Anh và Milligan cùng soi đèn một lượt quanh phòng để kiểm tra từng ngõ ngách.

“Nó ở kia kìa,” Mars chỉ tay vào khoang tường gần cửa sau dẫn ra ngoài. “Anh có thể thấy phần gỗ không bần phẳng.”

Milligan soi đèn và họ đi theo hướng đèn pin Melvin chỉ.

Decker nắm chặt tấm ván và kéo nó ra. Tấm ván tương đối dễ dịch chuyển. Phía sau, một khoang nhỏ lộ diện, thực chất đây chỉ là một khoảng trống giữa hai vách tường. Sâu tầm 15cm và rộng 20cm. Phần “sàn” của khoang là một thanh gỗ nối hai vách tường.

Cái khoang trống không.

“Hẳn là một chỗ giấu đồ,” Decker nhận xét. “Có lẽ đủ rộng để chứa những thứ trong hộp đảm bảo.”

“Nhưng không có gì ở đây cả,” Milligan nói. “Vậy thì chẳng ích gì.” Anh ta soi đèn pin xem xét cái khoang một hồi rồi chiếu xuống sàn. Sàn sạch, trừ một thứ trông như bụi mịn và một thanh gỗ nhỏ. “Chắc là long ra khi dịch tấm gỗ,” anh ta nói.

“Tôi đã kiểm tra sàn nhà trước khi rút gỗ ra. Đống bụi và thanh gỗ đó đã ở đó từ trước rồi. Nếu anh nhìn lên tấm gỗ, anh sẽ thấy có một thanh gỗ tương xứng với cái trên sàn. Khi tôi bám vào thanh gỗ và kéo nó ra, tấm gỗ dịch chuyển quá dễ dàng. Nơi bị bỏ hoang nhiều thập kỉ như thế này thường rất mục nát và ẩm ướt, tôi đã nghĩ sẽ khó để dịch chuyển mảnh gỗ hơn nhiều. Tôi nghĩ nó đã từng trong tình trạng ấy và thanh gỗ kia long ra khi có người cố đẩy tấm gỗ.”

“Nghĩa là có người đã từng kéo tấm gỗ này ra,” Milligan nói.

Decker gật đầu. “Mới đây thôi. Vì chúng ta đã từng đến đây rồi, và tôi nhớ khi đó thanh gỗ này không nằm dưới sàn. Nếu không tôi đã nhớ.”

Mars hào hứng nói, “Vậy anh nghĩ ông già tôi thực sự đã giấu đồ trong đó à?”

“Tôi không thể nào chắc chắn được,” Decker đáp. “Nhưng chắc chắn có ai đó đã ngó vào đây. Có lẽ chính là ông ấy. Cũng có thể là kẻ khác.”

Anh nhìn quanh. “Nhân tiện, tên thật của bố anh bắt đầu bằng kí tự A và C.”

“Làm quái nào mà anh biết được.”

“Nó được khắc trong tủ quần áo và cũng khớp với cái tên ông ta dùng để thuê xe ở Alabama nữa. Arthur Crandall?”

Milligan bỗng nhiên cứng người và nắm chặt cánh tay Decker. “Tôi nghĩ có kẻ mới vào nhà bằng cửa sau.”

Cả ba người đứng yên tại chỗ, im lặng lắng nghe.

“Ở đó,” Milligan nói.

“Đúng là tiếng bước chân rồi,” Mars thì thào.

“Đúng vậy,” Decker đồng tình. Anh hướng mắt về phía cánh cửa hướng ra ngoài. “Chúng ta ra ngoài bằng đường đó chứ?”

Milligan nói, “Tôi không nghĩ cánh cửa đó được mở ra lần nào trong suốt hai mươi năm qua. Nếu ta đẩy cửa, nó sẽ tạo ra tiếng ồn như một đoàn tàu trật bánh vậy. Trước đó ta cũng thấy bụi rậm cây cối chết tiệt mọc tràn lan quanh nhà rồi. Ta sẽ bị kẹt và tự biến mình thành con mồi dễ ăn thôi.”

“Nhưng chúng hẳn đã biết chúng ta ở trong nhà rồi,” Mars nói.

“Không nhất thiết. Chúng đi cửa sau mà,” Milligan phản bác. “Mà nếu chúng có biết rồi, chúng cũng đâu thể biết vị trí chính xác của ta.”

“Anh có nghĩ đó có thể là Bogart không?” Mars hỏi.

“Ông ấy phải gọi trước,” Decker phân tích. “Ông ấy sẽ không tự len vào đây mà không báo cho chúng ta đâu. Làm thế nguy hiểm lắm.”

“Đúng vậy,” Milligan đồng tình.

“Thế thì ai vậy chứ?” Mars hỏi.

Decker và Milligan cùng rút súng ra.

“Đứng sau chúng tôi đi, Melvin,” Milligan nói.

“Này, tôi tự bảo vệ mình được.”

“Không phải với đối thủ có súng.” Milligan chỉ ra.

Decker gõ nhanh một dãy số vào điện thoại. Anh nhìn màn hình. “Không có sóng. Trong này kín quá.”

“Vẫn là một nơi khi ho cò gáy,” Mars than vãn. “Dù là sau tận hai mươi năm.”

Milligan đứng thẳng người. “Được rồi, chúng ta đợi ở đây và chờ chúng thò đầu qua cửa nhé? Nhắm bắn tốt là ta có thể hạn được hết nếu chúng có định lao vào ta.”

“Kế hoạch nghe ổn đó,” Decker nói. “Nhưng chúng ta cần tách ra. Tôi sẽ ra góc kia, Todd, anh ra góc còn lại nhé. Như vậy, ta sẽ dàn trận hai bên đối phó chúng. Melvin, anh nằm xuống sàn cạnh bàn làm việc đi. Tôi sẽ che chắn cho anh.”

“Nghe này, tôi không muốn hai anh phải mạo hiểm vì tôi.”

“Chúng tôi chọn điều này từ cái giây phút chúng tôi tiếp nhận điều tra vụ án rồi,” Decker trả lời. “Giờ thì làm theo lời tôi đi, vì tôi nghe thấy tiếng bước chân đến gần rồi đấy.”

Cả ba vào vị trí. Decker và Milligan quỳ xuống hai góc sâu trong phòng, tư thế sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào, hòng súng nhắm thẳng vào ô cửa dẫn lên nhà. Mars áp sát người xuống sàn, xa sau bàn làm việc, mắt cũng dán vào ô cửa.

“Chúng ta có đợi chúng nổ súng trước không?” Milligan hỏi.

“Đề phòng trường hợp đấy chỉ là mấy đứa trẻ tò mò, tôi nghĩ ta nên đợi,” Decker nói. “Tôi sẽ lên tiếng xưng danh trước, nhưng tôi không nghĩ đấy là lũ trẻ con đâu.”

“Tôi cũng thế.”

“Nếu anh nổ súng, hãy lăn sang trái. Tôi sẽ bắn theo rồi lăn sang phải, nếu xoay xử được.”

“Đã rõ.”

Âm thanh tiếp theo họ nghe thấy là cánh cửa dẫn vào nhà bếp đóng sầm lại. Sau đó họ nghe thấy tiếng xoay ổ khóa. Và rồi tiếng một vật cứng gì đó đập vào một vật cứng khác.

Decker và Milligan liếc nhìn nhau.

“Tôi không thích âm thanh đó,” Milligan thì thầm qua kẽ răng. “Chúng đang giở trò gì vậy?”

“Này, các anh,” Mars nói nhỏ. “Hai anh có ngửi thấy mùi khói không?”

CHƯƠNG 54

DECKER LAO NGƯỜI vào cánh cửa dẫn ra ngoài trời. Anh thử phá khóa. Lùi lại và bắn vào ổ khóa, làm gãy núm xoay. Anh lại thử đập cửa lần nữa. Cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

“Tôi nghĩ cửa kẹt hoặc có kẻ đóng đinh nó lại rồi,” anh kêu lên.

Milligan thử đẩy cửa trượt trần. “Kẹt cứng rồi.”

Khói bốc vào garage từ cánh cửa nối với bếp.

Decker và Mars vừa ho vừa nôn khan chạy tới đó, soi đèn chiếu xuyên qua bóng tối và đám khói.

Decker áp tay vào cửa và ngay lập tức rút ra, kèm theo một tiếng rên. “Nó nóng bỏng. Bên kia cánh cửa đang có lửa. Chúng ta không ra đường này được.”

“Chà, chẳng còn đường nào khác đâu,” Milligan hét lên từ bên kia căn phòng.

Mars quay người và chạy thẳng về phía cửa dẫn ra ngoài. Anh ta tông sầm vào cánh cửa mạnh đến nỗi bản lề gãy bật ra. Nhưng bụi cây và dây leo mọc bao khắp ngoài nhà, chặn toàn bộ lối ra khiến cho cái cửa còn không rơi đổ được. Anh ta lại đẩy và đá, nhưng cánh cửa bị quấn chặt trong lùm cây và dây leo lớn hoàn toàn không chịu dịch chuyển.

“Chết tiệt!” Anh ta hét lên.

Phối Decker phập phồng. Anh cúi người xuống vì lúc này khói đang tụ lại trên đầu anh rồi. Anh hét lên gọi Milligan và Mars làm theo. Anh áp

bụng lên sàn trườn ra chỗ cửa trượt trần. Milligan cũng trườn sang với anh.

“Phải có người nhìn thấy đám cháy từ đường cái chứ,” Milligan hỗn hển.

“Nhưng đến lúc có người gọi cứu hỏa và cứu hỏa đến được đây thì ta cũng chết ngạt rồi,” Decker nói.

“Tránh đường nào,” Mars hét lên.

Họ nhanh chóng né kịp trước khi anh ta vận hết tốc lực lao vào cửa cuốn. Anh ấy phóng người huých vai vào cửa trong khi hai người đàn ông trườn sang hai bên. Tấm cửa nứt ra, nhưng không hề mở lối cho họ.

Mars thở hỗn hển sau khi hít phải một lượng khói khổng lồ, ngã khụy xuống sàn và nôn khan.

“Có kẻ đã gài bẫy chúng ta,” Milligan nói. “Phóng hỏa và chặn hết cửa nhốt ta trong này.”

Decker biết Milligan nói đúng, nhưng kẻ nào có thể biết được rằng họ định đến đây chứ?

Anh luồn tay xuống dưới cửa cuốn và cố đẩy nó lên. Cánh cửa không hề chuyển dịch. Ở góc khó xoay chuyển như thế này, anh cũng chẳng thể dùng hết sức đẩy cửa được.

Anh buông tay và lần đầu tiên trong đời, anh nghĩ...

Ta sẽ chết ở đây thôi.

Đúng lúc đó, anh nghe có tiếng động.

Tiếng súng, ngay ngoài cửa.

Theo bản năng, anh lăn sang một bên, dù không biết liệu những viên đạn có xuyên qua được cánh cửa không.

“Ai ngoài đó thế?” Milligan hét lên.

Có gì đó đập vào cửa. Hết lần này qua lần khác. Rồi một phát súng nữa, găm vào cánh cửa, đoạn sát tường. Decker lùi lại phía sau. Cầm súng sẵn sàng.

Nhưng Milligan lao ngay ra, đặt tay xuống dưới cửa và đẩy cửa lên.

Cánh cửa từ từ hé ra.

“Giúp tôi đi,” anh ta nói.

Decker và Mars vội lao đến hỗ trợ anh ta.

Cánh cửa hé lên nhanh hơn.

“Đi, đi!” Milligan nói.

Anh ta đẩy Mars ra ngoài.

Cũng giống như cửa phụ, cây cối đã mọc um tùm chắn trước garage. Không còn đường bê tông nữa, chỉ còn đá sỏi và đất lầy ngày tích tụ.

Mars đạp, kéo và xé nát các dây leo với cành lá cho đến khi không còn gì vướng lầy anh ta nữa. Decker chạy lại sau anh ấy.

Milligan loạng choạng bước ra thì bị kẹt giữa một cây nhựa ruồi đầy gai nhọn và bức tường bên hông nhà. Anh ta hét gọi Decker và Mars tới giúp, và với sức lực của hai người gộp lại, họ sớm giải thoát được anh ta. Ba người đàn ông loạng choạng rời xa khỏi căn nhà và ngã gục xuống thềm đất, ho và nôn khan.

Mars nằm ngửa nhìn ngôi nhà cũ của mình. Từ cửa sổ trước nhà, có thể thấy ngọn lửa bập bùng bên trong. Khói đen hun ra từ những khung kính vỡ.

Mars ngả đầu xuống đất và nhắm mắt lại. Nhưng Decker vẫn còn đứng, điên cuồng đảo mắt xung quanh. Anh đã nghe được tiếng xe khởi động nhưng vẫn không thấy được nguồn gốc âm thanh ấy.

“Đằng kia kìa,” Milligan nói lớn, rút súng ra và chĩa về bên trái.

Hai người chạy ra đến đường lớn thì chiếc xe đã đi rồi, chỉ còn lại ánh đèn chiếu hậu lịm dần vào màn đêm.

“Chết tiệt!” Milligan kêu lên. Anh ta rút điện thoại và cố gọi điện, nhưng ở đây vẫn không có tín hiệu di động. Anh lại nhét điện thoại vào túi quần rồi đuổi theo Decker lúc này đã leo lại lên xe của họ. Anh vào xe và cầm chìa khởi động xe. Động cơ không chạy.

“Cái quái gì vậy?” Decker kêu lên.

Động cơ của ô tô thậm chí còn không bật lên.

Decker nói, “Mở mui xe lên xem.”

Milligan làm theo, nâng mui xe lên và soi đèn pin vào khoang động cơ. “Bình ắc quy,” anh ta nói. “Bị cắt hết rồi.”

Decker xuống xe trong khi Mars chậm rãi tiến lại chỗ họ.

Căn nhà lúc này chìm trong biển lửa sau lưng họ, nhưng Mars không hề ngoảnh mặt lại. Sau khi thấy bình ắc quy bị cắt rời, anh ta dựa người lên xe, hai tay khoanh trước ngực.

“Tôi tự hỏi là kẻ quái nào đã giở trò này.” Milligan nói.

“Đấy,” Mars cất tiếng, “là ông già tôi đấy.”

Decker liếc nhìn anh ta. “Sao anh biết được?”

Mars chỉ vào những sợi cáp bị cắt. “Hồi tôi mười bảy tuổi, bố cho tôi một cái xe. Một cái đồ bỏ đi tàn tạ nhưng ông đã sửa lại nó. Tôi đã ngu ngốc lái nó quá nhanh. May mà không bị thương. Bố tôi đem chiếc xe về nhà để sửa, và khi tôi vào lại xe định lái đi, xe không nổ máy. Tôi mới mở mui xe lên để kiểm tra.”

“Và phát hiện dây cáp bị cắt hết,” Decker chen vào.

Mars gật đầu. “Ông ấy nói là ông ấy muốn dạy tôi một bài học. Rằng nếu tôi phạm lỗi thì sẽ phải có hậu quả. Sau sáu tháng quần quật phụ việc quanh nhà, cuối cùng ông ấy cũng thay dây cáp cho tôi.”

Decker nhìn chăm chăm về phía chiếc xe đã đi mất từ lâu. “Ông ấy đã cứu mạng chúng ta.”

“Sao anh biết?” Milligan nói. “Tôi còn nghĩ là ông ấy đã suýt giết chúng ta ấy chứ.”

“Có kẻ đã suýt giết chúng ta,” Decker nói. “Nhưng đấy không phải Roy Mars.”

“Anh chắc không?”

Để trả lời, Decker dẫn họ trở lại chỗ cửa garage đang mở, giữ khoảng cách để tránh khói và đám lửa bập bùng. Anh chỉ tay vào chỗ cánh cửa tiếp giáp với bức tường.

“Anh có thể thấy rằng có gì đó đã gắn vào đây,” anh nói. Anh cúi xuống nhặt vài mảnh gỗ vụn rải rác dưới đất. “Có lẽ là cái này, Roy đã rút nó ra, dù tôi nghĩ ông ta cũng đã bắn vỡ một đầu nữa, điều đó giải thích cho tiếng súng mà ta nghe thấy. Nhờ vậy mà ta mới nâng được cánh cửa lên.”

“Còn một phát súng nữa?” Mars hỏi.

“Bố anh đã vướng vào một cuộc đấu súng với kẻ định giết chúng ta.”

Milligan nhìn quanh. “Anh có nghĩ là quanh đây có thi thể nào không?”

“Tôi không biết.”

Mars nhìn anh. “Vậy là bố tôi đã cứu ta à?”

“Phải, ông ấy đã cứu ta.”

“Chà, tôi mừng là ông ấy đã xuất hiện, không thì ta đi đời rồi.”

Mars nhìn về hướng mà người bố của anh đã phóng xe bỏ đi. “Giá mà ông ấy chịu ra mặt và nói chuyện với tôi, có lẽ chúng tôi cũng có thể hòa giải.”

“Ông ấy không làm thế được đâu, Melvin.”

“Tại sao chứ?”

“Vì ông ta giết người. Nếu ông ta xuất đầu lộ diện, chúng tôi chẳng có lựa chọn nào khác ngoài việc bắt ông ta cả.”

Mars từ từ gật đầu. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Đừng cố tìm lí do để biện hộ cho con người bố anh.”

“Như là gì chứ?”

“Tôi không nghĩ là tôi cần phải nói ra,” Decker đáp. “Và nhớ rằng tôi ở đây để tìm ra sự thật. Và kể cả tôi biết là anh vô tội, thì tôi cũng biết là bố anh không vô tội. Chẳng gì thay đổi được điều đó cả. Chẳng gì anh có thể

làm để thay đổi điều đó cả. Chuyện là thế thôi. Anh vẫn còn đời mình để sống. Nhưng đừng nghĩ là cuộc sống của anh sẽ có bố anh ở bên. Vì điều đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu.”

Decker đi về phía con đường, bỏ lại Mars đứng tại chỗ, cúi gằm xuống đất.

Milligan đi theo Decker. “Tôi nghĩ anh hơi gay gắt đấy, Decker. Sao phải dội gáo nước lạnh lên đầu anh ta như thế?”

“Anh nghĩ tốt hơn là tôi nên cho anh ta hi vọng hão hả?”

“Anh có thể khéo léo hơn mà.”

“Không đâu. Melvin đã mất hai mươi năm cuộc đời rồi. Tôi không muốn anh ta lãng phí thêm bất kì một giây nào cho một chuyện vô ích.”

CHƯƠNG 55

TIỀN BẢO LÃNH.

Khoản tiền chuộc lại sự tự do của một con người phải chịu giam cầm.

Ít nhất là trong thời gian ngắn.

Chuyện này đã có tiền lệ từ rất lâu rồi, bất cứ khi nào có song sắt và có người ngồi sau song sắt.

Chỉ là một cách kiểm soát từ những kẻ bất hạnh thôi mà. Ở đời, có rất nhiều trò kinh doanh xây dựng nên từ nỗi bất hạnh của người khác, và tất cả đều phát lên, vì sự bất hạnh thì luôn tràn ngập ở khắp mọi nơi.

Decker ngồi trong phòng nghỉ.

Người ta đã dập lửa ở căn nhà cũ của Mars, nhưng nơi đó rốt cuộc rồi cũng bị hư hại nặng nề. Cửa garage đã bị bít chặt lại. Và cánh cửa dẫn từ garage vào nhà cũng đã bị chặn lại bằng cách chèn một ống kim loại dài giữa cửa và bức tường đối diện. Cảnh sát đã tìm thấy chất đốt trong bếp, có nghĩa là có người đã cố ý phóng hỏa.

Họ đã cố sấn lòng chiếc xe bỏ trốn khỏi hiện trường, nhưng từ đây đến nay vẫn không thấy chút bóng dáng nào của chiếc xe ấy. Decker tin rằng Roy Mars là người lái xe phóng đi. Anh vẫn chưa biết được thủ phạm phóng hỏa là ai, hay kẻ đó đã bỏ trốn thế nào.

Người ta phát hiện ra nhiều lỗ đạn trên bức tường ngoài nhà cạnh cửa garage. Đây hẳn là bằng chứng của một cuộc đấu súng giữa Roy Mars và kẻ kia.

FBI đã cử thêm đặc vụ đến Texas để hỗ trợ điều tra, khi mà giờ đây một đặc vụ FBI suýt nữa bị sát hại.

Decker đang nhìn vào tập hồ sơ đầy đủ của Charles Montgomery. Ông ta bị bắt lần đầu vào thập niên 60, một phần hồ sơ tại ngoại đã thất lạc từ lâu, bao gồm cả danh tính của người bảo lãnh.

Nhưng trong ghi chép về vụ bắt giữ thứ hai, Decker tìm thấy tên của người đăng ký bảo lãnh.

“Nathan Ryan,” anh nhẩm đọc.

Ryan đã trả tiền bảo lãnh Montgomery ở Cain, Mississippi, vào sáng ngày 22 tháng Hai năm 1968. Ryan là ai, và tại sao lại chấp nhận chi khoản tiền năm trăm dollars cho Montgomery, khi mà vào thời đó, năm trăm dollars là một khoản tiền đáng kể?

Họ có quen nhau từ trước không? Họ là bạn chẳng? Rõ ràng là giờ anh chẳng thể hỏi Montgomery được nữa rồi.

Anh nhắm mắt lại và cố xoay hướng trí óc mình để nhìn vụ án từ một khía cạnh mới.

Anh mở mắt ra, lật giờ cuốn sổ trước mặt.

Ngày 11 tháng Giêng, năm 1968, tại Tuscaloosa, Alabama. Lái xe khi phê cần và tàng trữ cần sa.

Ngày 21 tháng Hai, năm 1968, tại Cain, Mississippi, lái xe khi say và sở hữu súng trái phép.

Cả hai bang đều thuộc miền Nam, cả hai vụ đều xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn.

Cả hai lần đều lái xe khi không tỉnh táo.

Đó có phải là một tình trạng hoặc một khuôn mẫu, hay chỉ là những trò nổi loạn tai quái của một cựu binh trẻ tuổi, trở về từ chiến trường với cơn võ mộng và nỗi thất vọng vĩ đại.

Gã đã giải ngũ vào tháng Ba năm 1967. Vậy vì cớ gì mà trong khoảng mười tháng sau đấy gã không bị bắt giữ lần nào? Chẳng phải thông thường người ta hay phạm tội vặt vãnh ngay sau khi rời khỏi quân đội sao?

Điều gì xảy ra với gã trong mười tháng ấy? Và sau lần bị bắt ở Mississippi thì có vẻ Montgomery đã hoàn lương, ít nhất là một thời gian cho đến khi gã thực hiện những tội ác nghiêm trọng hơn sau này, mà đỉnh điểm là án tử dành cho gã.

Anh lại nhắm mắt và để tâm trí mình tự trôi đi.

Không biết đã cần đến bao nhiêu cảnh sát để bắt được Montgomery trong hai lần đó nhỉ?

Một xe cảnh sát, hay là hai, hay bốn, hay sáu?

Chỉ để rồi phát hiện ra người lái xe đang say xỉn ư?

Hồi đó, những người say rượu lái xe được đối xử khoan hồng hơn bây giờ nhiều. Chỉ với một cái nháy mắt và một cú thúc bằng khuỷu tay và một đêm ngủ cho quên đời, rồi với rất nhiều cà phê. Kể cả khi có người bị thương hay thậm chí bỏ mạng thì kẻ phạm tội vẫn cứ nhẹ như không. Cơ mà khi đó thì Montgomery không gây hại gì đến ai cả.

Tuscaloosa và Cain.

Cả hai lần vào năm 1968.

Có lẽ có một mẫu số chung rõ ràng.

Anh lại mở máy tính xách tay của mình lên, vào mạng và tra cứu tiếp.

Tháng 1 năm 1968, tại Tuscaloosa, Alabama.

Vào ngày 10 tháng 1, cơ quan của NAACP¹ đã bị đánh bom. Bốn người thiệt mạng. Ba nhà hoạt động dân quyền và một luật sư từ New York. Tất cả đều là người da đen.

1 Hiệp hội Quốc gia vì Sự tiến bộ của Người da màu.

Không có ai bị bắt vì tội danh này cả.

Trong khi đó thì Charles Montgomery bị bắt vì tội lái xe khi không tỉnh táo và tang trữ cần sa, ngay ngày hôm sau, gã được tại ngoại.

Anh lại tra cứu tiếp.

Tháng 2 năm 1968, tại Cain, Mississippi.

Tháng đó xảy ra rất nhiều chuyện. Nhưng có sự kiện nổi bật xuất hiện trên báo nhiều nhất, tốn nhiều giấy mực nhất.

Vào ngày 21 tháng 2, mười lăm thành viên của một nhà thờ dành cho người Mỹ gốc Phi, bao gồm cả mục sư và bốn bé gái trong dàn đồng ca, đã thiệt mạng trong một vụ đánh bom.

Và sáng ngày hôm sau, Charles Montgomery đã được tại ngoại sau khi bị bắt vì tội tàng trữ súng, say rượu và gây mất trật tự.

Decker không thể hiểu được cho khả năng mà một người đàn ông có mặt ở hai thành phố đó, ở đúng thời điểm những vụ đánh bom này được thực hiện. Nếu đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, đấy là bà chúa của tất cả các sự tình cờ trên đời này.

Anh gõ tên Nathan Ryan và thêm “Cain, Mississippi.” Sau đó anh nhập từ “đánh bom” và nhấn phím trả kết quả.

Anh đọc qua vài kết quả tìm kiếm đầu tiên.

Khi bấm vào kết quả thứ năm, Decker tìm thấy thứ thu hút toàn bộ sự chú ý của anh vào màn hình. Đó là cáo phó của Nathan Bedford Ryan ở Cain, Mississippi, người đã “tù giã cuộc đời này” vào ngày 2 tháng 3 năm 1999.

Ông đã tham gia vào các hoạt động chính trị ở địa phương trong suốt ba mươi bảy năm, leo lên chức trợ lý thị trưởng. Ông ta thực sự đã lên cơn đau tim và chết trên bàn làm việc. Điều đó có nghĩa là nếu đây đúng là Nathan Ryan đã bảo lãnh cho Charles Montgomery, khi đó ông ta đã là trợ

lý thị trưởng rồi, và Decker khá chắc đây đúng là Nathan Ryan mà anh đang tìm.

Anh xem lại bản báo cáo tại ngoại. Cái tên được lưu lại là Nathan B. Ryan.

Tên trong bài cáo phó là Nathan Bedford Ryan, có lẽ theo tên tướng của Liên minh miền Nam, Nathan Bedford Forrest.

Decker tiếp tục đọc qua cáo phó, rồi dừng lại ở một câu:

“Người quá cố là một trong những người đầu tiên ở hiện trường vụ đánh bom nhà thờ giết chết mười lăm người.”

Chính từ khóa “ném bom” mà Decker thêm vào thanh tìm kiếm đã đưa bài báo này đến với anh.

Cám ơn nhé, Google.

Những bài báo anh đã đọc về vụ đánh bom nhà thờ không liệt kê bất kì người sống sót nào. Vì vậy, Decker không chắc Ryan đã làm gì khi đến hiện trường. Có khi là ông ta giúp thu gom thi thể.

Có một bức ảnh chụp Ryan rõ nét. Ông ta rõ ràng là dân da trắng. Do đó Decker tự hỏi tại sao Ryan lại ở gần một nhà thờ dành cho người da đen đến mức ông ta là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường. Anh đồ là nạn phân biệt chủng tộc ở Cain vào năm 1968 khá nặng nề.

Vậy ra Ryan là người đã trả tiền bảo lãnh cho Montgomery.

Ryan làm việc trong văn phòng thị trưởng.

Ryan là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường đánh bom.

Mà năm trăm dollars cũng không phải là một giao dịch nhỏ đối với một trợ lý thị trưởng ở Cain vào năm 1968. Vậy nên, Decker tự hỏi liệu nguồn tiền thực ra có phải là đến từ người khác hay không.

Những sự kiện này đã xảy ra gần năm mươi năm trước. Nếu Decker đến đây, liệu còn có ai hồi đó còn sống để mà kể lại cho anh không?

Anh đứng dậy và đi tìm Bogart.

Sau khi Bogart xem tóm lượt những gì anh tìm ra, Bogart nói, “Anh đề xuất gì?”

“Tôi đề xuất ta đến bất cứ nơi nào ta cần để giải được vụ này.” Decker trả lời.

CHƯƠNG 56

DECKER, BOGART, JAMISON, và Marsleen máy bay dùng tuabin cánh quạt đến Dallas và rồi đi một chuyến bay thẳng đến Memphis. Từ đó, họ lái xe đến Cain ở Mississippi. Họ bỏ lại Milligan ở Texas để giám sát công cuộc tìm Davenport và cùng với các đặc vụ liên bang khác điều tra cuộc tấn công ở căn nhà cũ của Mars. Oliver cần nghiên cứu một số thứ và sẽ tham gia với họ sau.

Lái xe đến Cain mất gần ba giờ. Và họ phải đi qua Tupelo để đến đó.

“Quê của Elvis đấy,” Jamison nói khi họ đi qua tấm biển Tupelo.

Bogart nhìn ra ngoài cửa sổ và nói giọng đều đều, “Ít nhất thì trời không mưa.”

Khi đến Cain, họ lái thẳng đến đồn cảnh sát. Bogart đã gọi trước, và một phụ nữ trung niên tên Wanda Pierce từ ban quản lý đang đợi sẵn họ. Pierce mặc quần âu, áo bluse màu xanh lá đậm và cũng đang mang một khuôn mặt lo lắng. Cô dẫn họ đến một phòng họp nhỏ với một chiếc bàn gỗ ghế và những chiếc ghế nặng trĩu. Tường trong phòng được sơn vàng.

Họ cùng ngồi xuống.

“Chúng tôi không hay được FBI viếng thăm,” Pierce lúng túng mở lời.

Bogart nói, “Chúng tôi rất biết ơn là cô đã dành thời gian gặp gỡ với chúng tôi.”

Decker nói, “Cô có thể cho chúng tôi biết thêm về Nathan Ryan không?”

Cô ấy gật đầu và mở một tập tài liệu. “Tôi đã sống ở Cain cả đời và có quen biết vài người nhà Ryan. Nhưng khi Đặc vụ Bogart liên hệ, tôi đã lục tìm chút thông tin. Ông ấy đã làm việc cho chính quyền địa phương một thời gian dài, sau đó lên cơn đau tim trên bàn làm việc và qua đời. Đây là cũng gần hai mươi năm trước rồi.”

“Ông ấy làm trợ lý thị trưởng à?” Bogart nói.

“Đúng rồi.” Cô nhìn sang Mars. “Chờ chút, anh là...”

“Đúng vậy,” Decker sốt ruột nói. “Hồi đó ai là thị trưởng thế?”

“Tôi tưởng anh quan tâm đến ông trợ lý thị trưởng,” Pierce đáp.

“Đúng. Nhưng giờ tôi quan tâm đến ngài thị trưởng cơ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì theo kinh nghiệm của tôi, trợ lý thị trưởng không bao giờ làm bất cứ điều gì mà sếp của họ chưa cho phép. Trong trường hợp này là trả tiền bảo lãnh cho một gã say rượu tên Charles Montgomery.”

“Ồ, chà, thị trưởng hồi đó giờ đã trở thành một nghị sĩ rồi.”

“Tên của ông ấy là?”

“Thurman Huey.”

Bogart nói ngay lập tức, “Tôi biết cái tên ấy.”

Pierce gật đầu. “Ông Huey là con trai của Travis Huey, người từng là thống đốc của bang trước khi tiếp tục vào Thượng viện Hoa kỳ vào những năm 1950 và có một sự nghiệp đáng nể.”

Bogart nói, “Và Thurman Huey không chỉ là một ‘nghị sĩ’. Ông ấy còn là Chủ tịch của Ủy ban Tài chính và Thuế vụ. Được cho là ủy ban quyền lực nhất trong Quốc hội.”

“Bởi vì nó kiểm soát ví tiền của chính phủ Liên bang,” Jamison nói thêm.

“Đúng vậy,” Pierce nói. “Mà đang có tin đồn rằng ông ấy có thể là Chủ tịch tiếp theo của Hạ viện. Điều đó sẽ đưa ông ấy lên vị trí thứ hai chạy đua tranh cử tổng thống,” cô nói thêm đầy tự hào.

“Và Thurman lớn lên ở Cain à?”

“Sinh ra và lớn lên ở đây. Nhà Huey như kiểu trâm anh thế phiệt ở Mississippi. Và họ đã chăm sóc chúng tôi rất tốt.”

Decker nói, “Tức là mọi người đều nhận đủ đặc quyền đặc lợi từ Washinhton.”

“Tức là chúng tôi được hưởng những đặc quyền một cách công bằng,” Pierce đánh giọng.

“Giờ ông ấy bao nhiêu tuổi rồi?” Decker hỏi.

“Tôi nghĩ ông ấy đã ngoài bảy mươi rồi.”

“Vậy vào năm 1968 ông ấy chỉ mới đôi mươi nhỉ?”

“Tôi cho là vậy, phải.”

“Trẻ thế mà ông ấy đã là thị trưởng rồi ư?”

“Chà, khi con trai của một người quyền lực như ông Thurman quyết định tranh cử, tôi nghĩ có thể kết luận luôn là ông ấy sẽ thắng cử. Chẳng có ai đối đầu được cả. Bộ máy chính trị nhà ông ấy quá vững chắc. Chỉ với cái họ Huey thôi cũng đủ cho Thurman thắng cử rồi.”

“Về vụ đánh bom nhà thờ?” Decker bắt đầu chuyển chủ đề. “Đặc vụ Bogart có báo cô là chúng tôi cũng quan tâm đến điều đó rồi đấy.”

“Phải, Hội Thánh Baptist Tự Do II.” Pierce nói. “Nhưng tôi không hiểu gã Charles Montgomery được ông Ryan bảo lãnh thì liên quan gì đến vụ đánh bom.”

“Từ từ tôi sẽ giải thích,” Decker nói. “Cô biết gì về vụ đánh bom?”

“Hồi đó tôi còn chưa ra đời nữa cơ, nhưng đấy chắc chắn là một trong những sự việc khủng khiếp nhất từng xảy ra ở đây. Mười lăm người thiệt mạng, trong đó có cả trẻ con. Máy bé gái trong dàn đồng ca. Cứ nghĩ đến cảnh chúng đang hát ca vô tư lự thì quả bom phát nổ. Thật quá khủng khiếp.”

“Và người ta chưa bao giờ tìm ra thủ phạm à?”

“Không, chưa bao giờ.”

“Đã từng có bất kì nghi phạm nào chưa?” Bogart hỏi.

“Ngay sau khi Đặc vụ Bogart liên hệ, tôi đã xem qua vụ này. Nếu mọi người đang băn khoăn, thì cái tên Montgomery chưa từng được đề cập đến trong hồ sơ.”

“Có ai khác không?”

“Chà, hồi đó KKK¹ hoạt động khá mạnh mẽ. Đe dọa trật tự. Có nhiều vụ đánh bom khác ở miền Nam, trong đó có một nhà thờ ở Birmingham vào năm 1963. Đó là thời điểm cao trào của các phong trào dân quyền. Rất nhiều chuyện tồi tệ đã xảy ra. Trời đất ơi, có nhiều vụ đánh bom ở Birmingham đến mức họ bắt đầu gọi nơi này là ‘Bombingham’²”

1 Ku Klux Klan, hội kín cổ súy thuyết người da trắng thượng đẳng.

2 Chơi chữ, chèn từ “bomb” - quả bom vào tên “Birmingham” thành “Bombingham”.

“Cách thức trong vụ đánh bom ở đây là gì?” Decker hỏi.

“Thuốc nổ.”

“Và không có ai nhìn thấy kẻ đặt chất nổ à?” Jamison hỏi.

“Có vẻ là không.”

Decker nói, “Những tài liệu bên cô đã cung cấp Đặc vụ Bogart có viết là trong thời gian đó, nhà thờ đang được cảnh sát giám sát vì một vị mục sư, người mà đã nhiều lần diễu hành với Martin Luther King con, nhận được những lời đe dọa. Vị mục sư đó cũng đã từng tham gia vào những vụ kiện chống lại những hành vi phân biệt chủng tộc ở thành phố Cain cũng như bang Mississippi.”

“Phải, đúng vậy.”

Decker nói, “Thế thì làm thế nào mà trong khi cảnh sát đang giám sát nhà thờ, lại có kẻ đặt được một quả bom đủ lớn để làm nổ tung cả nhà thờ, giết chết mười lăm người mà không một ai nhận ra.”

Pierce chỉ lắc đầu. “Mọi người đều chỉ có thể phỏng đoán.”

“Chúng ta cần nhiều hơn là chỉ phỏng đoán đấy.” Decker đáp.

“Nhưng mà đã quá lâu rồi, tôi không thấy làm thế nào mà anh có thể tìm ra một câu trả lời chính xác được.”

“Chà, trong vụ án Birmingham, sau nhiều năm thì họ đã truy tố một số người đàn ông. Nên có lẽ chúng ta cũng có thể làm được như vậy. Cô kể chúng tôi nghe về Travis Huey, bố của Thurman được không?”

“Ông ấy thì sao?”

“Hoạt động chính trị của ông ấy.”

“Ông ấy là một người đàn ông tốt. Cố gắng nhiều cho bang.”

“Ý tôi là lập trường của ông ấy về Hoạt động Dân quyền.”

Pierce nhú mào. “Tôi không thể biết được.”

“Nếu ông ấy lên chức thống đốc rồi sau đó là thượng nghị sĩ Hoa Kỳ trong những năm 50 và hơn thế, thì tôi phỏng đoán là quan điểm của ông ấy giống với George Wallace hơn là Hubert Humphrey nhỉ?”

“Tôi thực sự không thể nói chắc. Tôi không quen ông ấy.”

“Nhưng hẳn lịch sử phải có ghi chép về một người lỗi lạc như vậy chứ.”

“Nghe này, nếu anh đang hỏi liệu ông Huey có phải là một kẻ phân biệt chủng tộc không, thì tôi chỉ có thể dựa trên hiểu biết hạn hẹp của mình mà nói rằng, ông ấy là một người tiêu biểu ở thời đại ông ấy sống. Một người cánh tả cố gắng cho đất nước.”

Decker nói, “Con trai ông ấy có chung quan điểm không?”

“Đây không phải những năm 50,” Pierce trả lời.

“Vấn đề không phải ai cũng nhận thức được điều đó.”

“Nếu anh muốn biết quan điểm của Thurman Huey, tôi khuyên anh nên nói chuyện trực tiếp với ông ấy.”

“Ngoài phần hồ sơ của Montgomery mà chúng tôi tiếp cận được, còn hồ sơ nào khác ghi lại nơi ông ta bị bắt không?”

Pierce nhìn xuống hồ sơ và lật giở một vài trang. “Có, có ghi đây.”

“Vị trí gần nhà thờ chứ?”

Cô ta cứng đờ người, như thể cuối cùng cũng móc nối được các luận điểm lại. “Ừm, chà, có vẻ như ông ta bị bắt chỉ cách nhà thờ vài dãy nhà.”

“Và liệu có khả năng là chính những sĩ quan giám sát nhà thờ lại là những người bắt được ông Montgomery không?”

“Tôi không thể xác định được chuyện ấy.”

“Cô đang cầm hồ sơ bắt giữ và chắc chắn là tên của các sĩ quan ấy có ghi trong đó.”

“Phải, nhưng tôi không nghĩ là có thể biết được sĩ quan nào được bổ nhiệm giám sát nhà thờ?”

“Nhưng có thể họ là một.”

“Mọi thứ đều có thể,” cô ta đáp lại một cách sắc bén.

“Hồi đó người ta giải thích thế nào về việc một nhà thờ dưới sự giám sát của cảnh sát lại bị đánh bom.”

“Tôi không chắc là có lời giải thích nào, vì chẳng tìm ra thủ phạm nào cả. Có vẻ như người ta chỉ nghĩ là bất cứ kẻ nào làm chuyện ấy cũng đã qua mắt được mấy sĩ quan.”

“Và lời khai của các sĩ quan là gì?”

“Không có hồ sơ lưu lại.”

“Nhưng nếu họ là người đuổi bắt Montgomery, thì có nghĩa là trong lúc đó nhà thờ không được canh gác, đúng không?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời theo giả thuyết của anh, nhưng câu trả lời là có.”

“Và thời điểm ông Montgomery bị bắt là vào chín giờ tối?”

“Hồ sơ ghi vậy.”

“Thời điểm xảy ra vụ nổ thì vào lúc mấy giờ?”

Pierce nhìn chăm chăm vào tập tài liệu. Giọng cô ta hơi run, “Ước tính là khoảng chín giờ mười lăm.”

“Sự trùng hợp thú vị,” Bogart lạnh lùng nói.

“Chà, đừng nhìn tôi, như tôi đã nói, khi ấy tôi còn chưa ra đời,” Pierce bực bội đáp trả.

Decker nói: “Và cáo phó của Nathan Ryan có nói rằng ông ấy là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường.”

“Tôi cũng đã đọc cáo phó, ngay sau khi Đặc vụ Bogart liên hệ. Trước đó tôi không có để ý.”

“Nhưng nhà thờ thuộc khu vực mà chủ yếu là người da đen sinh sống. Lúc đó còn là ban đêm. Tại sao Ryan lại xuất hiện ở trong khu đó cơ chứ? Ông ấy sống gần đó à?”

Pierce nhún vai. “Tôi không biết nữa.”

“Cô nói cô có quen vài người nhà Ryan mà?” Jamison hỏi.

“Đúng.”

“Cô có thể cho chúng tôi thông tin liên lạc không?” Bogart nói.

Pierce nhìn Decker với ánh mắt không mấy thiện cảm. “Anh đang ám chỉ là tay Montgomery này được sử dụng như mồi nhử để các sĩ quan giám sát phải rời vị trí cho vụ đánh bom hả?”

“Không, tôi ám chỉ là cảnh sát địa phương biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra và được lệnh rời vị trí đi bắt Montgomery cho người ta đặt bom rồi kích nổ.”

Cô ta tái mặt. “Được lệnh? Từ ai?”

“Chà, chúng tôi sẽ tìm ra.” Decker trả lời.

CHƯƠNG 57

SAU KHI GỌI ĐIỆN cho vài người họ Ryan trong thị trấn, họ đến một căn nhà gỗ nhỏ nằm ở một vùng ngoại ô khiêm tốn. Ở đây cây cối mọc rợp mái nhà, không khí đầy ắp tiếng cười đùa của trẻ con.

Bà Mildred Ryan đã hơn tám mươi tuổi rồi, mái tóc trắng muốt và mượt của bà phủ lên da đầu phớt hồng. Thời gian đã kéo còng lưng bà và khiến bà teo tóp. Bà đeo một cặp kính gọng đen lớn như muốn nuốt trọn khuôn mặt nhỏ xíu. Bà quấn chiếc khăn choàng, co ro trên chiếc ghế êm ái trong phòng ngủ của căn nhà gỗ đứng tên con gái bà.

Người con gái, Julie Smithers, liếc nhìn Decker và đội của anh một cách ngờ vực khi họ đứng trước cửa phòng ngủ.

“Tôi thực sự không biết mẹ tôi thì kể gì được cho mấy người. Chuyện lâu lắc rồi mà trí nhớ của bà ấy thì chẳng tốt lắm.”

Dáng người Smithers thấp đậm, tựa như một con chó mặt xệ, điểm thêm cả những nét cứng đầu tương tự trên gương mặt nữa khiến người ta càng dễ liên tưởng.

Bogart nhẹ nhàng nói, “Chúng tôi chỉ muốn đặt vài câu hỏi. Nếu bà ấy không ưng ý, chúng tôi sẽ rời đi luôn và quay lại vào lần khác.”

Ryan đang lần tay từng chữ đọc Kinh thánh, khi thấy họ, bà ngẩng đầu lên. “Cứ cho họ vào đi, Jules, và cứ hỏi đi. Ta sẵn sàng mà,” bà kéo dài giọng đúng kiểu Mississippi.

Decker nói, “Có vẻ như bà ấy nghe vẫn tốt mà.”

“Đừng làm bà ấy mệt quá,” Smithers cảnh cáo.

Cô ta bỏ đi và Decker cùng những người khác từ từ bước vào phòng.

Ryan chỉ tay vào hai chiếc ghế, Jamison ngồi vào một cái ghế, ghế còn lại Bogart nhường Decker. Anh ngồi xuống và kéo ghế lại gần Ryan. Bogart và Mars ngồi xuống đằng sau. Bà ngược mắt nhìn một lượt.

“Đã nhiều năm rồi ta không tiếp nhiều khách thế này,” bà nói.

Bogart cho bà xem phù hiệu của mình và nói, “Bà Ryan, rất cảm ơn bà đã chịu gặp chúng tôi.”

“Không có gì. Mọi người đến đây có chuyện gì thế?”

Decker nói, “Về chồng bà, Nathan ấy?”

“Ông ấy đã qua đời. Rất lâu rồi.”

“Chúng tôi biết. Nhưng tôi muốn đặt vài câu hỏi về ông ấy. Có liên quan đến vụ đánh bom nhà thờ năm 1968. Bà có nhớ không?”

Trước những lời này, người phụ nữ nhỏ thó dường như còn co rúm hơn và dựa hẳn vào chiếc ghế. “Quái quỷ thật, ai mà quên được chứ? Những đứa trẻ da màu nhỏ bé ấy. Thật... thật đáng tiếc.” Bà lắc đầu. “Một nghiệp ác. Đó giờ ta vẫn nghĩ vậy.”

“Chúng tôi biết được chồng bà là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường vụ đánh bom. Cáo phó của ông ấy có ghi lại việc đó.”

Bà sửng người mất một lúc trước khi ngẩng lên nhìn Decker. “Chính xác thì anh muốn nói về chuyện gì?”

“Bà có biết là thủ phạm chưa từng bị bắt không?”

“Ta biết điều đó.”

“Chà, chúng tôi tới đây để xem liệu chúng tôi có tìm ra được thủ phạm hay không.”

“Chúng hẳn chết hết rồi.”

“Có thể, cũng có thể chưa. Nếu hồi đó thủ phạm còn trẻ thì giờ có khi vẫn còn sống. Như bà vậy,” anh nói thêm.

Bà lắc đầu. “Tôi không biết gì về chuyện ấy đâu.”

“Nhưng bà có thể biết nhiều hơn mình nghĩ đấy,” Bogart nói.

Bà ngẩng đầu lên và bỗng chú ý đến Mars. “Nãy ta nói ‘da màu’, ta không có ý xúc phạm. Chỉ là một từ mà hồi đó dùng. Đáng lẽ nói Mỹ gốc Phi hoặc da đen mới phải. Ta xin lỗi nhé, chàng trai trẻ.”

“Không sao đâu,” Mars nói.

“Chỉ là hồi đó rất khác,” Ryan lẩm bẩm. “Chỉ khác thôi.”

“Nhưng có lẽ bà có thể trả lời một số câu hỏi của chúng tôi,” Decker nhắc.

“Ta già rồi. Ta không nhớ được nhiều đâu. Cũng đã lâu lắm rồi. Ta... ta muốn được yên.”

Ryan lại cúi xuống cuốn Kinh thánh của mình, ngón tay di chuyển theo dòng chữ, miệng mấp máy đọc thầm.

Decker liếc nhìn Jamison, cô nói, “Bà có đọc Kinh thánh mỗi ngày không, bà Ryan?”

Ryan gật đầu. “Ta đọc đến Đệ Nhị Luật rồi. Cuốn thứ năm của Kinh thánh Hebrew. Cô biết không? Tôi thấy ngày nay giới trẻ không chăm đọc Kinh thánh lắm. Chúng thích chơi điện tử hoặc xem bậy bạ trên TV hơn.”

“Ba bài giảng cho người Israel của Mose,” câu trả lời của Jamison khiến tất cả phải kinh ngạc nhìn cô, bao gồm cả Ryan.

Jamison giải thích, “Chú tôi từng làm mục sư. Tôi từng hỗ trợ giảng dạy ở trường đạo. Người Israel ngụ trên đồng bằng Moab. Sau bốn mươi năm lưu lạc, họ sắp sửa tiến vào miền đất hứa. Chi tiết đó được giảng ở ngay bài đầu.”

“Ấn tượng đấy, cô bé,” Ryan nói.

“Giờ thì, nếu tôi nhớ không nhầm,” Jamison tiếp tục, “bài giảng thứ ba nói về việc nếu Israel không trung thành và rồi để mất đất đai, thì miền là họ ăn năn, thì họ sẽ sửa sai được.”

Ryan nhìn cô chăm chăm. “Tại sao thế?” Bà yếu ớt gằn giọng.

“Chà, thì cũng như chúng ta, người Israel chỉ là người trần mắt thịt. Họ phạm sai lầm. Chúa hiểu được điều đó. Nên nếu họ có lỡ sa lầy, họ đều có cơ hội để sửa sai. Chừng nào họ còn ăn năn, hối lỗi. Cố làm điều đúng. Việc đó cần sức mạnh thật sự. Và niềm tin chân chính.”

Jamison im lặng và chăm chú theo dõi Ryan.

Bà lão chậm rãi đóng cuốn Kinh thánh của mình lại, đặt lên bàn cạnh giường, chấp tay vào lòng và nói, “Mấy người định hỏi gì nào?”

Decker cảm kích nhìn Jamison rồi quay lại với Ryan.

“Bà có biết được tại sao đêm đó chồng bà lại ở gần nhà thờ đến mức khi vụ đánh bom xảy ra, ông ấy là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường không? Theo tôi được biết, thì quanh nhà thờ có nhà dân, và tôi chắc là khi quả bom nổ, họ đều chạy ra xem có chuyện gì xảy ra. Liệu

khi đó ông ấy có vì lí do gì mà tình cờ lái xe ngang qua nhà thờ không? Ông ấy có kể gì với bà không?”

Ryan hắng giọng rồi cầm lấy ly nước đặt cạnh cuốn Kinh thánh và nhấp một ngụm. “Nathan là một người tốt. Ta muốn anh biết điều ấy. Ông ấy đã là một người đàn ông tử tế,” bà lặp lại dứt khoát.

“Tôi chắc là vậy,” Decker đáp.

“Khi đó Mississippi đang tàn lụi. Quỷ thần ơi, cả cái miền Nam này đang sụp đổ. Từ những năm bốn mươi đến những năm sáu mươi trở đi. Bạo loạn, chém giết, xả súng, mọi thứ bị đánh bom nổ tung hoặc bị thiêu rụi. Rất nhiều người chết. Các thống đốc liên bang ở khắp nơi. Vệ binh quốc gia. Dân da màu.” - bà dừng lại mà liếc nhìn Mars - “Ý tôi là, người Mỹ gốc Phi, họ đòi hỏi người da trắng các thứ. Chúng tôi đều rất sốc. Khi mà Thurgood giành hết phần chiến thắng trong những phiên tòa. Tiến sĩ King điều hành khắp nơi như Sherman tiến quân ra biển. Rất nhiều người dân tưởng như đang chứng kiến ngày tận thế.”

“Bà có nghĩ thế không?” Jamison hỏi.

“Ta đã hoảng sợ,” bà thừa nhận. “Thế giới mà ta hằng biết đến, nay bị đảo lộn. Bây giờ thì, đừng hiểu sai ý ta. Nó không làm ta ngạc nhiên. Quỷ thần ơi, nếu ta là họ, ta cũng sẽ đấu tranh yêu cầu điều tương tự. Nhưng mà, nghe này, ta không phải họ, mấy người hiểu chứ?” Bà nhìn Mars, rồi lại quay đi. “Và ta đã được nuôi dạy theo một kiểu mà, ơn Chúa, người ta không còn dạy trẻ con những điều như thế nữa. Ít nhất là không còn công khai dạy thế nữa,” bà nói thêm, lo lắng liếc nhìn Mars.

Bà bỗng không nói gì thêm và không ai có ý định phá vỡ sự yên lặng cả.

Rồi bà nói tiếp, “Ông Sidney Houston đáng kính là mục sư ở nhà thờ đó. Có thể nói là, ông ấy có tài giảng đạo hiếm có.”

“Làm thế nào mà bà biết được?” Decker hỏi. “Bà từng tham dự buổi lễ nào của ông ấy f?”

Mặt bà trợn to sau cặp mắt kính. “Lạy Chúa, không. Ta sẽ bị bôi hắt ín và dính lông¹ rồi bị đuổi khỏi thị trấn mất. Mục sư Houston đôi khi giảng

đạo ngoài bãi cỏ trước nhà thờ. Và giọng của ông ấy. Sâu và mãnh liệt. Và, chà, một số người sẽ cố lại gần để nghe. Người đàn ông ấy có sự hiểu biết sâu rộng về thánh thư. Và ông ấy truyền đạt thông điệp rất mạnh mẽ. Ông ấy khiến cho cái nhà thờ ta vẫn lui tới bị lép vế và trở nên nhàm chán.”

1 Một hình thức tra tấn và nhục mạ nơi công cộng, tương tự như việc cạo đầu bôi vôi ở Việt Nam vậy.

“Được rồi,” Decker sốt ruột.

Ryan bắt đầu nói nhanh hơn và chắc chắn hơn. “Ông ấy như một ngọn đuốc vậy, đúng ý như vậy. Ông ấy thách thức Cain như King đang làm ở Selma. Giống như Marshall với mọi tòa án ở miền Nam. Và điều đó khiến ông ấy lọt vào tầm ngắm của một vài người đặc biệt quyền lực quanh đây.”

“Bà có biết đấy là những ai không?” Decker hỏi.

“Nathan đã làm việc trong văn phòng thị trưởng. Chính xác thì, ông ấy là trợ lý thị trưởng vào thời điểm đó.”

“Thị trưởng đó là Thurman Huey,” Decker nói.

Bà xua tay bác bỏ. “Bố ông ta là lý do duy nhất Thurman Huey trở thành thị trưởng. Anh ta chật vật lắm mới học xong đại học, vẫn còn trẻ và nông nổi. Đúng ra Nathan phải là thị trưởng mới đúng, nhưng mà một khi Travis Huey đã cất tiếng, thì chuyện coi như xong rồi đấy,” Ryan nói thêm, với giọng điệu rõ vẻ chua chát. “Anh biết đấy, hồi đó Travis Huey là người hùng của rất nhiều người. Đối với bọn ta, ông ấy đã như người bảo vệ của người dân.”

“Còn bây giờ?” Jamison hỏi.

Ryan chỉ vào cuốn Kinh thánh. “Một nhà tiên tri giả, gieo mầm điều ác và thù hận. Và khuấy động bạo lực nữa,” bà nói thêm.

“Bà có nghĩ ông ta có dính líu gì đến vụ đánh bom nhà thờ không?” Decker hỏi.

“Travis Huey thì không. Ông ta không bao giờ để tay mình phải vấy bẩn.”

“Còn con trai ông ta?”

Ryan như càng thu mình lại hơn. Bà lắc đầu. “Ta không thể nào nói chắc được.”

“Còn chồng bà.”

Bà thở dài. “Ta nghĩ... ta nghĩ Nathan có một vài dấu hiệu...” Giọng bà lạc đi và đột nhiên bà có vẻ sợ hãi, như thể kí ức quá khứ vẫn bao trùm lấy bà và không chịu buông bỏ.

“Ông ấy biết trước có chuyện xấu sẽ xảy ra chẳng?” Decker gợi ý. “Và thế nên ông ấy mới ở gần nhà thờ vào đêm đó?”

Bà gật đầu lia lịa, đôi vai yếu ớt run lên.

Jamison vươn tay an ủi bà lão. “Bà Ryan, ổn rồi. Tôi nghĩ chồng bà chỉ đang cố gắng làm điều đúng đắn.”

Ryan sụt sùi, với tay lấy khăn giấy và xì mũi. “Ông ấy là một người đàn ông tốt. Nhưng ông ấy không được làm việc cho những người tốt như mình.”

“Bà có biết chuyện ông ấy trả khoản tiền bảo lãnh 500 dollars cho một người tên Charles Montgomery không?”

Bà quệt mũi với khăn giấy. “Ông ấy có kể với tôi. Chắc chắn không phải tiền của ông ấy rồi. Ông ấy không có nhiều tiền để mà lãng phí đâu. Chắc chắn không dư tiêu để bảo lãnh cho một người lạ.”

“Vậy là ông ấy nhận lệnh từ người khác à? Nhận tiền từ người đó để đi bảo lãnh luôn?”

“Đúng thế.”

“Bà có biết là ai không?”

“Ông ấy là trợ lý thị trưởng. Chẳng cần là thiên tài mới luận ra được.”

“Vậy là Thurman Huey?”

“Có lẽ bố hăn cho hăn tiền. Tôi không biết. Travis là người thuộc Đảng Dân chủ đấy,” Ryan nói thêm. “Và ông ấy đã tìm được một công ty tốt ở Washington. Suýt nữa ông ấy đã theo Thurgood Marshall để trở thành một thẩm phán Tòa án Tối cao, anh biết chứ?”

“Không, tôi không biết,” Decker nói.

“Tôi không để ý mấy chuyện đó lắm, nhưng chồng tôi thì có. Ông ấy đã không nghĩ nhiều về nhà Huey. Nhưng ông ấy sống ở Mississippi và ông ấy luôn kín miệng. Ông ấy theo chính trị với mục đích tốt. Nhưng ở Mississippi hồi đó thì khó mà làm việc tốt được nếu như ‘tốt’ ở đây là cho người da đen.”

“Lập trường đó hẳn không giúp ông nhận được nhiều ủng hộ từ công chúng,” Bogart nói.

“Nếu muốn có một sự nghiệp ở Mississippi thì phải chơi theo luật. Ông ấy có gia đình hỗ trợ, nhưng không có nghĩa là ông tin vào những gì những người khác làm. Vì đúng là ông khác họ.”

“Tôi chắc là như vậy,” Jamison nói.

“Nhưng ông ấy đã làm một số chuyện, những việc nhỏ nhặt để giúp đỡ người dân. Làm vậy cũng khiến ông bị rơi vào tầm ngắm.” Bà nhìn Mars. “Ông ấy đã giúp những người cùng màu da với anh, trong phạm vi của mình.”

“Nghe có vẻ như là một người đi trước thời đại,” Mars trả lời.

Bà gật đầu. “LBJ¹ già đã để mất miền Nam khi ông thông qua Đạo luật Dân quyền. Đảng Dân chủ miền Nam quay lưng lại với ông. Travis Huey chắc chắn là một trong số người quay lưng. Nathan kể với tôi rằng ông ta đã rất tức giận.”

1 Lyndon B. Johnson là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 36, tại vị trong giai đoạn 1963-1969. Trước đó, ông đảm nhiệm chức vụ Phó Tổng thống Hoa Kỳ thứ 37 trong giai đoạn 1961-1963. Mặc dù được nhiều người tán thành vào đầu nhiệm kỳ tổng thống, song sự ủng hộ cho Johnson suy giảm do công chúng phiền não với chiến tranh và bạo lực gia tăng tại Hoa Kỳ. Các sử gia cho rằng nhiệm kỳ tổng thống của Johnson đánh dấu đỉnh cao của chủ nghĩa tự do hiện đại tại Hoa Kỳ sau thời kỳ Kinh tế mới.

Decker nói, “Bà nói là Travis Huey sẽ không tự làm vấy bẩn tay mình với việc đánh bom và bà nói bà không biết chắc về con trai ông ta, nhưng bà có nghĩ là Thurman Huey có dính líu đến vụ đánh bom không?”

Ryan liếc nhìn sang quyển Kinh thánh, với tay lấy quyển sách và mở lại trang bà đang đọc dở. Decker tưởng như bà sẽ không định trả lời nữa.

“Tôi phải nói với anh là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, nhà Huey thì càng không phải là ngoại lệ.”

Decker nhìn mọi người. “Vậy tức là bà nghĩ Thurman Huey có liên quan?”

“Tôi không biết, nhưng tôi có thể nói với anh rằng Thurman có hai người bạn rất thân. Hồi đó mọi người hay gọi họ là Ba chàng lính ngự lâm. Họ rất nổi tiếng trong thị trấn.”

“Tại sao vậy?” Bogart hỏi.

“Còn vì lý do gì chứ? Đội bóng trường trung học.”

Mặc dù Decker còn hỏi thêm vài câu nữa, đây là những lời cuối cùng bà ấy nói với họ.

CHƯƠNG 58

HỌ NGỒI NHÌN chăm chăm vào nhà của gia đình Smither từ cửa sổ xe.

Bogart lên tiếng trước. “Chủ tịch của Ủy ban Cách thức và Phương tiện và có thể là Chủ tịch tiếp theo của Hạ viện. Tôi phải thừa nhận rằng, tôi đã không lường trước được.”

Jamison nói, “Hắn ta là một trong Ba chàng lính ngự lâm. Tôi tự hỏi hai người còn lại là ai...”

Decker nói, “Cũng dễ lòng thôi.”

“Ở đâu?” Jamison hỏi.

Mars trả lời. “Mấy siêu sao ở trường trung học à? Sao chúng ta không bắt đầu từ chi tiết ấy?”

Decker nhìn anh ấy, “Chúng tôi sẽ biến anh thành thám tử mất thôi, Melvin à.”

Trường Trung học Cain nằm gọn giữa trung tâm thị trấn. Họ tìm đến văn phòng nhà trường để hỏi, ngay lập tức có người đưa họ đến thư viện. Tại thư viện, một phụ nữ trẻ mặc quần âu và áo len đang đợi sẵn đón họ.

“Ba chàng lính ngự lâm ư?” Cô lẩm nhẩm lại sau khi nghe câu hỏi của họ. “Tôi được biết rằng. Nó có liên quan đến...”

“Bóng bầu dục,” Mars trả lời. “Hồi những năm sáu mươi ấy. Thurman Huey?”

“Được rồi. Tôi mới nhận việc được vài năm thôi, nhưng tôi có thể dẫn mọi người đến khu kỷ yếu.”

Cô dẫn họ đến một cái giá chất đầy các cuốn kỷ yếu từ tận năm 1920. Họ đều đã xác định được tuổi của Thurman Huey, nên họ biết chắc năm hẳn tốt nghiệp. Jamison tìm được quyển kỷ yếu ngay, và tất cả cùng tụ tập lại sau lưng cô, xem cô lật giở từng trang.

Mars tìm thấy ngay ở trang dành riêng cho các đội bóng.

“Ba chàng lính ngự lâm kìa,” anh nói.

Đó là bức ảnh chụp ba thanh niên mặc đồng phục bóng đá. Chú thích bên dưới bức ảnh có nội dung “Thurman Huey, Danny Eastland, và Roger McClellan, Ba chàng lính ngự lâm.”

Mars giật lấy cuốn kỷ yếu và chỉ vào ba bức ảnh. “Để xem họ ở vị trí nào? Huey là tiền vệ chính, hai người còn lại là trung vệ chạy. Họ đang xếp theo kiểu tấn công Veer Offense¹. Với thể ấy, họ có thể chạy theo ba kiểu. Chúng tôi thì thoảng đã áp dụng một biến thể của phương pháp này hồi ở Đại học Texas.”

1 Veer Offense là một chiến thuật tấn công mạnh sử dụng nhiều trung vệ chạy và một tiền vệ chạy chính, có thể có nhiều biến thể.

“Và đội hình ấy cũng hình thành vào những năm 60, từ những năm trung học của họ,” Decker nói thêm.

Bogart nghiên cứu bức chụp ba thanh niên. “Vậy hai chàng ngự lâm còn lại là Danny Eastland và Roger McClellan hả? Cái tên không gợi lên ký ức gì với tôi cả.”

“Tôi đã tìm kiếm trên Google rồi,” Jamison nói.

Cô bấm điện thoại, chờ đợi rồi nghiên cứu kết quả tìm kiếm. “Để tôi kiểm tra xem có đúng *Danny Eastland* cần tìm không đã.” Cô lại gõ tìm kiếm và kết quả hiện ra. Cô đọc nhanh một lượt.

“Chết tiệt!”

“Gì thế?” Decker hỏi.

“Danny Eastland cũng thành đạt phết đấy. Ông ta là nhà sáng lập và giám đốc điều hành một nhà thầu quốc phòng của chính phủ. Ở đây viết là họ từng chế tạo vũ khí, nhưng khoảng năm năm đổ lại đã chuyển hướng sang thu thập thông tin tình báo. Hóa ra đó lại là một bước đi thông minh. Năm ngoái, doanh thu lên đến hơn 5 tỷ dollars, chủ yếu là nhờ có DOD¹. Trụ sở chính đặt tại Georgia, nhưng ngoài ra cũng có một văn phòng ở Jackson, ở Mississippi nữa, và rất nhiều nơi khác. Bài báo có nói ông ta có một mạng lưới trị giá hơn 1 tỷ dollars và nhà chính của ông ta ở Atlanta.”

1 DOD là một mô hình mạng của Mỹ, nó có 4 lớp: lớp truy cập mạng, lớp internet, lớp host-to-host (tcp), lớp xử lý.

“Còn chàng ngự lâm kia thì sao?” Bogart hỏi.

Jamison gõ tìm kiếm cái tên Roger McClellan. “Mẹ kiếp!” cô thốt lên khi kết quả tìm kiếm hiện ra.

Cả ba người đàn ông đổ dồn mắt vào cô.

“Chà?” Bogart nói.

Cô ngẩng lên nhìn anh. “Roger McClellan hiện giờ đang là cảnh sát trưởng ở Cain, Mississippi.”

Decker nói, “Mia mai làm sao, giả như ông ta là một phần của hành vi khủng bố chống lại nhà thờ khi đó.”

Bogart nói, “Được rồi, chúng ta cần bắt đầu lần dấu nhẹ nhàng từ đây. Ở đây người ta đã biết chúng ta đang đi dò hỏi về nhà Huey rồi. Và tôi cá là cô Pierce ở sở cảnh sát đã báo cáo lại cuộc gặp với chúng ta lại cho McClellan.”

“Và có khi ông ta cũng báo lại cho Huey và Eastland rồi,” Jamison nói.

“Tôi chắc là ông ta làm thế rồi,” Bogart đồng ý. “Vậy nên chúng ta phải thật cảnh giác. Điều chúng ta không muốn nhất là bị kéo khỏi cuộc điều tra vì giám đốc FBI nhận được một cuộc gọi từ một ông Huey giận dữ.”

“Luật pháp không khoan nhượng với tội giết người đâu,” Decker chỉ ra.

“Cứ cho là vậy đi, nhưng ở D.C., Thurman Huey là một tượng đài đó.”

“Chờ chút,” Jamison nói. “Các anh có nghĩ họ chính là chủ mưu trong vụ bắt cóc Davenport không? Nếu vậy thì cũng mới đây thôi.”

Bogart lắc đầu. “Tôi không nghĩ Thurman Huey sẽ tham gia vào một việc như thế.”

Decker nói, “Nếu Roy Mars có bằng chứng cho thấy Huey có dính líu đến vụ đánh bom nhà thờ, và nếu bằng chứng ấy được đưa ra ánh sáng, Huey sẽ không chỉ mất toàn bộ sự nghiệp, mà rất có thể ông ta sẽ phải ngồi tù nốt phần đời còn lại. Để loại bỏ khả năng ấy, tôi nghĩ ông ta có thể làm bất cứ điều gì.”

Mars nói, “Anh nghĩ bố tôi có bằng chứng kiểu gì chứ?”

“Bất cứ cái gì nằm trong hộp đảm bảo,” Decker nói.

Bằng một giọng run rẩy, Mars nói, “Anh có nghĩ bố tôi có tham gia vụ đánh bom không?”

“Tôi không biết, Melvin à. Nhưng bằng cách nào đó, ông ấy lại nắm giữ một thứ có khả năng hất cẳng vài ông lớn khỏi chiếc ghế quyền lực. Cũng không có gì lạ khi ông ta lại chạy trốn rồi thay tên đổi họ.”

Mars như cố nói gì đó nhưng miệng không thốt ra tiếng gì. Cuối cùng anh ấy chỉ lắc đầu cho qua.

Khi mọi người dần tiến ra cửa, Decker quay lại nhìn cái giá sách. Bỗng dưng anh lóe lên một ý nghĩ, anh liền chộp lấy một quyển kỷ yếu, lật

giờ qua và dừng lại ở một trang, anh xé toạc tờ giấy ra và nhét vào túi áo. Anh làm điều tương tự với một trang kỷ yếu khác. Đặt quyển kỷ yếu về lại trên giá, anh chạy theo mọi người ra xe.

Khi tất cả lên xe, Bogart nổ máy. Anh nói, “Được rồi, trước mắt chúng ta có nhiều chuyện cần giải quyết lắm. Nhưng như tôi đã nói, ta thận trọng từng bước thôi. Tôi không muốn để lộ bất cứ chi tiết nào ra ngoài.”

“Chết tiệt,” Jamison thốt lên, mắt cô hướng ra sau xe. “Tôi nghĩ đã quá muộn rồi.”

Tất cả đều ngoái lại xem cô đang nói về cái gì.

Một xe cảnh sát đang tiến đến sau họ.

CHƯƠNG 59

HAI GÃ CẢNH sát bước ra. Cả hai đều ngoài bốn mươi, tóc quanh vùng thái dương hơi ngả bạc, còn trên đỉnh đầu có vẻ mỏng. Họ tiến đến gần, mỗi người một bên xe.

Bogart hạ cửa sổ xuống. Anh ta đã giơ sẵn thẻ FBI của mình ra.

Tay cảnh sát nghiêng người xuống. “Các bạn khỏe không?”

“Ổn cả, Sĩ quan à,” Bogart nói.

Người đàn ông nhìn xuống tấm thẻ. “Phải rồi, chúng tôi có nghe nói mấy vị ghé qua thị trấn. Đây là lý do chúng tôi ở đây. Cảnh sát trưởng McClellan muốn biết liệu chúng tôi có giúp gì được mọi người trong cuộc điều tra không?”

“Chúng tôi rất biết ơn lời đề nghị ấy,” Bogart nói. “Nhưng ngay bây giờ tôi không nghĩ ra gì cả.”

Decker đang nhìn chăm chăm vào tay sĩ quan ngoài cửa sổ, người cũng đang nhìn lại anh. Một tay của gã đặt lên khẩu súng lục bên hông gã.

Decker gật đầu và mỉm cười với gã.

Gã không hề đáp lại anh.

Tay sĩ quan ngoài cửa sổ chỗ Bogart nói, “Chỉ là vấn đề xã giao công việc thôi, mọi người có nghĩ mình có thời gian để gặp cảnh sát trưởng chút không? Ông ấy khá là tự hào là ông ấy biết hết tất cả những gì đang diễn ra quanh đây và tôi nghĩ các vị có thể sẽ thấy ông ấy hữu ích cho bất cứ công vụ gì đã đưa các vị đến thị trấn xinh đẹp này.”

Mặc dù thoạt nghe thì như một lời yêu cầu, nhưng giọng điệu của người nói cho thấy từ chối sẽ không phải là một câu trả lời được kì vọng.

“Chắc chắn rồi,” Bogart nói.

Họ đi theo chiếc xe cảnh sát đến một đồn khác với nơi họ đã gặp Pierce. Bogart dừng xe và hai tay sĩ quan hộ tống họ vào trong sảnh. Một tay sĩ quan gõ vào cánh cửa có gắn tấm bảng ghi “Roger G. McClellan, Cảnh sát trưởng.”

“Vào đi,” một giọng nói chắc nịch cất lên.

Tay sĩ quan đẩy cửa mở, ra hiệu cho bốn người họ đi vào rồi đóng cửa lại sau lưng.

Văn phòng tương đối rộng, chắc khoảng 6 mét vuông, với ván tường và giá sách trang trọng bày đầy những huân chương và bằng khen suốt đời trong lĩnh vực thực thi pháp luật. Một bức tường treo đầy ảnh như một bức tường danh vọng, chụp những khoảnh khắc McClellan đi cùng nhiều nhân vật tiếng tăm chức vụ khác nhau, vận động viên chuyên nghiệp và ca sĩ nổi tiếng, hầu như là ca sĩ nhạc đồng quê hoặc miền Tây. Trong phòng còn có mấy chiếc ghế da và một cái trường kỷ trông có vẻ thoải mái, một bàn cà phê bày đủ loại tạp chí, chủ yếu là các ấn phẩm về cảnh sát và súng.

Sau chiếc bàn khổng lồ được chạm khắc tinh xảo là cột treo cờ Mississippi.

Không có cờ sao và sọc của Hoa Kỳ.

Ngồi sau bàn làm việc là một người đàn ông cao lớn, mặc dù đã ở độ tuổi xế chiều, nhưng trông vẫn rất cân đối và gọn gàng. Ông ta mặc quân phục, ngực đeo hay chương và ruy băng. Bộ ria mép màu xám được cắt tỉa và mái tóc mỏng được vuốt ngược. Khuôn mặt của ông trông như một phiến đá hoa cương bị bào mòn bởi dòng nước chảy xiết ngày này qua ngày khác.

Ông ta đứng dậy và giơ tay ra. “Cảnh sát trưởng McClellan,” ông ta nói, rồi bắt tay từng người bọn họ. “Xin mời các vị ngồi.” Ông ta đi vòng qua chiếc bàn và chỉ họ ngồi xuống chỗ ghế da và trường kỷ rồi ông ngồi xuống chỗ đối diện.

“Các vị muốn uống gì chứ? Cà phê không tồi lắm đâu, nhưng chúng tôi cũng có nước đóng chai nữa.”

Họ lịch sự từ chối.

McClellan ngả lưng ra sau và quan sát họ. “Mọi người thật tốt khi nhận lời đến đây. Chắc các vị cũng hiểu rằng khi FBI đến thì tôi phải đóng tai nghe ngóng mà.”

“Chắc chắn rồi. Hẳn ông đã nói chuyện với cô Pierce?” Bogart nói.

“Trời ạ, tôi chẳng cần dựa vào cô ấy. Sự thật là, đây là một thị trấn nhỏ, tin tức lan truyền rất nhanh. Tai mắt ở khắp mọi nơi.” Ông với cánh tay dài ra bàn, cầm lấy một cái cốc sứ và nhấp một ngụm.

Decker nhận thấy trên cốc có in dòng chữ *Virtute et armis*¹.

¹ Nghĩa là “Bằng dũng khí và đôi tay.”

McClellan đặt cốc xuống. “Vậy điều gì đưa các vị đến đây.” Ông ta nhìn quanh một lượt rồi dừng lại ở Mars. “Này, tôi biết anh. Nhưng mà anh đâu có thuộc FBI.”

“Không, tôi là Melvin Mars.”

“Chết tiệt, đúng là anh rồi. Tôi đã xem anh chơi bóng hời anh học đại học. Tôi tốt nghiệp đại học Mississippi, cũng từng chơi cho đội bóng trường. May là tôi chưa từng phải đấu với anh. Sẽ như một con tải Mack chơi với Ferrari mất. Anh là một cầu thủ cừ đấy, chàng trai.”

“Cám ơn,”

Decker nhắm mắt lại trong khi McClellan đang nói chuyện, và rồi một tia sáng dường như bật lên trong đầu anh khi anh liên kết được các chi tiết.

Đại học Mississippi.

Anh mở mắt ra.

McClellan nói, “Và tôi đã nghe về, ừm, hoàn cảnh của anh. Mừng là giờ anh lại được tự do rồi. Đây có vẻ là một bất công khôn tả.”

“Tôi cũng nghĩ thế đấy,” Mars nói cụt lủn.

“Chúng tôi đang xem xét một số chuyện trong quá khứ có thể liên quan đến một vụ xảy ra gần đây.”

McClellan gật đầu. “Nghe này, tôi sẽ không làm mất thời gian của anh đâu, Đặc vụ Bogart. Tôi bận và tôi biết ông cũng bận. Tôi biết các vị đang tìm hiểu về vụ đánh bom nhà thờ năm 1968. Như mọi người đã biết, chưa bắt được thủ phạm nào cả. Nản lòng ghê gớm mà. Cách đây nhiều năm, khi tôi mới gia nhập lực lượng, tôi cũng đã thử điều tra, có vẻ như mọi người ở Sở Cảnh sát thành phố Cain đều đã từng làm thế.”

“Và ông có phát hiện ra gì mới không?”

“Không được gì, nhưng không phải là tôi đã không cố. Tôi có thể nói với anh rằng đây là một vết nhơ trong danh tiếng của thị trấn này. Tôi cũng chẳng muốn gì hơn là giải được vụ ấy, nhưng mà sau ngần ấy năm ư?” Ông ta nhún vai. “VẬY, các vị đã nhìn thấy tia sáng nào chưa?”

Bogart cũng nhún vai. “Vẫn còn quá sớm.”

McClellan lại nhìn Mars. “Và vì anh Mars xuất hiện ở đây, tôi có thể nghĩ là anh ấy có liên hệ đến vụ nổ nhà thờ theo cách nào đó không?”

“Chúng tôi vẫn còn đang xem xét. Đường còn dài và còn nhiều vấn đề lắm.”

“Vấn đề nào nữa?” McClellan hỏi.

“Không phải ở Mississippi. Đây là một cuộc điều tra nhiều giai đoạn. Tôi chỉ có thể nói với ông là nếu cần bất kỳ hỗ trợ nào từ Mississippi, chúng tôi sẽ gọi ông đầu tiên.”

“Chà, một người đàn ông đâu thể đòi hỏi được gì hơn thế.”

Ông ta đứng dậy và những người khác làm theo. Họ bắt tay lần nữa.

McClellan nắm tay Mars lâu hơn cả. “Tôi mừng là anh có được cơ hội thứ hai, chàng trai trẻ. Tôi chắc là anh sẽ tận dụng nó hết mức. Mong rằng tương lai sẽ đối xử tốt với anh. Tốt hơn quá khứ. Hãy cứ nhìn về phía trước nhé. Đừng nhìn lại. Anh sẽ ổn thôi.”

Mars nhìn ông ta một cách kỳ cục nhưng rồi cũng gật đầu.

Họ rời đồn cảnh sát và vào lại trong xe.

Jamison rùng mình. “Được rồi, ông ta cũng lịch sự nhưng tại sao tôi lại cảm thấy như mình mới đối đầu với một kẻ rối loạn nhân cách chống xã hội nhỉ?”

Mars nói, “Và ông ta muốn tôi nhìn vào tương lai, chứ không phải quá khứ.”

“Tôi nghĩ câu đó đặc biệt gửi đến tất cả chúng ta,” Decker nói.

“Và ông ta cũng thể hiện rõ là không có chuyện gì trong thị trấn này mà ông ta không biết cả,” Bogart tiếp.

Jamison nói, “Và Pierce kiểu gì cũng báo cáo lại với ông ta về những điều chúng ta hỏi. Ông ta hẳn sẽ phái vài tên côn đồ đến nướng bà Ryan tội nghiệp cho đến khi bà thuật lại cuộc trò chuyện về Ba chàng lính ngự lâm. Rồi ông ta sẽ nhận ra mình đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc.”

Bogart nói, “Tôi sẽ cần phải gọi thêm vài đặc vụ nữa. Tôi đang có cảm giác bị phơi bày ở đây.”

“Đáng lẽ ta không nên đồn dập như thế,” Jamison nói, “Nhưng mà, chúng ta đã không biết được rằng một trong những đối tượng chính lại là một cảnh sát trưởng cơ đấy.”

“Và có lẽ chúng ta nên biến điều đó thành lợi thế của mình,” Decker bỗng nói.

“Làm thế nào cơ?” Bogart hỏi.

“Rung cây dọa khỉ thôi.”

“Anh đang đề xuất làm gì?” Bogart hỏi.

Decker trả lời, “Tôi sẽ gặp lại anh ở khách sạn nhé.” Anh quay người và đi bộ trở vào đồn cảnh sát.

CHƯƠNG 60

ÍT PHÚT SAU, Decker ngồi đối diện McClellan trong văn phòng ông ta.

Ông ta nhìn anh một lượt. “Đừng hiểu lầm tôi, chàng trai, nhưng trông anh hơi quá khổ để gia nhập FBI đấy.”

“Ông nên nhìn thấy tôi trước khi an kiêng cơ.” Decker yên lặng, cố đọc vị tay cảnh sát trưởng.

“Anh còn muốn thảo luận thêm gì không?” McClellan hỏi. “Tôi tưởng các bạn anh đã đi hết rồi?”

“Họ có việc khác phải làm. Nhưng tôi nghĩ tôi nên quay lại nói chuyện với ông chút.”

“VẬY Ừ? VỀ CÁI GÌ CHỨ?”

“VỀ BỐN CHÀNG NGỰ LÂM CHĂNG?”

“Anh nói gì cơ?”

“BỐN CHÀNG NGỰ LÂM Ý?”

“Ý anh là Ba chàng ngự lâm, đúng không? Giống trong câu chuyện cùng tên? Hay là tôi nhầm?”

“Tôi muốn nói về Bốn chàng ngự lâm trong thị trấn này cơ. Đây là tính cả Charles Montgomery là chàng ngự lâm thứ tư.”

“Ai cơ?”

“Ông đã đấu bóng với ông ta ở Đại học Mississippi mà, phải không? Anh và ông ta đã ở trong cùng một đội.”

“Tôi không nói chắc với anh được. Đã lâu lắm rồi. Ký ức đã nhạt phai.”

“Nhưng ông không cần phải lo về ông ta nữa. Ông ta chết rồi. Bị hành hình ở bang Alabama. Nhưng tôi chắc là ông cũng biết chuyện đó rồi.”

“Không, tôi không biết.”

“Có lẽ tôi đã nói sai.”

“Nói xem nào.”

“Ba chàng lính ngự lâm, như trong cuốn kỷ yếu ở trường Trung học Cain. Có ông, Danny Eastland và Thurman Huey. Các ông đã chơi đội hình kiểu Veer, hai trung vệ chạy và một tiền vệ chính. Huey là tiền vệ chính, ông và Eastland dẫn trước. Chiến thuật ấy có hiệu quả không?”

“Danny là hậu vệ cánh thì đúng hơn. Tôi mới dẫn trước. Nhưng chúng tôi đã vô địch tiểu bang hai lần liên tiếp. Và ở Mississippi, bóng bầu dục chỉ xếp dưới việc đi nhà thờ trong danh sách các trò tiêu khiển ở bang thôi.”

“Tôi chắc là vậy. Dù sao thì, Ba chàng ngự lâm. Huynh đệ vĩnh viễn ấy nhỉ.”

“Chuyện này có dẫn đến đâu mà tôi hiểu nổi không?”

“Thử hiểu nhé. Có phải ông nghĩ ra ý tưởng để Montgomery lái xe say xin qua chỗ cảnh sát để họ có lý do bỏ vị trí cho các ông có cơ hội giờ trò bắn thiêu không? Hay là tiền vệ Huey đã khởi xướng? Vì đó là vai trò của Montgomery: một gã say xin lái xe đánh lạc hướng cảnh sát khỏi tòa văn phòng ở Tuscaloosa của Hiệp hội quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu và sau đó là ở nhà thờ ngay tại Cain.”

McClellan trao anh một cái nhìn đầy thương hại. “Tôi e là anh đang nói toàn những thứ vô nghĩa. Tôi có cần phải kiểm tra nồng độ cồn của anh không?”

Decker ngả lưng ra sau và tỏ vẻ suy nghĩ nghiêm túc, mặc dù anh chẳng nghĩ suy gì mấy. Anh biết chính xác chuyện này sẽ diễn ra thế nào.

“Giờ thì, cũng có thể là Roy Mars, hay bất cứ cái tên nào ông ta sử dụng, là Chàng ngự lâm thứ tư, chứ không phải Montgomery, mặc dù Chucky có nhiệm vụ gây phân tâm ở hiện trường. Ông hẳn quen ông ấy dưới tên thật chứ không phải cái tên Roy thường thấy. Tên ông ấy bắt đầu

bằng chữ “A” và họ là chữ “C”. Tôi chỉ biết có thế. Decker tạm dừng trước khi tung đòn trí mạng. “Ông ấy vẫn chưa cho tôi biết tên thật của ông ấy trong lần đụng độ cách đây không lâu của chúng tôi.”

Phản ứng rõ ràng duy nhất của tay cảnh sát trưởng trước thông tin này mà Decker nhận thấy là một cái giật nhẹ trên khuôn mặt khác hẳn với lần gặp trước.

Decker tỏ vẻ bối rối. Tôi xin lỗi, có lẽ ông không biết là ông ấy còn sống. Những chuyện ở Texas ư? Lừa phỉnh cả thôi. Và cái giá cho cú lừa ấy là hai mươi năm Melvin ngồi tù cho một tội ác mà anh ta không gây ra.”

McClellan liếm môi. “Vậy anh đang nói là tay Roy này còn sống ư?”

“Đúng vậy. Tôi đang ngủ thì ông ta kẻ dao vào cổ tôi. Một kẻ đáng gờm. Có thể giết người mà không chớp mắt. Nhưng mà ông hẳn cũng phải biết là có khả năng ông ấy còn sống chứ. Hoặc ít nhất cũng thoáng giả định điều ấy khi Montgomery ra nhận tội, đưa Melvin ra khỏi tù. Lý do duy nhất giải thích cho hành động của ông ta là Roy đã xuất hiện và mua chuộc ông ta. Mà Roy đâu thể làm thế nếu Roy đã chết. Ba chàng lính ngự lâm thì không đời nào chỉ lấy một cắc để đưa Melvin ra khỏi tù rồi.”

“Thực ra, tôi chẳng hiểu anh đang nói cái quái gì cả. Tôi nghĩ mình đã nói rõ rồi mà.”

“Đừng lo. Tôi không cài máy ghi âm đâu. Tôi mà cố làm thế thì là phạm pháp rồi còn gì. Nhưng mà ông muốn tôi nói tiếp chứ?” Decker chực đứng dậy. “Hay là ông chỉ muốn tôi cuốn xéo khỏi đây? Ông chọn đi.”

McClellan dang hai tay. “Theo tôi thì biết nhiều luôn tốt hơn là biết ít.”

“Tôi đã đoán trước là ông sẽ nghĩ như vậy,” Decker nói, lại ngồi xuống. “Vậy thì, ông ta đã giữ một món đồ đấy, Cảnh sát trưởng. Tôi biết ông không muốn nghe điều ấy, nhưng ông ta có nó. Sau ngần ấy năm, vẫn quay lại chực cắn trộm ông. Tôi biết là không thoái mái gì.”

“Món đồ gì?”

“Bằng chứng thép. Luật pháp không khoan nhượng với tội giết người đâu. Ông biết mà.”

“Tôi biết, dù tôi đang không theo kịp anh lắm.” Ông ta cười khúc khích. “Anh nhanh quá.”

“Tôi không ở đây để ép ông thú tội. Không đâu. Ông sẽ cứ giả ngu cho đến khi họ tiêm thuốc độc tử hình ông thôi.”

McClellan nhấp một ngụm từ cái cốc sứ của ông ta. “Tôi chẳng hiểu gì cả, anh bạn to xác à. Tên anh là gì ấy nhỉ?”

“Amos Decker. Tôi cũng từng chơi bóng cho bang Ohio đấy, anh biết không? Melvin đã hạ đo ván tôi khi chúng tôi đấu với nhau ở Đại học Texas. Trung vệ chạy đỉnh nhất tôi từng chứng kiến, mà tôi cũng gặp kha khá cầu thủ cừ ròi đấy.” Anh rướn người ra trước. “Nhưng mà, Cảnh sát trưởng à, tôi sẽ luôn bảo vệ Melvin, chứ không phải ông già của anh ấy.”

“Thật sao? Tại sao thế, chàng trai?”

“Bởi vì Melvin có lương tâm. Ông già của anh ấy thì không. Rõ ràng là ông ấy nghĩ các ông đã phỉnh ông ta. Và rồi khi mấy ông phát hiện và săn lùng ông ấy ở Texas, ông ấy đã đánh đối tất cả. Roy đã phải bắn vào mặt vợ mình. Người duy nhất mà có lẽ ông ấy từng yêu. Rồi còn đưa con trai mình vào tù. Nhưng mà chuyện đó thực ra chẳng là gì so với việc mất Lucinda cả. Và trong khi kẻ dao vào cổ tôi, ông ấy kể tôi nghe tất cả những gì ông ấy sẽ làm với các ông.”

“Và giờ thì ông ấy làm được gì rồi?”

“Tôi mắc chứng Hyperthymesia, ông biết đó là gì không?”

McClellan lắc đầu. “Chịu. Nghe giống kiểu ADD¹ thế.”

1 Attention deficit disorder: chứng rối loạn giảm tập trung.

“Nghĩa là tôi có trí nhớ chính xác. Không thể quên bất cứ cái gì. Nên với tôi thì, thời gian không chữa lành được vết thương lòng. Vì tôi có thể nhớ rõ ràng từng khoảnh khắc, bất cứ lúc nào.”

“Nghe không dễ chịu lắm.”

“Chính xác là rất tệ.”

“Và anh định nói gì?”

“Có thể Roy Mars cũng có hội chứng ấy, chỉ là ông ấy giữ duy nhất một ký ức. Ký ức về vợ mình. Thời gian không hề xoa dịu ông ấy. Ông ấy cần đổ lỗi cho người khác. Và ông ấy chọn ba người các ông. Và thế thì tương lai của các ông không được yên ổn cho lắm.”

McClellan cũng rướn người lên trước. “Xin lỗi, chàng trai, nhưng anh đang đe dọa tôi đấy à?”

“Ông là Cảnh sát trưởng, nhưng chấp nhận đi, đây là một thị trấn nhỏ tầm thường. Roy có thể tấn công ông khi ông đang uống bia ở một quán xá xoàng xĩnh nào đó, hay khi ông đang ăn miếng burger quen thuộc, dễ như bỡn vậy. Danny Eastland thì có thể khó nhằn hơn vì ông ta có tiền, nhưng rồi kiểu gì thì ông ta cũng sẽ bị hạn thôi vì ngay cả một núi tiền cũng chẳng có nghĩa lý gì khi mà có một kẻ tâm thần như Roy săn đuổi ông. Rồi đến Thurman Huey, nghị sĩ vĩ đại ngự ở Đồi Capitol¹, nhưng đến ông ta cũng không được bảo vệ đặc biệt đâu trừ khi ông ta được bầu làm chủ tọa Hạ viện. Vậy là phẳng phẳng phẳng. Lợi thế lớn nhất của Roy chính là ông ấy không sợ chết. Thực ra, tôi nghĩ ông ấy còn muốn chết nữa kia. Nhưng không phải trước cuộc chơi này.”

“Anh nghĩ đây là một trò chơi à?”

Decker đứng dậy. “Thực ra, tôi không nghĩ đây là một trò chơi đâu. Không phải như khi những người trong nhà thờ hay cơ quan NAACP¹ nghĩ đây là một trò đùa khi mấy gã khốn các ông cho họ nổ bay xác sang kiếp sau.”

1 Tên gọi của Điện Capitol Hoa Kỳ hay Tòa Quốc hội Hoa Kỳ, trụ sở của Quốc hội, cơ quan lập pháp của Chính phủ Liên bang Hoa Kỳ.

“Anh đang đưa ra những cáo buộc rất hoang đường đó. Tôi có thể kiện ai vì tội vu khống.”

“Chờ đến khi ông kịp gửi văn kiện thì hoặc là ông thành nạn nhân tiếp theo của Roy nằm trong nhà xác, hoặc là chúng tôi có đủ bằng chứng để biến cái tội vu khống của tôi thành tội giết người của ông rồi.”

Decker bước ra cửa, nhưng rồi lại quay đầu lại.

“Ồ, còn một chuyện này nữa. Roy Mars đã giết vợ của Charles Montgomery. Ông không cần phải biết lý do, biết ông ấy đã làm thế là được. Và ông ta đã chọn một thiết bị kích nổ tinh vi đến mức cảnh sát không thể lần ra nổi dấu vết. Bùm, chỉ thế thôi và cô ấy đi đời. Giống như vụ ở nhà thờ nhỉ? Tôi tự hỏi liệu có phải cũng chính ông ấy đã làm ra chất nổ ở vụ đó hay không? Nếu thật vậy, thì ông ta phải biết rõ mình đang làm gì, chắc chắn vậy.” Decker nhìn quanh. “Có lẽ ông ấy cũng cài một kíp nổ quanh đây rồi cũng nên. Trong xe ông. Hoặc chờ ông ở nhà.”

“Anh muốn cái quái gì từ tôi?” McClellan hỏi.

“Vấn đề đây, Cảnh sát trưởng ạ. Tôi chẳng muốn gì từ ông cả. Không gì hết.”

Decker đẩy cửa ra và bỏ đi.

CHƯƠNG 61

“THẾ ANH NGHĨ anh đã đạt được gì?” Bogart nói với Decker.

Hai người đang ngồi trong phòng khách sạn của Bogart ở quảng trường thị trấn Cain.

Decker tu một ngụm Coca rồi quệt mép. “Tôi đã nói thế. Ông ta sẽ không chịu để yên đâu. Ông ta sẽ phải hành động thôi. Gọi điện. Gửi thư điện tử. Lên xe hoặc lên máy bay bỏ đi.”

“Anh thực sự nghĩ ông ta sẽ mất bình tĩnh à? Ông ta thể hiện mình là một tay cứng cựa đấy chứ.”

“Tôi nói có kẻ thậm chí còn khủng hơn đang săn lùng ông ta.”

“Roy Mars?”

Decker gật đầu. “Và anh có để ý văn phòng của McClellan không?”

“Có gì đặc biệt à?” Bogart nói.

“Bức tường danh vọng trưng ảnh của ông ta.”

“Có nhiều ảnh quá. Thực ra, tôi có thấy một bức ông ta chụp cùng Thurman Huey.”

“Tôi không nói về bức đó. Tôi muốn nói đến bức ảnh không treo trên tường cơ.”

“Tôi không hiểu,” Bogart đáp.

“Có một bức từng được treo trên tường nhưng đã bị gỡ xuống. Nếu quan sát, anh có thể thấy một khoảng tường tối màu hơn.”

“Tại sao ông ta lại gỡ xuống?”

“Chỉ có duy nhất một lý do,” Decker nói. “Chúng ta sẽ nhận ra được người trong ảnh.”

“Đó có thể là ai chứ?”

“Tôi không biết.”

Bogart trừng mắt nhìn anh. “Sao tôi không cảm thấy tin anh nhỉ?”

“Và còn một cái nữa. Mc Clellan cố tỏ ra ngạc nhiên, nhưng ông ta đã biết trước là Roy còn sống. Ý tôi là ông ta biết, chứ không chỉ suy đoán.”

“Làm thế nào?”

“Tôi không biết, nhưng McClellan sẽ phạm sai lầm thôi. Chúng ta chỉ cần chờ cho đến khi ông ta hụt chân.”

“Còn nếu như, thay vì bước hụt thì ông ta và đồng bọn lại phối hợp với nhau để ngăn ta lại thì sao?”

“Luôn có khả năng như vậy mà.”

“Giá mà anh bàn với tôi trước khi anh hành động.”

“Tôi chỉ cố bắt lấy cơ hội thôi. Chúng ta tìm hiểu được thêm gì rồi?”

“Tôi đã gài bọ nghe lén vào điện thoại và kết nối mạng của ông ta. Tôi cử người theo dõi nhất cử nhất động của ông ta rồi. Nếu ông ta có lỡ sa bẫy mà gửi thư điện tử đến một trong Ba chàng ngự lâm, chúng ta sẽ biết ngay. Nhưng cho đến giờ thì vẫn chưa có gì cả.”

Decker xem đồng hồ của mình. Đã muộn rồi.

“Tôi nghĩ ta cần ngủ một chút.”

Hai giờ sáng, Melvin Mars đang xoay điện thoại trên tay khi chiếc điện thoại đổ chuông. Anh ta vội cố định điện thoại và nhìn vào màn hình.

Gặp tôi ngoài xe. Cần nói chuyện. Decker.

“Khỉ thật.” Mars lẩm bẩm.

Anh ấy loay hoay mặc quần áo và ra khỏi phòng. Đường ra bãi để xe không dài lắm. Anh ta tìm thấy chiếc xe rồi nhìn quanh.

“Mellow?”

Mars cứng người khi nghe thấy cái tên. Anh ta chậm rãi quay lại.

Bố anh ta đang đứng cách đó tầm 3 mét, cạnh một cái xe khác.

“Làm thế nào...” Mars mở miệng.

“Ta lấy được số điện thoại của con từ máy bạn con khi ta đột nhập vào phòng hắc. Hắc nên cài mật khẩu cho máy hì hơn. Chắc con nghĩ tin nhắn ấy đến từ Decker vì ta viết tên hắc.”

“Bố, bố đang làm cái quái gì vậy?”

“Không phải ở đây. Hãy lên xe đi.” Ông chỉ vào một chiếc xe. Mars lùi lại một bước.

“Thôi nào, Mellow, nếu ta muốn hại con ta đã làm từ lâu rồi.”

“Bố định đi đâu?”

“Chỉ đi dạo quanh thôi. Xong ta sẽ chở con về. Ta hứa.”

“Nhưng liệu tôi có còn sống mà trở về hay không?”

“Ta hứa đấy, Mellow. Ta sẽ không hại con. Ta thấy ta hại đủ nhiều người rồi.”

Mars nhìn quanh rồi từ từ bước về phía bố mình. Họ lên xe và Roy bắt đầu nổ máy, ông ta lùi xe, lái ra ngoài đường lớn, rồi tăng tốc.

Trời đêm nay không có sao, chỉ có mây phủ kín, và trên đường không có xuất hiện bất kỳ một chiếc xe nào khác.

Mars nhìn bố mình. “Bố đi khắp khiêng đấy à?”

“Phải, ta già rồi.” Ông liếc nhìn con mình trong khi lái xe. “Chắc con rất hận ta, Mellow. Con mà không giận ta thì chắc đầu óc con có vấn đề.”

“Con muốn hiểu tại sao bố lại làm những chuyện đó.”

“Ta có kế chút ít cho gã béo rồi.”

“Ừm, anh ấy cũng kể lại với con một vài điều, nhưng không kể hết. Có lẽ để không làm con buồn.”

Roy cười. “Ta không có vấn đề gì với chuyện đó.”

“Nhưng với mẹ thì bố có.”

Nụ cười trên mặt Roy tan biến.

“Bố đã giết mẹ, có phải không? Cầm súng bắn thẳng vào đầu bà ấy.”

“Tế bào ung thư đang ăn mòn não bà. Chúng ta không có tiền chữa trị. Bác sĩ đã bảo...”

“Hai người đã đi khám ở đâu vậy?”

“Mexico. Mẹ con và bố từng đến đó một thời gian. Họ có thử nghiệm vài thứ, nhưng chẳng gì giúp được bà ấy cả. Và chúng ta không muốn ai trong thị trấn biết chuyện. Để phòng thôi.”

“Decker nói có thể bà ấy đã từng là nô lệ ở Cali. Và rằng bà ấy đã trộm cái ấm bạc khi bà ấy bỏ trốn.”

“Tên béo cũng có đầu óc nhỉ. Bà ấy không hẳn là nô lệ, nhưng bà ấy cũng không tự do. Chúng có rất nhiều tiền của. Bà ấy được nuôi ăn, có mái nhà để ngủ. Nhưng... bà ấy không được tự ý bỏ đi. Và chúng cũng không thực sự đối xử tốt với bà ấy.”

“Vậy bằng cách nào mà bà ấy thoát được?”

“Chúng ta gặp nhau thế đấy. Khi đó ta đang làm việc ở vùng đó. Đám người giữ mẹ con quen những kẻ ta làm việc cho. Bọn chúng gặp vấn đề xe

cô và ta qua chỗ chúng sửa giúp. Chúng nó sống trong một tòa lâu đài chết tiệt cơ đấy, đi xe Roll-Royce và Bentley, cả đời không phải lao động lấy một ngày. Khi ta đến đó, ta gặp mẹ con. Chúng ta đã nói chuyện. Rồi lập kế hoạch bỏ chạy. Rồi ta đưa bà trốn khỏi đó.”

“Bố có giết chúng không?”

Roy nhìn hẳn. “Có quan trọng không nếu ta làm thế?”

Mars nhìn ra ngoài cửa sổ.

Roy nói, “Chúng ta đã lấy một ấm trà theo, không phải để bán. Con cũng biết mà. Mẹ con chỉ muốn lấy một thứ gì đó từ chúng, sau tất cả những gì chúng đã làm với bà.”

“Sao bố có thể ra tay với mẹ được chứ?”

Mặt Roy nhẵn lại. Ông ta tấp vào lề đường, tắt đèn pha rồi đậu xe.

“Con nghĩ là bằng một sáng ta thức dậy và quyết định tặng bà ấy một phát súng vào đầu à?”

“Tôi chỉ biết là ông đã lên kế hoạch tỉ mỉ. Ông giết một người khác rồi làm như thể đấy là xác của ông. Và rồi gán tội cho tôi. Thay vì chơi bóng ở giải Quốc gia, tôi đã dành nửa đời sau song sắt. Và suýt nữa bị xử tử.”

“Ta không định để chúng giết con đâu, Mellow.”

Mars đập mạnh tay vào bảng điều khiển xe đến nỗi nó bị móp.

“Tên tôi là Melvin.”

Những phút tiếp theo, chỉ có tiếng thở của hai người đàn ông.

“Được rồi, Melvin, những gì con mới nói đều đúng hết. Ta đã giết một thằng cha khác. Mẹ mày đã đánh tráo hồ sơ nha khoa. Ta giết bà ấy. Phóng hỏa đốt hai cái xác. Hối lộ con ả kia và thằng nhân viên nhà nghỉ để bọn nó nói dối. Ta phá xe con. Gán tội cho con. Con đi tù là vì ta.”

“Tại sao? Tại sao ông làm những điều ấy với tôi.”

“Đấy là nơi an toàn nhất cho con. Mẹ con cũng nghĩ thế.”

“Nhảm nhí!” Mars gầm lên.

Đáp lại, Roy rút súng ra. Nhưng thay vì chĩa vào Mars, ông ta đặt khẩu súng lên ghế, giữa họ.

“Vậy thì cầm súng lên, chĩa vào đầu ta và bóp cái cò chết tiệt đi, Mellow. Nếu con có gan.”

Mars nhìn xuống khẩu súng, mặt hiện rõ vẻ ngỡ ngàng. Rồi anh ta từ từ với tay ra, nắm lấy khẩu súng, và chĩa khẩu súng vào bố mình.

“Khỉ thật, con còn không biết cầm súng lục thế nào chó đung. Đó không phải là súng săn đâu. Kéo cò bằng tay thuận của con ấy, giữ bằng tay còn lại, kể cả có ở cự ly ngắn thì cũng cứ giữ đi. Mà cũng chẳng quan trọng, con đâu thể bắn trượt được ở khoảng cách này. Nhưng máu và não ta sẽ văng tung tóe lên tay con.”

Roy bình tĩnh quay đi và nhìn ra ngoài kính chắn gió, băng quơ huyết sáo theo một giai điệu cổ kiêu chế bản thân.

Mars nói, “Tôi nghĩ là ông muốn tôi giết ông.”

“Một phần nào đó trong ta muốn thế. Để kết thúc mọi thứ. Ta mệt rồi, Melvin à. Đã quá lâu rồi. Không có gì tốt đẹp xảy ra với ta cả.”

“Còn Ba chàng lính ngự lâm thì sao?”

Roy cười thành tiếng. “Ta thấy con đến gặp McClellan. Giờ tên ấy bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Hẳn ta hay thích trưng hết đồng huy hiệu đó ra nhỉ. Sau khi tốt nghiệp, hẳn ta đã nhiều lần được hoãn đi nhập ngũ. Thurman và Danny cũng vậy. Bố bọn chúng thấy trước được cái chiến trường ấy dẫn đến đâu. Mà ở đây thì giết dân da màu cũng đủ bận rồi chứ đừng nói đến chuyện đi đánh nhau rồi đánh trả. Khác biệt lớn đấy.”

“Ông đã đến nơi xa xôi ấy à?”

“Con có định bắn ta không nào?”

Mars từ từ hạ súng xuống, đặt khẩu súng lại chỗ cũ.

Roy nhìn con mình với ánh mắt khinh thường rồi cất thứ vũ khí ấy vào lại bao da.

Mars nói, “Ông đã ở căn nhà. Ông cứu chúng tôi khỏi đám cháy.”

Roy nhún vai.

“Tại sao?”

“Tại sao không?”

“Vì trông ông không giống kiểu người quan tâm ai sống chết thế nào lắm.”

“Đó là nhà ta. Nhà mẹ con và ta. Chúng không có quyền đặt chân vào đó. Ta đã bảo tên béo là ta sẽ chống lưng cho con rồi.”

“Có phải vì bản tin ESPN không? Vì nó mà ông làm tất cả những chuyện này?”

Roy nhún vai. “Con đã quá nổi tiếng, Mellow. Rồi cũng đến ngày chuyện đó xảy ra thôi. Mẹ con cầu nguyện mỗi tối rằng ngày ấy sẽ không đến, nhưng sâu trong tim, ta đều biết sẽ chẳng có hồi đáp cho những lời cầu nguyện của bà. Và rồi cuối cùng ngày ấy cũng đến.”

“Chúng có liên lạc không? Đe dọa?”

“Hãy cứ cho là chúng sẽ nhổ cỏ nhổ tận gốc đi.”

“Nhưng chẳng phải ông từng phẫu thuật thẩm mỹ sao? Vết sẹo ấy?”

Roy bật cười. “Tiền đầu mà làm đom. Vết sẹo ấy là một cô gái tặng ta trong một trận đấu tay đôi.”

“Cô gái nào?”

“Mẹ của con. Con đúng rồi. Ta đã giết những kẻ giam cầm bà ấy. Tất cả bọn chúng. Chúng đáng bị vậy.”

“Và mẹ vẫn đi với ông? Một kẻ sát nhân ư?”

“Nếu con chứng kiến những gì chúng làm với bà, con sẽ không đặt câu hỏi ấy đâu.”

“Tôi tưởng ông nói họ không tệ đến thế.”

“Ta nói dối đấy. Chỗ đó là địa ngục. Bà ấy chịu kiếp gái điếm và người ở cho cả cái nhà ấy. Chúng còn cho khách khứa ‘thử’ bà ấy.”

“Ông đã giết Regina Montgomery phải không?”

“À là một con ngu. Đáng lẽ ả ta chỉ cần cuốn xéo đi thôi. Nhưng còn trước cả khi chồng ả bị nướng cháy, ả đã vung tiền mua sắm và làm hồng chuyện rồi.”

“Tại sao ông lại tiếp cận bọn họ từ đầu chứ?”

“Chẳng rõ rồi sao? Để con không bị xử tử.”

“Ông đã để tôi ngồi tù hai mươi năm ròng.”

“Nhưng ta không để chúng giết con.”

“Tại sao?”

“Vì ta đã hứa với mẹ con, ta sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

“Tôi không hiểu nổi ông. Tôi còn không biết ông là ai nữa?”

Roy quay sang đối mặt với anh ta. “Tất cả những gì con cần biết là ta yêu mẹ con hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Ta hy sinh mọi thứ cho bà ấy. Và ta làm mọi thứ vì bà ấy.”

“Ông đã giết bà ấy!”

Roy gào lên, “Vì bà ấy bảo ta làm thế!”

Chiếc xe dường như không đủ rộng cho hai người họ. Mars chỉ nhìn vô định ra ngoài kính chắn gió, dường như không thể hướng ánh mắt về phía bố mình.

Roy nói với một giọng căng thẳng, “Và ta đã làm thế. Vì ta luôn làm mọi điều mà bà yêu cầu. Kể cả chuyện đó.” Ông quay sang Mars. “Bà ấy không phải là người duy nhất ra đi đêm đó. Vì ta cũng đã chết theo bà ấy.”

“Và ông đã đưa tôi vào tù.”

Roy vuốt mặt. “Nếu không thì đừng nghĩ là bọn chúng để con sống.”

“Vì chúng nghĩ tôi nắm giữ thứ trong cái két.”

Cơ mặt Roy cứng lại. “Lại là thằng Decker à? Một thằng khốn ranh ma đấy. Đáng lẽ tao nên rạch cổ nó khi có cơ hội.”

“Cho cha,” Mars nói.

Roy nhìn anh, “Cái gì?”

“Có nghĩa là con chồn possum. Giả chết. Như ông đã làm.”

“Như ta đã nói, ngòi tù vẫn còn hơn năm mồ. Mấy kẻ này rất nguy hiểm. Chỉ cần nhìn thấy mặt thôi là con cũng lìa đời luôn rồi.”

“Ông có đáng bom nhà thờ không? Và cơ quan NAACP nữa? Có phải là ông không?”

“Con đang đi quá xa phạm vi của mình đấy.”

“Câu hỏi đơn giản thôi. Có phải không?”

“Gì chứ, con muốn một lời thú tội à?”

“Chúng chỉ là trẻ con, bố à. Những đứa trẻ trong dàn đồng ca.”

Roy quay mặt đi. “Đáng lẽ chúng không nên có mặt ở đó. Ta đoán là dàn đồng ca đã tập luyện muộn hơn bình thường.”

“Nhưng ông vẫn cứ tiến hành.”

“Việc ấy ngoài tầm kiểm soát của ta.”

“Được rồi, vậy là ông hoàn toàn vô tội?”

Roy cười. “Con sẽ không bao giờ nghe được những lời đó phát ra từ miệng của ta.”

“Decker đã bảo với McClellan là ông đang săn lùng chúng. Để dọa chúng.”

“Thế à? Cứ như thể ta quan tâm ấy.”

“Thật ư? Chẳng phải chúng là lý do ông phải giết mẹ à? Ý tôi là, nếu chúng không xuất hiện, nếu hồi ấy ông có gan xử bọn chúng luôn ý?”

Roy nhìn chăm chăm xuống đôi bàn tay mình. “Không đơn giản thế đâu.”

“Vậy sao không giải thích cho tôi đi, bố à? Ông lôi tôi ra tận đây. Rõ là ông muốn nói chuyện. Sao không giải thích cho tôi hiểu làm thế nào mà một người đàn ông da trắng cưới một phụ nữ ‘da màu’, người mà ông yêu

hơn cả mạng sống mình, lại là thành phần của một nhóm khủng bố đánh bom sát hại trẻ em da đen? Sao ông không nói đi?”

“Dễ thôi. Ta đã từng là một thằng khốn phân biệt chủng tộc. Giống như McClellan và bè lũ của hắn.”

“Đã từng?”

“Cho đến khi ta gặp mẹ con.”

“Gì chứ, sau đó các ý nghĩ phân biệt chủng tộc cứ thế tan biến à?”

“Không. Nhưng ta không bao giờ hại ai như thế nữa.”

“Ông đã hại tôi. Tôi là một thằng da đen. Ông cướp đi cuộc sống của tôi. Con trai ruột của ông đấy.”

Roy quay lại nhìn Mars. “Vấn đề là, Mellow à, con không phải con ta. Mẹ con vốn đã có thai trước khi ta cứu bà ấy rồi.”

Mars ngồi yên tại chỗ, nhìn chăm chăm ông ta. “Ông không phải bố tôi ư?” Cuối cùng anh ta cũng thốt ra được.

“Không. Ta không phải bố con.”

“Thế ai mới là bố tôi?” Mars thở hỗn hèn.

“Một tên khốn đã hãm hiếp mẹ con hết lần này đến lần khác. Cho đến khi ta bắt hắn dừng lại. Bằng cách rạch nát cổ họng hắn.”

CHƯƠNG 62

MARS ĐỨNG TRONG bãi đậu xe, nhìn theo ánh đèn chiếu hậu khuất dần khi trời bắt đầu mưa rải rác. Anh ta chưa từng cảm nhận sự chia cắt nào như thế này. Như thể có một dịch bệnh xuất hiện và mình là người duy nhất còn sống. Thực ra anh ta cũng sẵn lòng chào đón nỗi cô đơn. Anh ta không muốn nói chuyện với bất kỳ ai nữa.

Khi tia sáng cuối cùng từ chiếc xe biến mất, anh ta cảm thấy như ai đó đã cắt đứt sinh khí của mình vậy. Mars phủ phục xuống thềm đường nhựa, đầu tiên là đầu gối, rồi tới bụng.

Có quá nhiều điều quay mòong mòong tâm trí đến mức anh ta không thể xử lý kịp những thông tin tiếp nhận. Anh ta còn không thể tiêu hóa nổi chúng. Anh ta thấy buồn nôn. Tử chi anh tê liệt hoàn toàn.

Anh ta cứ nằm ở đó cho đến khi cơn mưa lớn hẳn.

Cuối cùng anh ấy đứng dậy, loạng choạng lết lên phòng, rồi đổ gục xuống giường và nằm bất động ở đó. Một giờ trôi qua, chầm rãi, anh ta ngồi dậy trên giường.

Bố của anh ta không phải là bố ruột.

Ông ta là một kẻ sát nhân.

Ông ta gán tội giết người cho anh ta. Tước đi hai mươi năm cuộc đời của anh ấy.

Cả cuộc đời của anh ta là một mớ hỗn độn nhảm nhí.

Anh ta rời phòng và sang gõ cửa phòng Decker. Có tiếng rên rĩ và lăm bầm trước khi cánh cửa mở ra.

“Sao anh dậy sớm thế?” Decker nói. Rồi anh nhận thấy biểu cảm trên gương mặt Mars và nhanh chóng dẫn anh ấy vào phòng.

Mars ngồi xuống và thuật lại cho Decker những gì mới xảy ra.

Decker không nói gì cho đến khi anh ta kể xong.

“Tôi rất tiếc, Melvin à.”

“Tôi cóc cần sự cảm thông của anh. Tôi chỉ muốn hiểu rõ mọi chuyện thôi?”

“Chà, thì tôi vẫn đang điều tra mà,” Decker nói.

Chầm chậm, Mars ngẩng đầu lên. “Anh có biết từ trước rằng ông ta không phải bố tôi không?”

“Sao anh lại hỏi thế?”

“Bởi vì, anh có vẻ như biết hết mọi thứ mà. Vậy thì, anh có biết trước hay không?”

Decker không trả lời.

“Decker!”

“Có quan trọng không?”

“Có.”

“Được rồi, tôi có nghi ngờ.”

“Tại sao?”

“Ông ta chưa từng nói ông ta yêu anh.”

“Làm quái thế nào mà anh biết được chuyện đó?”

“Anh nói với chúng tôi mà. Trong lúc bị thôi miên. Và ông ta gán tội giết người cho anh, Melvin à. Tôi không biết nhiều ông bố có thể làm chuyện ấy. Chuyện ông ta làm với Montgomery là vì mẹ anh. Và khi ông ta nói ông ta không gán tội cho con mình, ông ta đã nói theo nghĩa đen. Anh không phải con ông ta. Nhưng đó chẳng phải vấn đề của anh. Đây là chuyện của ông ta thôi.”

“Tôi không cảm thấy thế.”

“Có lẽ giờ thì chưa.”

Decker ngồi xuống, cố chuyển hướng cuộc trò chuyện. “Anh có biết ông ta đi đâu không?”

“Tôi không để ý lắm.”

“Anh còn gì để kể không?”

“Tôi đã nói với ông ta là anh dọa McClellan và đồng bọn rằng bố... ý tôi là, Roy đang săn lùng họ.”

“Và ông ta phản ứng thế nào?”

“Ông ta không quan tâm gì đến mấy kẻ ấy.”

“Anh có tin.vậy không?”

“Ừm, kể ra thì ông ta đã nói dối tôi quá nhiều, nên tôi không chắc nữa.”

“Tôi thì không tin ông ta. Có lẽ trước đây ông ta không muốn làm thế, nhưng giờ thì tôi nghĩ là có.”

“Tại sao?” Mars hỏi.

“Ông ta có vẻ là loại người không thích thua cuộc. Ba chàng ngự lâm cần thứ mà Roy có. Và chúng sẽ tìm mọi cách để đoạt được nó. Bao gồm cả việc giết Roy. Và anh. Và chúng tôi. Chắc chắn là vậy. Và tôi không nghĩ Roy sẽ ra đi trong im lặng. Ông ta có đề cập đến thứ ông ta đang nắm giữ không?”

Mars lắc đầu. “Nhưng đó đúng là thứ trong chiếc hộp đảm bảo. Tôi chắc đấy.”

“Và ông ta có tham gia vụ đánh bom nhà thờ ở đây không?”

“Ông ta không nói thẳng. Nhưng ông ta có nói ông ta đã là một thằng khốn phân biệt chủng tộc như đám người đó.”

“Cho đến khi ông ấy gặp mẹ anh hả?”

“Khỉ thật, Decker, anh đọc được suy nghĩ hay gì thế?”

“Đơn giản thôi, Melvin. Một gã cưới một phụ nữ da đen thì đâu thể vẫn phân biệt chủng tộc được.”

“Phải rồi,” Mars uể oải nói. “Ông ta nói... nói là ông ta đã giết bố ruột của tôi. Một kẻ hiếp dâm.”

“Ừm, anh có kể rồi.”

“Vậy là bố ruột tôi thì là kẻ hiếp dâm còn bố nuôi là kẻ giết người.”

“Thế thì có ảnh hưởng gì đến cá nhân anh chứ? Anh không chọn trở thành ai trong hai người đó cả.”

“Tôi vẫn ở giữa mà.”

“Chúng tôi sẽ lôi anh ra khỏi chỗ đó, Melvin.”

Mars lắc đầu. “Tôi không nghĩ có ai làm được, kể cả anh. Tôi toi rồi, anh bạn à. Tôi chỉ biết là bang Texas sẽ tìm cách để xách tôi về lại trong tù. Có khi đó lại là nơi tôi thuộc về.”

“Nếu anh thực sự nghĩ thế, thì anh tự giao nộp bản thân đi.”

“Gì cơ?”

“Tôi không chơi trò thương người như thế thương thân, Melvin. Tôi không có thời gian cho mấy trò đó. Anh cũng thế. Anh đã bảo anh sẽ đồng hành cùng tôi để điều tra vụ này. Tôi không cần anh cân nhắc lại đâu. Chỉ phí thời gian của hai ta thôi.”

“Anh không hề cố an ủi gì, phải không?”

“Nhào tôi không vận hành theo cách đó.”

“Anh may mắn đó.”

“Anh sẽ ngạc nhiên trước những khi tôi không may mắn đấy.”

“Cứ như trong suốt gần ấy năm tôi sống với một người lạ vậy. Một người tôi tưởng như tôi biết, hóa ra tôi chẳng biết gì cả.”

“Cứ như trong suốt gần ấy năm tôi sống với một người lạ vậy. Một người tôi tưởng như tôi biết, hóa ra tôi không biết gì cả.”

“Melvin à, anh biết mẹ anh mà. Bà ấy đã yêu anh thật lòng. Không hề dối trá. Và tình yêu của bà đã khiến một kẻ như Roy phải làm những điều mà bình thường ông ta sẽ không làm. Như là cứu anh khỏi hành quyết. Vậy nên có lẽ ông ta không yêu anh. Ông ta cũng không phải bố ruột của anh. Tôi nghĩ mẹ anh yêu anh đủ nhiều để bù đắp cho tất cả.”

Mars im lặng trong một lúc. “Tôi tưởng náo anh không vận hành để an ủi.”

“Tôi hiểu được tình yêu và những tác động của nó lên con người ta, Melvin, cả tốt cả xấu. Nào tôi có trực trặc thế nào, thì tôi vẫn hiểu được.”

CHƯƠNG 63

DECKER NGỒI BÊN mép giường. Ngoài trời vẫn còn tối, Mars đã quay trở về phòng mình rồi. Decker đã bảo anh ta tạm thời không kể gì với mọi người cả.

Decker không chắc tại sao anh lại muốn thế, chỉ là có gì đó không đúng lắm.

Họ có nên đi Tuscaloosa không? Khi mà anh biết câu trả lời nằm ở ngay đây?

Ba chàng lính ngự lâm.

McClellan, Eastland, Huey.

Decker cảm thấy như mình đã biết sự thật rồi. Anh chỉ không tài nào chứng minh được thôi. Thứ anh cần là bằng chứng. Rõ ràng, Roy Mars có bằng chứng cho anh. Vấn đề duy nhất là, anh không tài nào tiếp cận được Roy Mars. Kể cả nếu anh tiếp cận được, anh cũng làm thế nào mà thuyết phục ông ta trao bằng chứng? Mars cũng là một kẻ sát nhân. Họ đã biết ông ta giết Regina Montgomery. Về cơ bản thì ông ta đã thú nhận với Melvin rằng ông ta có tham gia vào những vụ đánh bom. Nếu họ bắt được ông ta, ông ta có thể sẽ phải ngồi tù đến hết đời. Có khi còn phải đối mặt với án tử.

Không có động cơ gì để ông ta phải hợp tác với họ cả. Ngay cả khi họ có thể đề nghị với ông ta một thỏa thuận, thì họ cũng chẳng làm được gì với cái hạn tù của ông ta. Mà ở tuổi của Roy, thế cũng tương đương với tù chung thân rồi. Chẳng phải một viễn cảnh mà ông Roy hiểu chuyện lại chấp nhận.

Vậy là Ba chàng lính ngự lâm bỗng chốc trở thành Ba chàng bất khả xâm phạm.

Nhưng Decker không thể từ bỏ. Bọn chúng phải chịu trách nhiệm cho những gì chúng đã làm. Anh không quan tâm đã bao nhiêu năm trôi qua. Người chết thì vẫn nằm đó vì những gì mà bọn chúng làm. Và những kẻ sát nhân thì đều đã có những sự nghiệp vững chắc, trong trường hợp của Eastland thì còn là một gia tài đồ sộ.

Decker cân nhắc thêm.

Thứ trong hộp đảm bảo. Không đời nào Roy lại đem nó theo mình. Sẽ quá dễ để mất nếu ông ta bị bắt.

Và ông ta cũng sẽ không cất nó ở nơi trú của ông ta vì cùng lý do.

Mặt khác, nó sẽ phải dễ tiếp cận.

Khía cạnh ấy thu hẹp phạm vi cho anh một chút, nhưng không đủ.

Có quá nhiều nơi cất giấu khả dĩ.

Nó không ở căn nhà. Quá nguy hiểm. Quá nhiều ánh mắt dòm ngó. Và rồi còn vụ cháy.

Vậy thì ở đâu?

Anh lật giờ ký ức về lần đụng độ với Roy Mars. Anh quan sát lại mọi thứ, phân tích mọi lời nói. Sau đó, anh xem xét lại những điều Roy đã nói với Melvin, tìm kiếm một chi tiết hữu ích.

Anh chẳng nghĩ là Roy đã chú ý gửi mã hay ẩn ý gì vào lời nói của ông ta. Nó sẽ phải tinh vi hơn thế.

Có thể là thông điệp không chủ ý.

Có gì không?

Nếu có, thì thông điệp đó cũng không hề đến với anh.

Và họ vẫn không có tin tức gì từ kẻ bắt cóc Davenport. Tại sao lại bắt cóc một người mà không có lý do gì?

Chà, không thể nào. Phải có lý do. Nhưng nếu không phải vì tiền chuộc hay đổi người, thì là gì chứ?

Một lần nữa, Decker không thể nghĩ ra câu trả lời.

Vậy là, trở lại câu hỏi ban đầu. Họ có nên đến Tuscaloosa không? Họ sẽ xem nơi từng là cơ quan NAACP trước khi chỗ đó bị đánh bom. Họ biết Montgomery đã ở đó. Được một liên minh hoặc tay sai của một trong Ba chàng lính ngự lâm bảo lãnh ư?

Họ không biết được điều đó, vì hồ sơ đã thất lạc từ lâu rồi.

Họ còn không có gì để trình trước tòa. Họ không thể xin được lệnh khám xét. Mà họ còn không biết họ định khám xét gì chứ?

Ba kẻ có tội có khả năng thoát được tội.

Decker thả người xuống giường, cảm giác chán nản đã đeo bám anh được một thời gian rồi.

Điện thoại anh đổ chuông. Anh xem giờ.

6 giờ 5 phút sáng.

Là Bogart gọi. Giọng anh ta có vẻ căng thẳng.

“D.C. gọi tôi và cả đội về.”

“Tại sao?”

“FBI đang cố gắng xây dựng một trụ sở mới. Tòa nhà Hoover đang sụp đổ.”

“Chuyện ấy thì liên quan gì đến anh?”

“Có vẻ như đã có những yêu cầu từ Đồi Capitol về việc Cục muốn đưa cơ sở mới vào hoạt động trong khi chúng ta, theo nguyên văn họ nói là ‘lãng phí tiền thuế của người dân vào những cuộc điều tra không cần thiết’. Vậy là tôi được điều về để làm chứng ở Đồi Capitol và cuộc điều tra này bị đình chỉ.”

“Để tôi đoán, Ủy ban Tài chính và Thuế vụ hả?”

“Thurman Huey rõ ràng là tinh tế hơn thế. Đó là một trong những tiểu ban, mà số lượng tiểu ban thì là vô tận. Ông ta không hề xuất đầu lộ diện. Tay ông ta sạch trơn. Nhưng tôi thì phải đi rồi.”

“Đã hiểu.”

“Có điều gì tôi cần được biết trước khi tôi đi không?”

Decker đấu tranh xem có nên kể với anh ta về cuộc gặp của Melvin và Roy không. Nhưng Bogart cũng đâu làm được gì về chuyện ấy? Anh ấy phải về D.C. để cứu lấy sự nghiệp của mình. Cứ để anh ta được tập trung.

“Không có gì. Chúc may mắn nhé.”

“Tôi nghĩ anh cần nhiều may mắn hơn tôi đấy, Decker. Tôi rất tiếc. Tôi cứ ẩn hiện bất chợt trong cuộc điều tra này.”

“Không tránh được mà.”

Decker tắt máy và lại nằm xuống.

Ba chàng lính ngự lâm đã bắt đầu phản công.

Huey đã khai hỏa.

Anh chỉ tự hỏi McClellan và Eastland đang âm mưu gì.

Kế hoạch đánh lừa họ của anh có vẻ đã thất bại rồi.

Thất bại ê chề luôn.

CHƯƠNG 64

“ĐI RỒI Ừ?”

Jamison nhìn chăm chăm Decker, họ đang ngồi trong phòng ăn của nhà nghỉ.

Decker gật đầu. Mars ngồi ngay cạnh anh.

“Là do Huey.” Decker liếc nhìn Mars. “Kể cô ấy nghe về tối qua đi.”

Mars thuật lại câu chuyện cho Jamison.

Vài phút sau, khi anh ấy đã kể xong, cô nói, “Được rồi, vậy là Roy sẽ không giúp chúng ta. FBI bị rút khỏi vụ án. Ta không có bằng chứng gì cả. Nghĩa là ngay lúc này đây, ta đang ở giữa hang cọp mà không có gì phòng vệ.

“Cô muốn rời thị trấn ư?” Decker hỏi.

“Tôi không biết. Anh muốn làm gì? Và đừng có nói là tìm ra chân tướng, vì cái đấy tôi biết rồi. Tôi nói về kế hoạch hôm nay cơ, thực ra, ngay bây giờ, chúng ta làm gì. Và bảo toàn mạng sống có lẽ là một mục tiêu hay đấy.”

Mars nói, “Cô ấy có lý đấy.”

Decker nói, “Giá mà ta tìm ra thứ Roy nắm giữ.” Bỗng, gương mặt anh rạng rỡ hẳn lên. “Melvin, mẹ anh được chôn cất ở đâu?”

“Người ta không chôn, mà hỏa táng bà ấy, rồi rải tro.”

“Anh chắc chứ?”

“Tôi chứng kiến mà, Decker. Chính tôi đã rải tro. Chuyện xảy ra trước khi tôi bị bắt. Tôi cũng làm vậy với tro của bố... à, người mà tôi tưởng là bố tôi. Nhưng tất nhiên, ta đều biết đó không phải ông ấy. Đó là tro của người đàn ông bị thế mạng.”

Mars lại chìm vào im lặng, mắt dán xuống đĩa. Anh ta vẫn chưa đụng đĩa tí nào.

Decker xoa cằm trong khi Jamison quan sát anh.

“Chà, trông các anh hứng khởi thật.”

Họ thấy Mary Oliver tiến lại chỗ họ, kéo theo một chiếc vali. Cô ngồi xuống chiếc ghế thứ tư, vuốt mặt ra chiều mệt mỏi.

“Khởi hành từ khi trời mới hửng sáng. Đổi chuyến ba lần, và cuối cùng cũng đến nơi. Tôi còn chưa đặt phòng nữa chứ.” Cô nhìn quanh. “Đặc vụ Bogart đâu rồi?”

“Anh ấy cùng với quân của mình bị điều về Washington rồi,” Jamison trả lời.

“Nửa hả. Chắc cô đang đùa?”

Jamison lắc đầu, “Giá mà thế.”

“Có tin gì về Davenport không?” Oliver hỏi.

Decker đáp, “Không thấy ai đòi tiền chuộc, không có gì cả.”

Oliver chộp lấy một miếng bánh mì nướng từ chồng bánh đặt giữa bàn rồi phết bơ. “Xin lỗi, trên máy bay họ không có bơ lạc. Máy bay lại còn nhỏ ngang cái xe của tôi nữa chứ.” Cô cắn một miếng bánh và thở ra.

Mars lo lắng, “Mấy vấn đề pháp lý thế nào rồi?”

Cô nhìn anh ta với vẻ cảm thông. “Tôi không nghĩ cậu phải lo gì đâu, Marvin. Theo quan sát của tôi thì các công tố viên ở Texas đều đã nhận ra cậu là một con rắn độc mà họ không nên động vào. Ít nhất là ở thời điểm này. Nếu họ có bất cứ động thái gì, tôi đã biết rồi.”

Anh ta thở phào nhẹ nhõm. “Chà, ít nhất cũng là một tin mừng.”

Oliver nghiêng cứu sắc mặt của anh ấy. “Marvin, có chuyện gì à?”

Anh ta ngược lên nhìn cô. “Ý cô là gì?”

“Tôi quen cậu đủ lâu để nắm bắt được cảm xúc của cậu rồi, có chuyện gì đó đang làm cậu phiền não.”

Jamison nói, “Tôi qua anh ấy được bố mình ghé thăm.”

“Chỉ là ông ta không phải bố tôi.”

Oliver nghẹn miếng bánh đang nhai dở. “Gì cơ?”

Mars lại giải thích lại cho cô luật sư.

Oliver choáng váng. “Lạy Chúa. Tôi chưa bao giờ có thể nghĩ... ý tôi là...” Chị chạm tay vào Mars. “Thật kinh khủng.”

Decker nói, “Điều đó cũng có nghĩa là Roy không có lý do gì phải giúp chúng ta.”

“Nhưng chờ đã. Tôi cần cập nhật chút. Mọi người phát hiện được gì rồi!”

Mars và Jamison cùng nhìn vào Decker. Anh hắng giọng. “Chúng ta có kẻ tình nghi rồi. Nhưng ta chưa có bằng chứng chống lại chúng.”

“Chúng là ai?”

“Trước tiên là, cảnh sát trưởng của thị trấn này,” Jamison nói. “Roger McClellan.”

“Cảnh sát trưởng! Chờ chút. Chính xác thì chúng ta đang nói về những tội ác gì?”

“Các vụ đánh bom hồi thập niên 60.”

Oliver có vẻ hoang mang. “Tôi không theo kịp. Đánh bom gì cơ?”

Decker lên tiếng, “Chúng tôi đã lần theo một vài manh mối. Và đã thu thập được ít thông tin. Nhưng ta vẫn cần có bằng chứng.”

Cô phục vụ đến và hỏi Oliver xem cô có muốn uống cà phê không. Cô nói, “Có, tôi muốn cà phê thật đậm nhé.”

Cô phục vụ mỉm cười và cầm chiếc cốc trước mặt Oliver lên. “Để tôi đổi cốc khác nhé, cô gái, nó bẩn rồi.”

“Cảm ơn.”

Decker bỗng lưỡng lự như thể anh vừa bị tát. Anh nhắm miệng một từ: Đối.

Oliver quay lại nhìn Decker, “Anh nghĩ anh có thể tìm được bằng chứng không?”

“Có một số cách. Nhưng không hề dễ dàng chút nào.”

Cô phục vụ quay lại và rót cà phê mới cho Oliver và mọi người. Sau khi cô phục vụ bỏ đi, Oliver nói, “Tôi có thể giúp gì? Nếu là vấn đề pháp lý, tôi chắc chắn có thể hỗ trợ.”

Decker gật đầu. “Cảm ơn. Chúng tôi rất có thể sẽ cần đến.”

Jamison nói thêm. “Mục tiêu bây giờ sẽ là tìm ra thứ mà Mars cất trong chiếc hộp đảm bảo. Chúng tôi nghĩ bằng chứng đó là quá đủ rồi.”

Oliver nói, “Và bởi vì ông ta đến gặp Melvin, chúng ta biết ông ta hẳn đang ở gần đây.”

“Ông ta đã ở gần đây,” Decker chỉnh. “Ông ta có thể đã đi xa rồi. Nếu ông ta lên máy bay thì còn xa nữa.”

Mars nhìn mọi người một lượt. “Tôi không nghĩ chúng ta nên đi theo hướng này.”

Mọi người quay lại nhìn anh ấy.

Oliver nói, “Melvin, chúng ta buộc phải làm thế.”

“Tại sao? Để sửa sai quá khứ ư? Theo tôi nhận thấy, thì một bà mẹ đã bị sát hại và một cậu bé trở thành trẻ mồ côi chỉ vì cuộc điều tra này. Kẻ mà tôi những tưởng là bố tôi hóa ra chỉ là một kẻ sát nhân máu lạnh. Mẹ tôi đã đang chết dần vì ung thư não trước cả khi bà nhận một viên đạn vào đầu. Decker, Milligan, và tôi suýt chết khi lũ khốn ấy phóng hỏa. Và những tội ác chúng ta đang nói đến xảy ra từ tận hồi những năm 60 ư? Tôi không nói là tôi không muốn đóng đinh những kẻ chịu trách nhiệm cho những vụ đánh bom ấy, nhưng mà cái giá phải trả là gì? Cô sẽ là nạn nhân tiếp theo ư, Mary? Hay là Alex? Hay Decker?”

Decker nói, “Chúng ta đều đã đồng ý tham gia điều tra mà.”

“Chà, tôi thì không. Tôi nghĩ có lẽ tôi cần tiếp tục sống quãng đời còn lại của mình.” Trước khi có ai kịp phản ứng, Mars đứng dậy và bỏ đi.

“Cậu ấy đang buồn và thất vọng thôi,” Oliver nói. “Tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy.”

“Cứ tạm thời kệ anh ấy đi,” Decker nói. “Anh ấy đã phải trải qua quá nhiều chuyện dồn dập. Và những cú sốc ấy đè nén anh ấy. Tôi cũng ngạc nhiên là anh ấy còn đứng vững đấy.”

“Cậu ấy rất cứng cỏi mà,” Oliver nói.

“Anh ấy phải cứng cỏi,” Decker đáp. “Chúng ta đều phải như vậy.”

CHƯƠNG 65

MỘT LẦN NỮA Decker bị đánh thức khỏi giấc ngủ.

Lần này, gã đàn ông đeo mặt nạ. Bàn tay đeo găng bịt lấy miệng anh. Tay còn lại cầm một khẩu súng lục bán tự động. Họng súng dí vào thái dương của Decker.

Quả là một cách đánh thức tài tình.

“Hãy nghe thật kỹ những gì tao chuẩn bị nói,” giọng nói trầm đục cất lên. “Gật đầu nếu mày hiểu.”

Decker gật đầu.”Mày có hai lựa chọn. Một là, từ bỏ những gì mày đang làm và về nhà. Thằng bạn mày đã được ra tù và hẳn sẽ vẫn được tự do. Chúng ta đảm bảo. Mày sẽ không điều tra gì nữa. Mày hiểu rõ lựa chọn đầu tiên chưa?”

Decker gật đầu.

“Lựa chọn thứ hai là mày tiếp tục điều tra. Hậu quả sẽ là mày sẽ mất dần những người thân cận. Đầu tiên là Jamison, rồi đến Oliver. Sẽ không gợn gàng đâu. Tao đảm bảo đấy. Sẽ không có đề nghị lần thứ hai. Một bước nữa thôi và họ sẽ chết. Sau đó sẽ đến mày. Mày đã hiểu hậu quả của lựa chọn thứ hai chưa?”

Decker gật đầu lần nữa.

Rồi có gì đó đâm vào cổ anh, mắt anh trợn ngược lại vào hốc mắt, và anh ngất lịm.

Một lát sau, mí mắt anh giật giật rồi mở ra.

Decker ngồi bật dậy nhanh đến mức anh cảm thấy buồn nôn. Anh thấy không khỏe, nhưng anh cố hít thở sâu và ruột gan anh bớt cồn cào. Anh xoa xoa chỗ binh cắm kim tiêm trên cổ. Thuốc mê rất mạnh. Nó làm anh li bì trong một giây.

Anh chậm rãi thả các ngón chân xuống sàn, rồi từ từ đứng dậy. Anh hơi lảo đảo lúc đầu, nhưng rồi cũng lấy lại được thăng bằng, anh vào nhà tắm và tạt nước vào mặt.

Anh xem giờ.

Sáu giờ sáng.

Anh không biết anh đã lịm đi trong bao lâu nữa.

Bất cứ kẻ nào đã ở đây đêm qua cũng đã đi từ lâu rồi, chuyện đó thì anh chắc chắn.

Anh quay lại trong phòng và ngồi xuống mép giường.

Hai lựa chọn. Hai lực chọn rất khác nhau.

Anh rên rỉ và che mắt mình lại với bàn tay to bụi của mình.

Suốt một lúc lâu, anh chỉ ngồi đó, cố đưa ra quyết định.

Anh đứng dậy mặc đồ, đi bộ sang phòng Mars và gõ cửa.

“Vâng?” Anh ta lên tiếng ngay.

Rõ ràng là Mars đã dậy từ lâu rồi. Có lẽ anh ấy còn không ngủ suốt đêm qua.

“Decker đây, chúng ta cần nói chuyện.”

Mars mở cửa và Decker bước vào phòng. Mars đóng cửa lại luôn, hai người đàn ông to lớn đứng đối diện nhau ở giữa phòng.

“Nghe này,” Mars mở lời. “Tôi biết là tôi đã hứa với anh, nhưng đó là trước khi vụ án này lần lại tới tận những năm 60. Ngoài kia không chỉ có Roy mà chúng ta phải đối phó. Ông ta đã đủ tệ rồi. Giờ còn có lũ sát nhân theo sau chúng ta nữa, Decker à.”

Decker nói, “Tôi biết. Chúng vừa mới ở trong phòng tôi xong.”

Mars chỉ nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu. “Nói lại xem?”

Decker thuật lại nhanh chóng hai khả năng anh vừa tiếp nhận.

“Vậy là anh sẽ bỏ vụ án?”

“Không, tôi muốn ba người rời khỏi thị trấn này ngay. Tôi sẽ gọi cho Bogart và kể cho anh ta hay. Anh ta có thể sắp cắt cử vệ sĩ giám sát mọi người cho đến khi chuyện này kết thúc.”

“Ý anh là cho đến khi anh chết à?”

“Tôi không nói trước được tương lai đâu, Melvin.”

“Với tôi thì khá rõ ràng đấy. Anh tiếp tục điều tra, chúng giết anh “

“Và đó là lựa chọn của tôi.”

“Sao anh có thể sẵn sàng chết vì chuyện này chứ? Nó còn không phải chuyện của anh.”

“Nó là chuyện của tôi, vì tôi quyết định như thế.”

“Tôi chẳng hiểu nổi anh, anh bạn, tôi thực sự không hiểu được.”

Decker ngồi xuống một chiếc ghế, ngẩng lên nhìn anh ấy, “Đài phát thanh đã phát tin đúng thời điểm thôi, Melvin.”

Mars ngồi sụp xuống mép giường. “Chà, chuyện đó đã làm rõ mọi thứ nhỉ?”

“Tôi đang lái xe từ Ohio đến Virginia để nhận công việc mới. Thì bỗng nhiên, vì một lý do nào đó, tôi mở đài lên. Và ngay vào lúc đó thì người ta đưa tin.”

“Tin gì?”

“Tin về anh, Melvin. Chết một phút thôi và tôi có thể sẽ không bao giờ biết về chuyện của anh. Và những chuyện đã xảy ra có thể sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Vậy là anh tin vào định mệnh à?”

“Không, tôi tin vào việc không phốt lờ những gì ngay trước mắt.”

“Chúng nói chúng sẽ giết anh đấy.”

“Và điều đó cho tôi hi vọng.”

“Anh mất trí rồi à?”

“Vì có gì chúng phải đe dọa tôi nếu như chúng không sợ tôi chứ?”

“Anh nên thấy sợ.”

“Tôi có sợ. Tôi sợ mỗi lần đặt chân vào sân bóng. Hay đi vòng tuần tra hồi còn là cảnh sát. Nhưng nỗi sợ không ngăn tôi làm việc của mình.”

“Vậy là anh vẫn ở lại?”

“Đúng vậy.”

Mars thở dài nhìn quanh phòng, như thể anh ta có thể tìm thấy câu trả lời quanh đây.

“Vậy thì, tôi cũng sẽ ở lại.”

“Không được đâu, Melvin. Anh đã mất hai mươi năm cuộc đời rồi. Tôi sẽ không trở thành lý do khiến anh mất nốt quãng đời còn lại đâu.”

“Chà, như anh đã nói, đó là lựa chọn cơ mà. Chúng cố giết ta một lần rồi. Và chuyện ấy làm tôi tức điên. Và khi tôi tức điên, tôi chơi cừ nhất trên sân bóng. Tôi gọi đó là sự hỗn loạn có kiểm soát.”

“Hắn anh cũng vậy khi ta đấu nhau.”

“Phải. Ở vòng thứ hai, một tiền vệ bên đội anh bảo tôi chạy như một bé gái.”

“Anh ta vẫn luôn là một tên ngốc.”

“Tôi sẽ ở lại, Decker à. Nếu giờ tôi đi và có chuyện gì xảy ra với anh, tôi sẽ ám ảnh suốt quãng đời còn lại mất.”

“Thì có sao đâu? Chúng ta đâu phải bạn tri kỷ hay gì.”

“Nhưng anh mạo hiểm mạng sống của mình vì tôi. Anh khám phá ra phần quá khứ của tôi mà tôi chưa từng biết đến. Tôi không thể quay lưng lại với anh lúc này được.”

Decker chậm rãi gật đầu. “Jamison và Oliver sẽ không tiếp nhận chuyện này tốt lắm đâu.”

“Họ sẽ nghe nếu anh bảo họ là Bogart muốn họ về D.C. để nghiên cứu khía cạnh khác của vụ án trong khi ta tiếp tục điều tra ở đây.”

“Và anh nghĩ họ sẽ tin chuyện ấy?”

“Nếu anh kể với Bogart những gì xảy ra đêm qua, tôi nghĩ ông ấy sẽ thuận theo thôi. Có lẽ Mary sẽ quay về hoàn thành nốt mấy lảng nhảng pháp lý của tôi ở Texas. Nghe hoàn toàn hợp lý mà. Và Jamison thì đến D.C. Lúc đầu ta có thể đi cùng cô ấy để tránh bị nghi ngờ.”

“Nghe như một kế hoạch chiến đấu đấy. Và nếu mọi thứ trở nên rắc rối, hãy áp dụng chiến thuật hỗn loạn có kiểm soát của anh nhé.”

“Ngay sau túi quần tôi và luôn sẵn sàng.”

“Ta đang ở hiệp thứ tư¹ rồi, Melvin.”

¹ Hiệp cuối trong một trận đấu bóng.

“Thời điểm tôi chơi hết sức đấy.”

“Tôi nghĩ ta sẽ cần hết sức lực của anh trong trận này,” Decker đáp.

“Và không có ai lại muốn đổi vị trí với tôi đâu. Kể cả anh, tôi cá là như thế.”

Decker nhìn chăm chăm vào anh ta một lúc lâu.

“Gì thế?” Mars hỏi.

“Lại là từ đó. Cô phục vụ ở quán ăn cũng dùng từ ấy.”

“Từ nào?”

“Đổi.”

“Đổi? Thế thì giúp gì được ta?”

“Tin tôi đi, có đấy. Thực ra, nó đã làm thay đổi gần như mọi thứ.”

CHƯƠNG 66

“CHÚNG TA ĐANG làm cái quái gì ở đây thế, Decker?” Jamison hỏi.

Họ đã bay đến D.C. và ngồi trong một phòng trống ở trụ sở của FBI.

Anh chỉ vào tập tài liệu để mở giữa bàn, trả lời cô, “Nghiên cứu một vụ án khác.”

“Nhưng mà tại sao chứ?”

“Vì vụ kia ta đến ngõ cụt rồi. Tôi không nói là chúng ta bỏ hẵn, nhưng tạm thời lúc này, ta sẽ tập trung vào một vụ khác.”

“Thế còn Mary Oliver?”

“Cô ấy về lại Texas giải quyết các khiếu nại pháp lý của Melvin rồi. Còn nhiều thủ tục giấy tờ cần nộp. Mà anh ấy cần số tiền ấy. Không thì anh ấy còn gì đâu.”

“Và Melvin? Anh ấy đâu rồi?”

“Quanh đây thôi, đang ở ẩn chút.”

Cô ngồi thụp xuống ghế, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt hờn dỗi. “Tôi không thể tin được là anh mới bỏ cuộc”

“Tôi không bỏ cuộc.” Anh ngừng lời, rồi nói tiếp với vẻ cam chịu, “Chúng đã đe dọa tôi, ngay trong phòng nhà nghỉ ở Mississippi. Một kẻ cầm súng, đeo mặt nạ. Hắn nói nếu ta không lùi bước, chúng sẽ giết từng người một. Cô, tôi, Melvin, Davenport, Oliver, và thằng bé nhà Montgomery, tất cả mọi người. Chết hết.”

Jamison rướn người lên trước. “Mẹ kiếp. Vậy là chúng đang giữ Davenport hả? Anh nói với Bogart chưa?”

“Rồi, nhưng anh ấy đang lu bu. Huey đã sắp xếp cả đấy. Giờ anh ấy mắc kẹt ở đây.”

“Vậy chúng ta cứ, gì chứ, không làm gì hết hả?”

“Tạm thời thì không. Nhưng trong tương lai thì có thể.”

Cô nhìn vào những tập hồ sơ trước mặt họ. “Chẳng có vụ nào ở đây đáng nghiên cứu hơn cả.”

“Tôi đồng ý. Nhưng chúng ta cần hành động khôn ngoan.”

Cô lờm anh. “Nếu anh lo cho tôi, thì tôi có thể tự lo cho thân mình nhé. Tôi có súng mà.”

“Thực ra, tôi lo cho Melvin và Mary Oliver cơ.”

“Vậy là lũ tội phạm thẳng rồi hả, có phải anh đang nói thế không?”

“Tạm thời thôi. Đây là một trận đấu dai dẳng, Jamison. Và đó giờ tôi vẫn luôn đấu những trận dài hơi.”

Cuối ngày hôm ấy, Decker gặp Bogart.

Bogart nói, “Tôi đang chuẩn bị cho mấy quan chức tới làm chứng ở Đồi Capitol trong vài tuần tới. Trong thời gian đó, tôi sẽ không thể ở giúp anh.”

“Vậy ra là Huey có lo lắng nhỉ?”

“Đó có thể không phải là một tín hiệu tốt.”

“Nó là tín hiệu tốt nếu chúng nghĩ ta có thể tìm ra bằng chứng chứng minh tội giết người của chúng.”

“Anh đã nhận lời đe dọa ngay tại phòng mình đấy, Decker. Những kẻ này không nói suông đâu.”

“Đồng ý, nhưng chúng ta vẫn chưa có bằng chứng gì.”

“Anh có thể sẽ không bao giờ tìm được bằng chứng.”

“Nếu tiếp cận được Roy Mars, thì chúng ta sẽ có cơ hội.”

“Có khi ông ta đang ở nước ngoài và ta không thể dẫn độ ông ta về đây.”

“Ta vẫn có một cơ hội.”

“Khả năng đi đời của anh nhiều hơn hẳn đấy. Lời khuyên tôi dành cho anh là hãy nằm yên và để mọi chuyện nguội đi. Tôi không thể cung cấp cho anh bất kỳ biện pháp bảo vệ nào đâu.” Bogart chăm chú nhìn Decker. “Nhưng tất nhiên là anh sẽ không nghe theo tôi rồi.”

“Thế không có nghĩa là lời khuyên của anh không tốt hay tôi không biết ơn. Nhưng, không, tôi không thể nghe theo. Đây là những kẻ sát nhân. Chúng cần phải trả giá. Đơn giản thế thôi.”

“Và nếu như anh chết khi đang cố bắt chúng?”

“Có người thực thi pháp luật nào không phải đặt câu hỏi đó cho bản thân mình mỗi ngày? Và họ vẫn mặc đồng phục mà ra khỏi nhà thôi.”

“Nhưng anh không còn là cảnh sát nữa.”

“Tôi vẫn cảm thấy như một cảnh sát.”

“Còn Mars thì sao?”

“Anh ấy sẽ đồng hành với tôi.”

“Anh có chắc làm thế là thông minh không?”

“Anh ấy lớn rồi. Chẳng gì tôi có thể làm mà ngăn anh ấy lại. Mà hợp sức lại thì chúng tôi sẽ an toàn hơn là đánh lẻ. Hai cựu cầu thủ chống đỡ cho nhau đấy.”

“Kế hoạch ban đầu của anh là theo dõi McClellan nếu ông ta cố liên lạc với mấy chàng ngự lâm còn lại. Kế hoạch ấy đã không thành công, chúng ta đã bị rút khỏi cuộc điều tra. “

“Tôi biết. Chúng ta sẽ phải xem xét vụ việc từ một góc độ khác.”

“Vậy là anh muốn tôi giữ Jamison ở lại đây à?”

“Tôi rất biết ơn sự giúp đỡ của anh. Cô ấy vẫn chưa biết tôi định làm gì đâu?”

“Trong khi hai người đâm đầu vào một con đường đầy chông gai hả? Nghe như năm 50 ấy. Jamison không giống một thiếu nữ gặp nạn lắm.”

“Không.”

“Vậy thì?”

“Thì đây là kế hoạch của tôi. Jamison, mặc cho những khả năng của cô ấy, thì cô ấy vẫn không phải là một cảnh sát.”

“Mars cũng thế.”

“Anh ta khỏe hơn cả tôi và anh gộp lại. Tôi chẳng thể nói là tôi không thấy an toàn hơn khi có anh ta đồng hành. Mà đây lại là một vụ việc liên hệ đến anh ta nhiều hơn bất cứ ai trong chúng ta. Và anh ta đã quyết tâm ở lại đến cùng.”

“Cơ bắp đấu lại với súng ư? Anh nghĩ bên nào sẽ thắng?”

“Cơ bắp đấu với trí não? Anh nghĩ bên nào sẽ thắng?”

“Vậy là anh đã lập kế hoạch?”

“Tôi có kế hoạch.”

“Đề phòng có gì xảy ra, muốn chia sẻ không?”

“Tôi không thể.”

“Tại sao lại không chứ?”

“Vì nó không được hợp pháp lắm và tôi không muốn gây rắc rối cho anh.”

“Anh có thể ít nhất cho tôi biết nó dựa vào đâu không?”

“Được. Kế hoạch dựa trên một sự tráo đổi tạm thời.”

Bogart nhìn anh đầy nghi ngờ. “Chính xác thì nghĩa là gì cơ?”

“Nghĩa là thế đấy, chính xác luôn.”

CHƯƠNG 67

BA CHÀNG LÍNH ngự lâm đều có mặt.

Trên một chiếc máy bay riêng. Không hơn không kém.

Chiếc máy bay của Danny Eastland. Hay đúng hơn, là của công ty mà ông ta xây dựng nên phần lớn nhờ các hợp đồng quốc phòng của chính phủ. Đây từng là vùng đất của những chiếc ốc tai¹ hồng trị giá nghìn đô và những chiếc laptop triệu đô. Giờ nó thường chứa phần mềm và nền tảng phần gián hơn, với giá trị mỗi chuyển một tỷ dollars.

1 Đai ốc có hai cánh để có thể vịn bằng ngón tay cái và một ngón tay vào đỉnh ốc hoặc bu lông.

Giờ đây, khi mà Eastland làm việc với vấn đề mạng mẽo nhiều hơn là súng đạn thì chiếc máy bay của ông ta lại càng to hơn. Chi phí sản xuất thấp hơn nhiều mà khả năng chọc lười một nghìn tỷ byte nội dung nhảm nhí của Chú Sam² thì đem lại lợi nhuận cao hơn nhiều.

2 (Tiếng anh: Uncle Sam; viết tắt là U.S.) là biệt hiệu và hình tượng nhân hóa của Hoa Kỳ, thông thường được miêu tả là hình tượng ông già người Mỹ gốc Châu Âu mặc lễ phục gile, đầu đội mũ chóp cao có kiểu hoa văn cờ sao và sọc, thân hình cao gầy, để râu dê, phong độ tuấn tú, tinh thần khỏe mạnh.

Ba người đàn ông bấy giờ đã ngoài bảy mươi tuổi, ngày sinh nhật của họ đều cách nhau hai tuần. Họ từng là siêu sao ở Cain, ba công nhân nổi tiếng nhất bật lên từ cái thị trấn nhỏ bé.

Eastland, nhà tư bản lớn.

Huey, chính trị gia thành đạt.

McClellan, cảnh sát lão thành.

Họ là những hành khách duy nhất trên chiếc G5. Hai phi công ngồi cách họ một tấm cửa đóng kín ở phía trước.

McClellan rót đồ uống cho mọi người và ba người đàn ông đối mặt nhau quanh bề rộng của chiếc bàn gỗ gụ bóng loáng, trên độ cao hơn một

nghìn km.

Về ngoài của họ đã hư hao. Thế trạng bắt đầu teo tóp. Ai trong số họ cũng được hưởng những dịch vụ chăm sóc sức khỏe tuyệt vời, nên họ vẫn còn đến mười hay thậm chí hai mươi năm nữa, nhưng những năm ấy có nguy cơ sẽ không phải những năm tháng dễ chịu. Họ hiểu rõ khả năng này.”

Vẫn còn có phụ nữ trẻ theo đuổi Eastland, nhưng chỉ vì gia tài của ông ta thôi. Bà vợ thứ ba đã ngốn đủ của ông để ông không còn sẵn sàng dẫn thân vào một cuộc hôn nhân pháp lý nào nữa. Giờ đây ông chỉ tập trung vào sự nghiệp của mình, và những khi ông thèm mùi tình dục, một người phụ nữ trẻ sẽ được trả tiền để phục vụ ông, rồi cô ả sẽ bị đưa đi ngay sau đó. Quy trình trơn tru. Ông đã có ba người con với ba bà vợ khác nhau rồi, lũ con ông đều là những nỗi thất vọng ê chề. Một đám con ngậm thìa bạc, vì ông đã phát lên quá sớm. Và ông vẫn chưa có cháu chắt, vì có vẻ như đám con vô dụng của ông thậm chí còn không cho ông một đứa cháu được. Gần đây, ông bắt đầu tự hỏi rồi đây ông sẽ để lại gia tài của mình cho ai.

Thurman Huey là một người đàn ông góa vợ. Người vợ gắn bó với ông hơn bốn mươi năm đã chịu thua trong trận chiến dai dẳng với căn bệnh ung thư vú vào mùa hè năm ngoái. Ông hiện đang được an ủi với bốn người con và mười hai người cháu của mình, cùng với cả một góa phụ thích hợp mới chuyển đến D.C. sau cái chết của người chồng trong cuộc hôn nhân kéo dài ba thập kỷ. Dầu vậy người vợ quá cố của ông là một người không có thể thay thế được. Ông cảm thấy lạc lối khi giờ bà đã ra đi, nhưng ông phải quản lý ví tiền của cả cái quốc gia này nữa. Mỗi chu kỳ bầu cử lại có nhiều người vào Quốc Hội hơn, những người ngáng đường nhiều hơn là nắm quyền, nên công việc của ông ngày một khó khăn thêm. Nhiều năm trước, ông đã có thể rời Đồi Capitol và làm một chuyên viên vận động hành lang hoặc tư vấn viên, công việc chính của ông sẽ chỉ là gọi điện, ăn trưa và ăn tối, để dành mấy việc nặng cho bọn trẻ ranh rồi kiếm cho mình một tài sản kết sù. Giờ thì ông hi vọng ông có thể tận tâm tận lực cùng công việc hiện tại. Ông tin là ông đang cống hiến cho đất nước mình. Công việc này là thứ duy nhất ông còn.

Roger McClellan mặc thường phục. Ông ta là người nghèo nhất trong đám, vì lương cảnh sát trưởng ở một thị trấn nhỏ thì chưa bao giờ nhiều. Người phụ nữ ông đã kết hôn cùng bốn mươi năm trước hiện vẫn còn sống,

nhưng đã bỏ ông được mười lăm năm rồi. Là do “những khác biệt không thể hòa giải”, một trong những lý do phổ biến nhất của các vụ li hôn. Nếu mà vợ cũ của ông có nhắc đến nhiều năm bạo hành thể xác trong đơn ly hôn thì mới đúng với sự thật hơn.cả. Con cái họ cũng đã phải trải qua chuyện tương tự. Chúng đã trưởng thành và đi xa, không bao giờ quay trở lại, bởi vì hà có gì mà chúng lại quay về cơ chứ?

Từ khi còn trẻ, McClellan đã rất nóng tính. Bất cứ khi nào thua một trận bóng ở trường trung học hay đại học - họ đã từng học chung tại Đại học Mississippi và cùng chơi bóng mà - hai chàng ngự lâm còn lại luôn phải giữ ông lại để ông không xô xát với các thành viên ở đội chiến thắng.

Huey nhấp một ngụm rượu. Eastland làm một ngụm lớn hơn.

McClellan tu hết cốc và đứng dậy rót cho mình một cốc khác.

Khi ông về chỗ, Huey hăng giọng nói, “Tôi thực sự tin là chúng ta đã qua được phần khó nhất rồi. FBI đã chính thức rút khỏi cuộc điều tra và quay trở về D.C.”

Eastland gật đầu, nhưng McClellan nhìn hai người bạn của mình như thể họ mới nói với ông rằng Trái Đất là một mặt phẳng vậy.

“Thật nhảm nhí, Hugh,” ông nói. “Hugh” là biệt danh mà chỉ có họ dùng với nhau.

Eastland lắc đầu, “Tôi không đồng ý, Mac. Chúng đã quắp đuôi chạy về D.C. rồi mà.”

“Đừng cả tin thế. Tôi đã ngồi đó và nghe tên béo...”

“Decker,” Huey chen vào.

“... tên béo ấy,” McClellan tiếp tục, “lải nhải luôn hồi về việc hãn sẽ xử chúng ta theo pháp luật và có thể tổng chúng ta sau song sắt mà chẳng nhọc công ty nào. Hai người không nghe thôi. Nhưng tôi thì chắc chắn rồi. Tên đó sẽ tấn công. Tôi đã đối mặt với nhiều tên tội phạm trong đời. Hai người thì không. Tôi đã thấy cái nhìn đó nhiều lần trước đây. Tên đó sẽ tấn công.”

“Một khát vọng mơ hồ của hãn thôi,” Huey nói. “Tôi có đủ thẩm quyền xác nhận rằng cuộc điều tra đã chính thức kết thúc.”

“Đủ thâm quyền!” McClellan hoài nghi. “Ở D.C. thì làm gì có chuyện ấy.”

Eastland nói, “Tôi đã cử tình báo đi theo dõi rồi, tôi không nói tại sao cả, thật đấy, tất nhiên rồi, và họ cũng đã đưa ra kết luận tương tự.”

“Đấy có phải những tình báo sáng dạ đã nghĩ Iraq có vũ khí hủy diệt hàng loạt không?” McClellan bật lại. “Vì nếu vậy, tôi sẽ không cược bất cứ mảnh đất nào vào cái trí thông minh chết tiệt ấy.”

Huey xuýt xoa. “Mac, làm ơn đừng tự tạo thêm chuyện nữa. Chúng không có bằng chứng. Không tài nào mà chúng có bằng chứng được đâu.”

“Ông đã quên mất Aaron Callahan, hay còn được biết với cái tên Roy Mars. Ông ta có bằng chứng. Và thằng khốn ấy còn sống.”

“Chúng tôi có nghe rồi, nhưng mà vẫn chưa thấy một bằng chứng xác thực nào về chuyện ấy cả,” Huey chỉ ra.

“Thằng quái nào lại đưa thằng nhóc da màu ấy ra khỏi tù ngoài ông già nó chứ? Mà làm thế quái nào mà Callahan lại đi cưới một con da màu chứ? Tôi không thể hiểu được. Ông ta đã là một người trong nhóm mà.”

Eastland nói, “Ông ta chưa từng trong nhóm. Ông ta tham gia, được trả công. Chưa từng cùng hội cùng thuyền. Ông ta chỉ muốn tiền thôi.”

“Ông ta đã có cùng suy nghĩ,” McClellan không chịu thua. “Nghĩ những gì một người da trắng nên nghĩ. Ý tôi là vậy đấy.”

“Và nếu như ông không săn đuổi ông ta sau khi xem cái bản tin trên ESPN ấy, thì ta đã không rơi vào tình huống này,” Eastland gắt. “Ông chưa từng nghe đến câu ‘để con chó ngủ yên’ à? Hàng thập kỷ qua, ông ta chưa từng để lộ bí mật của chúng ta, Mac. Và rồi ông chọc vào tổ ong bầu, giờ thì nhìn xem.”

McClellan thốt lên, “Tôi không sống với thanh gươm treo trên đầu đâu. Ông có nhiều tiền để thuê luật sư giỏi tùy ý. Ông có thể phản biện được. Tôi thì không. Tôi dành cả đời mình để bảo vệ công chúng, Danny, trong khi ông làm giàu và ngày một giàu hơn, còn Hugh thì kiếm cho mình một văn phòng lớn ở D.C. Thế nên thứ lỗi cho tôi khi tôi muốn tự vệ nhé.”

McClellan trông sôi máu đến nỗi ông ta có thể nhảy qua bàn mà vồ lấy Eastland.

Rõ ràng là cảm nhận được điều này, Huey nhanh chóng nói: “Được rồi, hãy bình tĩnh lại và suy nghĩ kỹ. Ta không thể mất trí vào lúc này. Thôi nào, Mac. Bọn tôi không phải kẻ thù của anh.”

McClellan lườm Eastland thêm một lúc nữa rồi ngồi xuống.

Huey nói, “Giả như ông ta còn sống, tại sao giờ lại ra mặt? Ông ta cũng sẽ vào tù luôn.”

“Lạy Chúa, hai người,” McClellan thốt lên. “Hai người đã vươn cao đến mức hai người tự phụ nghĩ rằng mình khôn hết phần thiên hạ. Hẳn chẳng cần phải ra mặt. Cứ gửi thư điện tử những gì hẳn có đến tờ New York Times. Hoặc CNN. Hoặc Bộ Tư pháp. Ông biết rõ hẳn nắm gì trong tay. Hẳn lấy cắp từ chúng ta. Ta đã thật ngu ngốc khi vén áo cho người xem lưng.”

“Ông ta đã có thể làm thế bất cứ lúc nào trong suốt bốn mươi năm qua,” Eastland kiên nhẫn chỉ ra. “Nhưng ông ta không làm thế.”

“Và như Danny khuyên, để con chó ngủ yên lần này, chúng ta sẽ vượt qua thôi,” Huey nói thêm.

“Và mọi thứ cứ tiếp diễn như chúng vốn đang vận hành,” Eastland nói. “Đừng làm chao đảo con thuyền này.”

McClellan lắc đầu. “Các ông không hiểu. Các ông không nhìn ánh mắt Decker. Và tôi có nghiên cứu về hẳn rồi. Hẳn là một trong những cảnh sát thông minh nhất vùng Trung Tây. Hẳn ta được đề nghị làm việc với một đội đặc nhiệm mới do FBI thành lập. Nhưng bỏ qua chuyện đó, tôi vẫn có thể đọc được ánh mắt của một người. Như hồi xưa tôi đọc vị được bọn tiền vệ trên sân bóng. Ai đã đoán được nhiều ý đồ hơn tôi trong hội nghị trường ba năm cuối, hả? Ai chứ? Nói tôi nghe!”

“Không ai cả,” Eastland mệt mỏi trả lời. “Mac song phương, ra và vào.”

“Chính xác. Và tôi đang nói với các ông rằng tên đó không dễ chịu khuất phục đâu.”

“Phải, ông đã nói khá rõ ràng rồi,” Huey nói.

Eastland hỏi, “Chính xác thì ông muốn chúng tôi làm gì, Mac? Cứ ngả bài đi.”

McClellan tu nốt ly rượu và cân nhắc câu trả lời.

“Nếu là hồi xưa thì câu trả lời rõ ràng rồi.”

Eastland liếc nhìn Huey. Huey vẫn dán mắt vào McClellan.

“Ông đang gợi ý là, gì chứ, cho anh ta đi đời hả?”

Huey nói, “Đó là năm mươi năm trước, Mac. Đây là một thời điểm khác. Một thế giới khác rồi.”

McClellan đập tay xuống bàn. “Hồi đó lối sống của ta bị đe dọa và ta hành động. Ta chẳng để con chó nào ngủ yên cả. Giờ chúng ta lại bị đe dọa. Và tôi muốn nói là ta cần phải hành động. Thế giới chưa thay đổi nhiều đến thế đâu. Thực ra, con lắc đang quay về vị trí cũ. Ông cứ nhìn quanh xem. Các chính trị gia đều nói về chuyện ấy. Luật pháp bị làm lơ. Chết tiệt, Hugh từ vị trí ấy ông tự quan sát được đấy. Mọi người đã chán ngán cái màn tào lao này rồi. Đến lúc rồi. Quý thần ơi, vì tương lai của nước Mỹ chứ không phải gì đâu.”

Huey đưa mắt nhìn hướng ra ngoài cửa sổ máy bay, đến những đám mây trắng bên dưới họ. “Những gì ta làm hồi ấy là ngu ngốc. Ta còn trẻ dại và nóng nảy. Đây là một sai lầm.”

“Ông không thực sự tin thế,” McClellan nói.

Huey đối mặt ông ta. “Tất nhiên là tôi tin thế. Tôi là một luật sư. Tôi đã là thành viên của Quốc Hội trong hơn ba thập kỷ. Tôi là chủ tịch của ủy ban được cho là quan trọng nhất trên Đồi Capitol.”

“Toàn vớ vẩn,” McClellan nói, lắc cái ly rỗng của mình. “Chẳng có nghĩa đích gì lúc này. Chết tiệt! Thế nên đừng có lôi ra mà lèo tèo, ngài Cao lớn và Hùng vĩ¹ ạ.”

¹ Ý nói Huey kiêu ngạo.

“Tôi là Giám đốc điều hành của một công ty giao dịch thương mại, Mac,” Eastland nói. “Đây không phải những năm 60 nữa. Hugh đúng đấy. Chúng ta đâu còn là bọn trẻ trâu suy nghĩ bằng mộng nữa.”

McClellan chỉ tay vào họ. “Chính những thái độ như vậy đã dẫn đất nước này thụt lùi như hiện nay. Chuyện xấu xảy ra khi những người tài không làm gì cả.”

Eastland trao đổi một cái nhìn khác với Huey.

Huey nói, “Ta luôn bỏ phiếu trước khi hành động, đúng không?”

Eastland nói, “Đúng.”

Huey nói, “Và phiếu của tôi là trừ khi tình hình thay đổi, chúng ta sẽ lùi bước và không làm gì thêm cả.”

Eastland nói: “Tôi cũng vậy.”

McClellan trừng mắt nhìn họ một lúc lâu trước khi nói, “Hai người đã thực sự biến thành hai gã hèn nhát như đàn bà.”

“Chúng tôi đang thực tế, Mac,” Huey nói. “Và chúng tôi đã bỏ phiếu. Ông phải tôn trọng điều đó.”

McClellan nói, “Tôi có. Bây giờ thôi. Nhưng nếu tình thế thay đổi, hai người sẽ tôn trọng việc ta giết lũ khốn ấy chứ?” Khi hai người còn lại không nói gì, ông lên giọng. “Có hay không? Hay lại bỏ phiếu rồi quắp đuôi mà chạy?”

“Nếu có biến, ta sẽ hành động,” Eastland nói, và Huey gật đầu.

“Ý ông là, ta sẽ giết chúng,” McClellan đính chính.

“Nếu thực sự đến nước đó,” Eastland đáp. “Tôi sẽ không vào tù vì chuyện này đâu. Đã quá lâu rồi, và tôi nghĩ ta đã trả đủ nợ. Ta đã làm nhiều việc có ích cho thế giới.”

“Amen nhé,” Huey nói. “Một đời cống hiến. Cân bằng đấy. Với những gì ta đã làm,” ông nói thêm. “Năm mươi năm chính trực điểm vài hành động nông nổi mà giờ ta hối hận. Tôi đã giúp rất nhiều người. Lương tâm của tôi giờ đã rõ. Chúa đã tha thứ cho tôi, tôi thực sự tin vậy.”

“Tôi cũng thấy vậy, Eastland nói. “Tôi đã đem hàng triệu dollars cho từ thiện. Cố gắng biến thế giới này thành một nơi tốt đẹp hơn. Tôi còn tài trợ cho các chương trình hỗ trợ trẻ da đen và trẻ Mỹ nữa. Giúp đỡ chúng một chút. Phần đông bố chúng đều đã vào tù. Thật đáng buồn. Nhưng tôi đã bù đắp lại quá khứ. Tôi cảm thấy tốt, về con người của tôi bây giờ. Ai cũng phạm sai lầm khi còn trẻ. Ta cũng vậy. Nhưng có thể nói là, ta đã trả được món nợ ấy.”

“Hai người có thể hối hận về quá khứ, tôi thì chắc chắn không,” McClellan cúi kính.

“Ông cần im miệng đi,”_Eastland có vẻ cảnh giác. “Thế giới thay đổi rồi. Ông không thể làm cảnh sát trưởng, ngay cả ở Mississippi, mà nói năng như vậy. Không thể. Ông cứ nghĩ thế nếu ông muốn, nhưng vì Chúa, giữ những ý nghĩ ấy trong đầu thôi.”

“Chắc rồi, cái đồ lo lắng về ba cái vấn đề đúng đắn chính trị tào lao,” McClellan gầm gừ. “Đừng nói là hai người đã biến thành cái đám chết tiệt ấy.”

Eastland nói, “Tôi đang nói là thế giới này đã thay đổi. Tôi đã tiếp xúc với rất nhiều người da đen. Giám đốc tài chính của tôi là người da đen. Tôi có một người bạn thân là da đen nữa.”

“Và tôi có các thành viên ủy ban da đen,” Huey nói thêm. “Và đại diện cho Mississippi, tôi chắc chắn có rất nhiều cư dân da đen. Không phải là tôi đồng tình với toàn bộ những đòi hỏi của họ, chủ yếu họ đòi hỏi thêm trợ cấp từ chính phủ. Nhưng họ đang sống ở đây và họ sẽ không đi đâu cả.”

“Nhảm nhí, tôi chắc rằng ông yêu chúng rồi,” McClellan nói. “Yêu chúng như thế chúng là da trắng.”

“Tất nhiên là không,” Eastland đáp. “Nhưng ta vẫn phải đối phó với họ. Đây là vấn đề.”

“Hồi đó ta đã chiến đấu rất tốt mà,” Huey nói. “Và thật không may, chúng ta đã thua. Chúng ta phải đối phó với tình cảnh. Nhưng nó không thay đổi cách ta nghĩ, nó không thay đổi được cách ta sống. Nếu không tôi đã mất việc, còn Danny mất cả công ty. Thời thế khó khăn hơn nhiều, Mac. Anh biết mà. Ta phải biết tính toán. Thực sự là vậy. Nhưng tôi có hối hận

việc giết chóc. Có nhiều cách khác để bày tỏ quan điểm. Ta không cần giết ai cả, đặc biệt là lũ trẻ. Tôi vẫn còn nghĩ đến chuyện đó.”

“Nếu ông già anh nghe được,” McClellan nói giọng khinh bỉ. “Ông ấy sẽ đội mồ sống dậy mất. Đàn ông như thế mới gọi là có lập trường. Ông bạn ơi, ông chỉ nhích được 1cm còn người ta đi cả cây rồi. Một đứa bé da màu sẽ lớn lên thành một người da màu trưởng thành. Rồi giờ còn có bọn ái nam ái nữ. Bọn chuyển giới quái đản. Anh có chắc đây là nước Mỹ không? Hả?.”

“Nếu tình thế thay đổi,” Eastland nói, “Tôi hứa với anh, ta sẽ hành động. Tôi có nguồn lực. Sẽ ổn thôi.”

“Tôi muốn tham gia,” McClellan nói. Ông ta liếc nhìn Huey. “Nhưng tôi không nghĩ tay nghị sĩ can đảm của chúng ta muốn thế. Ông ấy có quá nhiều thứ để mất, để mà chiến đấu như hồi xưa, đúng không Hugh?”

McClellan tự rót cho mình một ly rượu nữa, còn Huey và Eastland ngồi nghiêm trang trên ghế của mình. Ông ta giơ ly rượu đầy lên. “Chết tiệt, hai ông bạn, ít nhất cũng hưởng ứng đi chứ. Nâng ly cho Ba chàng lính ngự lâm.”

Hai người đàn ông còn lại miễn cưỡng nâng ly.

McClellan uống cạn, thả cái ly rỗng xuống thảm và lẩm bẩm, “Và hãy hôn tạm biệt nước Mỹ già một cái hôn Mỹ miều.”¹

¹ Bản gốc: “And let’s just kiss the good old US of A goodbye.” Chơi chữ, USA hay US đều có nghĩa là Hợp chúng quốc Hoa Kỳ.

Đoạn, ông ta chỉ Eastland. “Nhưng khi tình hình thay đổi, và chắc chắn sẽ thế, để thăng béo cho tôi. Nó dám đe dọa tôi trong chính văn phòng chết tiệt của tôi. Không thằng nào thoát được khi cả gan như vậy cả. Nên Decker sẽ do chính thằng này xử. Hiểu chưa?”

Eastland nói, “Tin tôi đi, anh ta là phần ông.”

CHƯƠNG 68

“ANH CHẮC ÔNG ta không có ở nhà chứ?”

Họ đang nhìn chăm chăm vào ngôi nhà khiêm tốn của Roger McClellan. Ngôi nhà đặt trên một khu đất rậm rạp bên cạnh một con đường nông thôn đầy sỏi đá, cách trung tâm thành phố Cain, Mississippi khoảng 20 phút đi xe.

“Ông ta đang tham dự hội nghị của các cảnh sát trưởng ở Jackson nên sẽ không trở lại cho đến ngày mai.”

“Sao anh biết?”

“Tôi có nguồn tin từ FBI.”

“Có đáng báo động không?” Mars lo lắng hỏi.

“Không. Ông ta là cảnh sát trưởng mà. Ai sẽ đột nhập vào đây?”

“Chà, rõ ràng là chúng ta rồi.”

“Tôi vào cho. Anh ở lại trong xe đi.”

“Đừng, hai người sẽ nhanh hơn đấy.”

“Anh chắc chứ?”

“Không, nhưng cứ tiến hành thôi,” Mars nói. Họ ra khỏi xe và nhanh chóng băng qua con đường sỏi đá, vòng ra phía sau ngôi nhà. Decker soi đèn vào ổ khóa. “Chỉ có một khóa thôi. Ta sẽ không cần đến súng. Chờ chút.”

Anh luồn nhíp vào ổ khóa, xoay vặn một chút, và cánh cửa mở ra.

Họ di chuyển vào trong nhà và Decker đóng cửa lại sau lưng họ.

“Chính xác thì chúng ta đang tìm kiếm cái gì?” Mars hỏi.

“Văn phòng của McClellan bị thiếu một bức ảnh.”

“Được rồi.”

“Đấy chính là cái mà ta tìm kiếm.”

“Nhưng cái đó thì chứng minh được gì?”

“Chứng minh rằng thực sự đã có một sự hoán đổi.”

“Nghĩa là sao?”

Decker nhìn anh ta một cách kỳ lạ. “Hãy tìm trước và rồi ta có thể bàn về nó sau.”

“Nhưng tại sao lại ở đây?”

“McClellan là người cứng rắn. Ông ta có kế hoạch riêng. Khi ông ta biết chúng ta đang ở trong thị trấn, tôi chắc là ông ta liền gỡ bức ảnh xuống, vì chiến lược của ông ta sẽ là mời chúng ta vào và ‘trò chuyện’. Sau khi chúng ta rời đi, ông ấy sẽ không treo ảnh lên nữa.”

“Tại sao chứ? Ông ta nghĩ ta sẽ đột nhập vào đồn cảnh sát và cố trộm nó hay gì? Thật điên rồ.”

“Không, vì thằng chó đẻ ấy bị hoang tưởng. Ông ta thậm chí sẽ không tin người của mình. Và ông ta cũng sẽ không phá hủy nó. Đối với ông ta, điều đó có nghĩa là ông ta bị đánh bại. Ông ta sẽ đem thứ khốn nạn ấy về nhà.”

Họ bắt đầu khám xét tầng dưới của ngôi nhà hai tầng.

“Chết tiệt,” Mars kêu lên khi họ kiểm tra xong giá sách. “Tên này chắc chắn vẫn còn hoài niệm quá khứ. Tất cả chỗ sách này đều nói về sự thượng đẳng của chủng da trắng, đàn áp người như tôi, cung cấp vũ trang cho người da trắng để dành lại đất nước.”

“Tôi không biết là chúng ta đã đánh mất đất nước đấy” Decker nói.

“Buồn cười đấy.”

“Thực ra thì không đâu. Rất nhiều quyển trong số này được viết trong vòng năm năm đổ lại. Thế có vẻ như là vẫn còn một lượng khán giả tương đối hoài niệm ‘những ngày xưa cũ’.”

Mars lắc đầu. “Liệu có bao giờ thôi không chứ?”

“Không thể nói trước được. Tôi chỉ muốn bức ảnh thôi. Lên tầng nào?”

Chỉ có ba phòng trên tầng hai. Một là phòng tắm, một là phòng ngủ và phòng cuối cùng là văn phòng tại gia của McClellan. Căn phòng rộng khoảng 5 mét vuông. Trong phòng có một máy tính đặt trên chiếc bàn gỗ

thông cũ kỹ. Giá chất đầy sách và tạp chí, và một cuốn nhật ký đen nằm cạnh máy tính. Một quả địa cầu ở góc còn lại trên bàn làm việc. Cạnh đó là một quả địa cầu và mấy cây bút kiểu cổ điển đựng trong hộp kính với một bút mực và dụng cụ mở thư màu bạc đặt trên cùng.

Decker nghiên cứu chiếc máy tính trong khi Mars lật giở quyển nhật ký.

“Tìm được gì hữu ích không?” Decker hỏi.

“Ý anh là một lời thú tội có ký tên ý hả? Không. Toàn chuyện tào lao. Chủ yếu là mấy thứ đồi trụy, viễn tưởng về thế giới trong mơ của ông ta. Và thử đoán xem? Dân da màu như tôi không có chỗ ở đấy.” Anh ta đặt quyển nhật ký xuống và bắt đầu lục lọi ngăn kéo.

Decker ngồi xuống trước máy tính và gõ bàn phím. “Máy tính có mặt khẩu. Cũng dễ hiểu.”

Anh nhập thử một số mặt khẩu khả dĩ. Không cái nào đúng.

Decker ngả lưng ra ghế, suy nghĩ một lúc trong khi Mars chuyển sang xem xét cái kệ.

“Lật từng trang một nhé, Melvin. Như ta đã làm dưới nhà. Ông ta có thể đã lấy nó ra khỏi khung và kẹp nó vào một quyển tạp chí.”

Decker tiếp tục thử mặt khẩu. “Trúng rồi.” cuối cùng anh thốt lên.

Mars đến đứng sau vai anh. “Mặt khẩu là gì thế?”

“Tên của vị vua phân biệt chủng tộc, ‘George Wallace’¹, viết hoa hết.

1 Thống đốc thứ 45 của Alabama trong bốn nhiệm kỳ. Ông nổi tiếng là một chính trị gia phân biệt chủng tộc. Tuy nhiên, cuối thập niên 70, ông công khai xin lỗi những nhà hoạt động dân quyền da đen. Trong nhiệm kỳ cuối của mình ông còn bổ nhiệm người da đen vào các vị trí trong bộ máy nhà nước.

“Anh đùa tôi à?”

“Hãy xem cảnh sát trưởng đáng mến của chúng ta hứng thú với cái gì trên mạng.”

Decker mở trình duyệt Web và xem lịch sử tìm kiếm.

“Chà, toàn về mấy nhóm da trắng thượng đẳng, công lý dân phòng, và các trang Web mà về cơ bản là không mấy hứng thú với đa dạng sắc tộc hay gì.”

“Sốc đấy.”

“Giờ xem hòm thư điện tử nào.”

Decker tỏ vẻ thất vọng. “Được rồi, một là ông ta thông minh, hai là cố lỗi. Không có thứ nào. Tôi còn không tìm ra lấy một cái tài khoản.”

“Còn gì nữa không?”

“Ồ cũng khá sạch. Không có nhiều thứ để xem cho lắm. Ông ta chủ yếu dùng cái này để xem mấy cái vớ vẩn từ đám người cùng chí hướng cố chấp của ông ta.”

Decker tắt máy tính và cùng Mars kiểm tra các cuốn sách và tạp chí trên kệ. Một giờ trôi qua, họ đã lật giở xong từng trang một mà vẫn không tìm thấy gì cả.

Mars nói, “Tôi hy vọng chúng ta không lãng phí một vụ đột nhập để tìm không ra gì cả. Vì nếu bị bắt, tôi sẽ về lại với tù. Và anh sẽ đi cùng luôn.”

“Nếu McClellan bắt được ta, tổng tù sẽ chẳng là cái đình mục gì so với những gì ông ta sẽ làm với chúng ta.”

“Phải rồi.”

Decker nhìn quanh phòng. “Ta đã lục lọi mọi góc ngách.”

“Chà, có lẽ không ở đây. Chắc là ông ta có chỗ giấu đồ khác.”

Decker nói, “Có thể, nhưng có linh cảm mách bảo tôi rằng ông ta thích giữ mọi thứ gần nhà.”

“Ta đã kiểm tra mọi chỗ có thể để giấu một bức ảnh.”

Decker liếc nhìn anh ấy. “Anh biết không, anh không thể giấu một vật ba chiều trong một mặt phẳng. Nhưng ngược lại thì có thể đấy.”

“Anh đang nói gì đấy.”

Decker đặt tay lên quả địa cầu.

“Tôi không theo kịp anh.”

“McClellan không có vẻ là một người mang hơi thở thời đại. Trái đất này có quá nhiều sự đa dạng, vậy tại sao thứ này lại nằm ngay trên bàn làm việc, gần ông ta như vậy? Để ông ta có thể kiểm tra xem những người không cùng màu da với mình đang sống ở đâu à? Tôi không nghĩ thế.”

Decker cúi xuống nghiên cứu bề mặt quả địa cầu. Anh lần ngón tay theo đường xích đạo, dùng móng tay ấn nhẹ, thăm dò. Rồi anh lại chuyển sang Vòng Bắc cực, di chuyển dần xuống phía Nam. Ngón tay anh dừng lại ở một điểm gần đáy Greenland.

“Đưa tôi cái dụng cụ mở thư.”

Mars làm theo lời anh.

Decker cẩn thận chèn một đầu vào một đường nứt nhỏ trên quả địa cầu. Anh nhẹ nhàng gạt dụng cụ lên xuống.

“Cái thứ chết tiệt ấy sắp bung ra đấy,” Mars kêu lên.

Quả địa cầu thực sự tách ra thành hai nửa kim loại, nhưng phần đáy vẫn nối liền nhau.

Và nằm trong quả cầu là một bức ảnh được cuộn lại.

Decker lấy bức ảnh ra. “Tôi để ý thấy các mép không khớp nhau lắm. Nó đã được mở ra trước đây. Ta sẽ chụp lại cái này rồi đặt nó về chỗ cũ, sau đó ghép lại quả địa cầu. Tôi không muốn ông ta biết được ta đã tìm ra nó.”

Mars đang nhìn chăm chăm vào bức ảnh như thể đấy là một con rắn chuông chuẩn bị tấn công mình.

“Decker, anh có biết trong ảnh là ai không?”

“Tôi nghĩ là tôi biết.”

Anh chậm rãi duỗi ảnh ra và nhìn vào tấm hình.

“Có đúng như anh nghĩ không?” Mars nói.

Decker từ tốn giơ tấm ảnh ra trước mặt Mars. “Có.”

Khi Mars nhìn thấy những người trong bức ảnh, đầu gối của anh ta khuỵu xuống. Decker phải níu lấy cánh tay anh ta để đỡ anh ta đứng được.

“Mẹ kiếp, tôi không thể tin được,” Mars kêu lên, tay anh ta bám chặt vào cạnh bàn.

“Cũng khá là rõ rồi đấy,” Decker nói.

“Cái này nghĩa là quái gì chứ?”

“Nghĩa là cuối cùng ta cũng có một cơ hội.”

CHƯƠNG 69

TẠI VĂN PHÒNG FBI ở Washington, sáu người tụ lại để họp: Decker, Mars, Bogart, Milligan, Jamison và Oliver.

Bogart nói, “Như mọi người đã biết, chúng ta được yêu cầu rút khỏi cuộc điều tra để làm việc, ừm, khác. Nhưng ta vẫn chưa từ bỏ công cuộc tìm Lisa Davenport. Chúng ta vẫn đang cố gắng không ngừng không nghỉ.”

“Có manh mối nào chưa?” Jamison hỏi.

Milligan lên tiếng. “Một vài, nhưng chẳng đến đâu cả. Không đòi tiền chuộc. Không liên lạc dưới bất kỳ hình thức nào. Thật kỳ lạ.”

Mars nhìn sang Oliver. “Mấy việc với tòa án ở Texas sao rồi?”

“Có cả tin xấu lẫn tin tốt,” cô nói. “Tin tốt là có vẻ Texas không tìm cách tống cậu vào tù nữa. Như tôi đã nói.”

“Đấy là một tin tuyệt vời,” Jamison nhận xét.

“Tin xấu là bù lại, có vẻ như họ sẽ chống lại đến cùng những yêu cầu bồi thường tôi đệ trình cho việc anh bị tấn công trong tù.”

“Không có gì đáng ngạc nhiên,” Decker nói. “Họ làm thế để cố giữ thể diện thôi.”

Bogart nói, “Decker đã kể về cuộc gặp gỡ giữa Roy Mars với Melvin và sự thật là ông ta không phải cha đẻ của Melvin. Và dù tôi tin rằng ‘Ba

chàng lính ngự lâm' có mối liên hệ tới tất cả những chuyện này, bao gồm cả sự biến mất của Davenport, mà không có bằng chứng chắc chắn thì tôi cũng chịu thua.”

Decker nghiêng người về phía trước. “Roy ít nhiều đã khẳng định giả thuyết của chúng ta. Đó là ông ta chạy trốn sau khi tách khỏi đám bạn phân biệt chủng tộc. Nhưng ông ta nắm giữ bằng chứng chống lại chúng. Ông ta giữ chúng trong hộp đảm bảo. Bằng chứng ấy sẽ lật đổ một số người quyền lực vì những tội ác chúng gây ra cách đây năm thập kỷ.”

“Ông ta có nói những kẻ này là ai không?” Oliver hỏi. “Anh có đề cập đến cảnh sát trưởng.”

“Có, ông ấy có nói. Và việc của chúng ta là tìm ra Roy và bằng chứng ấy.”

“Decker, chúng ta vẫn đang cố làm vậy mà,” Jamison có vẻ bức bối.

“Tôi biết mà, Alex. Tôi chỉ cảm thấy là bây giờ cơ hội chúng ta có tốt hơn thôi.”

“Tại sao chứ?”

“Ta có thể đang nắm át chủ bài.”

“Anh giải thích được không?” Milligan đề nghị.

“Melvin và tôi đã khám phá chút. Và chúng tôi tìm thấy một thứ có thể giúp lật mở lại vụ án này.”

“Chà, đừng khiến chúng tôi hồi hộp nữa, Decker,” Jamison kêu lên.

“Nó chứng minh rằng thực sự đã có một vụ hoán đổi.”

“Một vụ hoán đổi?”

“Đúng vậy.”

“Chính xác thì là thế nào?”

“Nghĩa là trong vụ này, có một người đã hoán đổi với người khác,” Anh rút một thứ từ túi quần ra. “Và bằng chứng đây.” Anh giơ bức ảnh ra cho mọi người đều nhìn được.

Một cái ghế bị hất tung và có tiếng chân chạy ra cửa.

Nhưng cánh cửa đã bị khóa mất rồi.

Mary Oliver quay lại đối mặt với tất cả, khuôn mặt cô nhăn nhó xấu xí.

“Thằng khốn!” Cô ta gào lên với Decker. Rồi cô lao thẳng về phía anh, nhưng Bogart đã tóm lấy cánh tay cô và quật cô ta vào tường.

Milligan và Jamison lúng túng.

Decker nhìn xuống bức ảnh trên tay. “Đây là bức ảnh chụp cảnh sát trưởng của Cain, Roger McClellan.” Anh ngừng lại, rồi nói nốt. “Và Mary Oliver.”

Bogart dừng lại chiếc ghế mới đổ và chỉ cô ta. “Ngồi đi.”

Oliver gắt gỏng, “Đừng ra lệnh cho tao. Cho tao ra khỏi đây ngay. Đây là một cuộc bắt bớ sai trái.”

Jamison nói, “Nhưng đó là cô trong ảnh. Với McClellan.”

“Thì sao? Có luật nào cấm chụp ảnh à?” Cô ta đi quanh Bogart. “Nếu các người không thả tôi đi ngay bây giờ, tôi sẽ đệ một đơn kiện lớn chống lại Cục đến nỗi bài đăng tiếp theo của các người sẽ là ở văn phòng giải quyết việc làm đấy.”

“Tôi không nghĩ thế đâu,” Decker lên tiếng. “Như tôi đã giải thích trước với Đặc vụ Bogart, cô sẽ bị bắt giữ cho tội bắt cóc Lisa Davenport.”

“Davenport? Mày điên rồi à? Các người không có bằng chứng gì để buộc tội tôi cả.”

“Vào lúc muộn như vậy, cô ấy chỉ mở cửa cho người cô ấy quen. Hiện trường vụ án được dựng lên để chúng tôi nghĩ rằng một cuộc chiến kinh hoàng đã diễn ra trước đó. Nhưng không phải vậy.”

“Và tại sao không nói tao nghe động cơ để tao bắt cóc cô ta?”

“Để hoán đổi. Davenport không còn đây nữa, cô tình nguyện giúp chúng tôi điều tra. Cô đóng vai một đồng đội chân thành một cách đầy thuyết phục, thậm chí còn tỏ vẻ tội lỗi chút đỉnh. Nhưng khi Davenport biến

mất, cô nhảy vào ngay giữa cuộc điều tra. Cô báo lại từng ly từng tý động thái của chúng tôi cho McClellan, người mà có lẽ có cả tay trong ở Texas nữa. Khi chúng tôi bàn về việc đến nhà Melvin, cô vớ lấy điện thoại ngay. Cô nói là trả lời tin nhắn từ một người bạn ở Texas, liên quan đến mấy vụ kiện của Melvin. Nhưng mà, tôi đã ngồi ngay cạnh cô, và tôi chưa bao giờ nghe thấy tiếng điện thoại, hay thậm chí một tiếng rung. Cô chỉ lấy cớ để cảnh báo đồng phạm của mình những gì chúng tôi định làm, để chúng có thể đến đó trước và kiểm tra chỗ đó. Sau đó, tôi chắc là cô đã nhắn lại với chúng về chỗ giấu đồ trong garage mà Melvin đề cập đến. Đây là lý do mà chỗ đó đã có người mở ra kiểm tra trước chúng tôi.”

Milligan giận dữ nói, “Và sau đó chúng còn cố giết chúng tôi!”

“Các người thật điên rồ. Tôi còn không quen McClellan. Bức ảnh đó chụp trong một sự kiện. Tôi chụp rất nhiều ảnh.”

“Dừng màn kịch lại đi, Oliver,” Decker nói. “Cô không bỗng nhiên mà tiếp quản vụ của Melvin. Cô được yêu cầu làm thế.”

Mars nhìn thẳng cô ta. “Tất cả những câu hỏi đó về gia đình tôi, bố tôi, hoặc ít nhất là người tôi nghĩ là bố tôi. Cô bòn rút thông tin từ tôi trước cả khi họ quyết định hành quyết tôi. Cô đã cố để xem tôi có biết chỗ cái thứ trong chiếc hộp ấy không?”

“Tôi đã hết mình vì cậu.”

Bogart nói, “Sau khi Decker cho tôi xem bức ảnh đó, tôi đã tìm chút thông tin. Công việc pháp lý của cô chỉ là chiếu lệ. Và khi Decker bị bắt giam lại, Decker mới là người cứu anh ấy trước tòa, chứ không phải cô. Và tôi cũng đã kiểm tra cái ‘đơn kiện’ cô đại diện cho Melvin kiện bang Texas. Nó chưa bao giờ tồn tại.”

“Tôi đoán là với tư cách tay chân của một kẻ phân biệt chủng tộc như McClellan, cô không thể thực sự giúp được một người da đen,” Decker nhấn mạnh. “Nhưng mà mấy cái đó không quan trọng. Chúng tôi bắt cô vì tội bắt cóc tương đương với hai mươi năm trong nhà tù liên bang đấy. Và nếu Davenport đã chết, cô có thể đang phải đối mặt với án tử hình.”

“Mày không có bằng chứng gì cả! Và cái đơn kiện ở Texas ư? Tôi cũng có được trả công để làm thế đâu,” cô ta nói thêm, chỉ ngón tay cái về

phía Mars. “Chắc là có sai sót gì thôi. Tôi chắc chắn có thể kiểm tra lại.” cô ta nói kèm một nụ cười ngớ ngẩn.

Decker nhìn Bogart, “Cô ta cần nhiều bằng chứng hơn đây.”

“Chúng tôi đã có lệnh khám xét nội dung điện thoại và các tài khoản trực tuyến của cô.”

“Dựa trên cái gì?” Oliver hét lên.

“Dựa trên thực tế rằng cô là bạn thân thiết của một đối tượng trong cuộc điều tra. Những trùng hợp lớn vậy không tồn tại đâu. Thẩm phán đã ban lệnh, đồng ý với lý lẽ của chúng tôi.”

Decker nói, “Và có bốn thư điện tử giữa cô và McClellan. Cô báo cáo cho ông ta nhất cử nhất động của chúng tôi. Đó là hành vi cản trở tư pháp. Ngoài ra còn có một tin nhắn cô nhắc đến tên viết tắt LD và hỏi về tình trạng của cô ấy.” Decker rướn lên. “Giờ thì, nếu cô vẫn nghĩ chúng tôi không đủ chứng cứ để bắt được cô, thì cứ thử đứng dậy mà đi khỏi đây.”

“Tôi muốn có luật sư.”

“Cô chưa bị buộc tội chính thức,” Bogart nói. “Nên không có quyền ấy đâu.”

Oliver nhìn những người khác trước khi ngồi xuống ghế và nhìn chăm chăm vào Decker. “Mày muốn cái quái gì chứ?”

“Tôi muốn Lisa Davenport trở về bình an vô sự. Cô hãy làm vậy cho chúng tôi, và giúp chúng tôi tóm McClellan cùng đồng bọn nữa, thì tôi nghĩ Bộ Tư pháp sẽ giảm án cho cô đấy.”

Oliver không nói gì.

Decker rướn người thêm về trước, “Lisa Davenport còn sống không?”

Oliver không nói gì.

Decker đột ngột đứng dậy, “Được rồi, Đặc vụ Bogart, hãy cứ kết tội và bắt cô ta đi. Chúng ta sẽ tự tóm mấy thằng ngự lâm mà chẳng cần cô ta giúp. Và cả bọn sẽ ngồi tù hết đời hoặc nhận một mũi tiêm độc, bao gồm cả cô ta.”

“Nghe ổn đấy,” Bogart nói và gật đầu với Milligan.

Milligan nắm chặt cánh tay Oliver. “Xin hãy đứng dậy.”

Khi cô ta không phản hồi, anh giật tay cô ta, kéo dậy. “Mary Oliver, cô bị bắt vì...”

“Chờ đã, chờ đã,” cô ta thở gấp.

Tất cả đổ dồn mắt nhìn cô ta, chờ đợi.

“Tôi ... tôi không biết liệu cô ta có còn sống hay không?”

“Thế thì tôi khuyên cô tìm hiểu đi,” Bogart nói. “Rồi nói chúng tôi biết vị trí của cô ấy.”

“Tôi... tôi không biết họ đưa cô ấy đi đâu. Họ không nói tôi biết.”

“Cô không có vẻ cố gắng lắm nhỉ,” Decker nói. “Nếu muốn được giảm án, cô cần cố gắng hơn đây. Tìm xem cô ấy đang ở đâu.”

Bogart nói, “Và chúng tôi sẽ theo dõi và lắng nghe mọi động thái của cô. Chỉ cần cô chớp ý định nói với bè lũ của cô rằng cô bị lộ rồi, tôi sẽ làm mọi cách để cô không bao giờ thấy ánh nắng mặt trời được nữa.”

Oliver há hốc mồm và cô ta bắt đầu nước nứa khe khẽ.

Decker lạnh lùng nói, “Không có thời gian cho màn đó đâu. Nếu chúng chưa giết Davenport, thì cũng không biết được khi nào chúng sẽ rat ay. Cô cần hành động. Ngay.”

“Nhưng làm sao tôi tìm ra được?” Oliver than khóc.

“Tôi sẽ nói chính xác cho cô biết,” Decker nói.

CHƯƠNG 70

“VÌ CÁI QUÁI gì mà cô kể với tôi từ trước?” McClellan hét lên trong điện thoại.

Oliver nói, “Tôi chỉ vừa mới phát hiện ra thôi, Roger. Tôi gọi ông ngay đây.”

“Cô ta thôi miên Mars à? Và hẳn ta nói với cô ta chuyện gì đó?”

“Phải, tôi mới nghe Decker kể.”

“Nhưng cô mới đề cập đến những thứ trong hộp đảm bảo. Hẳn có nói về chúng không?”

“Rõ ràng là có. Decker đang chuẩn bị gặp Davenport để nói chuyện thì chúng ta bắt cô ấy.”

“Chết tiệt. Tôi giữ cô ta bấy lâu nay trong khi có khả năng là cô ta biết ư? Ý tôi là biết hẳn hoi?”

“Hoàn toàn có khả năng. Vậy nên ông cần nói chuyện với cô ấy đi.”
Ả khựng lại. “Làm ơn hãy nói là cô ấy còn...”

“Tôi sẽ lo việc này,” McClellan cúi kính nói rồi cúp máy ngay. Ông ta hối hả rời tòa nhà và leo lên xe.

Mất đầy một giờ lái xe đến căn nhà trang trại nhỏ nằm giữa một trăm mẫu Anh¹ mà McClellan thừa kế lại từ bố mình. Ông ta đậu xe trước mái hiên nghiêng ngả của căn nhà. Ở quanh đó chẳng có cái xe nào khác đậu cả.

Một người đàn ông xuất hiện ở bậc cửa, McClellan chạy vội lại căn nhà. “Tôi nhận được cuộc gọi của ông rồi,” anh ta nói. Đó là một anh chàng thấp đậm, có vai rộng và đôi bàn tay lớn. Dưới cặp quần có kẹp một khẩu súng lục.

McClellan đi qua anh ta vào thẳng gian trước. Chỉ bước ba bước trong nhà, ông ta đã đến mở cửa một phòng ngủ nhỏ.

Davenport đang ngồi trên một chiếc ghế. Cô bị trói, bịt miệng và bịt mắt.

McClellan kéo một chiếc ghế nữa ra đặt đối diện cô rồi ngồi xuống.

Ngay từ khi nghe tiếng cửa mở, cô đã cứng người dựa vào lưng ghế, cơ căng thẳng rần rần chạy dọc cột sống.

McClellan với tay ra kéo khăn bịt ra khỏi miệng cô. “Chúng ta cần nói chuyện,” ông ta nói.

Davenport liếm môi và nuốt nước bọt vài lần. “Tôi cần nước.”

McClellan lấy từ bàn một chai nước. Mở nắp và kê lên miệng cô. Cô uống ngay, ho, rồi lại uống.

McClellan nói, “Cô đã thôi miên Melvin Mars à?”

Cô chậm rãi gật đầu. “Đúng vậy.”

“Hắn đã nói những gì?”

“Không nhiều.”

“Tôi cần được nghe hết. Từng chi tiết.”

“Tôi cần suy nghĩ đã. Tôi mệt quá.”

Ông ta nắm lấy vai cô mà lắc. “Nghĩ nhanh lên.”

Ông nghe thấy tiếng bước chân và quay lại thì thấy người đàn ông nọ đứng trước cửa phòng. Ông quay lại với Davenport. Áo quần của cô nhăn nhúm bẩn thỉu, mặt cô cũng không sạch sẽ gì. Trên má cô có vết bầm và trên trán là một vết cắt.. Cô gầy sọp đi, xanh xao và giọng cô giờ khàn đặc vì quá lâu rồi cô không nói.

“Tại sao ông làm thế này?” Cô nói. “Làm ơn, tôi chẳng biết gì hết. Hãy thả tôi ra.”

McClellan rút khẩu súng cảnh sát ra và gí vào thái dương cô. Cô cứng người lại khi cảm thấy bề mặt kim loại áp vào da mình.

Ông nói, “Cứ suy nghĩ kỹ vào rồi kể lại những gì hắn ta đã nói cho tôi nghe. Rồi ta sẽ bàn về tương lai của cô sau.”

Davenport run rẩy, thuật lại cho ông ta nghe những gì Mars đã nói trong khi bị thôi miên.

“Thế thôi à?” Ông ta nói khi cô kể xong.

“Phải,” Cô đáp.

“Cô không giấu giếm gì đấy chứ?” Ông nhấn mạnh họng súng vào thái dương cô.

“Thề trước Chúa, tôi không giấu gì cả.”

McClellan rút súng và nhét lại vào bao da. Ông quan sát cô thật kỹ, cố móc nối các chi tiết lại.

Ông nghe thấy tiếng người đàn ông nọ di chuyển.

“Được rồi, ta cần xử lý cô ta,” McClellan nói. “Và ta cần làm ngay.”

“Tôi nghĩ chúng tôi lo liệu được,” một giọng nói cất lên.

McClellan giật bắn người quay lại và thấy Đặc vụ Bogart đứng đó với khẩu súng chĩa vào ông ta.

Gã đàn ông thì đang bị Milligan còng tay lại.

Decker, Mars và Jamison bước vào phòng.

Bogart nói với McClellan, “Đứng dậy và đặt tay ra sau đầu. Ông chỉ cần ho he định rờ đến khẩu súng ấy thôi là tôi sẽ hạ ông ngay tại chỗ. Và tôi sẽ rất vui được làm thế.”

McClellan chậm rãi đứng dậy, đặt tay ra sau đầu.

Davenport thốn thức, “Đặc vụ Bogart à?”

Mars và Jamison nhanh chóng tiến lại cởi trói cho cô và tháo bịt mắt ra. Đôi mắt cô ấy sững húp và cô chớp mắt lia lịa cho đến khi đã quen với ánh sáng. Mars đỡ cô dậy trong khi cô run rẩy trên đôi chân.

McClellan dán chặt mắt vào Decker. Khi Milligan tiến đến còng tay ông ta, ông ta gào lên, “Thằng béo khốn kiếp. Mà đã dùng Oliver để lừa tao.”

“Phải, chúng tôi đã làm thế,” Decker nói. “Cô ta sẽ được khoan hồng. Và ông cũng có thể được thế. Nếu ông hợp tác và giúp chúng tôi bắt hai chàng ngự lâm còn lại.”

McClellan lao đến, cố vồ lấy Decker, nhưng Milligan đã khóa chặt ông ta từ phía sau.

Bogart nói, “Ông sẽ chỉ tự làm đau mình thôi, McClellan, bình tĩnh lại đi. Chúng tôi đã gọi xe đến để áp giải ông và bạn mình đi rồi.”

Họ bước ra ngoài dưới ánh nắng mặt trời. Trong lúc chờ xe áp giải, Decker nói, “Họ sẽ giao nộp ông ngay nếu họ là người rơi vào tình cảnh

này, ông hiểu chứ? Mà họ có biết là ông bắt cóc Davenport không?”

McClellan quay ra nhìn anh, “Mày thì biết cái quái gì chứ?”

“Tôi biết ba người đã đánh bom nhà thờ và một cơ quan của NAACP.”

McClellan nhếch mép. “Mày chẳng biết cái mẹ gì cả.” Rồi ông ta nhổ nước bọt xuống đất, ngay cạnh đôi giày của Decker.

“Nếu ông khai họ ra, án tù của ông sẽ được giảm nhẹ đi, có thể không nhiều lắm, nhưng cũng ra gì chứ. Mà tại sao Eastland với Huey lại được thoát tội?”

“Tao không biết mày đang nói gì. Cả hai người đó đều là những người đàn ông tốt, thực sự xuất chúng.”

“Vậy là ông chấp nhận chịu tội một mình à?”

“Tội gì? Tao chỉ đến đây cùng bạn tao để kiểm tra nhà cửa thì phát hiện ra cô kia bị trói.” Ông ta chỉ tay vào Davenport và nói thêm. “Tao đang chuẩn bị cởi trói cho cô ấy thì mấy người xuất hiện.”

“Đấy không phải những gì cô ấy nói.”

“Mỗi người một ý mà.”

“Ông biết thừa chẳng ai tin cái màn vớ vẩn ấy cả mà,” Bogart lên tiếng.

Milligan nói thêm, “Và chúng tôi tóm được Oliver trong tay rồi. Cô ta đã chơi ông một vở đấy.”

“Tao không biết cô ta nói cái gì, nhưng đó là nhằm nhí hết thôi.”

“Chúng tôi đã ghi âm cuộc gọi của cô ta với ông. Đó là lý do ông tức tốc đến đây mà.”

“Chà, tao đoán thế nên ta mới có tòa án. Để xác định sự thật. Và ở Cain, người ta sẽ tin lời tao thôi.”

“Chà, tôi không nghĩ ta sẽ làm thế ở Cain đâu,” Bogart nói.

“Có luật sư để mà làm gì. Tao sẽ trả tiền bảo lãnh, nhưng đừng lo, ta sẽ ra hầu tòa. Tao là một cảnh sát trưởng được coi trọng và đặc biệt thân thiết với công chúng. Hồ sơ của tao không tì vết. Tao không phải con rùa rụt đầu.” ông ta nói thêm với một cái nhếch mép chế nhạo.

Milligan nói, “Chịu tên khốn này luôn đấy, lý luận giỏi thật.”

Decker nói, “Dù ông có nói gì đi nữa, cảnh sát trưởng McClellan , ông vẫn bị buộc tội bắt cóc. Ông sẽ dành phần đời còn lại trong tù thôi. Đây chính là cơ hội để ông đảm bảo là hai đồng đội của mình cũng phải chịu chung trách nhiệm đấy. Tôi chắc là FBI có thể sắp xếp cho ba người ở cùng một nhà tù. Ba chàng lính ngự lâm trong bộ đồ màu cam. Cứ tưởng tượng mà xem.”

Chiếc xe áp giải tù nhân đã xuất hiện trong làn bụi đất, đậu lại trước mặt họ.

Bogart nói, “Đi thôi.”

Anh ta vớ tay ra, nắm chặt cánh tay McClellan.

Một viên đạn phóng thẳng vào giữa trán McClellan, như một hình xăm con mắt thứ ba. Ông ta ngã ngửa ra sau mặc sức níu của Bogart mà đổ sụp xuống nền đất.

Milligan rút súng ra. Mars nắm chặt lấy Jamison và Davenport mà đẩy họ nằm xuống đất.

Decker nhìn xuống thi thể McClellan, máu từ trán ông ta chảy xuống thành một vũng quanh đầu ông ta. Rồi anh lao tới chỗ người đàn ông nọ, anh ta vẫn chưa kịp hoàn hồn, đứng thẩn tại chỗ.

Viên đạn thứ hai găm vào ngực người đàn ông bị còng tay và xuyên qua giữa hai bả vai của anh ta. Anh ta ngã đè lên Decker. Anh cảm nhận được lực của viên đạn khi nó xuyên qua lưng người đàn ông nọ mà găm xuống đất. Tên đồng bọn của McClellan trượt xuống nền đất. Anh ta chết ngay sau khi viên đạn xuyên qua tim.

Hai cái xác nằm sõng soài trên mặt đất cùng với sáu người, cho đến giờ, vẫn còn sống.

Hai đặc vụ trên xe áp tải tù nhân đã nhảy khỏi ghế trước mà trốn sau xe. “Đạn bắn từ đằng kia,” một đặc vụ hét lên, chỉ tay về phía Tây.

Bogart hét với lại, “Gọi tiếp viện đến đây. Và gọi cả một chiếc trực thăng xem họ có lần ra được kẻ đó là ai không?”

Nhưng Decker, nằm giữa đám bụi đất với một cái xác đè lên người mình, biết là đã muộn rồi.

CHƯƠNG 71

DAVENPORT QUA ĐÊM tại bệnh viện để kiểm tra tổng quát. Có vẻ như cô sẽ sớm hồi phục hoàn toàn thôi. Ít nhất về mặt thể chất là vậy. Mặt tinh thần thì sẽ mất một thời gian.

Jamison và Milligan đang ngồi cạnh giường cô, cùng với vài đặc vụ FBI khác. Họ sẽ không mạo hiểm bất cứ cơ hội nào để có chuyện gì xảy ra với cô.

McClellan và người đàn ông nọ giờ đang nằm trong nhà xác địa phương.

Kẻ sát nhân đã bỏ đi mà không để lại một dấu vết nào. Chờ đến khi quân tiếp viện đến được cái chốn hẻo lánh ấy, Decker nghĩ anh đã có thể đi bộ đến Tennessee mất.

Anh, Bogart và Mars ngồi lại trong một căn phòng ở nhà xác để suy ngẫm về việc giờ đây họ đã mất nhân chứng.

“Oliver không thể móc nối được đến Huey và Eastland,” Bogart nói. “Cô ta chưa từng gặp họ. Mọi chuyện đều là với McClellan.”

“Tôi chắc là có chủ ý,” Decker nói. “Eastland và Huey có quá nhiều thứ để mất. Nhưng họ thông minh và tinh vi hơn tay cảnh sát trưởng kia nhiều. Ông ta chỉ là loại chỉ đầu đánh đó.”

“Chúng tôi đang kiểm tra đồ đạc của ông ta, nhưng máy tính gần như trống trơn và có vẻ ông ta không hề viết gì. Bất cứ cuộc nói chuyện nào với hai người kia hẳn phải là gặp mặt trực tiếp.”

“Quá trình liên kết các luận điểm trong vụ án này là một chặng đường gập ghềnh,” Decker nhận định. “Nhất là đây lại còn là một vụ án gần năm mươi năm tuổi nữa.”

Mars lơ đãng gật đầu nhưng không nói gì.

Decker lại nói, “Tất nhiên là chúng sẽ giết McClellan và đồng đội của ông ta rồi. Hẳn chúng đã theo dõi ông tata , hoặc chúng ta. McClellan rời văn phòng và họ đi theo ông ta. Hoặc có thể Eastland và Huey biết chỗ đó. Bố McClellan đã để lại khu đất ấy cho ông ta mà. Hẳn McClellan đã kể với họ rằng ông ta giữ Davenport ở đó.”

Bogart nói, “Tôi và anh đều biết thế, nhưng ta chẳng thể chứng minh được. Chúng tôi đã khôi phục lại mấy viên đạn nhưng không thể tìm được vũ khí phù hợp với chúng. Tôi đoán là Eastland, với công việc làm ăn của ông ta trong lĩnh vực quốc phòng, và với đồng tiền của ông ta, đã thuê một xạ thủ chuyên nghiệp. Và hẳn đã biến mất tăm rồi, có khi đang sống trên một hòn đảo nào đó với chỗ tiền được trả cũng nên. Và ta thì không có đủ lý do để kiểm tra tài chính của Eastland. Hơn nữa, ông ta có khi biết hết mọi thủ thuật kê khai để mà luồn lách cũng nên. Như mò kim đáy bể và ta sẽ không bao giờ tìm ra được.”

“Nhưng ta đã giải cứu được Lisa,” Mars nói.

“Tạ ơn Chúa vì điều đó,” Bogart nói thêm.

Anh ta liếc nhìn Decker, anh gật đầu hưởng ứng. “Và giờ ta phải đảm bảo ai cũng phải chịu trách nhiệm.”

“Tôi cũng muốn thế chứ,” Bogart nói. “Nhưng làm thế nào? McClellan đã chết. Không có ông ta, ta không có bằng chứng gì chống lại Huey và Eastland cả.”

“Thực sự thì chỉ có một cách,” Decker nói.

“Cách gì?” Bogart hỏi.

Mars trả lời. “Roy Mars.”

Decker gật đầu. “Ông ta có tất cả bằng chứng mà chúng ta cần.”

“Tuyệt vời, Decker, cho tôi địa chỉ đi, rồi sẽ đi đón ông ta ngay,” Bogart nói với vẻ mỉa mai.

“Có lẽ ta cần để ông ta tự đến với chúng ta.”

“Bằng cách nào? Ta còn chẳng thể liên lạc được với ông ta.”

“Chắc chắn là có chứ.”

Mars nhìn anh, “Có à?”

“Cứ trả lời cái tin nhắn mà ông ta gửi anh ý, Melvin, khi ông ta đóng giả tôi ý.”

Mars rút điện thoại ra. “Chết tiệt, tôi quên bém mất.”

Bogart nhìn Decker chăm chăm. “Được rồi, nhưng anh định thuyết phục thế nào?”

“Ta luôn có mối mà. Ta chỉ chưa bao giờ sử dụng miếng mồi này đúng cách.”

“Ồ, cảm ơn vì đã giải thích thật rõ ràng làm sao,” Bogart chán nản nói. “Nhưng cho những trí óc kém nhanh nhạy hơn, anh có thể nói cặn kẽ hơn được không?”

“Vợ ông ta ý,” Decker đáp.

“Mẹ tôi thì có liên quan gì?” Mars hỏi.

Để trả lời, Decker ngồi xuống và viết gì đó ra một tờ giấy rồi đưa cho Mars. “Gửi tin nhắn với nội dung này cho ông ta, và chờ xem chuyện gì xảy ra,” anh nói.

Bogart đứng ra sau vai Mars và đọc tờ giấy. Anh ta ngẩng lên nhìn Decker. “Anh thực sự nghĩ sẽ làm được à?”

“Nếu làm thế còn không được, thì tôi không biết làm gì khác nữa.”

Bogart xoa cằm lo lắng rồi gật đầu với Mars. “Cứ làm đi. Như Decker đã nói, tôi không chắc lúc này còn gì để mất nữa.”

Mars cẩn thận gõ tin nhắn vào điện thoại, ngón tay anh ta lưỡng lự lướt trên nút gửi. Anh ấy nhìn Bogart đầu tiên, rồi sang Decker. Anh ấy nói,

“Ông ấy thực sự yêu bà ấy đấy. Yêu đến nỗi có thể xuống tay với bà ấy.”

“Và chúng ta đều đang tin tưởng vào điều đó, Melvin. Thực ra, đó là tất cả những gì tôi thực sự tin.”

Mars nhấn nút và tin nhắn được gửi đi ngay.

Bogart hít một hơi thật sâu.

“Chà, hãy cầu nguyện xuống tận địa ngục là tin nhắn ấy có tác dụng. Vì tôi không nghĩ ta có kế hoạch B nào.”

CHƯƠNG 72

“MÀY CŨNG RẰN *đấy. Tao phải công nhận.*

Tin nhắn gửi đến lúc 2 giờ sáng, ba ngày sau. Tiếng bíp đánh thức Mars dậy, khi anh ta đang thiu thiu vào giấc. Anh ta bật dậy, đọc tin nhắn hai lần, rồi gọi Decker và đọc cho anh nghe.

Giờ họ đang ở tại một khách sạn ở D.C. Chưa đầy năm phút sau, Decker đã xuất hiện trước cửa phòng Mars.

Mars nhìn Decker thấy vẫn còn mặc nguyên đồ. “Anh không ngủ luôn hả?”

“Tôi đã cố nhưng chưa ngủ được.”

“Tôi cũng thế.

Decker đọc tin nhắn rồi đập nhẹ điện thoại lên tay. “Ông ta bị kích động và đang cáu. Nhưng tôi nghĩ bị kích động nhiều hơn.”

Anh soạn một tin nhắn trả lời rồi giơ cho Mars xem.

Có thể coi như thế. Thế rồi ta sẽ đến đâu đây?

Mars gật đầu và Decker bấm gửi.

Họ chờ đợi. Và chờ đợi.

Đến tận 5 giờ sáng, họ mới nhận được tin phản hồi.

Decker nói, “Có vẻ như ông ta cũng không ngủ.”

Tin nhắn hết sức ngắn gọn.

Nếu mày chơi tao, mày sẽ chết. Cả thằng Decker nữa. Tao sẽ liên lạc sau.

“Tôi thích người không vòng vo mà vào thẳng vấn đề.” Decker nói.

Đêm sau, tin nhắn “liên lạc sau” được gửi đến.

Tuscaloosa. Hai đêm nữa. Vào lúc nửa đêm. Chỉ mày và Decker. Bất cứ ai xuất hiện trong bán kính tám cây, tao sẽ đi luôn.

Đính kèm dưới tin nhắn là một địa chỉ.

Decker nhắm mắt và tâm trí anh xoay vòng về một điểm chính xác. “Đây là địa chỉ cơ quan NAACP, nơi bị đánh bom năm 1968.”

“Anh nghĩ ông ấy sẽ đến gặp ta chứ?”

“Tôi nghĩ ông ta là một người cẩn thận.”

“Ông ấy nói chỉ tôi và anh được đến.”

“Và rõ là ông ta thực sự có ý như thế.”

“Thế còn Bogart và FBI thì sao?”

“Tôi tin lời Roy. Nếu họ đến gần, ông ta sẽ đi, Melvin à. Và thế là kết thúc vụ án.”

“Anh biết đấy, ta đã tóm được Oliver và McClellan rồi. Thế chưa đủ sao?”

“Với tôi thì chưa. Ta còn một thằng khốn trong Quốc hội sở hữu quyền lực khủng khiếp và một tỷ phú đã cho nổ tung hàng tá người, có cả trẻ nhỏ. Tôi sẽ không bỏ qua đâu.” Ồi

“Được rồi. Tôi cũng không. Chúng ta sẽ làm thế nào đây?”

“Sẽ không dễ mà gạt Bogart ra được, nhưng mà vẫn có cách. Thực ra, ta buộc phải có cách thôi.”

“Ông ta có thể giết ta ngay khi thấy ta đấy. Ông ta bị điên, Decker à. Tôi đã tiếp xúc rồi. Và anh cũng thấy rồi mà.”

“Nếu có cách khác, Melvin, tôi đã làm rồi. Nhưng tôi không có.”

“Được rồi, hỏi lại, ta sẽ làm thế nào?”

“Ta không thể đi máy bay hay thuê xe. Làm thế sẽ phải dùng đến thẻ tín dụng, và Bogart có thể dễ dàng lần ra.”

“Vậy thì làm gì?”

“Tôi có đủ tiền mặt để bắt xe bus. Anh chịu không?”

Mars nhìn anh và lắc đầu, “Hai cầu thủ đội Buckeyes và Longhorns trên cùng một chuyến xe bus ư? Thật tệ hại làm sao?”

Mất hai lần đổi xe và gần 24 tiếng đồng hồ từ Washington họ mới đến được Tuscaloosa. Họ băng qua “ngón chân” của Virginia, vào Tennessee, rồi qua đỉnh Georgia trước khi cắt chéo Alabama, rồi lại băng qua Birmingham. Dự kiến đến 7 giờ tối thì họ chạt chân đến Tuscaloosa.

Cả hai đều đã tắt điện thoại đi để Bogart không thể lần ra vị trí cả hai được.

Họ ngủ những giấc ngắt quãng trong suốt chuyến đi, hai người đàn ông to lớn ngồi trong những ghế ngồi quá nhỏ so với thân hình. Decker đã kịp đem theo một túi thức ăn với mấy chai nước.

Cuối cùng họ bước xuống Tuscaloosa từ chuyến xe bus thứ ba, cả hai duỗi tay duỗi chân cho đỡ mỏi.

“Làm tôi nhớ đến mấy chuyến đi đấu bóng,” Decker nói

Mars ngó người nhìn anh. “Anh không được đi máy bay khi chơi mấy trận lớn như trận cho bang Ohio à?”

“Có chứ. Tôi đang nói tới hồi trung học cơ.”

“À, phải rồi. Này, cứ thử ở Texas. Có đi xa đến mấy thì cũng vẫn chỉ trong địa phận bang.”

Cả hai người họ nhìn quanh, sau đó Decker xem đồng hồ. “Ta còn nhiều thời gian. Hay là tìm một chỗ để nghỉ chút rồi ăn gì đó.”

“Nghe ổn đó. Tôi chán ngấy mấy thanh granola¹ với hạt tổng hợp lắm rồi. Tôi thèm một miếng beefsteak và khoai tây.”

1. Hỗn hợp của yến mạch, các loại hạt dinh dưỡng, trái cây khô...

“Lỗi tại Jamison đấy. Cô ấy đang cố ép tôi thành một cái que.”

Họ tìm đến một khách sạn chấp nhận tiền mặt, cách bến xe vài dãy nhà. Họ bỏ hết đồ đạc lại phòng và lập tức đi tìm một nhà hàng.

Năm phút sau, hai người thấy một nhà hàng, họ vào bàn và gọi món luôn.

Mars nhìn qua cửa sổ. “Anh đã bao giờ đến chơi bóng ở đây chưa?”

“Có một lần. Chúng tôi đã bị đá đấy.”

“Chúng tôi từng thua họ ở đây, nhưng lại thắng ở sân nhà.”

Hai người đàn ông im lặng một lúc lâu.

“Anh có bao giờ nhớ nó không?”

“Gì cơ, bóng bầu dục á?”

“Chứ anh nghĩ là gì?”

“Tôi đâu có chơi như anh, Melvin.”

“Này, anh bạn, đừng nói thế. Anh đã leo đến tận Giải Quốc gia còn gì. Thế là hơn tôi rồi.”

“Đừng có cố. Anh đang nói giảm đi nhiều đấy. Và tôi chỉ trụ được có một trận.”

Món ăn của họ được đem ra, nhưng trước khi ăn, Mars lại hỏi, “Cảm giác thế nào?”

Decker trải khăn ăn ra. “Cái gì thế nào?”

“Bước lên sân của Giải Quốc gia ấy? Được nhìn, gì chứ, tám mươi ngàn người trên khán đài? Chơi với những người xuất chúng nhất thế giới ý?”

CHƯƠNG 73

MỘT PHÚT TRƯỚC nửa đêm, họ đến địa chỉ Roy hẹn. Phố xá bên ngoài vắng tanh không một bóng người, đêm se lạnh nhưng trời thì vẫn trong. Decker đã bảo Mars bật lại điện thoại lên để chờ tín hiệu tiếp theo từ Roy.

Decker nhìn ra sau lưng anh ta. “Hay đấy.”

“Cái gì cơ?” Mars nói, cũng quay lại nhìn.

“Nơi từng là Hiệp hội quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu, giờ người ta xây một thư viện công cộng. Anh biết những người đọc sách thường biết cảm thông và cởi mở hơn những người không đọc sách mà.”

“Tuyệt, hãy phát cho mỗi người trên thế giới này một cái thẻ thư viện đi.”

Họ đợi tầm năm phút thì điện thoại của Mars kêu lên. Một tin nhắn khác từ Roy:

Đi thẳng khoảng nửa dặm về phía Tây. Sẽ có một chiếc Ford màu đen đậu ở lề đường. Chìa khóa kẹp dưới ghế lái. Bản đồ bên ghế hành khách. Tao đang theo dõi ngay lúc này. Nếu có bất kỳ ai đi theo, thì tạm biệt.

“Bắt đầu rồi đấy,” Decker nói với vẻ đáng ngại.

“Anh đem theo súng chứ?”

Decker gật đầu. “Tôi chỉ mong là tôi không phải dùng đến nó, vì thế nghĩa là có người khác bắn ta trước.”

Họ lê bước nửa dặm về phía Tây và đến chiếc Ford màu đen đậu ở lề đường. Họ vào xe. Decker lấy chìa khóa trong khi Mars xem bản đồ chỉ dẫn.

“Ta sẽ lái về phía Tây rồi cuối đường thì rẽ vào đường số 82 và tiếp tục đi về phía Tây. Rồi sẽ có chỉ dẫn tiếp.”

Họ lái theo chỉ dẫn, đến rồi ra khỏi đường số 84.

“Có vẻ như ta đang đến một nơi xa xôi hẻo lánh nào đó,” Decker nói.

“Đây đã là một nơi xa xôi hẻo lánh rồi, Decker,” Mars đáp. “Nhìn quanh đi, chẳng có gì cả.” Anh ta bắt đầu bồn chồn. “Anh có nghĩ là ông ấy sẽ đột kích chúng ta không? Để giết ta ấy?”

“Nếu muốn làm thế thì ông ấy có nhiều cơ hội khác từ trước mà, Melvin.”

“Phải rồi, tôi nghĩ anh đúng.”

“Chà, tôi cũng có thể sai mà. Như anh nói đó, ông ta bị tâm thần.”

“Cảm ơn đã chia sẻ những suy nghĩ tích cực.”

Decker cứ liên tục kiểm tra gương chiếu hậu. “Ông ta nói ông ta đang theo dõi ta, nhưng tôi không thấy có ai ở đằng sau cả.”

“Chắc nói điều thôi.”

“Ông ta không giống người nói điều lắm.”

Mars cũng quay đầu lại nhìn. “Có vẻ ông ta lái xe mà không bật đèn.”

“Có thể.”

Mars chỉ anh rẽ ba chỗ rẽ nữa, cuối cùng họ dừng xe trước một căn nhà xập xệ bên đường, không có căn nhà nào khác trong bán kính một cây số rưỡi.

“Chà, cái đêm này càng lúc càng thêm cô quạnh và rợn người.” Mars nhận xét khi dừng xe lại.

Decker nói, “Tôi không thấy có xe nào khác cả.”

Một giây sau có ánh đèn pha chớp bật rồi tắt từ bên hông nhà.

Decker cùng Mars xuống xe.

Cửa chiếc xe nọ bật mở và Roy Mars bước ra.

Khi ông ta di chuyển ra vị trí có ánh trăng rọi, họ có thể thấy rõ ông ta mặc quần áo công nhân bạc màu với áo khoác, áo sơmi flannel và giày bảo hộ. Tay ông ta cầm một khẩu súng lớn và đang chĩa súng vào họ.

Decker tiến lên và nói, “Tôi nghĩ ông không cần đến thứ đó đâu.”

“Thế còn khẩu súng kẹp ở thắt lưng mày thì sao, Decker? Tao có thể nhìn thấy nó cộm lên đấy, kể cả với cái thân hình ấy.”

“Thân hình tôi giờ không to bằng trước đây đâu.”

“Chúc mừng. Nhắm vào họng súng mà rút ra.”

Decker làm theo và đưa khẩu súng cho Roy.

“Vào trong,” Roy nói.

Họ vào trước và ông ta đi theo sau.

Bên trong căn phòng hẹp có mùi ẩm mốc và mục nát. Roy bước qua họ và vặn công tắc một cái đèn cắm trại đặt bên trên một chiếc thùng hàng lật ngược. Ngay lập tức, căn phòng được soi rõ, ánh sáng hắt lên khắp không gian.

Roy nhét khẩu súng của Decker vào túi quần và đứng dựa lưng vào tường. “Vậy là, mày đem cô ả về rồi.”

“Và làm thế nào mà ông biết được tin về Davenport?” Decker hỏi.

“Tao không biết. Chỉ là phỏng đoán dựa trên cái bản báo cáo về ông cảnh sát trưởng Roger McClellan bị bắn chết ngay tại trang trại của ông già ngoài ngoài ô Cain thôi. Bản báo cáo không đề cập đến người phụ nữ nào tử vong. Vậy là, mày đã cứu được cô ta rồi.”

“Đúng vậy.”

“Mac chết rồi. Mày có điều mình muốn. Vậy còn gọi tao làm gì?”

“Vẫn còn hai người nữa chưa phải chịu trách nhiệm,” Decker nói. “Lý do đấy.”

“Ở đời mày không thể cứ muốn gì là có nấy được. Cuộc đời này không vận hành như thế. Cứ hỏi Mellow thì biết.”

“Vậy tại sao ông còn đồng ý gặp chúng tôi?” Mars hỏi.

“Tao đoán là sự tò mò đã thúc đẩy tao.”

“Tôi thì nghĩ là lý do còn hơn thế,” Decker nói. “Ông đã từng là một người trong nhóm ấy, có lẽ là một cách không chính thức là Chàng ngự lâm

thứ tư, nhưng rồi ông lại quay lưng lại với họ.”

“Tao không hiểu mày đang nói gì.”

Để trả lời, Deck giờ trang kỷ yếu mà anh đã xé từ thư viện ra.

“Ông là người thứ tư từ bên trái, Aaron Callahan.”

“Gì cơ?” Mars thốt lên, nhìn chăm chăm vào trang kỷ yếu.

“Tên thật của Roy Mars là Aaron Callahan. Tất nhiên là ông đã thay đổi nhiều, Roy à, nhưng cũng không khó nhận ra đấy là ông và rằng ông đã học ở Trung học Cain cùng với Ba chàng lính ngự lâm.”

“Giỏi đấy, Decker. Làm thế nào mà mày tìm ra được?”

“Chúng tôi đã tìm thấy hai cái tên viết tắt trong tủ quần áo trong phòng ngủ nhà ông ở Texas. AC và RB. Tôi xé những trang kỷ yếu có danh sách học sinh với tên bắt đầu bằng chữ ‘C’ và ‘B’. Tôi không khớp được ra ai với tên bắt đầu bằng chữ ‘B’. Nhưng đến vắn ‘C’ thì tôi tìm ra. Vậy còn RB thì hẳn là chữ tắt cho tên thật của Lucinda.”

“Roxanne Barrett.” Roy nhìn Mars. “Đó là tên thật của mẹ mày. Nhưng bà ấy thích tên Lucinda hơn.”

“Sao ông lại chọn tên họ là Mars thế?” Decker hỏi.

Roy nhe răng cười. “Tao luôn thích cái hành tinh màu đỏ ấy, từ khi còn nhỏ. Nó có vẻ ngẫu.”¹

¹ Mars có nghĩa là Sao Hỏa.

Decker gật đầu. “Ông đã chơi trong đội họ. Ông là tiền vệ cánh trái, bảo vệ điểm mù của Huey. Ông ta là tiền vệ chính mà.”

“Một tay ném bóng quèn mà chúng ta trưng ra cho đẹp. McClellan thì là một con chó điên ở sau gác góc C. Hẳn là loại sẽ cắn chân người ta khi bị đè. Eastland là một hậu vệ cánh lươn lẹo. Chưa bao giờ lao vào giữa đường chạy chính. Luôn chạy khỏi vạch trước khi bị tóm. Thằng khốn ấy không thích va chạm. Một thằng hèn thực sự. Nhưng nó ưa nhìn, thông minh, giàu từ trong trứng, và rõ ràng là nó sẽ tiến xa nên lũ con gái cứ lột quần xì ở

mọi nơi nó xuất hiện. Hăn và Thurman. Nhưng toàn là miếng thơm hưởng từ ông già nó. Ông trùm của Mississippi. Ai cũng biết lão ta.

Decker nói, “Huey cha là một kẻ phân biệt chủng tộc thuần túy. Bây giờ và mãi mãi, như Georger Wallace đã nói.”

“Này, hồi đó ở Mississippi thì phân biệt chủng tộc mạnh mẽ lắm. Có khi giờ vẫn có đến một phần tư là phân biệt chủng tộc.”

“Ông lớn lên cùng lũ khốn ấy à?” Mars nói.

“Chà, ai cũng phải có chỗ mà lớn lên chứ. Nhưng tao chưa bao giờ qua lại với lũ ấy cả. Tao đã đầu thai ở nhầm nơi.”

“Và ông đã tham gia vào hai vụ đánh bom?”

“Tao đã nói với mày rồi, Mellow. Tao không nghĩ mình cần nhắc lại.”

Decker nói, “Và ông nắm giữ bằng chứng có thể tiêu diệt bọn chúng. Thế nên ông mới biến mất sau hai vụ đánh bom.”

“Tao đã chọn bỏ đi.”

“Tại sao?”

“Lý do riêng. Không phải việc của mày.”

“Có phải là vì lũ trẻ không? Những đứa trẻ đã chết trong nhà thờ ư?”

“Sao mày lại nghĩ là tao quan tâm đến mấy đứa nhóc da màu ấy chứ?”

“Ông đã nói đáng lẽ chúng không ở đó, và rằng việc ấy không nằm trong kế hoạch,” Mars nói.

“Và cuối cùng thì ông cưới một phụ nữ da đen nữa,” Decker nói thêm.

Roy chỉ nhún vai mà không nói gì.

“Ông có thể hủy hoại lũ khốn ấy mà, Roy. Sau gần năm mươi năm sau. Ông muốn công lý chứ?”

“Sao tao lại quan tâm chứ? Tao chỉ đang cố sinh tồn thôi.”

“Người của Eastland đã giết McClellan. Và Huey đã cố phá hoại cuộc điều tra của FBI rồi.”

“Chẳng làm tao ngạc nhiên. Bọn chúng có đầu óc mà. McClellan thì chỉ là tay sai chỉ đâu đánh đó. Thế nên nó mới thành cảnh sát. Tao tự hỏi thằng Mac già ấy từ lúc khoác đồng phục lên đã thổi tung bao nhiêu cái sọ rồi?”

“Nhiều đấy,” Decker nói. “Và tôi cá là phần lớn là của người da đen.”

“Nhưng tại sao lại đánh bom chứ?” Mars hỏi. “Như ông đã nói, chúng đều có tương lai rộng mở. Huey có các mối quan hệ của bố hắn ta. Vậy thì tại sao chứ?”

“Mày va đầu vào đâu à, Mellow? Thằng Huey cha, tao không chắc hoàn toàn, nhưng tao thực sự nghi ngờ lão ta chính là người giết đây.”

“Nhưng tại sao chúng phải làm theo? Chúng hải biết chuyện như thế sẽ đeo bám chúng sau này chứ?”

“Chúng là bọn trẻ trâu nghĩ rằng mình là bất khả xâm phạm. Chúng thực sự đã nghĩ mình là Ba chàng lính ngự lâm đấy, chiến đấu bảo vệ lối sống xưa cũ. Lối sống của người da trắng. Mày phải gặp chúng khi ấy cơ. Luôn tỏ vẻ bề trên, cao sang, như thể chúng là Chúa vậy. Chết tiệt, chúng sống như ở năm 1860 ấy.”

“Vậy là chúng đã chiến đấu quyết liệt để miền Nam được sống theo ý Chúa hả?” Mars hỏi.

“Đại loại thế. Còn tao, tao chỉ muốn tiền thôi.”

“Đáng cao sang làm sao,” Mars nói.

“Khỉ thật, mày nghĩ đấy là cái nhà thờ hoặc cái cơ quan Hiệp hội quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu duy nhất bị đánh bom à? Chết tiệt, ở miền Nam vào những năm năm mươi, sáu mươi giống như ở Trung Đông vậy. Mày chưa bao giờ đọc tin cũ à? Người ta bị phun vòi rồng vào đấy bay đi. Cháy nổ khắp nơi. Đánh nhau ngay tại quầy ăn trưa. Thi thể treo lủng lẳng trên cây. Đạn bay tứ tung.”

“Tôi sinh ra ở Texas hơn ba mươi năm trước với bố mẹ từ hai chủng tộc, nên tôi chưa từng thấy nạn phân biệt chủng tộc,” Mars mỉa mai nói.

Roy mỉm cười và nghiêng đầu sang một bên. “Dù sao thì, thằng con trai luôn cố gây ấn tượng với ông bố. Thurman sẽ tiếp bước bố hắn ta, trở thành một người chơi trên đấu trường cấp quốc gia. Tao chẳng đoán già đoán non gì ở đây cả. Hắn cứ lải nhải không ngừng ở trung học. Còn Eastland thì cũng luôn định sẵn sẽ theo nghiệp kinh doanh rồi. Nhưng mà thằng đó thì cũng nhiều chuyện phức tạp lắm, chắc bệnh giàu. Hắn và Huey, hai kị sĩ quất thanh gươm sáng loáng bảo vệ vương quốc hoa huệ trắng muốt của bọn chúng. Vậy là ta có một chính trị gia tương lai và một doanh nhân tương lai, một cặp trời cho. Và Mac được đính kèm vì, chà, như mày thấy đó, Mac không thích những người không cùng màu da với mình.”

“Còn ông thì sao?” Decker hỏi. “Động cơ của ông là gì.”

“Mày lại không nghe tao rồi. Tao đã bảo rồi. Là tiền! Hồi đó tao thích a dua, thích đi theo đám đông. Nhà Huey thì lại quyền lực. Nhà Eastland thì có tiền. Tao muốn được sống trong thế giới ấy, dù chỉ một lát thôi, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với thế giới thực của tao rồi. Bố mẹ thuê đất làm nông. Cái nhà vệ sinh duy nhất hồi nhỏ của tao là cái ở trường. Hàng ngày tao phải tự ra đồng kiếm ăn. Bố mẹ tao làm việc rất chăm chỉ, đừng hiểu nhầm ý tao, nhưng họ không bao giờ có thể khá giả được.”

“Vậy là ông hòa theo?”

“Chết tiệt, đúng vậy. Chúng nó trả tiền cho tao. Một cục tiền lớn. Tao chưa bao giờ kiếm được nhiều thế. Đó giờ tao vẫn giỏi sửa chữa các thứ. Động cơ, hộp số, thiết bị nọ kia.”

“Và chất nổ nữa,” Decker bổ sung.

“Tao bắt đầu chế tạo mấy quả bom ống nhỏ ở trung học. Rồi bắt đầu chuyển sang những loại lớn hơn. Chúng cung cấp nguyên liệu và tao làm ra một quả bom hẹn giờ.”

“Và Charles Montgomery đã giúp đánh lạc hướng.”

“Chết tiệt, cảnh sát địa phương đều biết trước chuyện gì sẽ xảy ra rồi, nhưng đúng vậy, Chuck vờ say xin lái xe để bọn cảnh sát ấy có cớ mà rời mắt khỏi nhà thờ.”

“Cả ở nhà thờ và cơ quan NAACP?” Decker hỏi. “Montgomery đều đánh lạc hướng để mấy người cài bom?”

“Tao không có mặt tại hiện trường, nhưng tao đoán là vậy. Sau đó thì Huey có bảo với tao là cái văn phòng ấy cũng nhận được lời đe dọa nên cũng có cảnh sả canh chừng.”

“Và ai là người kéo Montgomery tham gia?”

“McCellan và Eastland.”

Decker gật đầu. “Ông ta chơi bóng với bọn chúng ở Đại học Mississippi.

“Phải rồi. Nhưng gã đã bỏ học, nhập ngũ, quay về với một đồng vắn đề. Gã cần tiền và bọn kia có tiền. Tao cũng giở chiêu tương tự để Chuck đưa ra lời thú tội giả và đưa Mellow ra khỏi tù. Một kẻ sắp chết thì còn bận tâm gì chứ. Gã muốn chăm sóc được cho con mình thôi. Ít nhất thì đấy là những gì ả Regina nói.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?” Decker hỏi. “Tại sao ông lại biến mất, thay tên đổi họ mà bỏ trốn.”

Roy không trả lời ngay. “Tao không đồng ý gặp hai người để trả lời đến hai mươi câu hỏi.”

“Cứ cho là vậy đi, nhưng ông đã đồng ý gặp chúng tôi rồi. Có phải đã có cái cọ không?”

“Điều gì khiến mày nghĩ thế?”

“Vì ông có thứ mà chúng muốn. Bất kể cái gì ông giữ trong hộp đảm bảo ấy. Chúng biết là ông còn sống, Roy. Chúng sẽ không bao giờ ngừng tìm kiếm.”

“Mày nghĩ chuyện ấy làm tao lo lắng à?”

“Tôi không biết. Sao ông không đưa bằng chứng cho chúng tôi để chúng tôi tóm chúng lại?”

“Rồi sao, mày sẽ để tao lặn đi vào hoàng hôn à?”

Decker nói, “Đó là vũ khí để ông đe dọa bọn chúng phải không? Chúng săn đuổi ông và ông sẽ giao nộp cho chính quyền.”

“Rõ là thế rồi.”

“Mẹ có biết ông tham gia đánh bom không?” Mars hỏi.

“Mày có nghĩ bà sẽ cưới tao nếu bà biết không?” Roy quay sang nhìn Mars. “Sau cái chương trình trên ESPN, tao nhận được một bức thư.”

“Chúng đe dọa ông ư?”

“Chúng nó đe dọa mọi người. Và cùng lúc đó, tao phát hiện ra rằng Lucinda đang chết dần chết mòn. Bà ấy chỉ còn lại vài tháng. Tao thực sự bế tắc.”

Decker nói, “Nhưng ông đã không tiết lộ bằng chứng chống lại chúng suốt ngần ấy năm mà, Roy. Sau khi thấy ông trên TV, tại sao chúng còn đeo đuổi ông đến vậy? Làm thế có thể ép ông đến nước tung ra bí mật của chúng?”

“Là trò của thằng McClellan. Nó là đứa gửi thư hăm dọa, tao chắc luôn. Huey và Eastland sẽ ngồi yên, không động thủ. Nhưng tính Roger khác. Suốt những năm ấy, tao biết thằng chó đẻ ấy luôn canh cánh trong lòng về những gì tao làm. Hắn coi đó là sự phản bội. Và hắn không thích cảm giác bị đe dọa. Hắn muốn săn tao, nên hắn kéo hai đứa còn lại theo, về phần ấy thì tao chắc chắn.”

Decker gật đầu. “Sau khi gặp ông ta, tôi có thể tưởng tượng được đó là điều ông ta làm. Nhưng làm thế nào mà ông có tiền cho Reigina Montgomery mua sắm?” Anh hỏi. “Hồi đó ông còn không có tiền chạy chữa cho Lucinda mà.”

“Vài vụ phá két, vài vụ lừa đảo, vài vụ trộm, một vụ cướp có vũ trang. Khá mất thời gian nhưng tao cũng tích được đủ tiền mặt. Rồi con khốn ngu ngục ấy cầm tiền đi mua sắm phè phỡn. Tao đã bảo nó đợi đến khi chuyển đi đã, nhưng nó không đợi được. Á đàn bà đàn độn. Thế là tao lại phải ra tay xử lý cái vấn đề nho nhỏ ấy.”

“Còn về người đàn ông đã chết thế cho ông bỏ trốn, Dan Reardon?”

“Đừng thương tiếc cho gã làm gì. Mày có biết Reardon đã là loại người gì không? Một thằng ấu dâm, một kẻ sát nhân. Chẳng ai buồn xem xét, nhưng mà gã phải có đến nửa tá trẻ con chôn ngoài nhà đấy.”

“Và ông chưa nói chuyện đó với ai bao giờ hả?” Decker hỏi.

“Không, thay vì thế thì tao bắn vỡ đầu gã luôn. Giúp tiết kiệm khối thời gian và tiền của cho mọi người đấy.”

“Nhưng giờ chúng biết ông còn sống rồi, Roy. Và chúng sẽ săn lùng ông và Melvin.”

“Chà, tao thì khó bị săn lùng hơn Mellow nhiều.”

“Và ông thấy ổn với việc đó.”

“Tao thấy ổn với nhiều thứ mà mày thấy không ổn lắm.”

“Kể cả nếu Lucinda không đồng tình.”

Để trả lời, ông ta giờ điện thoại lên, “Mày đã soạn tin nhắn này, phải không? Cái tin nhắn đầu tiên. Vì tao không thấy Mellow có tài hùng biện lắm.”

Trên màn hình hiển thị đoạn tin, *Liệu đây có phải điều mà Lucinda muốn không, Roy? Đó là con trai bà ấy, dấu vết sự sống duy nhất còn lại từ vợ ông. Lucinda sẽ muốn ông làm gì?*

“Một câu hỏi hợp lý,” Decker nói.

“Thì tao đâu bảo nó không hợp lý đâu.”

“Vậy thì, liệu bà ấy sẽ muốn ông làm gì? Không chỉ là cho Melvin. Nhưng cho cả những người khác đã bị giết. Cho những bé gái chưa từng có cơ hội được lớn lên và có con.”

“Đừng cố làm tao động lòng, không ích gì đâu.”

“Tôi thì không tin thế đâu. Vì ông đã đưa Melvin ra khỏi tù. Ông đã cứu anh ấy.”

“Vậy mà mày vẫn còn ở đây hỏi hàng tá câu hỏi nữa.”

“Vì tôi vẫn chưa xong việc.”

“Việc của mày, không phải của tao.”

“Ta có thể đấu khẩu cả tối. Nhưng cứ thế sẽ chẳng đi đến đâu đâu.”

Hai người đàn ông nhìn nhau gay gắt.

“Sẽ thú vị đây, để xem điều gì kích động được mày, Decker.”

“Chúng ta có vẻ giống nhau hơn ông nghĩ đó.”

“Ồ, tao nghĩ chúng ta rất giống nhau.” Roy nhìn xuống. “Nếu như tao đưa thứ đó cho mày? Mày có để tao đi không?”

“Nếu chúng tôi có được bằng chứng để tóm Eastland và Huey, tôi thực sự sẽ không dành nhiều thời gian mà tìm ông.”

“Nhưng có thể FBI sẽ làm thế.”

“Có thể. Nhưng như ông nói đấy, ông khó bị lòng ra mà.”

Roy cân nhắc và ngay khi ông ta mở miệng định nói gì đó, ông ta sững người, mắt ông ta phóng ra sau họ. Mặt ông ta cứng đờ lại.

“Mày chơi tao. Mày đã đem theo FBI.”

Decker quay ra sau quan sát rồi quay lại đối diện Roy. “Không, chúng tôi không làm thế. Nghĩa là có phe khác ngoài kia.”

CHƯƠNG 74

NGAY LẬP TỨC, Roy vặn tắt đèn, nhấn chìm họ trong màn đêm.

“Đưa súng cho tôi đi,” Decker nói.

“Làm sao tao biết chắc được đó không phải là FBI và rằng mày chỉ đang cố lừa tao.” Roy cự lại.

Viên đạn phóng tới bắn vỡ cửa sổ và cả ba người đồng loạt nằm sấp xuống đất.

“Vì FBI thường sẽ xưng danh trước và không hay khai hỏa vào một tòa nhà mà bên trong có người.

Ngay sau đó, một chất giọng điện tử chói tay cất lên, “Chúng tao biết mày đang trong đó, Callahan! Chỉ cần bước ra và mang theo thứ ấy!”

“Khỉ thật,” Roy lầm bầm. Ông ta lôi súng của Decker ra và ném sang chỗ anh.

“Có lối ra nào khác không? Decker hỏi.

“Có cửa sau, nhưng tao tin là chúng cũng chặn ở đó rồi.”

Như thế để xác định điều này, một phát súng nổ lên từ phía sau căn nhà.

“Được rồi, đó là tín hiệu dừng-đi-lối-này,” Decker nói.

“Chúng kẹp chặt chúng ta rồi. Giờ chúng chỉ cần đợi đến khi ta ló mặt ra thôi.”

Decker rút điện thoại ra.

Roy nhìn thấy liền lắc đầu, “Không ích gì đâu. Đây là khu vực không có sóng tín hiệu trên bản đồ di động. Không có ai sống ở vùng này cả. Thế nên tao mới chọn làm điểm gặp mặt.”

“VẬY chúng ta gặp rắc rối rồi,” Mars nói.

“Mày gặp rắc rối lớn từ lúc mà cái chương trình ESPN ấy phát sóng, Mellow.”

“VẬY đây là lỗi của tôi chắc?”

“Hơi quá muộn để chơi trò đổ lỗi rồi đó,” Decker xen vào.

Anh trườn đến bên cửa sổ và rón rén nhìn ra ngoài.

“Không thấy gì cả. Nhưng chắc chắn là những viên đạn đó nghe như những phát súng trường công suất lớn. Giống loại súng đã giết McClellan.” Anh vội trườn về lại chỗ hai người kia. “Chúng thực sự nghĩ ông đem thứ ấy theo bên người à?”

“Không, nhưng chúng muốn tao đem theo ra.”

“Nó đâu rồi?”

“Đừng lẩn tới. Giờ tao cần vũ khí chống lại chúng.”

“Chúng sắp giết ta đấy, Roy,” Decker nói.

“Chúng hẳn đã đi theo mày đến đây. Không thì còn cách nào khác.”

“Không có ai đi theo chúng tôi cả.”

“Eastland điều hành một công ty tình báo đó, thẳng đần. Mày nghĩ ông ta thiếu cách theo dõi người à?”

Decker quay sang Mars. “Ông ta có lý đó.”

“Tao nói chỉ có đúng. Đáng lẽ tao không bao giờ nên đồng ý gặp hai thằng gốc bọ mày.”

“Cũng đâu phải là chúng tôi muốn gặp ông,” Mars cãi. “Ông là người khởi đầu mọi chuyện này.”

“Tôi đã hỏi ông rồi nhưng vẫn chưa có được câu trả lời,” Decker nói. “Ông bỏ chạy và đem theo bằng chứng để buộc tội chúng, tại sao thế, Roy?”

“Mày nghĩ đây là thời điểm thích hợp để thảo luận chuyện ấy à?”

“Tôi không nghĩ chúng ta có cơ hội nào khác đâu.”

Roy liếc nhìn về phía cửa sổ khi giọng nói ban nãy lại vang lên, “Mày có một phút trước khi bọn tao khai hỏa. Và bọn tao có trang bị đạn cháy đấy.”

“Khỉ thật,” Roy lẩm bẩm. Ông ta nhìn Decker. “Được rồi, mày đúng. Giết lũ trẻ không phải một phần trong kế hoạch, nhưng Ba chàng lính ngự lâm cũng chẳng quan tâm mẹ gì đâu. Sau đó thì tao muốn rút lui. Nhưng chúng sẽ không để tao đi. Chúng bày tỏ rõ quan điểm luôn.”

“Rồi ông đã làm gì?”

“Tao lấy cắp bằng chứng từ két sắt nhà Huey cha. Lão già tự hào về chuyện ấy lắm, nhưng lão không ngu đến mức trưng chuyện ấy ra. Còn tao là một đứa tò mò. Chính tao là người đã quay lại mấy buổi xưng tội nhỏ của bọn chúng, và tao đã thấy Huey cha mở két mấy lần, nên tao nhớ được mã két. Khi tao lấy mấy đoạn phim, tao đã để lại một mẫu giấy nói cho chúng biết tao có gì trong tay và đi biệt xứ.”

Mars thần thờ nói, “Rồi đem lòng yêu một phụ nữ da đen. Mía mai thật đấy.”

Roy đột nhiên có vẻ khó chịu. “Tình yêu thế đấy, mày chỉ... ý tao là, mày không thể kiểm soát được nó. Tao yêu mẹ mày và bà ấy yêu tao. Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên chúng tao nhìn thấy nhau.”

“Nhưng tôi thì không,” Mars nói. “Ông chưa từng yêu tôi.”

“Tao đã tự hào về mày, Mellow, vì những gì mày làm được trên sân bóng. Nhưng màu da đen của mày không phải lý do khiến tao không thể yêu mày.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Mỗi lần nhìn mày, tao thấy hình ảnh của thằng khốn đã làm tổn thương người duy nhất tao yêu thật lòng trên đời này. Đó không phải lỗi của mày. Tao biết nghe thật sự điên rồ nhưng thế đấy, đó là cảm nhận của tao.” Ông ta khựng lại. “Chết tiệt, chắc tao phải kể hết cho mày thôi. Tất tần tật. Bố đẻ mày ý? Tao đã nói dối. Tao chưa bao giờ giết được hăn sau tất cả những gì hăn đã làm với mẹ mày.”

“Cái gì?” Mars kêu lên.

“Không phải tao không cố. Nhưng hăn quá giàu có và được bảo vệ kỹ lưỡng. Đám tay chân của hăn đã suýt giết tao.” Ông ta chỉ vào vết sẹo. “Chúng tặng tao cái này đây, cùng với một số thương tích vĩnh viễn khác. Thằng khốn ấy vẫn còn sống ở Colombia, sống một cuộc sống sung sướng. Mỗi lần nghĩ về nó là tao lại sôi máu.”

Mars nói, “Sao ông lại kể cho tôi cơ chứ?”

Lúc này đây, lần đầu tiên trên gương mặt Mars có biểu hiện của sự lo lắng. “Vì đó là lý do thực sự khiến tao gán tội giết người lên mày. Và mẹ mày không biết trước tao sẽ làm thế. Bà ấy chỉ tưởng tao sẽ lại trốn đi thôi. Nếu bà ấy biết tao định gán tội lên mày, bà ấy sẽ không bao giờ để tao làm thế được. Chết tiệt, hăn bà ấy sẽ giết tao mất.”

“Tại sao?” Mars hỏi.

“Mày thực sự cần phải hỏi câu ấy à?”

“Đúng, tôi phải hỏi.”

“Vì mặc cho hoàn cảnh ra đời của mày, bà ấy vẫn yêu mày hơn mọi thứ trên đời này.” Ông ta khựng lại rồi nói tiếp với vẻ đầy cam chịu, “Thậm chí hơn cả tao.”

Mars nhìn chăm chăm Roy cho đến khi ông ta nhìn xuống đất và nói tiếp. “Gán tội cho mày là cách duy nhất tao có thể làm để trả đũa thằng khốn đó. Mặc dù có lẽ hăn đểch quan tâm gì đến mày đâu, nhưng trong mày

vẫn có một phần thuộc về hắn. Và đó là phần duy nhất tao tiếp cận được. Nên tao gài bẫy mày để trả đũa hắn.”

Một khoảng lặng dài giữa cả hai.

“Thật bệnh hoạn, Roy,” Decker quan sát ông ta, trong khi Mars chỉ vô hồn nhìn người đàn ông anh ta từng lầm tưởng là bố mình. “Ông đã trừng phạt nhầm người rồi.”

Roy nhún vai. “Như tao đã nói, Decker, cuộc đời này không hoàn hảo và tao cũng thế. Tao đã làm những chuyện ấy và tao không cần phải giải thích cho ai hiểu.”

“Callahan!” Cái giọng điện tử chua loét lại cất lên. “Mày sắp hết thời gian!”

Decker nhìn về phía cánh cửa. “Thế ta định làm gì với mấy gã ngoài kia đây?”

“Có lẽ tao có một đường ra. Nếu ta cho chúng thứ chúng muốn.”

“Và chúng cứ thế để chúng ta đi chắc?”

“Tao, thì có thể, nhưng hai đứa mày, thì phải tự túc thôi.”

“Đồ khốn!” Mars gào lên. Anh ta lao vào Roy, nhưng ông ta đã kịp thời chĩa súng vào anh ấy.

“Đừng để tao phải bắn mày, Mellow.”

“Tôi sẽ bắn ông đấy,” Decker nói.

“Không,” Roy nói. “Tao có thể sẵn sàng bắn vào lưng kẻ khác. Nhưng tao không nghĩ mày sẽ làm thế. Giờ thì, xin mạn phép, tao phải đi đây.”

Trong bóng tối, ông ta vô tình va vào Decker trong khi tiến ra cửa. Roy nắm chặt vào Decker để giữ thăng bằng. “Mày gầy đi rồi đó, Decker. Tốt đấy.”

Ông ta bỏ tay ra rồi gọi với ra ngoài cửa. “Tao ra đây. Bọn mày muốn biết thứ đó ở đâu, thì phải thỏa thuận đã. Nếu bọn mày bắn tao, thứ đó sẽ ngay lập tức đến nơi mà bọn mày không muốn nó đến.”

“Thế còn những người khác trong đó với mày?” giọng nói vang lên.

Roy thậm chí còn không quay lại nhìn họ phải vấn đề của tao.” Ông ta hét vọng lại.

“Đồ khốn nạn!” Mars gầm lên, nhưng Decker đã giữ anh ta lại.

“Cứ để ông ta đi, Melvin.”

“Tại sao? Để ông ta được sống còn chúng ta phải chết à?”

“Đừng có hèn thế, Mellow,” Roy chế nhạo. “Mày cũng có thể thoát ra mà. Nếu không, thì hẹn gặp lại ở thế giới bên kia vậy.”

“Không đâu,” Mars nói. “Tôi sẽ đoạn tụ với mẹ. Còn ông thì tự biết ông sẽ đến đâu rồi đấy.”

“Tao ra đây.” Roy bước ra ngoài, giơ khẩu súng lên cao.

Decker ngó ra từ cửa sổ và thấy ba người đàn ông chạy về phía căn nhà, mỗi người cầm một khẩu súng trường, áo quần được trang bị đầy đủ giáp bảo vệ. Chúng bao vây Roy.

“Nó ở đâu?” một người lên tiếng.

Roy ngoảnh lại nhìn căn nhà.

“Này, Mellow, bảo mẹ mày là tao...” Giọng ông ta vỡ nứt và nước mắt bỗng trào ra trên khuôn mặt ông. “Bảo là tao yêu bà ấy, Melvin. Sẽ luôn yêu bà ấy, dù có thế nào đi chăng nữa.”

“Ôi khi thật,” Decker thốt lên. Anh túm lấy Mars và đẩy anh ta về phía sau nhà. Mars trượt trên sàn nhà, va người vào bức tường lưng nhà. Decker chạy hết tốc lực rồi lấy thân mình to lớn của anh để che chắn anh ta.

Ngoài nhà, Roy cởi áo khoác. Để lộ ra mấy túi thuốc nổ dính quanh thắt lưng, gắn với một kíp nổ.

Ba người đàn ông kia quay đầu bỏ chạy.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Roy Mars bấm nút kích hoạt.

Và bốn người đàn ông cứ thế tan biến.

CHƯƠNG 75

DECKER NGỒI ĐỐI diện Mars, mắt dán chặt vào anh ta.

Họ đang trong căn phòng khách sạn ở Tuscaloosa.

Bogart đứng yên đó, quan sát hai người họ, và dựa trên nét mặt, anh ấy không hề vui.

Căn nhà nọ đã bị sập một phần khi Roy Mars đánh bom cảm tử. Cả Decker và Mars đều thoát được khỏi đồng đồ nát mà không có thương tích gì nặng, nhưng cũng xém tiêu tòng.

Họ lên chiếc xe tải của mấy người đàn ông cầm súng trường, lái đến nơi gần nhất họ có thể gọi điện được. Cảnh sát ập đến hiện trường. Đến khi Bogart cùng với đội đặc vụ của mình bay ngay đến, Decker và Mars đã nhập viện ở một cơ sở địa phương. Hai người qua đêm và gặp Bogart đến thăm tại đó.

Jamison đi cùng với Bogart, lúc này đang đứng cạnh anh ấy. Trông cô không vui vẻ hơn viên đặc vụ FBI là bao.

“Anh chưa từng có ý định để tôi tham gia à?” Anh ta nói với Decker.

Decker nhún vai. “Anh đã chính thức rút khỏi vụ án mà, Ross. Tôi không muốn anh gặp rắc rối, hơn nữa, Roy yêu cầu chúng tôi không được dẫn theo ai khác.”

“Anh nghe lời ông ta nhưng không nghe tôi.”

“Có vẻ như đó là cách duy nhất,” Decker đáp.

“Còn tôi thì sao?” Jamison cúi kính xen vào, tay chống nạnh, mặt mày cau có.

“Tôi xin lỗi, Alex à,” là tất cả những gì Decker có thể nói được với cô lúc này.

Bogart nói, “VẬY là Roy đã chết và mấy gã kia cũng tan thành mây khói theo, còn chúng ta thì không tìm được gì từ hiện trường để làm bằng chứng dẫn đến Eastland hay Huey.”

Mars lắc đầu. “Tôi vẫn không thể tin được là ông ta cứ thế... tự làm mình nổ tung.”

“Ông ấy đã cứu chúng ta, Mars. Ừm, thực ra ông ấy làm thế để cứu anh. Tôi không nghĩ ông ấy quan tâm xem tôi sống chết thế nào đâu.”

“Nhưng vì lý do gì? Sau tất cả những gì ông ta đã làm với tôi? Có phải là vì mẹ tôi không?”

“Tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ ông ấy làm thế vì anh.”

“Ông ta không yêu tôi. Ông ta ghét tôi đến tận xương tủy. Ông ta gán tội giết người cho tôi. Tôi đoán ông ta chỉ muốn được giải thoát một cách dễ dàng.”

“Tôi thấy tự làm mình nổ tung không phải là một cách dễ dàng đâu,” Jamison chỉ ra.

“Mà tại sao ông ấy lại đến đó với một quả bom trong người chứ?” Mars hỏi.

Decker nói, “Ông ấy là người luôn biết rào trước các khả năng. Ông ấy biết Eastland có nhiều tai mắt. Hẳn ông cũng lường trước được khả năng ta bị theo đuôi.”

Bogart nói, “Chà, dù lý do có là gì, chúng ta vẫn chẳng có được gì cả. Roy là hi vọng cuối cùng của chúng ta. Và giờ ông ta đã ra đi. Vậy là Eastland và Huey vẫn được tự do ngồi nhà.”

“Không hẳn,” Decker phản đối.

Tất cả đều đổ dồn về phía anh.

Anh lôi một thứ gì đó từ túi áo khoác ra. Cánh tay anh vẫn còn đau vì bị một mảnh tường văng vào từ vụ nổ. Anh giơ một thứ lên.

“Ví của anh à?” Bogart hỏi.

“Ví của Roy.”

“Làm thế quái nào mà anh lấy được nó?” Mars bối rối.

“Tôi không lấy nó. Ông ấy đã ‘vô tình’ luồn nó vào túi tôi trước khi bước ra ngoài và tự làm mình nổ tung.”

“Tại sao ông ta lại làm thế?” Bogart hỏi.

Decker mở ví và lấy ra vật duy nhất kẹp trong ví.

“Cái gì thế?” Jamison hỏi. “Thẻ tín dụng à?”

“Không, một cái thẻ thư viện.”

“Thẻ thư viện ư? Bogart nói rồi quay sang Mars. “Ông ta có phải là một người ham đọc sách không?”

“Cả đời tôi chưa thấy ông ấy bên cạnh một quyển sách nào.”

“Trừ quyển sách ông ấy đọc cho anh trước giờ ngủ,” Decker nói.

“Đúng rồi. Làm sao mà anh nhớ...” Mars ngừng lại giữa câu.

“Tại sao lại đưa anh một cái thẻ thư viện nhỉ?” Jamison băn khoăn.

“Tôi nghĩ ông ấy để lại một thông điệp.” Decker đứng dậy. “Đi tìm hiểu chứ?”

Chặng đường từ khách sạn đến thư viện chỉ mất mười phút lái xe. Đây chính là cái thư viện được xây dựng lên từ mảnh đất trước đây là cơ quan NAACP. Họ đi bằng chiếc xe Bogart thuê. Anh tắt xe vào lề đường, đậu ngay trước thư viện. Decker dẫn đường cho cả đội vào trong.

Tại bàn tiếp tân, một phụ nữ trung niên đang ngồi với một chồng sách trước mặt.

Decker lên tiếng, “Tôi có đặt giữ một quyển sách ở đây.” Anh đưa bà tấm thẻ thư viện.

Người phụ nữ nhận thẻ rồi làm thao tác tra cứu trên máy tính. “Tôi đồ là cái này không phải cho anh?” Bà nói khi màn hình máy tính hiện ra quyển sách tương ứng.

“Không, cho cháu trai tôi. thằng bé đang học đọc.”

Người thủ thư mỉm cười. “Tập đọc sớm, sẽ tạo cho trẻ thói quen cả đời. Tôi sẽ quay lại ngay.” Người phụ nữ đứng dậy rồi biến mất vào sau những cái giá sách chất chồng.

Jamison nói, “Anh có định nói cho chúng tôi biết chuyện gì đang xảy ra không, Amos?”

“Ông ta lưu giữ sách gì thế?” Mars hỏi.

“Quyển ‘Ba chú lợn con’ đây” người thủ thư quay lại. “Tôi có để ý anh từng đến hỏi quyển này một lần trước đây rồi.”

“Đúng vậy. Cháu tôi thích truyện ấy lắm.”

“Chà, truyện kinh điển mà. Tôi có đọc cho mấy đứa cháu nghe mà tôi còn thấy sợ mỗi khi đến đoạn Sói Lớn Xấu Xa xuất hiện. Tranh vẽ trong quyển này thực sự ấn tượng.” Người thủ thư đưa Decker quyển sách và trả lại thẻ thư viện.

“Cảm ơn nhiều.”

Họ quay người đi ra xe.

“Cái quái gì thế này?” Bogart hỏi.

Mars nói, “Đây là quyển bố... ý tôi là Roy, ý tôi là Callahan, đã đọc cho tôi.”

Decker nói thêm vào, “Ông ấy thực sự rất thích nhân vật Sói Lớn Xấu Xa. Đó là bởi ông ấy nhìn thấy mình trong nhân vật ấy.”

“Chờ đã,” Jamison thốt lên. “Vậy còn ba con lợn?”

“Tất nhiên là Ba chàng lính ngự lâm rồi,” Decker nói. “Nhưng mà Roy coi chúng là lũ lợn thực sự chứ không phải là nhân vật chính diện. Và ông ấy là nhân vật Sói Lớn Xấu Xa muốn ăn thịt hết bọn chúng.”

“Nhưng con sói đã thất bại,” Bogart nói.

“Trong câu chuyện thì là thế. Để xem ngoài đời thật thì thế nào nhé.”

Anh ngồi vào hàng ghế sau và lật giở quyển sách. Anh lật từng trang sách một nhưng không tìm thấy gì.

Jamison nói, “Decker, xem phần chóp gáy sách xem. Phần gáy hơi tách rời với một số trang.”

Decker kiểm tra theo lời Jamison, cố nhét ngón tay mình vào kẽ hở, nhưng ngón tay anh quá to.

“Có ai có đèn soi không?” Anh hỏi.

Bogart lấy một cái đèn bút từ túi áo khoác ra đưa cho anh.

Decker soi đèn vào kẽ hở. “Có gì đó trong đấy.”

“Cứ xé cái giấy ra đi,” Bogart nói.

“Tôi không thích phá sách,” Decker nói.

“Chúa ơi,” Bogart nói. “Cứ chờ đã.” Anh ta vòng ra cốp sau và kéo vali ra. “Tôi còn chưa nhận phòng khách sạn,” anh ta giải thích. Bogart lôi ra một túi đựng quần áo và một bộ vest còn treo móc. Anh ta lấy riêng cái móc quần áo ra và đưa cho Decker qua cửa sổ hậu. “Đây. Thử dùng cái này đi.”

Decker nắn lại cái móc một chút cho vừa vào kẽ hở rồi luồn móc xuống. “Chắc chắn là chạm tới rồi,” Anh luồn móc một lúc. Vài phút sau anh nói, “Được rồi, đang ra rồi.” Anh từ tốn kéo đầu móc ra cho đến khi họ thấy được đầu của một chiếc chìa khóa.

Jamison là người có ngón tay nhỏ nhất ở đây, và cô nhẹ nhàng thò tay vào kẽ hở để lôi chiếc chìa ra. Có một vật gì đó gắn kèm chiếc chìa.

Decker nói, “Roy hẳn đã dính keo cái thứ ấy vào chiếc chìa khóa rồi đấy nó vào giấy sách. Làm thế để cái chìa khóa không dễ bị rơi ra.”

“Chìa khóa để mở gì đó?” Bogart hỏi.

Jamison giơ cái chìa lên.

Decker nói, “Nếu phải đoán, tôi sẽ đoán là chìa khóa hộp đảm bảo.”

“Được rồi, ngân hàng nào chứ? Ở Tuscaloosa có nhiều hơn một ngân hàng đó. Đây là nếu ông ta gửi ở Tuscaloosa.”

Jamison nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chà, cân nhắc chút, sao ta không thử vào cái ngân hàng ngay liền kề thư viện nhỉ?”

Bogart trố mắt rồi nói, “Nghe hợp lý đó.”

Họ cùng đi vào ngân hàng. Bogart trưng thẻ FBI cùng thẻ căn cước ra và mọi thứ diễn ra gọn lẹ. Chiếc chìa khóa đúng là từ ngân hàng này.

Khi vị giám đốc ngân hàng hỏi đến trát tòa, Bogart nói, “Tôi có thể xin một cái, nhưng ý tôi là có vài tên sát nhân có thể thoát tội trong lúc ấy.”

“Nhưng chủ kết có quyền riêng,” giám đốc ngân hàng nói.

Decker giơ bức ảnh chụp Roy Mars ra. “Chủ kết đây phải không?”

Giám đốc ngân hàng xem xét tấm ảnh đốm mờ. “Ừm, tôi nghĩ vậy.”

“Chà, đừng bận tâm. Ông ấy qua đời rồi.”

Giám đốc ngân hàng dẫn họ vào khu để kết. Ông ta tra chìa vào ổ và rút hộp ra. Ông để họ tự kiểm tra những vật đựng trong hộp.

Decker nhìn Mars. “Anh sẵn sàng chưa?”

“Từ lâu rồi Decker à.”

Anh mở hộp kết và tất cả đồng loạt nhìn vào hộp.

Decker từ từ lấy vật phẩm bên trong ra. Một tấm ảnh.

Bogart cầm một lá thư lên đọc.

Mars lấy ra một tờ bản đồ và vài giấy tờ có chữ viết tay.

Jamison cầm một đĩa DVD. “Những năm sáu mươi người ta làm gì có thứ này. Roy... ý tôi là Callahan... hẳn đã ngốn tiền cho nó.”

Mất gần một giờ đồng hồ để họ xem xét những thứ trong kết, họ đặt đĩa DVD vào máy tính xách tay để xem. Có vẻ như đoạn băng lúc đầu được quay bằng máy phim, sau đó mới được ghi sang đĩa DVD.

Sau khi xem hết, Decker ngẩng lên nhìn mọi người.

Họ đều đang nhìn lại anh, sửng sờ.

Sói Lớn Xấu Xa cuối cùng đã tóm được lũ lợn.

Decker ngược mắt lên trần nhà. “Cảm ơn, Aaron Callahan, dù ông có đang ở chốn nào đi nữa.”

CHƯƠNG 76

“NHỮNG BẰNG CHỨNG mà Callahan cung cấp khủng khiếp đến nỗi cả Eastland và Huey đều đang phải thỏa thuận nhận tội để tránh án tử hình,” Bogart nói.

Họ đang ngồi trong phòng họp tại Quantico, nơi họ từng kết lần đầu xem xét vụ án của Melvin Mars. Tất cả đều có mặt, bao gồm cả Davenport và Milligan. Mars cũng xuất hiện.

“Có vẻ như Ba chàng lính ngự lâm đã muốn thu lại toàn bộ những gì chúng làm,” Milligan nói. “Ảnh chụp cùng quả bom. Thư tay gửi nhau bàn mưu tính kế rồi còn thư trao đổi sau vụ việc, nói chi tiết cách thức chúng làm thế nữa chứ. Còn có cả một đoạn phim quay chúng khoe khoang vì những gì chúng mới làm. Chúng thực sự rất tự hào về việc đó. Bản đồ của cơ quan NAACP và bản đồ nhà thờ. Một danh sách tên nạn nhân có đánh dấu bên cạnh. Và còn nhiều hơn thế. Thật không tin được.”

Bogart nói thêm, “Và tất cả bọn chúng đều mặc trang phục của KKK. Có cả một tấm chụp chúng cùng với Huey cha đang cầm thông lọng và bảng hiệu với những lời xúc phạm người da đen trên đó nữa. Chúng có thể ngu đến nhường nào cơ chứ?”

Decker nói, “Chúng đã tưởng chúng là bất khả xâm phạm cơ đấy. Cha của Huey là ông trùm ở Mississippi. Cha mẹ Eastland thì giàu nứt đổ vỡ vách. McClellan chỉ là tay sai chẳng ai muốn dây vào. Và chúng nghĩ mình đang hành động theo nghiệp Chúa.”

“Nghiep quỷ thì có,” Jamison nói chêm vào.

“Nhưng một người đã chết và hai người còn lại thì vào tù. Bất khả xâm phạm thế đấy,” Bogart nói.

Mars mỉm cười.

Decker liếc nhìn anh ta. “Sao nào?”

“Chỉ nghĩ đến cảnh hai thằng khốn ấy lau sàn trong bộ đồ liền quần màu cam và sống nốt quãng đời còn lại trong cái căn phòng chưa đến 5 mét vuông thôi. Khá tuyệt nhỉ.”

Jamison nói, “Mà nhân tiện, Mary Oliver thì sao?”

Bogart nói, “Cô ta được giảm án. Nhưng vẫn sẽ phải ngồi tù kha khá đấy.”

“Tốt,” Davenport lên tiếng. “Lúc cô ta gõ cửa phòng tôi, tôi đã không kịp nghĩ gì mà cho cô ta vào luôn. Sau đó thì có kẻ túm lấy tôi, dí thứ gì đó vào mũi tôi. Rồi mọi thứ tối thui. Tôi những tưởng mình đã chết chắc rồi.”

“Cô cũng suýt chết thật đấy,” Bogart nói. “Nếu chúng tôi không tìm đến cô kịp lúc. Về chuyện đó, cô có thể cảm ơn Decker.”

Davenport mỉm cười niềm nở với anh, nhưng Decker có vẻ không để ý.

“Thế còn Melvin?” Jamison hỏi.

Bogart ngồi thẳng người trên ghế. “Melvin, anh sẽ không trở lại nhà tù đâu. Sau khi báo chí đăng tải mọi chuyện và đề cập đến cả vai trò trong cuộc điều tra của anh, bang Texas không còn có ý định đưa anh về lại trong tù nữa.”

“Nhưng còn vụ kiện đòi tiền bồi thường của anh ấy?” Decker hỏi.

“Tôi mừng là anh nhắc đến,” Bogart nói. “Chúng tôi đã gọi các luật sư từ Bộ Tư Pháp vào làm việc. Có vẻ như giờ người ta nhìn anh như một vị anh hùng, Melvin, Texas không muốn bị nói là họ ăn quýt khoản bồi thường đền bù cho những gì anh đã trải qua. Bản kết án sai lầm, rồi còn suýt nữa bị giết trong tù vì một mưu đồ có liên quan đến vài lính canh của bang. Vì thế nên họ đã đưa ra một đề nghị với anh. Nhớ là các luật sư của Bộ Tư Pháp đã thuyết phục bang nghiêng về con số đặc biệt hào phóng, nhất là khi xem xét với số tiền anh đã có thể kiếm được nếu có cơ hội chơi ở Giải Quốc Gia.”

Bogart rút một tờ giấy gấp ra và truyền cho Mars. Mars nhìn chăm chăm xuống tờ giấy một lúc lâu.

“Anh có thể mở nó mà, Melvin,” Decker nói.

“Tôi hồi hộp chết mất,” Jamison nói thêm.

Mars chậm rãi lật mở tờ giấy và nhìn vào con số được viết trên đó. Anh ta nín thở đếm những con số không.

“Lạy Chúa tôi,” Decker nhòm qua vai Mars.

Jamison bật dậy để ngó và cô suýt chút nữa thì ngã quy xuống sàn. “Đức Mẹ lòng lành.”

Mars ngẩng lên nhìn Bogart. “Có chơi ở Giải Quốc Gia hai mươi năm liền thì tôi cũng không kiếm được ngần này tiền đâu.”

“Phải nói là chính phủ liên bang cũng sút mẻ chút đỉnh. Và khoản đó là hoàn toàn không bị đánh thuế nhé. Một động thái đầy thiện chí đến từ Chú Sam. Thế là anh được giữ trọn số tiền.”

Decker đập đập lưng anh ta, “Cảm giác khi giàu sụ thế nào, Mellow?”

Mars cười toe toét rồi bắt đầu bật cười thành tiếng. Và anh ta không thể ngừng được. Mọi người đều vui vẻ hòa vào tiếng cười ấy, và những con người đang bộn bề lên xuống hành lang khựng lại nhòm vào căn phòng, tự hỏi có gì mà vui thế.

Một tuần sau Decker đưa Mars đến sân bay ở Washington. Anh ta đang mặc quần áo mới, xách theo hai vali đầy ắp đồ hiệu mới tinh tươm và đồ cắt may cho vừa với vóc dáng bệ vệ của mình.

“Tôi thực sự không thể tin được đây là thật, Decker à.”

“Tin đi, vì đến hôm sau khi anh mở mắt ra, tất cả sẽ vẫn ở đó.”

“Giá mà anh chịu lấy chút tiền từ tôi. Chết tiệt, anh xứng đáng mà. Không nhờ có anh thì giờ này tôi vẫn đang ngồi trong tù ấy.”

“Melvin à, tôi quản lý tiền nong kém lắm. Khéo tôi sẽ để mất hết chỉ sau vài ngày mất.”

“Thì tôi sẽ để một khoản nho nhỏ trong tài khoản anh. Tôi sẽ đầu tư vào đấy. Tôi có theo dõi tình hình thị trường ở trong tù mà. Tôi có bằng thương mại nữa. Tôi sẽ đầu tư đúng đắn vào anh.”

“Cứ làm những gì anh muốn. Tôi trân trọng điều đó.”

Họ lái xe tiếp, im lặng trong vài phút vì Decker phải tập trung lái xe trong gipwf cao điểm.

“Vậy là anh định sẽ quay lại Texas, rồi sao?”

“Tôi biết nhà cũ của mình đã bị cháy rụi khá rồi, nhưng tôi thực sự muốn nhìn thấy nó một lần nữa.” Anh ta ngừng nói giữa chừng. “Tôi nghĩ sau đó có lẽ tôi sẽ đến Alabama.”

“Alabama? Ý anh là Tuscaloosa á?”

“Không. Ý tôi là nhà Montgomery.”

Decker hiểu kì nhìn anh ấy. “Được rồi. Vì lí do gì thế?”

“Tôi đã gọi cho vài người. Hóa ra đội Howling Cougars cần một huấn luyện viên trung vệ chạy.”

“Đội của Tommy Montgomery à?”

Mars gật đầu. “Cậu bé đã mất cả cha lẫn mẹ. Callahan đã giết mẹ cậu ấy. Tôi nhìn thấy mình có chút trách nhiệm.”

“Nhưng anh không có trách nhiệm phải làm thế mà.”

“Nhưng tôi vẫn muốn làm. Và tôi có tiền để hỗ trợ Tommy. Tôi sẽ thiết lập một quỹ ủy thác cho cậu bé. Chẳng vì lý do gì mà cậu ấy phải chịu khổ cả.”

“Không vì lý do gì cả. Làm thế thật tốt, Melvin à”

“Anh có nghĩ tôi sẽ là một huấn luyện viên tốt không?”

Decker nhìn anh ta chăm chăm một lúc rồi quay đi. Anh biết Mars chỉ đơn giản muốn chút khích lệ thôi. Decker “cũ” có lẽ đã dễ dàng thuận theo ý Mars. Decker “mới” thì gặp nhiều khó khăn hơn mới nói những lời động viên được. Mặc dù giờ đây trí nhớ của anh hoàn toàn chính xác, phần còn lại trong não bộ anh thì không chắc, khu vực thu nhận các tín hiệu và cảm xúc xã hội và tất cả những thông điệp nhỏ mà hầu hết mọi người đều hiểu được, thì còn xa mới được coi là chính xác. Nhưng khi anh quay lại nhìn vào Mars, một ký ức mãnh liệt trùm lấy anh. Ký ức về Melvin Mars, trung vệ ngôi sao của đội Longhorns, đê bẹp Decker của đội Buckeyes để đến với

một cú chạm bóng huy hoàng khác. Ký ức đó lập tức kết nối các từ ngữ lộn xộn trong đầu anh, duỗi thẳng nó thành những dòng suy nghĩ liền mạch.

Anh nói, “Để xem nào. Một trong những trung vệ chạy vĩ đại nhất mọi thời đại. Lọt chung kết Heisman. Và cầu thủ được đặt cược nhiều nhất vào Đại lộ Danh vọng của Giải Quốc Gia. Tôi tự hỏi một đội bóng trung học sẽ nghĩ cái quái gì về anh đấy.”

Mars ngượng ngùng cười khúc khích. “Tôi biết chạy bóng, Decker. Tôi chỉ không biết phải dạy người khác thế nào.”

“Tôi nghĩ Tommy sẽ sớm gặp được thầy giỏi.”

Họ đến sân bay và Decker xách đồ phụ Mars. Hai người dừng lại trước sảnh đón khách mà quay ra đối mặt nhau.

“Tôi đoán đây là lúc để tạm biệt rồi. Tạm thôi nhé.”

Decker nói, “Tạm thôi. Đừng có lặn mất tăm rồi trốn tôi.”

“Hãy đến Alabama xem đội Howling Cougars đấu. Rủ cả Jamison và Bogart nữa.”

“Thỏa thuận thế nhé.”

Họ lúng túng nhìn nhau trong giây lát cho đến khi Mars trao Decker một cái ôm, Decker ngập ngừng đáp lại.

Mars nói, “Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào, anh bạn. Anh là người bạn tốt nhất của tôi, và sẽ mãi là vậy.”

“Một sự thừa nhận hiếm có từ một thành viên đội Longhorns dành cho một thành viên đội Buckeyes đấy.”

“Anh hiểu ý tôi mà.”

Lần này Decker không cần do dự. Anh vừa cho tua lại ký ức lúc cả hai đối đầu với nhau trên sân bóng vừa nói, “Tôi hiểu ý anh mà, Melvin. Tôi cũng cảm thấy vậy.”

“Ai mà biết được, rồi đây khéo ta lại hợp tác với nhau tiếp. Tôi bắt đầu thích điều tra phá án rồi đấy.”

“Thực ra anh khá giỏi điều tra đấy.”

“Bảo trọng nhé.” Mars nở một nụ cười tươi. “Và đừng có để mình gầy quá.”

“Đừng mất ngủ lo tôi gầy quá.”

Họ ôm nhau một lần nữa rồi Mars xách túi lên và đi vào cổng sân bay.

Decker nhìn theo sau cho đến khi bóng hình người đàn ông to lớn biến mất hẳn.

Sau đó, anh ra lại xe nhưng không nổ máy đi ngay.

Anh mở đài lên. Đài phát thanh chuyển sang kênh NPR¹.

1 Kênh phát thanh quốc gia.

Anh hồi tưởng lại về giao thừa năm ngoái, anh cũng làm điều tương tự. Khi anh nghe được mẩu tin đã thay đổi cuộc đời anh và bao người khác. Nhưng quan trọng hơn cả, là cuộc đời của Melvin Mars.

Anh liếc nhìn về hướng sân bay và nhớ về hình ảnh Melvin Mars nói với anh rằng anh là người bạn tốt nhất anh ta từng có.

Bỗng nhiên, anh cảm nhận lại cảm giác vào cái ngày anh bước vào sân bóng ấy. Khi tám mươi nghìn người cổ vũ, hoặc có vẻ như đang cổ vũ, cho anh, Amos Decker.

Ngoài ngày cưới và ngày con gái anh chào đời, trải nghiệm đó vẫn luôn là trải nghiệm tuyệt nhất đời anh.

Giờ đây, ký ức tuyệt diệu ấy ở Giải bóng Quốc gia đã bị đẩy xuống vị trí thứ tư.

Khi mà Melvin Mars mới trở thành người bạn tốt nhất của anh.

HẾT

+ _ +

DTV-EBOOK.COM

